

Giới thiệu Cửu Thiên Khuynh Ca

Truyện Cửu Thiên Khuynh Ca của tác giả Trúc Yến Tiểu Sinh là một truyện ngôn tình cổ đại. Mạnh liệt nhất, đốn đau nhất, say đắm nhất phải là việc nàng mở từng lớp khóa trái tim mỏng manh để đặt vào đó cái tên Trọng Uyên.

Chàng không phải là Đông phương Thanh đế Phục Nghi trong sách ghi chép, cũng không phải là Nguyệt Hoa thượng thần Phát Tức của hiện tại, chàng chỉ là người sẵn sàng chịu ba trăm lời hình phạt thay nàng nơi Lôi Trạch, dám bỏ hết công lao tu tập ngàn năm vì nàng... Rốt cuộc là thứ tình yêu gì lại có thể khiến chàng tình nguyện hy sinh tất cả vì nàng?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trọn Đời, Trọn Kiếp, Quyết Không Phụ Bạc

Vùng đất Nhưỡng Bình mệnh mông của Thanh Đế với Phượng Cẩm mà nói, lâu nay là chốn thân thuộc, đường quen ngõ cũ thường hay đi về.

Nàng có thú vui đạp mây, cười gió, chỉ trong phút chốc từ cung Tuyền Cơ đã bay tới Nhưỡng Bình, sau đó thảnh thơi thả mình trên bờ tường nhà chàng, say sưa ngắm chàng ngồi, ngắm tính bát quái trong sân.

Khi ấy, suối tóc chàng xanh mềm rủ xuống, ánh mắt tinh anh tựa gương trong, điềm đạm ôn nhu, cúi đầu trầm tĩnh. Đường như mọi vật xung quanh cũng chìm vào yên lặng. Ngay cả cây quế hoa ngàn năm tuổi cũng im lìm, không chút lay động.

Giữa sân là hồ nước biếc trong tựa ngọc, mặt nước phủ đầy những đóa sen trắng thanh khiết, lững lờ trôi, thoảng hương dịu dịu.

Chàng nở một nụ cười thoáng chút mơ hồ rồi ngẩng đầu lên:” A Cẩm, nàng lại không vào bằng cửa chính rồi”.

“Ta cứ thích đi bằng đường này đây, thì sao nào? Chàng không cho phép ư?” Thở rồi uyển chuyển một chân đặt xuống giường, chân kia nhẹ nhàng nói bước, Phượng Cẩm thoáng chốc đã ung dung ngồi trên bờ tường.

Nàng khoác trên mình xiêm y đỏ điểm lệ, cặp mắt trong veo, đen huyền tựa trái nho chín lay động lòng người. Thấy Trọng Uyên đứng dậy, Phượng Cẩm tinh nghịch vẩy nước từ chiếc chén trên tay xuống mình chàng như một con rồng nhỏ phun mưa.

Trọng Uyên hơi tránh né, nét mặt chàng khi ấy lộ rõ vẻ vừa buồn cười vừa cam chịu, nhưng chàng chỉ vươn tay ra, miệng than: “Nghịch ngợm quá thể, đã không còn trẻ con nữa rồi, sao vẫn không bỏ được cái tính nghịch ngợm bướng bỉnh đó. Nàng mau xuống đây nhanh lên, để cho người ngoài nhìn thấy còn ra thể thống gì nữa”.

“Ta không xuống đây, chàng làm gì được ta nào?”. Phượng Cẩm tỏ vẻ hờn dỗi, dùng đưa hai chân, rồi với tay ngắt một chùm hoa li ti thơm ngát từ cây hoa quế cô thụ, rắc đầy lên người Trọng Uyên.

Chàng cúi xuống cười nhẩn nhai, rồi lại ngẩng đầu lên ôn tồn nói: “A Cẩm, chúng ta thành thân đi”.

Nàng lặng đi một thoáng. Rồi bất chợt từ hành cung của Thanh Đế bỗng vang lên một tiếng la thất thanh. Thì ra Phượng Cẩm trong phút giây chưa kịp định thần, sẩy chân từ bức tường cao ngã xuống, may được Trọng Uyên đỡ kịp. Nép vào lòng Trọng Uyên khuôn mặt Phượng Cẩm đỏ ửng, nàng khẽ hỏi: “Chàng nói thật ư?”

Trọng Uyên gạt đầu rồi từ từ buông Phượng Cẩm xuống: “Thanh đế đã bao giờ nói đùa chưa?”

Nam tử trước mặt, Thanh đế Phục Nghi là đáng chí tôn uy danh vang dội thiên hạ.

Thế nhưng, Phượng Cẩm thực lòng chẳng thích cái tên này chút nào. Trăm năm trước, thừa ban đầu hai người quen biết, nàng đã làm om sòm một trận đòi đặt cho chàng cái tên khác.

Vốn quen bản tính ngang ngược của Phượng Cẩm, Trọng Uyên xưa nay luôn hết mực cung chiều, thuận theo ý nàng, nên chàng chỉ hỏi: “Tại sao không gọi ta là Phục Nghi”.

“Thứ nhất, nói Phục Nghi và Phượng Cẩm là nói đến mối duyên tình của đôi lứa cách nhau bao nhiêu đời, ta không làm người khác thấy... làm người khác mỗi khi thấy đôi ta sánh vai lại xì xào rằng già trẻ...”.

Phượng Cẩm chưa nói dứt câu, Trọng Uyên đã hạ giọng xen vào: “Chồng già vợ trẻ chứ gì?”

Một câu nói đủ làm Phượng Cẩm đỏ mặt thẹn thùng, cũng đủ khiến cho người ta hiểu, bậc Cửu Thiên Huyền Nữ ấy, một khi tình đầu đã hé mở, là khó mà xoay chuyển được.

Một tình cảm yêu thương, ngưỡng mộ không thể kìm nén, một biệt danh trot đặt khó lòng thay đổi.

Sở dĩ Phụng Cẩm tự ý gọi Phục Nghi bằng cái tên lúc nhỏ, chẳng màng chàng có thích hay không, nói tóm lại chỉ vì nàng muốn sở hữu cho riêng mình một điều đặc biệt. Kể từ khi ân tình đã tỏ, Phụng Cẩm lại chẳng thích hai chữ Trọng Uyên ấy, nàng đổi hết thành Tiểu Trọng, Tiểu Sùng đến Trọng Nhi, làm cho chàng đường đường bậc Thanh đế phải dở khóc dở cười.

Cửu Thiên Huyền Nữ Phụng Cẩm thanh danh lẫy lừng trên chiến trường bách chiến bách thắng. Trong mắt bốn phương quần hùng, Phụng Cẩm, Phụng Cẩm là biểu tượng của hai thứ loài huyền diệu có gai và đóa hoa nơi đỉnh núi cao. Có ai ngờ rằng trước mặt Trọng Uyên, nàng chẳng khác nào một cô nương bé bỏng.

“...Thật sự...Thật sự chàng muốn thành thân ư...” Phụng Cẩm cẩn trọng hỏi lại, tim nàng như reo lên vì hạnh phúc.

Trọng Uyên nhè nhẹ ôm lấy chiếc lưng ong, kéo nàng vào lòng, giọng đùa bỡn hỏi: “Đôi ta ở bên nhau bao năm rồi nhỉ?”

“Ừm... một trăm năm mười ngày”. Phụng Cẩm nhớ rất rõ, nên nàng trả lời dứt khoát rành mạch.

“Đôi với thần tiên mà nói, vậy chẳng tính là lâu, chỉ có điều, ta e rằng để nàng chờ thêm nữa, Hiên Viên sẽ chọn cho nàng một đức lang quân tốt khác”.

Thiên đế Hiên Viên và Thanh đế Phục Nghi là những bậc siêu thần đứng hàng đế vương trong trời đất, cũng là hai trong ngũ phương Thiên đế, chúa tể của cả xứ sở bao la này. Và Hiên Viên cũng chính là đường phụ của Phụng Cẩm.

“Phụ vương từng nói vậy sao?” Phụng Cẩm tò mò hỏi.

Về chuyện cưới xin, trước nay nàng chẳng bao giờ nóng lòng. Thế nhưng hôm nay, khi Trọng Uyên đã động đến nỗi tâm tư sâu kín, nàng bắt chợt nghĩ, nếu được kết duyên cùng Trọng Uyên, chẳng phải sẽ có thể sớm tối cận kề hay sao?

Nhưng nàng cũng hiểu rằng, phụ vương của nàng và Trọng Uyên bây giờ đã có mối bất hòa. Phụ vương gả nàng cho Trọng Uyên thực sự là chuyện ngoài sức tưởng tượng. Nàng bất giác cau mày, trong lòng gợn nhẹ chút lo âu.

Dường như đoán được nỗi băn khoăn ấy, Trọng Uyên cọ nhẹ vào mũi nàng, nói:

“Sợ gì cơ chứ, ta sẽ nói với phụ vương của nàng rằng, nếu không sớm gả nàng cho ta, e rằng cháu ngoại sẽ ra đời trước mắt...”

Tay chàng nhè nhẹ trượt xuống tới bụng nàng thì lập tức bị đẩy ra. Phụng Cẩm nóng bừng mặt, hốt hoảng giậm chân: “Nói vậy, để người khác nghe được thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Chẳng phải xưa nay nàng không biết thể thống là gì sao?”

Nếu nói đến điều làm Trọng Uyên yêu nhất ở nàng thì chắc chắn đó là cá tính phóng khoáng, tự tại không bị ràng buộc bởi những khuôn phép, giáo điều. Tất cả quy tắc đề vô hiệu với Phụng Cẩm. Vừa vặn sao, tính cách ấy lại hợp ý Trọng Uyên. Chẳng trách mà tình cảm của hai người càng lúc càng mặn nồng.

“Cái đó...Nhưng mà chàng cũng không được nói như vậy...”

Phụng Cẩm một mực phủ nhận, sợ rằng Trọng Uyên khơi lại chuyện cũ của mấy tháng trước.

Chuyện này kể ra thì dài, chẳng qua đó là một lần Phụng Cẩm trot vô ý leo lên long sàng.

Nàng vốn là nữ thần tiên nơi Cửu Trùng Thiên kiêu hãnh, uy nghi, để xảy ra chuyện này có lẽ là vạn bất đắc dĩ.

Mùng 2 tháng 2, tiết Xuân Long, rồng ngẩng đầu. Mọi người phải dâng hương cầu khẩn thần linh.

Nhang khói của Cửu Thiên Huyền Nữ xưa nay vốn chẳng hưng vượng lắm. Cho nên, ngày hôm ấy, trong khi các vị thần tiên khác tất bật thụ hưởng hương hoa lễ vật thì Phụng Cẩm lại khá rảnh rang.

Chẳng có việc gì làm, Phụng Cẩm ngồi nhắm nháp mấy hạt hạnh nhân rồi nhắm nhai thêm chút rượu. Nhân cơ hội bất tiện, nàng bèn lỏ kính vọng sinh ra nhìn ngắm liệu có phải Trọng Uyên đang quyết đấu không.

Qua kính vọng sinh có thể nhìn thấy được Huyền Ngọc cung lầu vàng gác ngọc, nguy nga chọc trời.

Vừa nghĩ đến chuyện có thể nhìn trộm Trọng Uyên. Phụng Cẩm bất giác cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Kìa đáng ai trong bộ y phục sắc tím trắng dần hiện ra trước mắt, thanh nhã như trúc, cao khiết vô trần. Phụng Cẩm nhắm mũi như một chú mèo con, thu mình vào chỗ cũ, lặng im, chăm chú ngắm nhìn Trọng Uyên. Nàng yêu chàng, yêu tha thiết từ sâu thẳm trái tim, nơi mà xưa nay chưa có ai có thể bước chân vào.

Nếu phải nói rõ vì sao yêu chàng, ngay cả bản thân Phụng Cẩm cũng chẳng tỏ tường, và lại nếu biết được ngọn ngành thì còn gì là Cửu Thiên Huyền

Nữ phóng khoáng, tự lự, bất cần nữa.

Đột nhiên nàng hơi căng mắt ra thì thấy hiện lên hình ảnh người mà nàng không hề muốn nhìn thấy. Ấy là Bạch Thúy Tổ Nữ Vân Ảnh, cũng là con gái nuôi của Hoàng đế như nàng, nhưng mà, duyên cớ gì mà hôm nay cô ta lại có mặt ở Huyền Ngọc cung? Chưa hết, đúng lúc đó Vân Ảnh lại đang nở nụ cười ngọt lịm.

Lòng Phụng Cầm có chút không vui. Nhìn Vân Ảnh kia dung nham tựa hoa đào. Nàng nghiêng chặt răng.

Bất ngờ ánh mắt Trọng Uyên hướng về phía kính vọng sinh, đôi mắt biếc trong của chàng đối diện với Phụng Cầm. Phụng Cầm một phen hốt hoảng liền đưa tay đóng kính vọng sinh lại, ngồi thụp xuống trước kính, lòng trầm mối tơ vò, không sao bình tâm lại được.

Phụng Cầm vốn đang muốn đạp mây bay ngay tới Nhưỡng Bình tìm hiểu ngọn ngành thị nữ thân cận là Xảo Xảo ở đâu chạy tới báo tin Tây Vương Mẫu chuẩn bị khai tiệc bàn đào, mời đích danh Cửu Thiên Huyền Nữ tới dự.

Tây Vương Mẫu bội phần cao quý, uy nghiêm nhưng không vì thế mà ngại kết giao với những thần tiên bậc dưới, với Phụng Cầm có thể nói là bạn tâm giao.

Mỗi khi có chuyện gì vui là Tây Vương Mẫu chẳng bao giờ quên Phụng Cầm.

Tình cảnh này thật chẳng biết xử sự ra sao. Phụng Cầm chỉ còn cách gác chuyện riêng tư sang một bên rồi ôm tâm sự nặng trĩu đến núi Vương Mẫu.

Vương Mẫu son cao chót vót, đài ngọc Dao Trì, tiếng nhạc du dương.

Bản thân Phụng Cầm không ham mỹ tửu, hôm nay bỗng ngửi thấy mùi hương hoa ngào ngạt tỏa ra từ Dao Trì không làm chủ được mình liền xin Tây Vương Mẫu thêm vài chén. Đang lúc lòng ngổn ngang ưu tư, lại chẳng bị thần tiên nào quấy rầy, nàng mặc sức cạn chén, uống đến say bí tỉ.

Thấy vậy, Tây Vương Mẫu bèn mở lời: “Cầm Nhi, hay là đêm nghỉ tại đây luôn đi!”

Phụng Cầm lão đảo, vừa chệnh choáng bước vài bước, vừa liên tục xua tay: “Không được, không được, tạ ơn Tây Vương Mẫu đã tình tình khoản đãi, hôm nay tiểu tiên thực không dám làm phiền Vương Mẫu quá lâu, xin cáo từ”.

Nói mạnh miệng như vậy chứ thực ra lúc này Phụng Cầm đã say mềm đến quên đường về. Nàng đứng trên một đám mây, trong lòng tự hỏi, cung Tuyền Cơ của mình ở đâu nhỉ, là phía Nam hay là phía Bắc. Chẳng hiểu thế nào mà nàng lại đạp mây trắng bay về cung Huyền Ngọc của Thanh đế.

Người dân đất Nhưỡng Bình từ lâu đã quen với việc Cửu Thiên Huyền Nữ cứ cứ dăm ba bữa lại ghé thăm. Thế nên, tự nhiên với họ nếu có một ngày nàng trở thành Hoàng hậu của Nhưỡng Bình, âu cũng là chuyện không có gì phải bàn.

Phụng Cầm thì tự cho rằng chuyện nàng qua lại với Trọng Uyên là một bí mật, ai ngờ chuyện này đã đồn đại xôn xao cả thiên hạ, chỉ mình nàng là không biết đấy thôi.

Nàng hỏi tiểu tiên nga: “Cô nương, cô nương, Trọng Uyên đâu rồi?”

Tiểu tiên nga đôi mắt long lanh, khẽ mỉm cười, rành rọt trả lời: “Thanh đế hôm nay cứ nhấc đi nhấc lại, sao mãi chẳng thấy thượng tiên đâu. Thượng tiên, mời đi theo tiên nữ”.

Phụng Cầm hai mắt hoa lên, chân đi loạn choạng, nếu không nhờ tiểu tiên nga sốt sắng, dìu đi, có lẽ nàng không đi nổi đến tẩm cung của Trọng Uyên.

Phải rồi, tẩm cung.

Phụng Cầm thực lòng không nhớ nổi mình trèo lên long sàng của Trọng Uyên như thế nào nữa, chỉ nhớ một ánh đèn vàng mờ ảo, một hương thơm dịu dịu lay động. Nàng dụi dụi mắt trên giường là một nam tử khôi ngô tuấn tú, dung mạo khi say ngủ ấy quả thực làm người ta không thể kìm lòng.

Phụng Cầm quay ra, thấy tiểu tiên nga tỉnh ý, té nhị đã lui ra xa, còn cẩn thận buông tấm rèm màu tím nhạt sau lưng xuống.

Chẳng biết là tại hương thơm làm mê hồn, hay rượu nồng làm say lòng, mà Phụng Cầm lão đảo mấy bước rồi ngã lăn xuống giường Trọng Uyên miệng còn lẩm bẩm: “Tiểu Trọng, ta cỡi y phục cho chàng nào... làm người của ta rồi, sau này không còn ai dám mơ tưởng chàng nữa”. Bên tai văng lại một tràng cười nho nhỏ, nàng vẫn chẳng ngại ngần. Trong hơi thở đậm hương quế hoa dịu dịu, đôi má đỏ hồng, nàng đưa tay mở đai áo người đang nằm.

Sai một lần, hận ngàn đời. Chỉ là nhất thời quá chén, mà làm đường lạc lối.

Kim điều hót riu rít, mặt trời lên rực rỡ.

Thức dậy trong cơn choáng váng, Phụng Cầm mới hay mình đang ở trên long sàng Trọng Uyên. Đáng sợ nhất là, hai người đang trong tình cảnh “gạo nấu thành cơm”. Lúc này đầu óc nàng càng thêm quay cuồng.

Phụng Cầm trầm nghĩ: “Cứ giả vờ không biết hay là cứ giả vờ không biết...thôi trước mắt cứ làm như không biết gì thì hơn”.

Thế là nàng vội vội vàng vàng nhào xuống khỏi giường rồi lấy đám quần áo vương vãi trên mặt đất, khoác tạm lên người, lần đầu tiên trong đời hôn xiêu

phách lạc chạy tháo thân ra khỏi cung Huyền Ngọc.

Đương lúc nàng hốt hoảng chạy trốn, hình như có ánh mắt ai sáng rực chăm chăm dõi theo nàng, văng vẳng tiếng cười khúc khích đằng sau.

Phượng Cẩm càng chạy thực mạng.

Thực tình mà nói về chuyện này, rõ ràng là do Phượng Cẩm “mỡ dăng miệng mèo”. Cũng may cho nàng, Trọng Uyên không có thói “vắt chanh bỏ vỏ”, “ham vui qua đường”.

Sau đêm hoan lạc ấy, chàng lại càng thường xuyên lui tới cung Tuyên Cơ hơn. Phượng Cẩm trót quen hơi bén mùi, nên cứ thuận đường cũ mà theo.

Chuyện quá mù ra mưa, thành thử dần dần cũng không còn gì là nghiêm trọng.

Đối với một con người mà tài mạo, thanh danh đều không sánh nổi mình, Phượng Cẩm xưa nay chẳng đoái hoài, bận tâm. Việc hay ho duy nhất mà Văn Ảnh làm được, chính là đã khiến cho Phượng Cẩm uống say mềm, rồi thế là tự đưa mình lên giường Trọng Uyên.

Chuyện hai người quấn quýt ngủ bên nhau, cũng bị nàng gạt sang một bên. Thậm chí gạo đã nấu thành cơm hay chưa, với cá tính không quen bó buộc, kiêng kị của mình, Phượng Cẩm cũng không thêm quan tâm. Quan trọng là hiện tại thôi. Chuyện kia qua rồi, nàng càng yêu Trọng Uyên hơn.

Phượng Cẩm bất chợt bừng tỉnh sau thoáng hồi ức, ngẩng đầu nhìn lên thấy nét mặt của Trọng Uyên thấp thoáng nụ cười mơ hồ.

Nàng bối rối, miệng nấp máy mà cứng đờ nói không lên lời, mũi đỏ ửng: “Chàng, chàng...”

“Vẫn biết rằng huyền diệu nằm ở khá lâu, nhưng ta vẫn lo con chúng mình vội vã ra đời mất. Nàng thấy sao, A Cẩm?”

Trọng Uyên gọi hai tiếng “A Cẩm” sao mà dịu dàng đến thế, nhưng khi ai tiếng ấy vừa bật ra, toàn thân Phượng Cẩm bỗng thấy chao đảo, không thốt lên lời. Trọng Uyên thở dài, siết chặt tay nàng.

Tay nàng hằn lên vết chai sạn chinh chiến, cũng như trên thân thể còn in dấu những vết thương sau mỗi lần gặp mặt xung trận.

Chuyện hôm ấy càng khiến chàng thương hoa, tiếc ngọc cho một cô gái như vậy, làm sao mà chàng không yêu cho được.

Hồ nước trong biếc một màu, thoáng in bóng hai người.

“Trọn đời trọn kiếp, không phụ chân tình”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trọn Đời Trọn Kiếp, Vĩnh Viễn Quên Nhau

Trước mặt cung Tuyên Cơ là ngút ngàn hoa phượng hoàng, sắc thắm như máu. Nàng thích hoa phượng hoàng, loài hoa thuận theo luân hồi khi đến kỳ kết quả, bay phiêu du khắp đất trời. Nói đó là một cách kết thúc sự sống cũng được, mà coi như là một con đường tái sinh cũng không sai. Nhưng có ai đó lại bảo rằng, hoa phượng hoàng tượng trưng cho sự li biệt, bi thương. Nàng không tin cứ trồng nguyên một vùng bát ngát bao la loài hoa ấy. Thần tiên sống được mấy đời mấy kiếp?

Nếu lấy đời người trần mà đo đếm, thì chắc rằng mối duyên của nàng và Trọng Uyên đã đi tới trọn kiếp rồi.

Có giấc mộng đẹp biết bao, nhưng cũng có cơn ác mộng ập đến như mũi tên lao tới khi người ta không ngờ, để lại nỗi đau khó lòng xoa dịu.

“Đời này kiếp này, quyết không phụ bạc” Phượng Cẩm lầm nhảm trong miệng, đôi mắt thần thờ nhìn vào tấm thảm trắng muốt trước mặt.

Đây là nơi đâu?

Khe khe thờ dài, nàng chậm chạp ngồi dậy, bên ngoài là khoảng không bao la, vài tia nắng lung linh xuyên qua rèm. Hình như nàng đã nhiều ngày không được nhìn thấy ánh dương ấm áp. Trong này cũng thật ấm áp. Từ chiếc giường nàng nằm đến tấm thảm dưới chân cũng đều được dệt từ lông cừu mềm mại thượng đẳng.

Nàng lại nhắm nghiền mắt, nghĩ thầm rằng mình hãy nên đắm chìm trong mộng. Thế rồi lại mở choàng mắt ra, vẫn một màu trắng của tấm màn ấy. Nếu như... tất cả đều đang là mơ, thì thật tốt biết chừng nào...

Từ từ lật lại những trang ký ức, nàng chợt nhớ đến cảnh tượng vừa xảy ra ban nãy. Trước mặt quân sĩ hai phe, mũi kiếm của nàng đã đâm trúng ngực Trọng Uyên.

Lòng rối bời, nàng đưa tay xoa nhẹ lồng ngực. Than ôi, đây là nỗi đau gì?

Bên tai vẫn văng vẳng giọng trầm thì khe khẽ của chàng, trước mặt vẫn là nụ cười trong trẻo như làn nước mát. Ấy thế mà, trong chớp mắt, lại chỉ thấy lệ tuôn rơi.

“Cớ sao...cớ sao, ngày hôm nay mọi chuyện lại ra nông nổi này?”

Phượng Cẩm không hiểu, thực sự nàng không sao hiểu nổi.

Trọng Uyên tại sao lại khiến nàng hận chàng đến thế?

Chuyện cũ không quên...

Ngày đó, nàng đương ngồi trước tấm gương đồng cổ trong cung Tuyền Cơ. Trong gương là dung nhan mộc mạc của người con gái không điểm phấn tô son, nhưng vẫn yêu kiều như bóng mây hồng soi tuyết trắng. Nàng cầm trên tay chiếc lược ngọc, chậm rãi lướt xuôi theo suối tóc nhưng huyền.

Trong đại điện nguy nga bỗng vang lên tiếng bước chân hối hả. Tấm màn nhung khẽ lay động, nữ tì Xảo Xảo đang chạy vội tới trong tiếng thờ hồn hể.

Phượng Cẩm buông chiếc lược xuống điềm tĩnh hỏi : “ Xảo Xảo chuyện có lớn tày trời cũng không phải sốt sáng thế đâu”

Xảo Xảo dựa vào chiếc bàn trước mặt, nước mắt chực trào ra, giậm chân liên hồi : “ Không phải ... là Thanh đế, ngài ấy,phải người đến đây rồi...”

Thấy vẻ bối rối của Xảo Xảo, muốn nói mà không nói nổi thành lời, Phượng Cẩm không thể kiên nhẫn chờ thêm, buông lời trách mắng: “ Ngươi muốn làm ta lo đến chết hay sao hả?”

Xảo Xảo vừa nghiêng răng vừa giậm chân xuống sàn, và một chuỗi những lời muốn nói đang kìm nén trong lòng tới tấp tuôn ra : “ Thanh đế sai người tới đây đưa thư báo tử hôn”.

Chiếc lược trên tay Cửu Thiên Huyền Nữ nặng trĩu buông rơi xuống gương đồng, lòng nàng sóng trào dâng từng đợt.

“ Chàng...nói thế nào...”

Trước mắt nàng hiện lên nét mặt đầy day dứt của chàng, khuôn miệng bạc bẽo ấy khẽ mấp máy cất lời. Từ chiếc gương vọng sinh vang lên giọng nói của chàng, y như những gì Xảo Xảo nói với Phượng Cẩm : “ A Cẩm, ta sẽ cùng Văn Ảnh chọn ngày lành thành thân. Trọn đời trọn kiếp, vĩnh viễn quên nhau”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2.2

Từ chỗ thế non hẹn biển đời đời kiếp kiếp, không phụ chân tình cho tới trọn đời trọn kiếp, vĩnh viễn quên nhau,thì ra chỉ là một ranh giới mong manh.

Hoa phượng hoàng nở đỏ rực một vùng, mệnh mang mờ ảo.

Nàng không phải là kẻ không thấu tình đạt lý, nhưng nàng vẫn hận, hận Trọng Uyên phủ phàng đoạn tuyệt mối duyên tình trăm năm thắm thiết. Sự lạnh lùng của chàng ngay đến cả gặp mặt nàng cũng không màng, khiến lòng Phượng Cẩm trăm mối tơ vò. Nàng rầu rĩ khép chặt cánh cổng lớn của cung Huyền Ngọc lại.

Cửu Thiên Huyền Nữ, lúc này bỗng trở thành trò cười cho cả tứ hải bát hoang.

Nàng bất chợt nhớ đến chuyện năm xưa, cái ngày mà nàng và mẫu thân Minh Lăng sinh tử ly biệt, chính là ngày nghĩa phụ Hiến Viên thành thân với người đàn bà khác. Vô tình nghĩ về chuyện cũ, chỉ làm nàng thêm sầu muộn. Nàng và mẫu thân, hóa ra lại cùng một số kiếp.

Bởi vậy, nên mẫu thân Minh Lăng đã cắn răng nguyện rằng, dù thế nào đi nữa cũng phải cho ngày vui của Hiến Viên không ra thế thống gì. Nói là làm, bà đã tự vẫn ngay trước mặt bao nhiêu quan khách trong buổi tiệc mừng ngày hôm đó. Hôn lễ đại loạn, bởi mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Minh Lăng. Đến nỗi chẳng ai còn nhớ tới người tân nương mới cưới của Hiến Viên.

Thế nên, cũng dễ hiểu bản tính quyết liệt dám dứt áo ra đi của Phượng Cẩm, có lẽ là di truyền từ mẫu thân năm đó.

Lại là ngày mừng 2 tháng 2 Trọng Uyên sẽ đến rước tân nương Văn Ảnh.

Nhưng nào ai có đoán trước được, người tính không bằng trời tính, thần bói bát quái cũng không biết trước được âm mưu ngu để phản tranh mà Hiên Viên đã nung nấu từ lâu giờ mới được vẹn mãn.

Trong mắt Hiên Viên, hôn sự trọng đại của nghĩa nữ Vân Ảnh làm sao so sánh được với chuyện thống nhất Thiên giới.

Cái gì mà hôn lễ cái gì mà tình yêu, tất cả đều bị quăng ra ngoài chốn cửu thiên này. Chỉ còn lại nàng trong màu áo thắm đỏ trước hai phe binh lính. Còn chàng vẫn khoác màu áo xanh dịu dàng ấy, lững lờ giữa không trung trên mặt sông Xích Thủy.

Sông Xích Thủy nước đã hóa thành băng, tuyết trắng đã phủ kín một vùng mệnh mang ấy.

Ánh mắt Phượng Cẩm đã không còn vẻ yêu kiều ngày nào. Cửu Thiên Huyền Nữ trên chiến trường lạnh lùng như thế đấy.

Nàng đưa mắt nhìn, bắt gặp ánh mắt của Trọng Uyên. Một cảm giác nhói đau cứ không ngừng dậy sóng nơi đáy lòng.

Đúng vậy, nàng vốn đã sớm để người ta bước vào nơi sâu thẳm nhất trong tim, sao có thể chóng quên được.

Tuyền Cơ kiếm vừa rút ra khỏi lòng bàn tay, không kịp ra hiệu cho quân sĩ phía sau, nàng đã vút bay lên không trung. Nhìn nàng ngoảnh lại mỉm cười, tất cả mọi người có mặt đột nhiên hiểu ra rằng, Cửu Thiên Huyền Nữ sẽ phải từ biệt tất cả vì trận chiến này.

Trọng Uyên chưa hạ chiến lệnh, phút chốc vội bay lên theo.

Nàng và chàng, trước sau vẫn là hai mối tâm giao.

Nàng hiểu rõ mình vẫn còn yêu chàng nhiều lắm, cho nên nhất kiếm ấy, khi ra tay đã không không trúng, loạng choạng chẳng có chút sức lực nào.

Dường như cũng trong khoảnh khắc ấy, chàng thu trường kiếm trong tay lại. Con người đã từng quán quýt với nàng như bóng với hình, tự ép mình lao vào lưỡi kiếm, máu trào ra nhuộm đỏ cả nền tuyết trắng.

Hơi thở kề cận gần bên, chàng dịu dàng nhìn Phượng Cẩm như muốn trọn vẹn khắc sâu khuôn mặt ấy vào tâm can.

Khuôn mặt bé nhỏ ngoan cường của nàng chưa bao giờ biến sắc. Chỉ duy nhất trong phút giây chứng kiến mũi kiếm đâm thấu lồng ngực chàng, lệ bỗng dâng trào.

Trọng Uyên không nén nổi buông ra một tiếng thở dài. Vết thương trên thịt da chẳng làm chàng đau đớn bằng chính những giọt nước mắt của nàng.

Chàng nói với nàng: “Phượng Cẩm, đừng khóc nữa”

Phượng Cẩm bàng hoàng nhìn thanh kiếm trong tay, máu tràn lòng bàn tay nàng. Nghe câu nói vừa rồi của Trọng Uyên lệ bỗng tuôn rơi như mưa.

Kẻ phải chết vốn dĩ là nàng. Tại sao, giờ lại đổi thành chàng?

Phượng Cẩm đứng đó chết lặng, hình như đã quên mất nơi đây là chiến trường. Mắt nàng trân trân nhìn Trọng Uyên cứ thế ngã xuống. Một binh sĩ Nhưỡng Bình lao ra đỡ chàng khi ấy máu tuôn xối xả trở về.

Giữa hai quân chẳng còn nghe thấy tiếng chàng nữa.

Chàng đã chết rồi sao? Mọi thứ trước mắt Phượng Cẩm bỗng nhiên mờ ảo dần. Dòng máu đỏ nóng hồi đang chảy ra trong lòng bàn tay như nhòa đi, hòa cùng những giọt lệ với nhau thành dòng.

Thì ra con người từng ngự trị sâu thẳm trong trái tim nàng trước giờ vẫn ở đó.

Thì ra vừa rồi, nàng chỉ muốn được chết dưới lưỡi gươm của chàng, để được quên đi mọi khổ mọi đau giằng xé tâm can.

Thì ra, đối diện với chàng, nàng trước sau cũng chỉ là một người con gái không đành lòng xuống tay tàn nhẫn.

Thế nhưng, sau khi mọi thứ đã tan tành khói mây, chuyện cũ mọi khi nghĩ đến vẫn như một tấm màn tơ giăng mắc vào lòng. Nỗi đau như cào xé khiến nàng buông tiếng than dài não ruột.

Cửu Thiên Huyền Nữ hóa thân thành huyền diệu. Bản thân nàng đang làm gì, nàng cũng chẳng rõ nữa. Hay là quay về nhĩ, hay là quay về nhĩ? Lòng nàng không ngừng thét gào, hận không thể mượn tay chàng một nhát kết liễu đời mình nơi chiến trận.

Từ đó trở đi, chẳng còn Trọng Uyên cũng chẳng còn Phượng Cẩm. Biết đâu bọn họ sẽ làm lại từ đầu.

Bất ngờ sau lưng nhói đau, không biết một mũi tên sắc nhọn từ đâu bay tới đã đâm trúng nàng. Huyền diệu đôi cánh rực rỡ muôn sắc từ trên cao rơi xuống, máu nhuộm cửu thiên.

Như một sự giải thoát nàng ngã gục xuống bờ vai Trọng Uyên khi ấy hơi thở thoi thóp.

Cũng là định mệnh, từ trước đến giờ, con đường vận mệnh của nàng chưa khi nào tránh được điểm giao nhau với chàng.

Huyền diệu mở choàng mắt. Nàng và Trọng Uyên mặt đối mặt nhìn nhau. Gắng gượng vùng dậy, nhưng sức lực trong lòng nàng dường như đã cạn kiệt.

Một binh sĩ vội vàng giơ cây giáo trên tay, bị Trọng Uyên ngăn lại: “Thôi đưa nàng ấy về đi!”

Dòng ký ức đột ngột ngừng lại đó.

Phượng Cẩm đưa tay xoa lồng ngực, thì nhận ra thương tích trên thịt da đã lành lại mịn màng không tí vết. Tự bản thân nàng cũng không hề hay làm thế nào mà mình có thể hồi phục được.

Tấm màn nhung được vén lên, một người bước vào. Đó là huynh đệ của Trọng Uyên tuyệt địa thông thiên thần Trọng Hoa.

Trước mặt quân sĩ hai phe, chính người đó đã giành lấy Trọng Uyên khi ấy đang trọng thương về.

Lòng Phượng Cẩm hơi thất lại, nàng hỏi: “Trọng Uyên, sao rồi...?”

“Sắp chết đến đến nơi rồi... Người đến gặp mặt huynh ấy đi” Trọng Hoa lập tức dùng thân hình cao lớn khác thường vén tấm màn lên.

Một vị tanh lợm dâng lên cuống họng, nàng gượng đứng dậy, lao đảo mấy bước rồi chạy vụt ra ngoài.

Dường như tâm ý tương thông, nàng tự biết được trại của Trọng Uyên nằm ở đâu. Cư dân lẫn tướng sĩ của cả đất Nhưỡng Bình này đều rõ mười mươi cơ sự, là nàng đã ra tay với chàng đến nông nỗi ấy. Thế nhưng, tuyệt nhiên không ai can lối, họ chỉ im lặng trầm ngâm trông theo bóng nàng chạy vào doanh trại.

Vén tấm màn cửa trĩu nặng lên, bước vào trong lều là cảm giác ấm áp như tiết trời xuân. Nằm đó là con người mà nàng ngày nhớ đêm mong.

Dáng vẻ tuấn tú, thanh cao kia vẫn vậy. Chỉ có điều, mọi thứ lặng như tờ, chàng nằm đó bất động.

Những giọt máu chua xót kia không thể ngăn lại cứ không ngừng tràn qua khóe môi. Nàng run rẩy bước vào doanh trại.

“Tiểu Trọng...” Nhẹ nhàng đổi giọng, nàng khẽ khàng ngồi xuống bên giường chàng.

Vào lúc này, lẽ thường vẫn là thế, những dòng ký ức đọng lại trong tâm trí luôn là những điều đẹp đẽ.

Rõ ràng là đáng thân tiên tối cao hơn nàng đến vài chục vạn năm tuổi ấy thế mà khi nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của chàng khi trở về nguyên diện mạo thật nàng không thể không gọi chàng là Tiểu Trọng, Tiểu Sủng để cho người ta thấy là nàng chẳng giống ai.

Trọng Uyên thì cứ không nghe, một mực ra điều kiện đổi chác trong chuyện này chàng phải được cái gì đó thì mới cho phép nàng gọi bằng cái tên ấy.

Phượng Cẩm đâu biết rằng, chàng chẳng qua chỉ muốn dụ dỗ nàng để mình được lợi thôi.

Đường đường là bậc đế vương thanh cao nho nhã, vậy mà ở trước mặt nàng lúc thì thất thường như trẻ con, lúc lại nảy ra những ý đồ không trong sáng. Mãi tới lúc lừa được Phượng Cẩm một phen mới can tâm chịu dừng lại.

Hai nhân vật chính trong trò chơi tình ái có bao giờ sáng suốt.

Nàng đưa tay vuốt nhẹ sợi tóc chàng, áp má lên khuôn mặt ấy, thấy lạnh như rơi xuống hố băng.

Bất giác lòng lại quặn đau.

Nàng khe khẽ đặt lên môi chàng một chiếc hôn, trong khi hơi thở chàng đang thoảng nhẹ như tơ. Nàng ngốc nghếch thốt lên: “Ta không hận chàng nữa đây. Chỉ cần chàng còn sống là đã tuyệt vời hơn tất cả rồi. Đến một ngày chàng kết duyên cùng tân nương xinh đẹp, thì ta vẫn là A Cẩm đó thôi. Và nếu có thể làm lại từ đầu, A Cẩm sẽ vẫn yêu Tiểu Trọng”.

Phượng Cẩm cuối cùng cũng đã hiểu, cũng đã rõ ra rồi.

Yêu một người đau tận tâm can.

Ranh giới giữa yêu và hận phút chốc chuyển xoay, đổi thay khó lường. Điều mà nàng cần, điều mà nàng có được, chẳng bao giờ nàng quên. Vĩnh viễn là yêu, không bao giờ dám hận.

Trọng Uyên bất ngờ tỉnh dậy sau tiếng ho khê. Sắc mặt chàng nhợt nhạt, bàn tay cổ sức động đậy, lúc sau không gượng nổi đành buông về chỗ cũ. Cảm giác trong lòng người không còn chút hơi thở thật không dễ chịu chút nào. Nhìn Phượng Cẩm bên cạnh đang khóc nghẹn ngào, chàng mấp máy môi gượng thốt lên mấy chữ: “A Cẩm, đừng...khóc...mà...”

Nàng nhớ lại phương thức trị thương từ ngàn đời trước, nó nằm trong lời trấn trối của mẫu thân trước khi lâm chung. Bất cứ ai không kể tiền, thần, ma quỷ đều có thể cải tử hồi sinh nhờ huyền diệu nguyên đan.

Nàng bất chợt nở một nụ cười, vừa xuân sắc tuyệt trần, nhưng cũng chất chứa sầu bi. Cuối cùng cũng có cách cứu chàng rồi.

Trọng Uyên đột ngột mở choàng mắt, nhưng chàng không nhúc nhích nổi người. Mắt chàng trần trần nhìn viên nguyên đan đó bóng đang chậm rãi được nhả ra từng miếng nàng, rồi đi vào cơ thể mình.

“A Cẩm...” Hình như suốt cả cuộc đời mình, giọng nói của Trọng Uyên chưa bao giờ giận dữ đến vậy.

Nhưng giận dữ có nghĩa lý gì đâu, làm sao có thể lấy lại được sinh mệnh cho Phụng Cẩm. Trong phút chốc, chàng đã không thể ngăn nàng lại, chạm tay vào đầu cũng chỉ thấy hư không.

Thanh để Trọng Uyên, lần đầu tiên chàng thấy hận bản thân mình đến vậy, hận mình lực bất tòng tâm.

Khi người hầu của Trọng Uyên nghe thấy tiếng kêu của chàng chạy vào thì chỉ thấy người con gái mỹ lệ ấy đang dần biến khỏi tầm mắt. Bóng dáng nàng tan vào hư ảo, ngập tràn về lưu luyến không nổi rồi. Nàng nói: “Trọn đời trọn kiếp, quyết không phụ nhau”.

Ngày hôm ấy ở cung Tuyền Cơ, hoa phượng hoàng chen nhau đua nở. Hoa nở không theo mùa. Hoa thấm rục rờ, phút chốc nở rộ, phút chốc tàn phai.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhà Ai Mới Sinh Phụng Hoàng Trắng Nhỏ

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chảy trôi mãi không ngừng.

Kể từ sau khi Thiên giới vừa được sơ khai định đoạt, Hiên Viên trở thành đáng chí tôn thống lĩnh đã gần trăm năm.

Năm đó, sự huy hoàng của ngũ phương Thiên đế chẳng còn trở lại thêm lần nữa. Không ai biết gì về tung tích của tứ vị đế vương sau này. Họ chỉ biết về một mất mát trong trận chiến ác liệt, đó là sự ra đi của nghĩa nữ Hoàng đế mãnh tướng Phụng Cẩm.

Đương nhiên, mấy chuyện này chẳng liên quan gì đến Tiểu Lạc Tề. Nàng chỉ là một người con gái nhỏ của tộc Phụng Hoàng dưới núi Vương Mẫu, một con chim phụng hoàng trắng vốn chẳng được người ta đoái hoài.

Số mệnh nàng đã định sẵn tai ương. Ai bảo nàng được sinh ra là một quả trứng vĩ đại sắc hồng vân nói nhau liên tiếp, làm cho người trong tộc đều nghĩ nàng hẳn là một chú chim phụng hoàng rực rỡ long lanh lắm.

Nào ngờ, khi vỏ trứng tách ra, mẫu thân Tang Đế của nàng còn đột ngột tuyên bố: Đứa con thứ chín ấy đã chết từ lâu, chưa ra đời. Tất cả chỉ vì bà sinh ra nàng toàn thân phủ lông vũ trắng muốt như tuyết không tí vết.

Lạc Tề của hiện tại, chỉ là đứa con mà phụ thân mẫu thân phải lén lút nuôi dưỡng.

“Phụng trắng, phụng trắng cửu châu bình hoang trời đất không dung, sinh linh đồ than”.

Cũng chẳng biết lời truyền miệng ấy xuất phát từ đâu mà khiến cho àng từ khi thơ bé đã phải gánh chịu nhiều đắng cay.

Nàng hận thấu xương kẻ nào đã bày ra câu đó.

“Là như thế đó, ta từ một đứa con dứt ruột sinh ra, lại phải sống trong vỏ bọc là con nuôi của đảng sinh thành nhờ sự thuyết phục của trưởng lão Tổ Tiết”.

Những lúc buồn chán, nàng lại tới bờ sông Xích Thủy tìm bè bạn chuyện trò giải khuây. Ở nơi đó, cũng có một tiên nữ chung cánh ngó với nàng, chẳng được ai đoái hoài, có tên Hương Tư.

Hương Tư là nữ thần hạn hán vốn nổi tiếng khắp nơi. Nàng ấy đi đến đâu là nơi đó trở thành khô hạn. Cho nên khi dùng chân an cư nơi bờ sông Xích Thủy, nàng ấy phải phong ấn khóa pháp lực lại. Hai người đã kết bằng hữu mấy chục năm vô cùng hòa hợp. Có lẽ cũng vì duyên cơ “đồng bệnh tương lân”.

Hương Tư dịu dàng vỗ Lạc Tề: “Chuyện này cũng vẫn phải biết ơn cha mẹ muôi, đã không đành tâm đoạt đi sinh mạng muôi từ trong trứng. Muôi nên tạ ơn trời đất mới phải. Huống hồ họ còn cho muôi biết những điều này để muôi biết mình không phải là đứa trẻ không nguồn gốc. Như thế đã là điều đáng quý vô cùng rồi”.

Nghe những lời này Lạc Tề nhất thời thấy lòng dịu lại. Tuyệt vời biết bao nhiêu khi có thể chia sẻ được với bạn hiền.

Thế nhưng đột nhiên sức nhớ ra lời dặn của cha mẹ, năm lần bảy lượt đều răn đe nàng không được tiết lộ chuyện này ra ngoài. Lạc Tề hoảng hốt bám chặt lấy cánh tay Hương Tư.

“Hương Tư, Hương Tư ư nhất định không được nói ra ngoài về thân thể của muội nhé”.

Hương Tư cười, dí nhẹ ngón tay thon dài như nhành lá vào khuôn mặt trắng trẻo của Lạc Tề: “Cái miệng người đời có bao giờ thôi xì xào. Muội đừng quên là tự muội than thân trách phận với tì, lại còn không cho phép miệng lưỡi người đời bàn tán ư?”.

“Người đời, người đời là ai... Muội chỉ nói cho mỗi mình tì nghe thôi mà Hương Tư”.

Nhìn gương mặt đột ngột thất thần biến sắc của Lạc Tề, Hương Tư bật cười khúc khích: “Tiểu muội đó. Nhanh đứng lên đi nào, không nghe thấy tiếng chiêng trống đang càng lúc càng rõ sao?”

Cách đó không xa đã nghe tiếng chiêng trống của lễ nhạc xuyên qua muôn trùng mây vọng về.

Lạc Tề ngồi bật dậy, ngó ra ngoài cửa động nhìn cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt mà chưa được ngắm thỏa mắt. Hương Tư từ đằng sau cười cười đẩy nàng ra hẳn ngoài động: “Tì tì của mình xuất giá, cũng phải ra tiễn người ta chứ?”

Lạc Tề ngẩng đầu lên nhìn mây trời nhẹ trôi, giữa không gian sáng bừng, bách phượng hội tụ hòa ca, như có ai đã dệt một dải tinh tú muôn màu rồi vắt ngang qua bầu trời.

Tất cả gia tộc Phượng Hoàng hiện nguyên hình phượng điều tung cánh múa lượn trên không trung.

Ừ không đi cũng đỡ cực thân, hơn nữa, thân mình phủ lông trắng muốt như nàng, không thể để lộ ra ngoài được.

Nghĩ mà xem mà vì các con, cha mẹ cũng đã đủ lao tâm khổ tứ lắm rồi. Chín đứa con sinh ra, trên nàng còn có ba ca ca, năm tì tì. Mỗi người khi thành gia lập thất, cả tộc đều nô nức kéo nhau ra.

Cứ nghĩ tới tới nam nhân đến rước tì tì về làm vợ, bất giác nàng lại thấy ảm ức tức nghẹn, chỉ muốn tìm đến Hương Tư để có người nghe nàng chửi rửa y.

Cũng chỉ tại mình, đã chẳng liên quan gì rồi mà. Thế là nàng ngẩng đầu lên, thuận lối rẽ ra ngoài cửa, nhằm hướng nơi Vương Mẫu mà đi.

Ngày thành hôn của lục tì Đỗ Trạch, sắc đỏ báo hi sự phủ kín vùng đất màu mỡ dưới chân núi Vương Mẫu. Lạc Tề đưa mắt ngắm nhìn khoảng núi rừng ngút ngàn những hoa phượng hoàng trước mặt. Đỗ Trạch trang điểm lộng lẫy vô song, trên đôi môi xinh hé nụ cười duyên dáng pha chút e lệ.

Nhìn mọi người ai nấy đều bận rộn, Lạc Tề tiện tay ngắt lấy hai trái cây nh, đeo trường cầm trên lưng, rồi leo lên ngồi vắt vẻo trên vách Bích Vân của núi Vương Mẫu.

Trên vách Bích Vân, kỳ hoa dị thảo không biết bao nhiêu mà kể, khói sương cuộn vòng tựa những áng mây mờ. Những chiếc nắm linh chi bé nhỏ như đang nhún nhảy giữa từng khóm cỏ, thấy có người tới là “soạt” một cái đã chui tọt vào lớp đất bùn. Ở đây, người ta có thể ngửi thấy cả hương thơm từ đất.

Từ trên vách Bích Vân có thể ngắm vọng lên tận điện Dao Trì của Vương Mẫu nương nương sống biếc cuộn trào, ngọc đài cao vút. Dưới chân là khoảng rừng núi bát ngát hoa phượng hoàng nổi dài tít tắp một dải với son trang màu mỡ của Phượng tộc.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 3.2

Bừng lên kiêu diễm là sắc phượng hoàng tinh khôi thoát tục, càng lúc càng rực rỡ thắm tươi. Từng cánh từng cánh chính phượng bay ra khỏi son trang, làm dội lên những âm thanh trầm hùng, chấn động cả trời đất.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, thì ran gay phía trước là một cô Long Xa. Đứng trên xe là một nam nhân, vóc người cao lớn, tuấn tú phi phàm, đầu đội mũ lông trắng, mình khoác áo kim lân giáp, chân mang hài đăng vân. Trong chiếc áo giáp lộng lẫy người này chẳng khác nào thiên sứ giáng trần. Cặp mắt sáng ngời tinh anh kia dường như đang kiểm tìm thứ gì đó nơi son trang, cuối cùng dừng lại trên vách Bích Vân.

Nam nhân có chút ngạc nhiên nhìn người con gái trong chiếc váy lụa mềm thêu bách hoa đỏ nhạt, không kìm được miệng bật lên hai chữ thân quen: “Tề Tề”.

Chiếc áo đỏ thắm cứ thế xoay múa, gió thổi tay áo bay phấp phới. Nàng ngước lên nhìn, bắt gặp ngay ánh mắt đang chăm chăm dõi theo bóng mình. Thì ra đây chính là tân lang của hi sự ngày hôm nay: Lư Phong- thái tử của Long tộc.

Lưu Phong vừa trông thấy Lạc Tề bèn vội bay vút theo, trong chớp lát đã hạ cánh xuống đỉnh vách Bích Vân trước những con mắt chăm chú theo dõi.

Trần Lạc Tề hẳn lên những đường gân xanh, nàng chỉ không muốn phải chứng kiến hôn sự của hai người họ, ngờ đâu lại bị người ra phát hiện ra hành tung ẩn giấu. Giờ thì hay rồi, về nhà thế nào cũng bị cha mẹ trách mắng, không có việc gì lên Bích Vân hóng gió đón mây gì chứ.

Lạc Tề cố ý lùi lại vài bước, rồi xoay tròn hai vòng, rồi cắm đầu ba chân bốn cẳng chạy bừa, chỉ muốn trốn tránh tân lang Lưu Phong.

Lưu Phong cũng loạng choạng đuổi theo mấy bước, ý muốn chặn nàng lại, rồi thò dài thành tiếng: “Tề Tề, nàng vẫn không muốn gặp ta sao?”

Lạc Tề nhắm chặt hai mắt, cố gắng ép mình đừng nhìn y.

“Nàng vẫn mặc áo màu đỏ ấy...” Lời nói của Lưu Phong làm Lạc Tề chẳng biết nói sao.

Bộ váy hoa vài lụa mềm đỏ nhạt là món đồ nàng hay mặc. Sáng nay, nàng đã bị tí ti Đỗ Trạch nửa kín nửa hở bốn cột: “Hôm nay không phải Tề Tề lấy chồng, ai bắt mặc màu đỏ chứ”.

Lạc Tề trề môi, ý định thay chiếc áo xanh cho hợp cảnh lúc ban đầu thì tức thì tan biến đi đâu.

Không kìm nổi nàng nắc lên ghen ngào, tình cảm dành cho nam nhân tuần tú tuyệt trần, con tim đã định rồi, nàng vẫn là cô bé ngốc nghếch của ngày xưa sao?

Chuyện này kể ra thì dài dòng.

Long Phụng lương tộc xưa nay đã có mối giao hảo tốt đẹp. Cứ đến tiết hạ, Long tộc lại chọn ra một người phù hợp tới thăm viếng Phụng tộc trên đỉnh núi Vương Mẫu.

Gọi theo danh nghĩa là tới thăm, thực chất là để kiểm tìm ý trung nhân, rồi định ngày lành tháng tốt xe duyên kết tóc, trúc mai một nhà.

Nếu như Lạc Tề không phải là loài phụng trắng, biết đâu nàng cũng sẽ hết lòng mong đến ngày ấy. Khổ một nỗi sự thực là từ trước đến nay nàng luôn cảm thấy chuyện này chẳng can hệ gì tới mình cả.

Trách là trách cái ngày ấy, tất cả những thanh nữ chưa thành gia lập thất đều hội tụ tại đại sảnh, chỉ có mình Lạc Tề uể oải chậm chạp mãi mới bước tới bên cửa.

Trong lễ đường oanh ca yến hát, Thanh Loan gia có ba cô con gái, Hỏa phụng gia có hai nàng song sinh, tam tí muội của mẫu thân Lạc Tề cũng không quản ngại xa xôi bay đến. Vậy là đủ hiểu ngày hôm ấy trọng đại thế nào.

Mới bước chân vào phòng, nàng đã nghe thấy giọng hát của tí ti Đỗ Trạch vang lên dừng dừng: “Nhà chúng ta chẳng biết từ đâu mọc ra tiểu muội đó, nói kể cũng kỳ lạ,. Ngắm ra thì dung mạo không đến nỗi nào, thế mà chừng ấy tuổi, một đóa hoa đào cũng không nở. Ngày cả ta nhìn vào cũng còn thấy thương hại”.

Bên cánh cửa Lạc Tề cố nén cơn giận, rồi quay gót dứt khoát rời khỏi sơn trang. Nàng thả mình lăn dài trên một đám hoa phụng hoàng.

Hoa phụng hoàng trên núi Vương Mẫu điểm lệ dị thường, miên man trải rộng. Một khoảng đỏ thắm lạc lõng xen vào không ngờ lại điểm tô cho núi Vương Mẫu sắc màu thật hợp nhãn.

Thường thường Phụng tộc tổ chức hôn sự đều chọn nhằm đúng mùa hoa phụng hoàng khoe sắc.

Lạc Tề thừa ấu thơ đã từng được mẫu thân Tang Đế dắt đi, chỉ cho xem những khóm hoa phụng hoàng nối nhau miên man tựa dòng sông trải dài. Nàng hỏi mẹ: “Mẹ ơi, mai này con xuất giá có phải cũng sẽ là khung cảnh đẹp như vậy không ạ”.

Lúc bấy giờ trong suy nghĩ non nớt của nàng, hoa phụng hoàng nở cũng đồng nghĩa với chuyện kiều hoa. Nàng thích, thích vô cùng sắc thắm rợp trời rợp núi ấy.

Mẫu thân nghe nàng hỏi xong, chỉ chau mày lặng im.

Thực sự Lạc Tề lúc đó chưa hiểu, nếu có nhà ai ước hỏi, chỉ sợ mẫu thân Tang Đế không dám gả nàng.

Dù con gái mình có thể bình thân, tình bơ trong hình dáng thiếu nữ để gả cho người ta, thì cũng khó bảo đảm được rằng sẽ không lộ hiện nguyên hình vào thời khắc quan trọng nhất. Kể cả có thể không chế được bản thân không hiện nguyên hình dạng, thì cũng khó mà chắc chắn con cái sinh ra sau này không lộ chút tí vết.

Bà không dám tưởng tượng, nếu người bên nhà hôn phu trông thấy phụng hoàng toàn thân trắng muốt thì sẽ phản ứng ra sao.

Rốt cuộc ai dám che mắt Thiên đế Hiên Viên?

Thế nên chẳng biết từ khi nào, Lạc Tề trở nên chứa ghét chuyện cưới gả.

Tề ở chỗ, nàng không thích quay quần cùng các chị em thế nên một thân một mình khoác xiêm y sắc đỏ pha trắng đắm mình trong hoa viên.

Bất kỳ ai đó nhìn vào cũng đều phải nói rằng nàng có một dung nhan xinh đẹp rạng ngời.

Ngày lúc nàng đang mở to cặp mắt thần thờ vô định bỗng thấy một dáng người cao lớn xuất hiện trong ánh mặt trời chói chang. Người này cầm trên tay lệnh bài thôn hành của Phụng tộc, ngơ ngác hỏi: “Cô nương, xin hỏi tới Phụng tộc đi đường nào?”

Lạc Tề lập tức bị vẻ tuấn tú của y hấp hồn.

Nói cho cùng thì Lạc Tề khi ấy chỉ là một cô nhóc con, nhưng những nam tử khôi ngô trong tộc vẫn gặp đều là họ hàng của nàng, cho nên không may bị người lạ kia bắt gặp đương lúc đáng điệu chán chường ừ ừ, nàng có phần ngượng ngùng.

Đó là lần đầu tiên Lạc Tề biết đến cảm giác thẹn thùng nhưng cô bé gốc gác quê nhà lại ngỡ rằng đó là tình yêu chớm nở.

Nàng hấp tấp đứng lên, loạng choạng thế nào suýt ngã. Lưu Phong nhanh tay đỡ lấy. Y ôn tồn hỏi: “Cô nương, có sao không?”

Nàng vội nở nụ cười: “Không sao, không sao đâu.”

Lạc Tề tự cho rằng ngoại hình của mình cũng phải đứng nhất nhì trong Phụng tộc, thế nên một nụ cười của nàng cũng đủ làm kẻ đối diện phải mê đắm ngẩn ngơ.

Lưu Phong khi ấy giữ chặt đôi tay nàng mà hỏi: “Cô nương phải chăng là thiên kim tiểu thư của Phụng tộc?”

Lạc Tề khi ấy xấu hổ tiếp tục vùng vẫy gỡ tay ra, nhưng đối phương không chịu, nàng chỉ biết gật gật đầu.

Trong lòng Lạc Tề cồn cào từng đợt sóng, Long tộc vốn xưa nay chu du bốn bề không mồi, một gương mặt tuấn tú càng làm đắm say lòng người. “Tại hạ Lưu Phong, lần này tới Phụng tộc cầu thân, cô nương có thể cho tại hạ biết quý danh được không? Cho tại hạ một chút hi vọng.”

Trái tim nhỏ rộn lên hồi hộp, Lạc Tề bối rối nói khẽ: “Ta là Lạc Tề...”

Ở sơn trang màu mỡ của Phụng tộc sống nhiều ngày, mỹ nhân lúng liếng vào ra, thử hỏi sao y không xiêu lòng. Mỗi ngày nhìn thấy các chị em mình vây quanh Lưu Phong, nhìn anh chàng phong lưu ấy cười nói qua lại với họ, nàng không khỏi chạnh lòng.

Đúng là tên sao người vậy mà.

Nhưng lát sau, Lưu Phong lại tranh thủ tìm gặp Lạc Tề thanh minh chẳng qua chỉ là vui đùa chầu đấy, không thể không nể mặt các chị em nàng được.

Cũng trách Lạc Tề khi ấy còn non dại, nàng cho rằng đó là tình yêu, còn Lưu Phong cho đó là sự ngưỡng mộ.

Ai ngờ rằng sau khi Lưu Phong nói chuyện với mẫu thân Tang Đế, bà trợn mắt há hốc miệng, nhưng vẫn miễn cưỡng để chàng đưa Lạc Tề đi. Bà cũng không quên thì thầm, dặn dò Lạc Tề tuyệt đối không được để hiện nguyên hình trước mặt Lưu Phong.

Lúc này ở bên ngoài sơn trang, ti tử Đỗ Trạch đôi mắt lệ tuôn, dáng vẻ tội nghiệp như nhành liễu run rẩy trong gió đến trước mặt hai người, thất thanh nức nở: “Chàng, chàng bạc tình đến vậy sao?”

Một câu nói đúng quá là khốn kiếp.

Nhưng chuyện quá quắt hơn cả là vở kịch tiếp tục khi Lưu Phong buông Lạc Tề ra, chạy tới ôm Đỗ Trạch vào lòng miệng sốt sắng: “Sao có thể, ta sao có thể phụ bạc nàng được?”

Điều đầu tiên lóe lên trong đầu Lạc Tề là: Sợ rằng Lạc ti có khi không phải “thất thanh” mà là “thất thân” mất rồi.

Thế nên đó là lần đầu tiên trong đời Lạc Tề biết đến cảm giác thất tình, hay nói là bị người ta ruồng bỏ cũng chẳng sai. Dù trong tim nàng cũng không có chút xót xa lắm, nhưng đã đủ khiến cho bao nhiêu tai ương ập đến với nàng nơi sơn trang này. Cho nên mỗi khi nhắc đến Lưu Phong, nàng đều không khỏi thấy toàn thân run rẩy, con người ấy đã trở thành nỗi ám ảnh khó xóa nhòa trong ký ức.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 3.3

Nhìn Lưu Phong vẫn khoác y phục tân lang đứng trước mặt mình không chịu cho nàng rời bước, Lạc Tề thấy lòng gợn gợn. Nàng liên hồi tự nhắc nhở mình, vết xe đổ từng xảy ra một lần, nếu nàng không kịp quay đầu, thì e rằng chàng ta sẽ lại diễn lại lần hai vở kịch: “Sao ta có thể phụ bạc nàng được?”

rồi lại bỏ rơi Đổ Trạch sau lưng.

Dù trong chuyện này, Lạc Tề vô cùng oán trách Đổ Trạch nhưng nàng tuyệt đối không làm ra việc cướp đoạt lang quân đâu.

Kìm lòng mấy lượt, nàng bèn lạnh nhạt nói: “Lư Phong, huynh sai rồi bây giờ ta đã có ý trung nhân”.

Mấy lời vừa buông ra làm đôi phương lặng người. Nàng thừa cơ nhún bồng lên mấy lần, rồi đạp mây vút bay về tiền động của Hương Tư.

Màn đêm buông xuống, cả vùng Xích Thủy chìm trong ánh trăng mờ màng. Gió thổi lao xao. Cảnh tượng náo nhiệt của ban ngày lúc này dần được thay chỗ bằng sự tĩnh lặng.

Lạc Tề nhẹ nhõm thở phào, thế là đã tổng khứ được hai con ác mộng ra khỏi lòng.

Một con là sự đại khờ thừa thiếu thời, một con là trở ngại trên con đường phía trước.

Nhìn bầu trời rộng lớn quang đăng, chỉ tay về phía núi Vương Mẫu, nàng hét lên mấy tiếng: “Người cuốn xéo đi, Lư Phong”.

Không nhớ buổi sáng của ngày thứ mấy nàng thức dậy trong động phủ của Hương Tư thì bị nhị ca gọi về.

Nhị ca Kiều Thương tính tình lạnh lùng, chẳng biết học ai cái tính ấy, trong khi ngày nhỏ chàng ta vốn hoạt bát hiếu động mà. Nhưng may là phong thái đường hoàng tao nhã của chàng ta vẫn như xưa, diện mạo cũng khá ưa nhìn.

Khi Kiều Thương trông thấy tiểu muội Lạc Tề, đôi mày nhíu lại nghiêm nghị như giãn ra, chàng nhẹ nhàng nói: “Về với huynh, hôm nay là ngày dạ yến trăm năm có một của Tây Vương Mẫu, Phụng tộc cũng nhận lời tới góp vui đây”.

Nàng cười: “Nhị ca, huynh biết đó, muội có đi cũng chẳng góp vui được gì đâu”.

Kiều Thương thở dài, đưa tay vuốt nhẹ tóc tiểu muội dỗ dành: “Mẫu thân bảo ta tới gọi muội là vì không muội muội trở thành kẻ đứng ngoài cuộc trong mọi việc. Vẫn biết là trong chuyện này lục ti có lỗi với muội, không thể cứ thế bỏ mặc muội một xó vậy được”.

Lẽ dĩ nhiên là Lạc Tề không muốn đi.

Nhưng nàng đã bị ánh mắt vừa lạnh lùng nghiêm nghị vừa dịu dàng của nhị ca thuyết phục mất rồi.

Không kháng lại được chiêu thức lợi hại cương nhu kết hợp của ca ca, nàng đành ngoan ngoãn vâng lời Kiều Thương.

Trong nhà không phải ai cũng hiểu được những nỗi niềm của Lạc Tề. Nhưng Kiều Thương thì khác. Thân là thái tử của Phụng tộc, lẽ dĩ nhiên là chàng thấu tỏ.

Tạm biệt Hương Tư hai người đạp mây bồng bồng bay về núi Vương Mẫu. Hoa phụng hoàng nở đỏ rực một vùng, sương mù mờ mờ.

Từ xa đã có thể nhìn thấy ngọp trời hoa phụng hoàng rập rờn bay múa, muôn sắc lung linh, đáng hoa kiều hãnh. Lòng Lạc Tề không kìm được chút bực bội là mỗi khi nhà ai có chút hi sự nhờ vả là Phụng tộc đều nhận lời giúp không công. Chuyện này đều do phụ thân nàng – tộc trưởng luôn giữ lối cổ hủ, không biết khi nào mới học theo Long tộc mà sống nhẹ nhàng bớt khổ chút.

Kiều Thương dường như rất tỏ tường căn nguyên việc này, chàng nhẹ giọng bảo: “Phụ thân cũng là bất đắc dĩ thôi. Giờ đây Phụng tộc đã lớn hơn trước rồi, nên cần kết giao thêm những bằng hữu tốt. Sau này lỡ có chuyện gì xảy ra, còn tiện bề có người tương trợ. Đó là cái lợi trước mắt.”

Lạc Tề đột nhiên thấy lòng nhói lên, không kìm nổi mà hỏi: “Nhị ca, chuyện phụ mẫu làm hôm nay là có ý gì? Vì muội sao? Phải chăng sợ nếu thân phận của muội bị bại lộ, sẽ bị Thiên giới trừng phạt?”

Kiều Thương khẽ khàng đặt tay lên vai tiểu muội, ánh mắt trầm tĩnh của chàng vụt trở nên quyết liệt: “Không được nghĩ lung tung, muội là tiểu muội của ta. Dù xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng luôn có cha mẹ và ta che chắn”.

Lạc Tề nghe vậy bỗng trầm trặc sự hồ đồ của mình khi trước. Thì ra cha mẹ lao tâm khổ tứ bấy lâu chính là lo cho an nguy của nàng, lo điều không may sẽ xảy đến từ bộ lông trắng muốt kia. Ừ, nếu là vậy, thì đúng ra nàng phải vâng lời một chút, chớ gây thêm phiền phức để cha mẹ có thể an lòng phần nào.

Nghĩ thông rồi, Lạc Tề ngoan ngoãn gật đầu: “Nhị ca, huynh yên tâm, đến khi chúng ta lên trên đó, để một mình muội dạo chơi trên Dao Trì cũng được mà”.

Ánh mắt Kiều Thương lấp lánh niềm vui, chàng vỗ về Lạc Tề, gật đầu bảo: “Tiểu muội, làm như vậy là hay nhất đấy, ca ca đi một chút rồi quay về với muội ngay thôi”.

Nói rồi, chàng từ biệt Lạc Tề, vội vã bay về tụ hội cùng Phụng tộc.

Lạc Tề khẽ thở dài, đáp xuống Bạch Ngọc Dao Trì.

Dao Trì ngát hương, hương thơm từ chung rượu quý ngàn năm tuổi bày trên đài ngọc. Rợp trời hoa bay, là cảnh tượng mỹ lệ khi những tiên hoa thân hoa hoặc theo Thiên nữ rải hoa khắp nơi nơi.

Tiếng chén ngọc va vào nhau lanh canh trong vang tựa chuông ngân khi những nàng tiên nga đẹp như hoa như ngọc bùng rượu đào uyển chuyển tới lui. Không khí náo nhiệt rộn ràng khi bao vị thần tiên về đây hội ngộ, khác hẳn với sự vắng lạnh thường ngày nơi Dao Trì này. Người chuyện trò tâm tình, nâng chén chúc tụng. Người ngắm nghía theo những điệu múa mềm mại của các nàng tiên.

Lúc ấy chẳng ai để ý đến sự xuất hiện của Lạc Tề. Nàng trông thật thanh mảnh ưa nhìn trong chiếc váy đuôi phượng bằng lụa mềm thêu bách hoa cùng cây trường cầm đeo sau lưng. Cây đàn có đến năm mươi dây lớn nhỏ so le nhau.

Giữa biển người đang say sưa trong men mỹ tửu, nàng bỗng mơ hồ nhận thấy một bóng người quen quen.

Đưa mắt nhìn kỹ, không phải Lưu Phong thì còn ai vào đây nữa. Chính là gã anh rể bảnh bao mà đề tiện này, chỉ giới bày trò diễn kịch. Y đang từ từ đứng dậy, có vẻ muốn tiến lại phía nàng.

“Đã là tân lang của ti ti rồi còn chưa chịu buông tha mình sao?” Lão đạo mấy bước, Lạc Tề đưa tay day lông mày, tới tìm lối khác, “tránh voi chẳng xấu mặt nào”.

Trên cây cầu xinh xắn tựa dải ngọc trắng vắt ngang Dao Trì, Lạc Tề và Lưu Phong chẳng khác nào đang chơi trốn tìm. Cũng vào lúc ấy, nàng tình cờ nhìn thấy lục ti Đỗ Trạch đang say khướt. Ti ti đang hồn nhiên đang cánh múa lượn trên nền trời bao la. Nàng ta nào hay biết trong khi đó, đức lang quân lại giờ thôi “ngựa quen đường cũ”, đang lảng nhảng bám theo tiểu muội của mình.

Mà cũng chẳng ai đoái hoài để ý đến mớ bông bong này.

Lạc Tề trừng mắt nhìn Lưu Phong. Bất gặp một tiểu tiên nga đang đi ngang qua, nàng nhanh tay níu lại và hỏi: “Hậu viên có nơi nào nghỉ ngơi cho nữ nhân không?”

“Thưa cô, mời cô nương đi thẳng theo hướng Bắc”.

Chỉ đi được vài bước là tới chỗ nghỉ cần tìm. Thở phào nhẹ nhõm, nàng thăm nguyên rửa tên Lưu Phong khốn kiếp kia. Đúng là cái đồ đứng núi này trông núi nọ.

Nàng ngo đầu ra nhìn, thấy Lưu Phong đang đứng ngoài cổng, tay nắm chặt đầy tiếc nuối. Y còn nhìn nàng mấy lần rồi mới quay đầu bước đi. Lạc Tề nở một nụ cười nhẹ nhõm. Bước tới chỗ hai môn thần, nàng nói đôi lời cảm ơn rồi tiện thể hỏi thêm hậu viên có chỗ nào hay để thăm thú nữa không?

Môn thần thứ nhất bảo: “Ra khỏi hậu viện là lưng nhà Vương Mẫu. Nơi ấy có rừng đào nương nương trồng, khu này văn cảnh là hợp nhất”.

“Thật là hay quá, xin cảm tạ!” Nàng chấp tay cảm ơn rồi theo hướng rừng đào mà đi. Lời hứa hẹn với nhị ca Kiều Thương bị quên bằng khi nào chẳng hay.

Môn thần thứ nhất thì thăm hơi nhỏ: Đó không phải là cửu cô nương, người mà trưởng lão của Phượng tộc từng nuôi sao?

Môn thần thứ hai hạ giọng đáp: Nghe đâu cửu cô nương chưa bao giờ lộ nguyên hình, có lẽ là kẻ lạc loài.

Môn thần thứ nhất không hiểu: Thế nào là kẻ lạc loài?

Môn thần thứ hai đặc ý: Thế mà người vẫn chưa hiểu thí dụ là chim sẻ, hoặc cú mèo đó.

Môn thần thứ hai thở dài: Cửu cô nương kia, nhìn nàng có vẻ giống loài chim công nhiều hơn.

Mọi lời bàn tán này dĩ nhiên không đến tai Lạc Tề. Người con gái mình hạc xương mai ấy đang rẽ lối bước đi vào giữa khoảng rừng xanh rợp lá, cuối cùng cũng đến được sau lưng núi.

Rừng đào tỏa bóng xanh mướt, những cánh hoa hồng, hoa trắng tung bay ngập trời. Cứ đi một đoạn lại bắt gặp một ngọn suối reo róc rách. Trời nước một dải, trắng lè tuyệt mỹ. Mặt trăng nhẹ trôi, hương bay theo gió.

Đứng trước một biển đào bát ngát, tâm trạng Lạc Tề phần chần hấn. Nỗi sầu bi trĩu nặng khi nghĩ tới chuyện người trong lòng thành thân với kẻ khác giờ không còn đeo đuổi nàng nữa. Nàng lấy cây đàn sau lưng xuống, tìm chỗ ngồi, rồi tiện tay gảy lên mấy khúc nhạc êm ái.

Đúng lúc ấy, chợt vắng vắng tiếng sáo trúc đập dịu đầu đây. Nàng tò mò quay lại. Giữa bóng đào rợp mát, thấp thoáng một gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ, khiến người ta khó lòng rời mắt. Người ấy đang cúi đầu thổi sáo bên bờ suối. Tà áo trắng phất phơ tung bay theo làn gió. Thật không ngờ ngẫu nhiên lại có duyên thường thức cảnh tượng hữu tình như vậy.

Lạc Tề đột nhiên thấy hai gò má nóng ran. Nàng thăm nghĩ: “Người đẹp như vậy... hay là... mình tiến lại gần để trông rõ hơn”.

Nhanh tay cất cây đàn đi, vừa đứng dậy thì nghe bên tai “ùm” một tiếng. Nàng giật mình liếc nhìn, nào ngờ người ấy phút chốc đã không thấy tăm hơi. Lạc Tề chau mày, thăm đoán chàng chắc hẳn là một vị thần tiên trên tiên giới rồi, không thì làm sao có thể biến mất trong nháy mắt như vậy?

Người đẹp quả nhiên là ngắm hoài vẫn chưa đủ. Ấy vậy mà đến nhìn chàng cho rõ hơn một chút nàng cũng chẳng còn cơ hội rồi.

Nghĩ vậy, nàng nhanh chân rảo bước về nơi vị thần tiên kia vừa đứng.

Hình như thoảng trong gió vẫn vãn vương khúc nhạc sầu ban nãy.

Phải, nàng và vị thần tiên kia, hai người vừa chạm mặt đã vội lướt qua nhau.

Gục đầu bên bờ suối, nàng lại đổ lỗi cho số mệnh kém may mắn của mình: “Chao ôi, sao phận này lại bạc bẽo đến vậy! Thội thì chuyện sinh ra với màu lông dị biệt đã chẳng nói làm gì. Khổ nỗi ngay cả mối cơ duyên tốt lành mà cũng vượt khỏi tầm tay thì đen đủi hết mức rồi”.

Từ dưới suối đột nhiên ngoi lên một con rắn đen bóng tung tăng bơi lội.

Nghĩ rằng nó đang lắng nghe mình tâm tình, nàng vừa đưa tay chỉ vào rắn vừa nói: “Ồ đây chỉ có chú mày nhỉ”.

Chú rắn tiếp tục uốn mình bơi lội, rồi quẫy nước càng lúc càng mạnh hơn.

Đang ngẩn người chăm chú quan sát, nàng bỗng kinh ngạc phát hiện ra, hình như chú rắn kia không phải đang nô đùa, mà thực ra là đang đuổi nước.

Là loại chim trời, lẽ ra phải rất sợ nước, nhưng lạ kỳ là Lạc Tề lại được trời phú cho bản lĩnh dị thường, bẩm sinh đã mê ngụp lặn. Bởi vậy, con rắn đen trước mặt có phải đang vùng vẫy vì đuổi nước hay không, nàng hoàn toàn phân biệt được.

Rắn mà sợ nước ư, chuyện này kể ra thật khôi hài.

Lạc Tề không nhịn được phì cười hỏi rắn: “Có cần ta giúp ngươi không? Gật đầu hay không? Gật đầu hay là quẫy đuôi cho ta biết cũng được mà”.

Rắn nhỏ nhào lộn mấy vòng rồi điệu đà thè chiếc lưỡi đỏ hồng ra, lấy hết sức bình sinh quẫy mạnh đuôi.

Vốn là người tốt bụng, Lạc Tề nhanh tay nắm lấy đuôi rắn, lôi lên khỏi mặt nước.

Nếu ông trời cho Lạc Tề cơ hội làm lại, ắt hẳn nàng sẽ chọn cách khác. Đáng tiếc là lúc này có hối cũng không kịp nữa rồi.

Tay vẫn giữ lấy đuôi rắn, bỗng nhiên nàng thấy một cảm giác lạ. Ô kia, từ dưới suối, rắn vươn mình lớn dần lên thành một chàng trai khôi ngô, tuấn tú. Sượng sùng nhất là khi Lạc Tề vừa ngẩng đầu lên, thì đôi môi chẳng may va trúng khuôn ngực đối phương. Sững người bất động như bị thiên lôi giáng trúng một đòn nàng không kịp phản ứng cứ dờ ra như thế, bàn tay vẫn vô thức đặt trên chân chàng. Ai ngờ cô gái thường ngày vẫn bạo dạn là thế, giờ cũng biết đỏ mặt.

Mỹ nam không hề tỏ ra phật lòng, chỉ mỉm cười nói: “Cảm tạ cô nương đã cứu giúp!”

“Ừm”.

Nhìn hay là không nhìn?

Quay người đi hay là cứ nhìn thẳng?

Hừ, có chút không đành lòng rời mắt.

“Dám hỏi cô nương có thể buông tay ra được không? Mỹ nam cất giọng nói điềm đạm, trong khi say sưa ngắm nhìn khuôn mặt Lạc Tề. Nụ cười của chàng bùng lên như hoa đào tháng ba, thoáng không khí mát lành.

“Sao cơ?”

Lạc Tề bỗng xoay người lại sau khi đưa mắt dò xét một hồi. Tâm trí hãy còn đọng lại dư vị ngọt ngào của sắc xuân kia, đúng là làm người ta nóng bừng cả người. Nàng bất giác đỏ mặt thẹn thùng.

Trước mắt là tà áo sắc trắng tím dài quét đất, bên tà là giọng nói nhẹ nhàng: “Cảm tạ cô nương đã ra tay cứu mạng...”

Nàng quay lại, bồi hồi mẩn mê ổng tay áo mình, khẽ thốt lên: “Ta vô ý thất lễ, thật sự không ngờ một chú rắn đen lại sợ nước...”

Thời gian cứ thế trôi đi. Phải đến mãi sau này, Lạc Tề mới bay, nàng vốn chỉ là quẻ bát quái được chàng tính sẵn trong lòng bàn tay. Khoảnh khắc ấy, chẳng qua là ứng thời ứng gió mà tương ngộ.

Có những người trước khi hành động luôn tính toán tỉ mỉ kĩ càng. Nào ngờ hai người lại chẳng may trùng phùng trong cảnh sây chân sa xuống suối dờ khóc dờ cười. Làm liên lụy đến bản thân, thật là nước cờ đi không chuẩn.

“Tại hạ đã vô dụng thì chớ, còn làm kinh động đến cô nương, từ nay nhất định sẽ chăm sóc chu đáo cho cô nương”. Nét thần nhiên trong đôi mắt chàng vụt biến mất, nhường chỗ cho sự lo lắng, bồn chồn.

Môi Lạc Tề mấp máy, nàng chỉ phận bạch phượng lạc loài, ai dám gánh trách nhiệm với nàng chứ? Nghĩ vậy, nàng thẳng thắn đáp: “Nhưng nhìn diện mạo của ngươi, làm sao phải hạ mình lấy thân báo đáp cho ta?”

Trải qua chuyện với Lưu Phong, giờ với nàng nam nhân à, chỉ để đứng đó ngấm mà thôi là đủ. Ví như người trước mặt đây, thanh cao tinh khiết như ngọc mới giũa, không gợn lên một chút gò ghề, thô ráp, vừa vững vàng như núi mà vẫn ôn hòa như suối trong. Chàng tựa cơn gió lành tươi mát lay động bốn bề, như xuân tới hoa nở, thật là ấm lòng người.

Về tướng mạo ư... Quả thực làm người ta mãn nhãn, thích thú lắm.

“Tại hạ thực sự không ngại lấy thân này báo đáp”. Chàng bước lại tới gần hơn, hơi cao giọng nói. Nụ cười trên môi như đắm trong nắng xuân dịu dàng tươi sáng.

Nghe chàng nói, Lạc Tề càng khó mở lời, nàng đứng thẳng người lên rồi bảo: “Chỉ là tiện tay giúp đỡ. Chẳng lẽ vì thế mà ta phải gánh trên vai món nợ là sự hối tiếc mai này của người?”

Nam nhân tiến lên một bước.

Lạc Tề lùi lại một bước.

“Huống hồ chúng ta đến tên họ nhau còn chưa tỏ, sao lại có thể làm những điều không minh bạch như vậy được?”

“Tại hạ... là Trọng Uyên”. Chàng vẫn chăm chú nhìn nàng. Ánh mắt phảng phất ưu phiền, nhưng vẫn ánh lên hy vọng về chuyện “lấy thân báo đền” vừa nhắc.

Trọng Uyên, cái tên này sao nghe quen quá. Lạc Tề vốn không ham sách vở chốn thư phòng, nên nàng chẳng hiểu biết mấy về thần tiên trên Thiên giới. Chẳng lạ khi nhìn nàng vỗ đầu bút tai mãi, vẫn không sao nhớ nổi người tên Trọng Uyên này rốt cuộc là ai. Nàng hơi lo sợ, sau phiền phức trước đây với Lưu Phong, liệu còn có thể tin vào cái gọi là “vận đào hoa nở rộ” chăng?

“Cái tên này ta nghe quen quá”. Lạc Tề nhú mày, chợt bắt gặp ánh mắt đầy thất vọng của đối phương.

Lòng thương cảm bỗng dâng lên, nàng buông mấy lời đáp lại: “Ừ, ta là Lạc Tề”.

“Lạc Tề à.....Lạc Tề à.....”

Trọng Uyên kêu lên, rồi ánh mắt dừng lại nơi cây trường cầm sau lưng nàng: “Nàng biết chơi đàn?”

Người này lại còn nhìn đến chiếc đàn ngũ thập sau lưng mình, nàng nghĩ bụng, chẳng lẽ chàng muốn cùng ta tấu nhạc chăng?

Khi ấy mắt chàng như sáng lên, nghĩ bụng thường thì người ta sẽ không nở khước từ lời thỉnh cầu tiếp theo của mình.

“Không ngờ nàng lại biết chơi đàn, vừa rồi khi tại hạ đương một mình thổ sáo, thực lòng cô độc vô cùng. Trộm nghĩ sao chúng ta không nhân lúc này là hay nhất...” Trọng Uyên hơi nhếch môi, làm cho tim nàng bỗng chốc đập mạnh hơn thật dịu ngọt.

“Để xích lại gần nhau?” Mấy chữ cuối cùng như nện lại trước nét mặt lạnh lùng của Lạc Tề. Chỉ thấy nàng bình thản đặt trường cầm xuống đất, hỏi chàng một cách nghiêm túc: “Ngươi thật lòng muốn thử sao?”

“Đương nhiên rồi”.

“Không phải ta muốn làm huynh mất hứng...Ta chỉ thật lòng muốn hỏi rõ một câu. Huynh...chắc chắn muốn chứ?”

Trọng Uyên quay đầu nhìn nàng, chuyện của trăm năm trước lại ủa về. Có một người con gái, nàng từng có câu hỏi đùa tương tự “Chàng chắc chứ?”, và những gì xảy ra sau đó đã trở thành ký ức đón đau, cửa vào trái tim bao con người nơi cung Huyền Ngọc mỗi khi nhắc đến.

Lặng người đi một chốc, cây sáo trên tay chàng bỗng rơi xuống. Chưa kịp nói gì phía sau bỗng vang lên tiếng thổ thê: “Phất Tức, chàng làm gì mà lại ra sau núi thế này? Thiếp tìm chàng mãi cả mất rồi đây”.

Lúc này, hai người chẳng khác nào đôi tình nhân lén lút hẹn hò, bị bắt quả tang tại trận. Dù có khờ khạo đến mấy Lạc Tề cũng cảm nhận thấy sự ghen tuông thấu xương tủy toát ra khi cô gái kia bước tới gần.

Phất Tức? Không phải chàng tên Trọng Uyên sao? Ánh mắt nàng nhìn Trọng Uyên đầy nghi hoặc rồi lại nhìn nữ tử áo đỏ kia hút hồn. Lạc Tề chẳng phải đã biến thành kẻ thứ ba đáng khinh sao?

Người này, nàng biết chứ.

Nghe đầu đau khi Cửu Thiên Huyền Nữ mất đi, tiên giới lại nảy ra một tiên nữ cũng thích mặc áo đỏ, biệt hiệu Bạch Thủy Tổ Nữ, và cũng chính là người đứng trước mặt nàng, Vân Ảnh.

Vân Ảnh nhìn vào mắt Lạc Tề, định lướt qua, bỗng đột ngột dừng lại. Nàng ta nhìn Trọng Uyên hồi lâu một cách khó hiểu: “Phất Tức, sao chàng lại ở

đây?”

Trọng Uyên giấu tay vào ống tay áo, cười nhẹ như mây bay gió thoảng: “Trao tình gửi ý, vạn cổ là gì”.

Vân Ảnh cười lạnh lùng, quay người lại nhìn Lạc Tề giọng điệu đầy mỉa mai: “ Là ngươi à?”

Nàng ta lại nhìn Trọng Uyên, hầu như không hiểu Trọng Uyên có phản ứng lại gì không. “Huống hồ hôm nay, Phát Tức chàng không giống trước đây, còn có ai muốn ở bên chàng nữa, chàng vẫn còn hồ đồ không tỉnh ngộ sao?”

Chà chà, Vân muội, sự ái mộ trong mắt ngươi dành cho chàng ai cũng có thể nhìn thấu.

Lạc Tề bỗng thấy mất hứng, chỉ muốn nhân lúc hai người đang lằng nhằng với nhau mà chuẩn đi.

Còn Trọng Uyên chỉ cười, hoàn toàn không để tâm nói: “Không ngại, Vân Ảnh thượng tiên, hôm nay đã muộn rồi, xin cáo từ”.

Màu áo trắng tím tung bay theo gió, dáng người thoát cái thoáng qua, rồi biến mất không thấy bóng. Nhưng trong lòng nàng vẫn lưu lại lời nhắn nhủ đầy ẩn ý của chàng: “Đợi ta”.

Lạc Tề tự nhiên sững người, mắt nàng trân trân nhìn theo Vân Ảnh đang mai mỉa đuổi theo Trọng Uyên. Nàng ngắt một bông hoa đào, nén tâm sự mà thả trôi theo dòng nước.

“Lại là vở kịch ba người ư? Đủ quá rồi”.

Đóa hoa xoay tròn theo dòng nước rồi trôi xa dần, xa dần. Cây đào rợp hoa sắc hồng, hoa nở rục rở.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoa Đào Nhà Ai Nở Rộ

Phượng tộc son trang đứng sừng sững trên đỉnh Lam Ngọc của núi Vương Mẫu, trong ra một vùng rực sắc hoa phượng hoàng. Lúc ấy những đóa hoa còn chưa hé nở. Mỗi bông giống như một chú phượng nhỏ đang e ấp cuộn chiếc đuôi dài thướt tha lại, ngậm trong miệng viên ngọc quý là nhụy hoa xinh xinh. Khắp đất trời như trải dài sức sống vô tận của loài hoa ấy.

Khuê phòng của Lạc Tề nằm ở góc đông bắc của son trang. Hè mát đông ấm, thật là dễ chịu. Chợt nghe thấy tiếng động lao xao như từng bông tuyết lăn ngoài cửa, nàng đoán ran gay ai đang tới.

Ngược về mấy năm trước, bấy giờ Hóa Phượng gia bên cạnh hạ sinh một quý tử tên Phượng Hề, được cưng nựng nâng niu lắm. Có khi còn được chiều chuộng hơn cả nhị ca Kiều Thương lúc nhỏ.

Nếu bàn tới chuyện vì sao Kiều Thương được chọn làm thái tử của Phượng tộc, thì lý do chính là diện mạo long lẫy không ai sánh bằng của chàng khi hiện nguyên hình loài phượng.

Còn cậu nhóc này khi mới chào đời chỉ là một quả trứng sần sùi. Chẳng ai nghĩ rằng, khi cậu sinh ra lại tỏa hào quang chói lòa cả vùng núi Vương Mẫu, làm kinh động đến cả Vương Mẫu nương nung, khiến bà giật mình hỏi ngay chuyện gì vừa xảy ra.

Giờ đây, đứa bé ngày nào còn nằm trong vỏ trứng xấu xí ấy đã trở thành một cậu bé đầu để chòm, tung tăng nô đùa rất đáng yêu. Vì cùng có điểm chung là khoảnh khắc chào đời huy hoàng lạ kỳ nên cậu đã báii nhị ca Kiều Thương của Lạc Tề làm sư phụ, lúc rảnh rỗi lại chạy tới phòng Lạc Tề phá phách, nghịch ngợm.

“Cửu sư thúc, cửu sư thúc”. Cậu bé quen gọi đùa Lạc Tề như vậy. Phượng Hề trước nay không bao giờ biết làm nũng cá, như một trái bóng lăn tròn vào phòng, quên cả việc cuộn chiếc đuôi phượng vào, thế là ngã chổng kình trước cửa.

“Lẽ này của Phượng nhi lớn quá, cửu sư thúc nhận lễ!” Đứng trước mặt Phượng Hề, Lạc Tề cười khúc khích rồi bế bổng cậu lên. Nàng đặt vào lòng đùi thức đồ chơi, rồi tiện thể đưa tay vuốt ve bộ lông mượt óng rục rờ khác thường ấy.

“Cửu sư thúc, nhột quá đi” Phượng Hề không khóc, không hờn, chỉ dụi dụi vàng trán đỏ ửng, ra sức gục đầu vào ngực Lạc Tề.

“Nhột đáng ghét này”, nàng vừa nói vừa một tay đẩy đầu cậu bé ra. Lạc Tề nhớ tới nhị ca khi nhỏ rất khôii ngô, thích nhất là kéo chiếc đuôi lượt thướt của mình đi khắp chốn, rồi quạt mát cho mọi người. Sau đó, đúng lúc người ta đang thích thú tận hưởng, thì tình quái quay đầu lại nhìn Lạc Tề bằng đôi mắt ngây thơ vô tội mà nói: “Tề Tề, muội xem, nếu bây giờ ta “xì hơi” thì thế nào nhỉ?”

Chứng kiến tiểu tử nhị ca rắc rối tình nghịch ấy lớn lên trở thành một đấng nam nhi phong trần, tướng mạo phi phàm. Nàng nghĩ, hay là cứ cho Phượng

Hề chút cơ hội, ai bảo nó có cái tên quá nhỏ nhả thế chứ.

Phượng Hề chớp chớp đôi mắt long lanh, dường như nhớ ra mục đích mình đến: “Cửu sư thúc à, ban nãy mẹ con và con đi đến đầu sơn trang chơi, tình cờ gặp một ca ca rất điển trai đó, huynh ấy, huynh ấy đến để cầu hôn”.

Ồ...chắc chắn là đã để mắt tới cô con gái nhà ai của Phượng tộc.

“Sau đó thì sao?” Nàng quen tay tết một bím tóc thật cầu kỳ cho Phượng Hề, ngập dài rồi nằm xuống.

“Sau đó à? Sau đó huynh ấy nói là muốn cầu hôn Cửu sư thúc đó”. “Ai ya”, Lạc Tề đang nằm trên ghế bất ngờ ngã lăn xuống đất. Cánh tay nàng đau điếng nhưng vẫn cố gượng dậy. Nàng đặt Phượng Hề ngồi ngay ngắn lại rồi nhìn cậu bé chăm chú và cẩn trọng hỏi: “Con nói...là...với ta?”

“Ừm, mẹ con đã hỏi kỹ mấy lần là có phải Cửu sư thúc không, huynh ấy đều trả lời là đúng mà”. Tiểu Phượng Hề khua khoắng cánh tay mập mạp, cười hi ha: “Mẹ bảo là Cửu sư thúc nhất định là mừng muốn chết đó!”

A...Hả?

Có lẽ nào cái người tên Trọng Uyên hay Phát Tức gì đó đã tìm đến tận đây ư? Không thể nào, thường thường ai lại có câu cửa miệng “trách nhiệm” chứ? Lạc Tề tuy nhan sắc chưa đến mức nghiêng nước nghiêng thành làm người ta khó quên. Cho nên, nghe chuyện này nàng nuốt nước miếng rồi ngại ngùng, cười hỏi: “Ta nghĩ Tiểu phượng nhi thông minh như vậy hẳn là phải biết nhiều hơn chứ nhỉ?”

“Dĩ nhiên rồi!”, Tiểu Phượng nhi nhồm người thẳng dậy, kiêu hãnh vẫy vẫy chiếc đuôi dài.

“Vi liên quan đến Cửu sư thúc mà, nên con rất tò mò. Con cứ thế đi theo sau xem sao. Tang Đế bà bà ban đầu không đồng ý, sau đó hai người nói chuyện rất lâu trong căn phòng nhỏ, lúc ra khỏi phòng bà bà chỉ nói: “Tề Tề nhà chúng tôi sau này lại phải làm phiền đến Nguyệt Hoa thượng thần lo liệu rồi”.

Nguyệt Hoa thượng thần? Lạc Tề lạng người một chỗ rồi hỏi ngay: “Họ còn ở đó không?”

“Bà bà và huynh ấy vẫn còn trong đại đường mà, con chỉ là nhanh chân chạy trước tới mặt bảo với Cửu sư thúc việc quân cơ đại sự thôi”.

“Tốt lắm, Tiểu phượng nhi giỏi lắm!” Nàng vui mừng khen ngợi, rồi đến bên hôn lên má cậu bé, đặt cậu ngồi lên chiếc ghế dài của mình, nói: “Cửu sư thúc đi một lát rồi về nhé”

Trong đại đường An Đễ chỉ cảm thấy vị thần tiên này trông rất quen. Nhưng rốt cuộc, Nguyệt Hoa thượng thần nơi Thiên giới thực ra chẳng ra là cái gì. Người ngoài đều nói rằng vị thần này chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực, suy cho cùng cũng chỉ là có mối vế ngoài kéo lại, số mệnh vốn bạc.

Ấy vậy mà lúc này nghĩ lại, cũng thấy có vài phần khác so với truyền thuyết. Nói cho cùng người ngồi trước mặt vừa thoát tục, vừa trầm tĩnh, chẳng khó mà chiếm được cảm tình của Tang Đế. Thẳng thẳng mà nói, trong mắt bà khi ấy chẳng khác gì bậc thần tiên thần thông quảng đại nhất thế gian.

Tang Đế chỉ nói: “Ngài đã nói vậy....nghĩa là cũng biết về hoàn cảnh của tiểu nữ?”

Ở yến tiệc nơi Dao Trì, tại hạ đã vô tình nghe được mấy lời tâm sự của Tề Tề. Có điều tự biết bản thân mình chỉ là một vị thần hạng thấp kém, sợ không sánh được với nàng”.

Tang Đế nhú mày.

Thực sự, tuy nói vui bên ngoài đây là con nuôi, nhưng trong thâm tâm bà, Tề Tề chẳng khác nào bảo bối bà hết mực nâng niu. Nguyệt Hoa thượng thần quả là chức vị khiêm tốn nhất nên suy đi tính lại cũng có đôi phần chưa vừa lòng.

Bất giác bà thân nhiên nở nụ cười. Vị thần này đúng là, thì ra nghe về thân thế của Lạc Tề, cảm thấy hai bên có phần cùng cảnh ngộ, thế là đến cầu hôn. Nhưng cũng tốt, biết sớm còn hơn là để mai kia loạn lên. Bà không thích nghĩ nhiều. Hàng lông mày bà chợt giãn ra nhẹ nhõm. Thế nhưng, chưa kịp tiếp lời, thì bà bỗng nghe vọng tới bên tai một tiếng động lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 4.2

“Trọng Trọng!”, Lạc Tề hấp tấp chạy tới, bỗng nhiên khựng lại rồi cuộc không nhớ ra người này tên Trọng Uyên hay Phát Tức, cứ thù người ra đó. Sự bối rối này đã sớm bị Tang Đế trông thấy rõ, trong lòng mừng thầm, chẳng ngờ con gái đã quen gọi người ta bằng tên thân mật từ khi nào. Bà đứng lên vừa cười vừa nói: “Tề Tề, qua đây, con với Nguyệt Hoa thượng thần cứ tâm sự thêm nhé, ta sẽ đi chọn ngày lành tháng tốt cho các con ngay”.

“Đội đã mẹ! Mẹ bảo gì cơ ạ?” Lạc Tề vừa cất lời, bỗng cảm thấy bàn tay mình như có ai nắm chặt từ phía sau, ấm áp lạ thường, nằng cứ đứng đó ngây người ra.

Bên tai nằng bỗng vang lên tiếng của ai đó, như vọng lại từ kiếp trước : “Trọn đời trọn kiếp này, quyết không phụ nhau”.

Một cảnh tượng ảo não phút chốc lướt qua tâm trí nằng, nhưng nằng càng cố gắng lục tìm trong trí nhớ thì càng vô vọng, chỉ thấy bên ngoài gió nhẹ thoảng qua. Chuyện đó biến hóa vô thường, tất cả ào về lúc này đây.

Tang Đế mỉm cười, vội vã rời đi, đại đường chỉ còn có hai người Lạc Tề và Trọng Uyên.

“Được rồi, định thần lại đi nào!” Trọng Uyên đứng dau nằng nhẹ giọng bảo.

“Chàng...chàng đến đây làm gì?”

Lạc Tề vẫn cảm thấy chuyện nay hư hư thực thực, mới gặp mặt một lần mà đòi cưới người ta, nếu không phải có mưu đồ thì hẳn cũng phải có nguyên do mờ ám gì.

“Hôm đó không phải đã nói là nằng hãy chờ ta sao?” Trọng Uyên nắm tay Lạc Tề , phút giây ấy “tình trong như đã, mặt ngoài còn e”. Trái tim thiếu nữ đã rung động trước chàng rồi. Có điều Lạc Tề trước sau không muốn làm liên lụy đến Phượng tộc, có thể nghe thấy rõ những xáo động loạn nhịp như bước nhảy của hươu non trong lồng ngực nằng. Nằng cố kìm nén cảm xúc, điềm tĩnh nói: “Lúc là Trọng Uyên, khi là Phát Tức, nói cho cùng, chàng là ai? Đến tên thật cũng không cho ta biết. Thử hỏi làm sao ta tin chàng được?”

“À”, Trọng Uyên khẽ mỉm cười. “Trọng Uyên đương nhiên là tên chỉ mình nằng được gọi thôi”.

“Chàng...”

Lòng muốn nói: “Da mặt chàng dày đến thế sao?” nhưng nhìn khuôn mặt ấy nằng lại khó lòng bật ra lời mắng nhiếc.

“Thượng thần không cảm thấy...lần đầu gặp đã ngỡ lời cầu hôn có chút đường đột. Dầu sao đôi bên cũng cần bồi đắp tình cảm cho chín muồi trước, rồi hãy bàn tới chuyện thành thân”.

“Mối tơ duyên này chắc chắn thành. Còn tình cảm thì mai này sẽ dần dần vun vén”. Chàng tiến lại gần nằng hơn lòng nằng này đã đợi ngày này từ lâu lắm rồi. Không muốn chờ thêm nữa, cao thủ xuất chiêu luôn, chàng nở nụ cười ấm áp.

“Huống hồ, nằng đã trông thấy hết rồi, nằng là người phải có trách nhiệm với ta mới hợp lẽ thường”.

Lạc Tề vẫn lạnh lùng hỏi lại: “Vi ta đã trót nhìn thấy của ngươi, vậy đề ta coi bỏ y phục cho người nhìn. Xong xuôi, hai chúng ta sẽ không nợ nần gì nhau nữa. Việc gì phải làm khổ cả đôi đôi bên?”

Một người là thượng thần, một người là phượng hoàng bạc mệnh. Nỗi niềm thật éo le.

Trọng Uyên trầm nghĩ, rõ là kiếp nào cũng vẫn thế, không biết cầm kỳ là gì. Chàng xót xa cho nằng, từ một nữ tướng lừng lẫy chức phận chí tôn nơi Thiên giới, nay bị giáng xuống làm một nha đầu, không danh phận, từ nữ thần cao ngạo kiêu kỳ lại chuyển kiếp ẩn mình trong lột bạch phượng.

“Thôi, là do ta ép nằng quá vội vàng. Cứ coi như là cho nằng thêm thời gian vậy. Có điều mẹ nằng đã ưng thuận việc hôn nhân đại sự này rồi, sợ rằng ít lâu nữa chuyện sẽ lan khắp vùng đại hoang. Đến khi đó không có cơ hội cho nằng đắn đo nữa đâu”.

Trọng Uyên nói quả không sai.

Chàng vừa đi khỏi, Lạc Tề bước ra son trang Phượng tộc, đã nghe gần xa xôn xao cung chúc hỷ sự. Y như những lời của Trọng Uyên vừa rồi, quả thực lời đồn lan nhanh đến chóng mặt.

“Cửu muội của ta, cùng Nguyệt Hoa thượng thần, nhìn cũng xứng đôi lắm”.

“Ta thấy, thành thân nhanh như vậy, chắc là lại nhờ nhàng to bụng rồi”.

“Đúng đó, nhanh vậy thì chắc rồi, nhưng mà nghĩ cũng thấy kỳ lạ thật”.

Lạc Tề thu mình trong động của Hương Tư, bắt chước theo y như đúc. Đôi mắt xinh đẹp mở tròn xoe, rồi “hứ” một tiếng, mắng mò: “Rồi biết ai mới xuất giá đã vác cái bụng to kênh trở về. Hay ho lắm đấy mà nói người khác”.

Giữa lục ti Đỗ Trạch và Lạc Tề coi như đã kết thành một mối hận.

Hương Tư chỉ mỉm cười ngọt ngào, rồi từ từ biếng lười ngồi dậy. Thời gian giam lỏng mình ở đây đã lâu làm nằng ấy chẳng buồn động chân động tay nữa, nhưng mọi cử chỉ vẫn đều đặn uyển chuyển đến hút hồn, làm Lạc Tề ngơ ngẩn hồi lâu. Có một tí ti mỹ lệ ở bên cạnh, tâm trạng nằng cũng chột dễ chịu lên ít nhiều.

“Ta nói muội đó, e rằng buồn bức không phải do mấy chuyện vừa kể” Hương Tư không hổ là tri kỉ của Lạc Tề, liếc nhìn chiếc trường cầm sau lưng tiểu

muội, buông lời bốn cọt. “Ta nhớ trước đây muội một mặt thì căm ghét chuyện lấy chồng đến tận xương tủy, một mặt thì than vãn không có ai thèm ngó ngang đến mình. Bây giờ có người tốt như vậy ngay trước mặt mà cứ trốn tránh, là có làm sao?”

“Cái này không phải ... Không phải là thời gian quá gấp...” Lạc Tề ngập ngừng trả lời.

Hương Tư đứng bật dậy. Tấm khăn lụa mỏng manh sắc tím lơ lửng trên mình nàng ấy. Vóc dáng mảnh mai, thấp thoáng ẩn hiện. Giả sử nếu có một nam nhân ở đó, hẳn là đã nóng người thổ huyết. May sao, Lạc Tề cũng là nữ nhi nên cũng chỉ thoáng đỏ mặt. Mấy lời phán đoán sau đó của Hương Tư sao đó mới khiến nàng chết lặng.

“Muội sợ... Vẫn còn nhớ tới chủ nhân của trường cầm phải không? Đòi người ngắn ngủi, Lưu Phong thì khác nào bóng mây qua thềm không đáng nhớ. Còn chủ nhân đặc biệt của trường cầm kia thì đã không còn nữa, muội bận tâm làm gì?”

Mỗi lời nói của Hương Tư như một nhát dao đâm tim Lạc Tề rớm máu.

Mãi một lúc sau nàng mới tỉnh táo lại: “Vậy ... thì muội phải làm sao?”

“Muội đi lấy chồng thì trong lòng vẫn có hình bóng người cũ. Mà nếu muội không xuất giá, thì trong lòng vẫn có chàng ta. Chẳng có gì khác nhau cả” Hương Tư ngồi xích lại gần Lạc Tề, rồi đột ngột thốt lên: “Dẫu sao muội hãy còn may mắn, đòi muội còn có hi vọng. Ta thì... chỉ biết chôn vùi tuổi xuân của mình ở đây, muốn đi đâu cũng không được. Thế nên muội, phải biết sống cho tốt, Trường Cầm thái tử từ lâu đã không còn nữa, phải không nào?”

Lạc Tề thấy lòng xót xa, vừa tự thương cho mình vừa là vết thương cũ lâu nay ngủ yên bỗng nhiên bị khơi lại: “Chỉ là nghĩ ngợi chút mà, còn thì chàng ta đã sớm quyết cưới muội rồi. Muội chẳng qua còn đôi chút băn khoăn nghi hoặc thôi”.

“Cái này thì đơn giản quá rồi!” Hương Tư ngả người ra sau, dựa vào tường, đưa tay chỉ về hướng đông Nam Bắc Cực Thiên Hằng sơn?

“Ngọn núi Tổ Tiết trường lão sống?”

“Muội này, chẳng hiểu gì về lang quân tương lại cả. Động của Nguyệt Hoa thượng thần Phát Tức cũng ở Bắc Cực Thiên Hằng sơn đó. Có cách rồi, lại đây, ghé tai ta nói cho nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Một Hũ Men Say, Một Dạ Chân Tình

Bó gọn cây đàn ngũ thập huyền trường cầm lại, Lạc trướng sĩ chuẩn bị lên đường. Lúc này không thấy gió tái tê buốt lạnh tiền đưa, chỉ có mẩu thân Tang Đế dúi vào tay nàng mấy phần cơm nắm nặn hình nơ phượng hoàng. Bà dặn dò: “Cũng phải mấy năm nay không đến thăm Tổ Tiết trường lão, quả có điều không đúng. Gặp trường lão, nhớ phải tôn kính nhé. Dù người ta trông trẻ trung đấy nhưng năm đó mà không có ngài, thì không có con ngày hôm nay đâu, con biết không?”.

Vừa cắn một miếng cơm, Lạc Tề vừa nghĩ thầm lần này nếu nàng có thể từ hôn suôn sẻ như ý, có lẽ mẹ sẽ cười không nổi đâu.

Nhưng để tránh lỡ có chuyện gì cản đường, trước khi đi, nàng chỉ vội vàng gặt đầu vàng dạ rồi lập tức lên đường.

Bắc Cực Thiên Hằng sơn cao tới nghìn trượng, là nơi gần trời nhất của cả đại hoang này.

Đỉnh núi chót vót sừng sững, dốc đứng hút tầm mắt, không thấy màu xanh cỏ cây, dưới chân chỉ thấy màu vàng nâu của đất. Ba mươi sáu ngọn núi trập trùng nổi nhau như những thanh gươm sáng loáng, sắc nhọn chọc trời.

Ngàn dặm trời mây, hoàng hôn mịt mù buông xuống càng gần tới Bắc Cực Thiên Hằng Sơn ánh sáng của vầng dương cuối ngày càng chói chang. Lạc Tề lúc này không thể biến về hình phượng hoàng để vỗ cánh bay nhanh qua. Tuy nàng từng may mắn tâm sư học đạo được chiêu lượt mây đạp gió vô cùng thành thoi, nhưng với ối bức khắc nghiệt thế này, nàng chỉ còn cách hạ xuống mặt đất rồi bước trên đôi chân mình.

Lạc Tề thăm nghĩ kỳ quặc thật, Trọng Uyên – người mình chẳng thân quen chọn Thiên Hằng Sơn làm nơi trú chân thì không nói làm gì. Nhưng có gì ngay đến cả Tổ Tiết trường lão cũng sống được ở nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi này đằng đẳng bao năm? Chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân sao?

Đã từng nghe chuyện năm xưa, khi cham ẹ đưa nàng tới chỗ Tổ Tiết trường lão xin người nhận nuôi, nhưng còn phần sau của câu chuyện là thế nào nhỉ? Hãy còn một đoạn làm nàng phải suy nghĩ.

Giờ phút Lạc Tề chào đời, sấm sét với mưa tuyết dồn dập kéo nhau ập tới. Rất nhiều năm sau, mỗi khi nghĩ đến ngày này, Lạc Tề đều cảm thấy đó là báo hiệu của một họa tinh chuyển kiếp.

Đúng là đêm ấy, phụ thân Tổ Phương ẵm tiểu bạch phượng bé bỏng chưa mở mắt lên Thiên Hằng Sơn.

Tổ Tiết lúc này đã tỉnh giấc hẳn đâu, vẫn hơi ngái ngủ, nghe sự tỉnh xong thì lạnh lùng bảo: “Chuyện “to” như con kiến mà cũng phải xuyên đêm vượt núi tới đây hả?”

“Chớ nói vậy mà, chuyện này không phải chuyện đùa đâu. . .” Tổ Phụng tuy thân là trưởng tộc quyền cao chức trọng nhưng lòng dạ thực chất thì lại rất yếu mềm. Vừa lau mồ hôi, ông vừa nói: “Tổ Tiết, ông bảo lần này ta nói với thiên hạ là đứa con thứ chín chết rồi, còn ta sẽ giả vờ coi nó như con nuôi một thời gian có được không?”.

“Con nuôi?” Tổ Tiết nhũn mày. “Cũng lằng nhằng quá. Thôi mang về đi, mang nó về đi”.

“Trời ơi là trời! Đây là con gái yêu của tôi, cháu gái cưng của ông đó, làm ơn đừng làm như vậy mà”. Tổ Phụng cứ thế lẻo đẻo theo sau. Nhìn Tổ Tiết chậm rãi rót ly trà, Tổ Phụng không khỏi nóng ruột bồn chồn, đứng cũng không yên

“Nhìn người sốt ruột kìa”. Tổ Tiết đặt ly trà xuống, khuôn mặt non tơ có chút không vừa lòng: “Ta ở đây ẩn cư bao năm, khẩn lăm mới thấy người tìm có chút việc”.

“Ôi ca ca, ca ca tốt của ta, cứ cho là ta cầu xin huynh đi”. Tổ Phụng biết là có hi vọng rồi, vội vàng nói: “Biết là đứa trẻ này nếu bị Thiên đế phát hiện ra thì Phụng tộc khó mà yên ổn, nhưng Tang Đế nở lòng nào để nó phải chết, dù gì cũng là đứa út chúng tôi dứt ruột sinh ra”.

Long sinh cửu tử, Phụng mang chín thai. Tiểu lão cửu chính là đứa con út đó.

Khuôn mặt thanh tú của Tổ Tiết lộ vẻ không đành lòng. Ông đứng dậy, nhìn sang bé Lạc Tề đang nằm trong tay cha Tổ Phụng.

“Thôi được, chuyện này tuy rằng phiền hà thật nhưng nuôi nó vài ngày cũng không khó khăn gì. Dẫu sao cũng chẳng phải là ta nuôi. Cho nên, dù có chuyện gì xảy ra đừng có trách ta”.

“Hà?” Tổ Phụng không ngờ Tổ Tiết nói là làm, đổi ý nhanh đến vậy, đứng đó sững sờ. Thế rồi, Tổ Tiết mở cửa, lên tiếng gọi: “Cương Lương, người lại đây”

Dòng ký ức đến đó tạm ngừng lại, Lạc Tề đưa tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán, nghĩ thầm, thực ra người đi nuôi dưỡng mình vài ngày phải là Cương Lương chứ.

Rảo bước nhanh hơn, nuốt vội vàng miếng lương khô còn lại, chẳng bao lâu nàng đã tới nơi Tổ Tiết và Cương Lương sinh sống.

Nơi này cảnh sắc thật lạ kỳ, trên mặt đất chỉ lơ thơ mấy ngọn cỏ, thứ hiếm thấy ở Bắc Cực Thiên Hằng Sơn này. Liền hai căn nhà nhỏ sát mép nhau cũng được sơn bằng thuốc nhuộm làm từ cỏ mới lên được màu xanh ngắt. Cảnh vật chốn này khiến người ta càng nhìn càng thấy rõ hai vị này thực sự là tự đây ả mình quá.

Lạc Tề đứng đó gọi lớn: “Tổ Tiết nghĩa phụ ơi, Tề Tề tới thăm người đây”

Cánh cửa cốt kết mở, hai người nam bước ra. Một vị nhìn trẻ măng nhưng có vẻ lạnh nhạt, đưa mắt thờ ơ nhìn về phía nàng. Vị còn lại dáng trông đạo mạo, nho nhã thanh cao, mỉm cười gật đầu với Lạc Tề.

Lạc Tề không đắn đo gì nữa, cứ thế quay về phía vị có vẻ chừng chạc điềm đạm hơn cất tiếng chào đồng đạo: “Tổ Tiết nghĩa phụ ơi, con đến rồi”.

“E hèm”

Sau tiếng ho khan ấy, vị có khuôn mặt măng tơ ném về phía nàng một cái nhìn buốt lạnh.

“Lạc Tề à, theo ta vào”

Ui? Chẳng lẽ đây mới là nghĩa phụ Tổ Tiết của mình?

Lạc Tề sững người hồi lâu mới phản ứng lại. Tự biết mình đã nhầm, nàng cúi đầu rậm rập đi theo Tổ Tiết, vừa đi vừa áp a áp ứng mấy tiếng: “Tổ Tiết... nghĩa phụ...”

Trưởng lão, trưởng lão chẳng phải nghe hai chữ ấy là liên tưởng đến một ông già đạo mạo, phúc hậu, tay vuốt chòm râu dài ngồi bên thềm sưởi nắng, lại còn rất thích giáo huấn kẻ khác sao?

Căn phòng nhỏ thoáng đãng mát mẻ. Hình như Tổ Tiết xưa nay vốn rất yêu chuộng ngọc thạch. Mọi thứ ở đây đều được đúc từ ngọc thạch. Bàn ngọc thạch nhẵn bóng, sáng loáng, chén ngọc long lanh trong vắt, giường ngọc xa hoa, hè mát đồng ẩm. Tất cả những món đồ này đã nói hộ cho sự say mê kiếm tìm và sở thích lưu giữ ngọc quý của chủ nhân.

Bên ngoài tuy oi bức nhưng bước vào phòng là thấy dịu hẳn nhờ khí mát tỏa ra từ ngọc thạch.

“Ồ” Tổ Tiết từ từ ngồi xuống, ngược mắt lên thì thấy Cương Lương đang bước tới. Nhìn thấy thấp thoáng nụ cười mơ hồ, ông lường Cương Lương một cái.

Cương Lương không kìm được tiếng thở dài, ngồi lại một góc gần đó, trông có vẻ ...hiền từ lắm.

Ấy chẳng trách năm ấy, Cương Lương đã ưng thuận Tổ Tiết nhận nuôi đứa trẻ này, đúng là tâm tính ôn nhu nhẫn nhịn đã đạt đến cảnh giới cao siêu rồi.

“Sao? Lâu như vậy không có tin tức gì, hôm nọ đến đây chắc không phải vì việc lành?”

Chớ trông mặt mà bắt hình dong, Nhìn Tổ Tiết bề ngoài có vẻ non nớt, dễ gần nhưng hoàn toàn không phải vậy. Nghe nói xưa nay phụ thân của Lạc Tề sợ Tổ Tiết nhất, bây giờ được thấy tận mắt, quả là không sai một li.

Lạc Tề chỉ còn cách dùng chiêu lấy nhu thắng cương của phụ thân Tổ Phụng, nài nỉ thỏ thẻ: “Tổ Tiết nghĩa phụ, Lạc Tề lâu như vậy mới tới thăm người, xin đừng trách tội con nhé”.

“Hừm, nếu chỉ vì chuyện này thì không cần đến thăm đâu. Thực sự ta đâu có công nuôi dưỡng người. Đó chỉ là danh nghĩa mà thôi.” Hình như Tổ Tiết có thói quen mỗi khi tiếp khách không thể thiếu ly trà trên tay, trong khi đó Cương Lương vội vàng lật đặt đứng dậy, rót cho Lạc Tề một chén nước.

Lúc này, Cương Lương mới cất giọng nói êm ru như suối chảy đầy mê hoặc: “Tề Tề lần này tới thực ra là có chuyện gì?”

Lạc Tề thờ người ra suy nghĩ, Cương Lương cũng mất tính như ngọc thạch. Ừ mà đúng thôi, nếu Cương Lương và Tổ Tiết sống cùng nhau bao năm nay hòa thuận như vậy. Có khi phải coi Cương Lương là loại ngọc thạch thượng đẳng ấy chứ.

“Dạ, chuyện là thế này, Cương Lương nghĩa phụ, con muốn hỏi Bắc Cực Thiên Hằng Sơn có phải cũng là nơi cư ngụ của một vị gọi là Nguyệt Hoa thượng thần không?”

Tổ Tiết đưa mắt nhìn Cương Lương, gật đầu: “Đúng là có người đó. Tuy ngày thường ta không hay qua lại nhưng động phủ của hần sắp xếp cũng được lắm, ta rất ưng”.

“Mấy ngày trước chàng đã ngỏ lời cầu hôn con...”

Chiếc chén ngọc trong tay Tổ Tiết đập “cạch” một tiếng xuống bàn, làm Lạc Tề giật nảy mình.

“Hần, cầu hôn con?” Ông đứng dậy, đi đi lại lại mấy vòng, rồi nhìn Lạc Tề kỹ càng hơn. Bốn mắt gặp nhau, ông hừ lên một tiếng. Bước tới chỗ Cương Lương, ông nói: “Ta có lẽ biết rồi”

“Gi cơ ả? Tổ Tiết nghĩa phụ, người...”

Tổ Tiết quay đầu lại, nghiêm trang đáp: “Vay con nghĩ gì? Cưới hay không? Tim chúng ta hỏi việc gì?”

“Thực sự con thấy nếu cưới xin cũng phải tìm hiểu rõ tông tích người ta, lỡ lấy phải kẻ bạc bẽo vô lương tâm, tổn hại Phụng tộc, thì chẳng phải làm liên lụy đến cả tộc sao?” Lạc Tề cho tay vào tay áo, than dài, âu lo.

“Kể ra thì tuy chức vị của Nguyệt Hoa thượng thần không cao nhưng cũng được xếp vào hàng đào hoa trong Thiên giới. Không ngờ hần lại ngỏ lời cầu hôn Lạc Tề nhà ta” Cương Lương uể oải nói.

“Người thì biết cái gì?” Tổ Tiết lườm Cương Lương một cái, rồi đập bàn tiếp lời: “Cho nên Lạc Tề đến đây để hỏi chúng ta về hần chứ gì. Nói về người này thì...”

“Không phải, không phải...” Lạc Tề giải bày lý do mình tới, có điều bất giác đỏ mặt khi trong lòng chợt hiện lên bóng hình Trọng Uyên – con người làm cho máu nóng chảy mạnh hơn, tim đập nhanh hơn mỗi khi nghĩ đến. “Nghe nói Cương Lương nghĩa phụ mất cả ngàn năm mới ử được hũ rượu Chân Tâm tửu, có thể khiến người ta uống vào là phải thổ lộ mọi tâm sự. Tề Tề đến đây để xin một ít”

“Ày, Chân Tâm tửu của ta hả?” Tổ Tiết hỏi lại. Cương Lương như hiểu ý nàng đáp: “Đó đúng là một món quý, đến người cứng như sắt đá mấy uống vào cũng phải giải bày hết tâm tư”.

Khuôn mặt non tơ trắng trẻo của Tổ Tiết bỗng thoáng ửng đỏ. Ông giận dữ trừng mắt nhìn Cương Lương, lát sau ngời giận mới trầm ngâm nói: “Tề Tề à, Chân Tâm tửu này thực không phải thứ hay ho gì đâu”.

“Ôi, sao có thể như vậy chứ”

“Chân tâm tửu đúng là vẫn còn, nhưng chỉ sợ thứ này hại người hại ta”. Cương Lương xua tay, tỏ vẻ vô can

Tổ Tiết lạnh lùng, hắng giọng: “Con chắc chắn là vẫn muốn lấy chứ?”

Chỉ là mời người ta uống ngụm rượu rồi thổ lộ nỗi lòng chân thật, có sao đâu cơ chứ? Lạc Tề cảm thấy lạ lùng nghiêng đầu nói: “Con sẽ không hại người đâu”

Cương Lương lại cười, đứng dậy bước về phía buồng Tổ Tiết vừa đi vừa nói: “Từ khi uống thử loại rượu này lần đầu, ta chưa bao giờ đụng đến nó thêm lần nào nữa. Hôm nay thôi thì cho con cầm đi chơi, đỡ cho ta phải canh cánh trong lòng”.

Rượu nếu sẵn sàng, việc ắt sẽ thành. Theo lý mà nói hôm nay Lạc Tề đã có thể “kê cao gối ngủ” không chút muộn phiền. Có Chân Tâm từ ròi, nàng có thể cận kề chuốc cho nam nhân đẹp đẽ Trọng Uyên say khướt, nghe chàng ta cứ thế dốc bầu tâm sự, hé lộ cả những âm mưu kinh thiên động địa. Đến khi mọi thứ rõ như ban ngày ròi, nàng sẽ lòi chuyện từ hôn ra phủ phàng nói thẳng vào mặt người ta. Xong, từ đó sẽ trở thành người dung nước lửa.

Nhưng nào ngờ, nàng đã phải hối hận.

Tổ Tiết nói đúng: Chân Tâm từ không phải thứ hay ho gì.

Đau nhói tâm can.

Chuyện này, kể ra thì dài dòng lắm.

Lạc Tề mang theo Chân Tâm từ, thở hổn hển leo lên ngọn núi thứ ba mươi hai thì cổ họng khô cháy. Nếu không nhờ làn gió mát thổi qua, xoa dịu đi cái oi bức thì chắc rằng nàng không trụ nổi suốt chuyến dọc hành xuyên đêm đến động phủ Trọng Uyên.

Dưới ánh trăng lấp lánh như dát bạc, trong con mệ lả, Lạc Tề chợt ngửi thấy mùi ngai ngái của đất ẩm. Rồi từng giọt nước ở đầu cứ tí tách rơi xuống người, lạnh thấu xương làm nàng tự nhiên tỉnh táo hẳn, chân leo lên rồi gồng trụ thật vững trên khoảng đất bằng nơi đỉnh núi. Động phủ kia đã hiện ra trước mắt.

Nơi đây quả thật tao nhã. Mênh mông cát vàng cũng không làm che mờ được nét thanh cao toát ra từ bên trong. Có lẽ là người thế nào thì cảnh thế đó.

Ngoài cửa động trông mấy khóm trúc xanh rì, vốn là thứ hiếm gặp ở đây. Giữa vùng đất khô cằn khắc nghiệt này, sắc biếc của trúc nổi bật lên đầy sức sống. Càng ngắm kỹ thì càng cảm nhận được sự tỉ mỉ, tinh tế của chủ nhân. Chàng đã bỏ công nói liên dòng suối trong rừng với vách núi cheo leo, dẫn nước ở đó về tạo nên một hồ nhỏ bao quanh động, còn trồng thêm rừng trúc xanh mướt.

Lạc Tề ngáp ngừng đứng ngoài cánh cửa trúc, rồi nhẹ nhàng hé then cài. Không thấy có tiếng ai, nàng lại đưa tay gõ cửa mấy lần, vẫn chẳng có người ra mở cửa.

Có lẽ nào người ta lại đi vắng?

Vượt đường xá xa xôi mất bao nhiêu công sức, đến nơi người ta lại đi vắng à, hừ.

Lạc Tề quay lại ngược nhìn lên bầu trời lấp lánh sao khuya, thôi không đập cửa mạnh nữa. Dẫu sao cũng do mình tới đường đột quá. Đêm hôm khuya khoắt đến thăm cũng không được phải phép.

Dòng sông sao như tấm màn đêm dần buông xuống, cảnh khuya như một bức họa. Khóm trúc xanh đung đưa trong gió, tựa như đang ngân nga theo tiếng nhạc du dương. Bắc Cực Thiên Hằng Sơn được mệnh danh là nơi gần giáp với trời nhất, chạm tới Thiên giới. Chẳng biết giờ này có vị thần tiên nào đang trông xuống nhân gian, rồi đưa tay bày ra một bàn cờ tuyệt mỹ. Vầng trăng mới ló với hồ bán nguyệt kia cùng nhau tôn lên vẻ mỹ lệ của đôi bên.

Trọng Uyên hẳn là con người biết tận hưởng cuộc sống nên mới có thể biến vùng đất khô cằn hoang sơ thành cảnh đẹp kỳ thú đến vậy.

Thở dài, nàng thả mình ngồi xuống đất, người tựa nhẹ vào cánh cửa.

Ai biết được cửa chỉ khép hờ, cọt két vang lên một tiếng rồi bung ra sau khi bị nàng tựa vào, suýt chút nữa Lạc Tề đã ngã nhào ra đất.

Ánh trăng trầm mặc hờ hững soi vào phòng. Nàng đứng tựa cửa, ngần ngợ ngắm nhìn mọi thứ bên trong.

Gió nhẹ thổi, hương trúc ngập tràn căn buồng. Mỹ nam nằm đó, đang say trong giấc mộng. Hàng lông mày hơi nhíu lại, như là đang giận đang hờn. Bên tay Trọng Uyên đặt một tấm gương sáng, trên đó còn có hình ảnh gì đang chuyển động.

Làn tóc chàng buông xuống đất hào hoa tuyệt trần khiến Lạc Tề, không khỏi nổi tà dâm, chỉ muốn chiếm đoạt người này ngay tức thì.

Nhưng vốn tính tò mò, Lạc Tề lại bị hút vào tấm gương cạnh chàng. Nàng thử gõ cửa thêm một lần nữa, không thấy phản ứng gì, ra là người trong nhà đang ngủ say quá. Dù vẫn tự nhận mình không phải là kẻ thích quấy nhiễu giấc ngủ của người khác và bản thân lúc này hai mí mắt cũng đã nặng trĩu, nhưng thực lòng hình ảnh động đậy trong gương mê hoặc quá nên nàng vẫn nhón chân lại gần.

Trong phòng tĩnh mịch lắm, may nhờ có ánh trăng nên không đến nỗi tối mịt tối mờ. Nàng lại gần thêm mấy bước nghe thấy tiếng thở nhẹ bình yên của Trọng Uyên.

Hồi hộp quá. Sao vẫn còn hồi hộp như vậy.

Đợi đến khi đứng cạnh bên chàng ròi, nàng mới ngắm nhìn được thật kỹ dung mạo người đang say ngủ trên giường trúc.

Làm sao một người đẹp đẽ như thế lại gắn mình với nơi hoang vu cằn cỗi này? Nhưng mà mẫu thân Tang Đế từng nói với nàng: “Vị thần tiên ấy, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Không có thì người làm mẹ như bà làm sao yên lòng trong gủi cô con gái út cho chàng. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt của chàng là bà đủ tin tưởng ròi.

Lạc Tề có đôi chút do dự, rồi quyết định nút chặt bình Chân Tâm từ lại, khó khăn lắm mới xin được mà.

Nàng nhẹ nhàng xoay người, sợ cây đàn sau lưng chạm vào đầu đó sẽ đánh thức người ấy mất.

Nàng nhón chân tiến lên lại gần hơn, nín thở mắt dõi theo hình ảnh trong gương. Bỗng nhiên ở đâu một tiếng chim ung trên cao vọng xuống làm nàng đau đặng người bất động.

Trọng Uyên nhè nhẹ trở mình, tấm gương bị hất sang một bên.

Tuyệt quá, Lạc Tề mừng rỡ bước tới gần. Lạ kỳ chưa trong gương chính là hình ảnh nàng, ban nãy miệng ngậm miếng lương khô, trong khi tay trái lau mồ hôi, tay phải bám chặt lấy vách núi. Thấy hình ảnh của mình, Lạc Tề hoảng hốt kinh ngạc cực độ.

Chợt đưa mắt nhìn chủ nhân của chiếc gương, mới phát hiện ra chàng, đã mở mắt thức dậy từ khi nào, đang khẽ trở mình. Lạc Tề giật mình hét lớn rồi vô ý ngã nhào lên người chàng.

Phút giây ấy, cả hai nghe thấy hơi thở của nhau, Trọng Uyên thăm thì bên tai Lạc Tề: “Nàng tới rồi ư?”

Giọng nói hầy còn pha chút ngái ngủ biếng lười nhưng lại đầy mê hoặc Lạc Tề lúc này toàn thân mềm nhũn. Chàng thì thanh minh: “Chờ nàng lâu quá, không chịu nổi nên ta ngủ quên mất”.

“Chàng...chàng làm sao biết là ta sẽ tới?” Vì quá kinh ngạc, Lạc Tề nhất thời đã quên mất chuyện vùng vẫy thoát khỏi vòng tay ấy, chỉ ngây người nhìn chàng.

Đôi mắt ấy chất chứa bao xúc cảm. Dang tay ôm chặt nàng vào lòng, giây phút này chắc hẳn chỉ có Trọng Uyên là người duy nhất thấu hiểu được những ngọt ngào lẫn đắng cay năm xưa.

Tình nghĩa sâu nặng, có nơi đâu bằng.

Trọn đời trọn kiếp, quyết chẳng phụ lòng.

“Là thần tiên, chẳng lẽ bản lĩnh đó ta cũng không có hay sao?” Trọng Uyên cười, tay trái ôm choàng lấy vai Lạc Tề rồi ghé tai nàng hỏi nhỏ: “Đêm hôm khuya khoắt lên vào phòng ta, chẳng lẽ nàng không đợi được tới ngày hỷ sự, nóng lòng muốn nhanh chóng vào động phòng sao?”

Trọng Uyên ở bên Phượng Cẩm đã trăm năm, nên chàng thừa hiểu điểm yếu khó cưỡng nhất của nàng là nằm ở đâu. Lúc này chỉ cần thôi nhẹ một cái vào tai nàng thôi, là nàng sẽ mềm nhũn ra, ngoan ngoãn cho người ta muốn làm gì thì làm.

Nhưng may thay, chàng chính là hàng chính nhân quân tử nên không thừa nước đục thả câu như thế, chỉ ôm ghì lấy nàng mà thôi. Lạc Tề đáp lại trong lúc đầu óc cuồng quay: “Nói bậy, ta chẳng qua chỉ muốn mời chàng ly rượu. Có điều ai xui chàng cư ngụ ở chốn xa tít tắp, cao chót vót này, nên người ta mới đến muộn chứ sao?”

Nếu không phải trong lòng Lạc Tề còn nặng trĩu trần trở bấn khoăn, thì lúc này quá hợp để trao những lời ái ân ngọt ngào.

“Uống rượu?” Mắt Trọng Uyên bỗng sáng rực, nở một nụ cười khó hiểu: “Nàng không biết là đêm khuya một mình mời người ta uống rượu là nguy hiểm lắm sao?”

Lại gần, lại gần hơn chút nữa.

“Gi thì gì, nàng đã không quản ngại đêm hôm đến thăm thì ta đây cũng không sợ phụ tấm lòng thành”.

Say rồi...say rồi...Rành rành là định đến để từ hôn thế này mà vòng tay ấm êm của chàng đã làm nàng quên mất ý định đó.

Trọng Uyên hẳn là đã dùng ma thuật hút hồn người khiến nàng như lạc bước vào cõi mộng, lâng lâng tựa ngắm hoa trong sương mù, hồn xiêu phách lạc. Rõ ràng là nàng muốn nói điều gì, mà giờ một chữ cũng không thốt ra được. Trước mắt chỉ thấy đôi môi kia càng áp lại gần hơn, cứ thế như dần dần hút trọn tiếng thở dài của nàng.

Nụ hôn của Trọng Uyên vừa dịu dàng vừa quán quýt đầy mê say. Người Lạc Tề ban đầu còn cứng đờ, nhưng chẳng mấy chốc đã rũ ra mềm nhũn. Chàng đã quá hiểu người con gái bên mình, nên rất tự nhiên chủ động mọi thứ. Bao xúc cảm dồn nén bấy lâu nay đều dồn cả vào chiếc hôn ấy. Trăm năm tái ngộ, trăm năm đợi chờ, và còn có cả trăm năm kiếm tìm.

Lạc Tề chẳng rõ là do bản thân mình ngốc ngếch hay đang bị mê hoặc nữa. Nàng ngỡ ngẩn nắm lấy vạt áo Trọng Uyên. Nụ hôn của chàng chạm vào đầu lưỡi khiến lòng nàng miên man những cảm giác hấp tấp, tê liệt, ngọt ngào. Những đợt sóng trào lên theo nụ hôn mỗi lúc một mãnh liệt, thăng hoa. Tâm trí nàng như một màn pháo hoa rực rỡ bùng lên. Nhưng khi những bông pháo tàn đi, bỗng để lại một bóng hình nam nhân đang gây đàn nơi rừng sâu núi thẳm với nụ cười dịu ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 5.2

Giữa lúc đang đắm đuối trong men tình thì cây trướng cắm úp trên giường trúc đột ngột phát ra tiếng kêu “tinh”.

“Ôi trời!” giật mình bừng tỉnh, Lạc Tề sợ hãi thất thần bước ra từ giấc mộng say sưa, nằng thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh toát.

Hai... hai người họ vừa làm gì vậy?

Lạc Tề vội vã đẩy Trọng Uyên ra, ngồi bật dậy trên chiếc ghế trúc cố gắng trấn tĩnh lại hồn phách đang tứ tán phương nào. Nàng quay lưng lại Trọng Uyên hồi lâu trong khi mặt mũi đỏ bừng.

Không một tiếng nói.

Trọng Uyên gượng cười. Chàng chưa kịp mở lời định phá vỡ sự im lặng sượng sùng, Lạc Tề đã vội nói: “Thứ lỗi... Xem ra chắc chắn ta không nên đến đây lúc khuya khoắt”.

Nụ cười trên môi Trọng Uyên tắt ngấm. Từ từ ngồi dậy chàng chỉ đáp: “Vậy có chuyện gì để mai hãy nói”.

“Cũng được!”

Vừa dứt khoát thốt ra câu trả lời, Lạc Tề bỗng thấy hối hận quá.

Trọng Uyên đã đứng lên bước tới, giữ nàng lại, làm nàng không kịp chạy trốn.

Chàng tiện tay mở dây buộc chiếc đàn của nàng, trong thâm tâm cứ băn khoăn tại sao nàng đi đâu cũng vác theo cây đàn nặng nề ấy, nhưng rồi vẫn dịu dàng nói: “Ngủ đi thôi, coi như chút chuyện ta muốn làm cũng đã làm ban nãy rồi”.

Đến khi Lạc Tề mơ màng nằm xuống, nàng vẫn đoán già đoán non xem sự vắng lời của mình ở đâu ra vậy nhỉ. Theo lý mà nói cái thì tính nết không sợ trời không sợ đất của nàng hẳn chỉ có thể bị chi phối bởi điểm yếu là Phụng tộc.

Lạc Tề tự suy diễn: Cơ sự bây giờ có thể hiểu thế này. Trọng Uyên biết được bí mật của nàng, nên chàng lấy đó làm cớ để buộc nàng nhận lời thành thân. Nhưng nàng một lòng vì Phụng tộc, đành tạm thời nhịn nhục. Vì thế chuyện ngã trong vòng tay chàng chẳng qua chỉ là khổ nhục kế tạm thời mà thôi. May mà cũng chưa xảy ra chuyện đó, không thì mất cả chì lẫn chài.

Nghĩ như vậy, nghĩa khí hào hiệp trong nàng bỗng dâng lên, nàng bình tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Trọng Uyên không nhắm mắt ngay. Chàng yên lặng ngắm nhìn Lạc Tề không chớp mắt.

Thời gian trôi đi, năm nào chàng hãy còn đứng trong ngũ vị Thiên Đế. Nàng là Cửu Thiên Huyền Nữ kiêu kỳ ngạo nghễ, đứng trên mây xanh, xuân phong đắc ý bao phần.

Mà giờ đây, lại là làm lại từ đầu.

Ôm chặt lấy Lạc Tề, chàng trần trọc suốt đêm ấy.

Bình minh vừa hé, Lạc Tề đã thức giấc. Nàng mang chiếc ghế nhỏ tới ngồi bên Trọng Uyên. Một hũ rượu Chân Tâm từ trong nháy mắt đã hiện ra trên tay nàng rồi được đặt ngay ngắn bên cạnh. Thuận tay cầm chiếc gương ở đầu giường lên nàng bắt đầu tỉ mỉ ngắm nghía. Khóa chốt đồng, mặt rồng, tay cầm khắc họa chạm ngọc, mặt gương sáng không vẩn bụi, lò mờ tỏa ra một luồng sáng. Mới nhìn qua đã biết đây không phải là vật tầm thường.

Đương lúc nàng loay hoay tìm hiểu tường tận thứ bảo bối đã phát hiện ra tung tích của mình, thì chợt bị một bàn tay nắm lấy.

Trọng Uyên đứng dậy, bất ngờ giật lấy gương mang đi, rồi vật thần kỳ đột ngột biến mất trong tay chàng. Thấy Lạc Tề đang trề môi tỏ vẻ thất vọng, chàng phân bua: “Nàng không được xem cái này, xem nhiều là sẽ trở nên xấu xí đó”.

“Ồ!”

Lạc Tề chưa kịp nói gì thêm, Trọng Uyên đã bước ra cửa. Rừng trúc xanh, hồ nước trong. Trọng Uyên đứng đó tựa mình vào vách đá, người và cảnh quả là đẹp đến vô biên.

Gạt đi chuyện bức mình bị chàng thu mất chiếc gương thần vừa rồi, nàng gọi với theo: “Chàng còn nhớ không, chuyện hôm qua ta có mời chàng uống rượu đó?”

“Vô duyên vô cớ mời ta uống rượu làm gì?”

“Đương nhiên là cùng chàng đối ẩm đàm đạo rồi.” Lạc Tề bỗng tự giật mình, nét mặt sượng sùng khi nói ra những lời dối lòng: “Cũng để bồi đắp tình”

cảm nữa”.

Trọng Uyên cười nhẹ nhõm khi hiểu ra cơ sự. Chàng ngồi xuống đất, trong khi đó Lạc Tề tức khắc lôi bình rượu ra.

Chỉ thấy tay chàng vừa phát nhẹ, trong nháy mắt đã có hai ly rượu đặt ngay ngắn giữa hai người.

“Chàng, chàng uống trước đi...” Giành phần rót cho Trọng Uyên trước, Lạc Tề nhìn chàng cười ngọt ngào, thiếu chút nữa là rót nhầm vào tay người ta.

Cũng đáp lại bằng một nụ cười, chàng chẳng hề từ chối chỉ hỏi nàng: “Đã là đối ẩm, phải là hai người nâng chén mới trọn hứng chứ?”

“Sáng sớm chưa có gì vào bụng, ta không quen như vậy. Chàng ném trước đi, ta phải lót dạ một chút đã”. Lấy miếng lương khô còn lại trong túi ra, nàng hí hửng cắn một miếng.

Hai mắt Lạc Tề mở to chăm chú dõi theo Trọng Uyên thong thả nâng hũ rượu lên, rồi từ tốn rót đầy chén. Chân Tâm Từ hương thơm nức mũi. Đợi chàng cạn chén, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao?”

“Không tồi” Trọng Uyên nhếch môi, uống tiếp ngụm nữa, rồi nói: “Com nắm của nàng nhìn cũng ngon đó”

“Là trước khi đi mẹ ta chuẩn bị cho mà”.

Nói đến đây, Trọng Uyên bỗng cúi xuống, giằng lấy nửa miếng com còn lại cho ngay vào miệng, rồi nhân lúc Lạc Tề đang ngơ ngác sững sờ thì nuốt tọt vào bụng. Ăn xong, chàng nhìn mặt: “Mẹ của nàng...”

“Chàng, chàng...” Lạc Tề bực bội giận dữ nói. Trước mặt Trọng Uyên bản thân mình lại hành động chẳng khác gì một kẻ lỗ mãng.

Trọng Uyên lại nhún mày: “Chẳng trách nàng gầy gò vậy, ra là tài nghệ của mẹ nàng quá “cao thủ” đó”

“Uống tiếp đi nào! Nhiều lời quá!” Lạc Tề đánh đá lườm chàng một cái, trong khi cầm cả bình rượu ấn vào tay chàng.

Thật là chèn ép người ta quá đáng mà. Ta nhất định sẽ móc họng chàng ra, bắt chàng khai bằng hết những chuyện xấu xa, tội lỗi của mình. Để xem sau này chàng có còn ngóc đầu lên được không?

Nhưng tiếc thay, Lạc Tề chẳng lúc nào gặp được thiên thời địa lợi.

Ví như bình rượu đó, Trọng Uyên cứ cạn hết chén này sang chén khác, mà vẫn nói cười tươi tỉnh. Sắc mặt chàng không hề thay đổi.

Chân Tâm từ này, Cương Lương nghĩa phụ chẳng phải đã nói lẽ thường uống vào một chén là đã đủ dốc ra hết mọi nỗi niềm sâu kín sao. Chẳng lẽ rượu để quá lâu nên đã mất hết tác dụng?

Nàng bèn thăm dò: “Nghe nói thượng thần trên Thiên giới có không ít người thâm thương trộm nhớ. Sao lại để mắt tới nữ nhi chốn hạ giới này?”

“Lần đầu gặp mặt ta đã ôm lòng thương nhớ. Nàng không hiểu sao, Tề Tề?”

Trọng Uyên đồng dạng trả lời, vốn đã đắc ý cười thầm lâu rồi. Lạc Tề đâu biết rằng, sau khi Phụng Cầm mất đi, Thanh đế quy thuận Hoàng đế, đã quen mượn rượu giải sầu trở thành kẻ ngán ly không say lúc nào không biết.

Thấy Lạc Tề tò mò nâng bình Chân Tâm Từ lên tự rót cho mình một chén, chàng cũng chỉ ngồi đó chăm chú nhìn chứ không có ý khuyên ngăn.

Nàng vừa nhấp một ngụm thì hai má đã nóng rực, mắt hoa chệnh choáng.

Đưa tay ra, chàng đỡ lấy Lạc Tề vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Tề Tề”

“...Dạ”

“Nàng có ý trung nhân rồi sao?”

Lạc Tề chối với đưa tay bắm vào không trung, rờ rẫm sau lưng một lúc, khiến Trọng Uyên không nén nổi tò mò: “Trường Cầm?”. “Vâng”, Lạc Tề gục vào cổ chàng, miệng lầm bầm: “Su phụ...su phụ...bao giờ người mới tới?”

Trọng Uyên nheo mắt, tức khắc hít một hơi dài rồi nói “Su phụ? Y là ai? Làm sao nàng quen y?”

“Su phụ...su phụ...”

Dao Sơn hoa nở hoa tàn trăm năm, Dao Sơn nước non trăm kiếp đến đến đi đi, một giấc tỉnh dậy đã trăm năm. Su phụ vẫn chưa quay về. Lần hẹn ước này chỉ là trong mộng. Khơi lại chuyện cũ, bụi mù ký ức tung bay, chạm tới tận xương tủy, nào dám lãng quên.

Lạc Tề né sang một bên, sống mũi đỏ mề hôi thoáng hương rượu. Nàng phát một cái vào ngực Trọng Uyên rồi lớn tiếng: “Chàng đừng hỏi ta nhiều như thế, ta không nói đâu”

Sau đó như đã trút hết giận hờn, nàng bỗng dịu dàng trở lại.

“Thực ra, chuyện nay là...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 5.3

Chuyện là thế này...

Hương Tư tuy chỉ hơn Lạc Tề vài tuổi, nhưng hơn hẳn Lạc Tề về sự đa mưu túc trí.

Chuyện Lưu Phong bội bạc chạy theo tình mới vẫn là nỗi đau hằn sâu trong tim Lạc Tề. Hương Tư trước mặt nàng cũng không hề né tránh bộc lộ sự bức mình về điều này.

Hương Tư nheo nheo mắt cười rồi bảo: “Theo ta thấy thì loại nguwofi bộ bạc vô lương tâm này nếu muối có lấy, cũng chỉ khổ vào thân thôi. Muối phải cảm tạ lục ti đã can tâm tình nguyện nhảy xuống địa ngục, chịu tội thay cho muối đi”.

“Ai da, nhẹ lòng quá!” Lạc Tề nở nụ cười lấp lánh như ánh dương. Theo cách nghĩ của Hương Tư, mọi chuyện thành ra nhẹ tựa lông hồng. Hương Tư bỗng lắc đầu, xích lại gần nàng nhẹ nhàng nói: “Trước mắt những phép tiên ta dạy cho muối chỉ là tạm bợ thôi. Ta nghĩ, tốt hơn hết là muối hãy đi tìm một sư phụ tin cậy thỉnh giáo. Lỡ mai này xảy ra chuyện gì, người ta cũng dễ bề bảo vệ cho muối”.

Lạc Tề buồn rầu lắm, thường ngày vốn lăn lộn bốn ba không ít là thế, mà cũng không bằng được với sự thông thái sáng suốt của Hương Tư.

Hương Tư nói tiếp, cách Phụng Hoàng sơn trang không xa có một vị thần tên gọi là Nhạc thần Trường Cầm.

Nàng ấy còn kể thêm, một khi đã đặt chân lên lãnh địa của ngài mà không tới thỉnh an là không xong.

Lạc Tề buột miệng: “Cái quy tắc quái quỷ gì vậy?” Nhưng bù lại, những điều Hương Tư vừa hé lộ, thực sự là làm nàng hào hứng vô cùng.

Lúc này đang là tiết đông, ngập trời tuyết bay, căm căm gió lạnh. Mọi sinh vật đều đã ẩn mình tránh rét trong những hang sâu dưới đất, trên núi. Ví như Lạc Tề loài phụng hoàng nào cũng vậy, cái rét run cầm cập làm nàng quên sạch sành sanh chuyện bái sư học đạo, chỉ muốn được quay ngay về động của Hương Tư.

Nhưng gì thì gì thì cũng đã đặt chân lên lãnh địa của người ta rồi, thôi thì cứ hãy đi loanh quanh thăm thú, tiện thể có chuyện kể với Hương Tư cho đỡ xấu hổ.

Dao Sơn non nước hữu tình, nghe nói lâu nay đã là nơi ẩn cư của không ít những vị thần tiên nhân tản.

Ngay cả vị Trường Cầm Nhạc Thần này Lạc Tề cũng được nghe danh từ lâu. Bất giác nàng thấy lòng hồi hộp quá, nóng lòng được diện kiến danh sư.

Vượt qua suối băng, chẳng mấy mà đường đến vùng đất trong miêu tả của Hương Tư đã không còn bao xa.

Nhưng nàng vẫn chưa thấy có điều gì báo hiệu đã tới nơi ở của Nhạc Thần Trường Cầm – người không gặp là không xong Lạc Tề nghĩ thầm, Hương Tư hẳn đã phóng đại mọi thứ rồi. Nhưng nếu tí ấy không làm vậy, chắc gì mình đã đủ khí thế vượt dặm trường xa xôi lên tận đến đây.

Gió ngưng thổi, những mảng băng trên cành cây chạm vào cổ Lạc Tề lạnh buốt. Nơi rừng hoang mênh mông này, một bóng người còn chẳng thấy. Chỉ có mình chú chim nhỏ Lạc Tề đang kéo lê đôi chân bước thấp bước cao trên đường, toàn thân tê cứng lại, húng hắng ho. Vốn biết mình là kẻ không thích tự chuốc khổ vào thân, Lạc Tề một khi đã quyết đi không quay đầu thì nhất định sẽ làm bằng được.

Đúng lúc nàng đang đắn đo, bỗng nhiên bên tai văng lại một âm thanh huyền diệu, tựa như là tiên nhạc chín tầng mây vọng xuống, du dương tựa suối chảy, là lướt như gió bay.

Hình như phút chốc đông đã chuyển sang xuân, ngàn hoa đua nở, muôn chim ca hát. Tiếng đàn lên bổng xuống trầm như từng giọt nước xuyên qua khe đá, khiến lòng Lạc Tề xao xuyến lạ thường. Đường như âm thanh ấy đang chạm tới nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn nàng.

Ước chi... ước chi có thể biến về dáng, hình bạch phụng hoàng.

Chỉ cần rung mình một cái, là phút chốc có thể dang cánh vút bay, có phúc được riu rít hòa ca cùng muôn chim bốn phương đang bay ra từ nơi ẩn mình,

rộn ràng về quần tụ.

Loài bay trên trời, loài chạy dưới đất, hối hả cất tiếng chiêm chiếp chờ mời. Chúng từ núi rừng băng giá sà xuống cùng đổ về một phương.

“Một khi đã đến lãnh địa của ngài, không diện kiến là không xong”.

Lời nói của Hương Tư cứ văng vẳng bên tai, Lạc Tề không giấu nổi nụ cười méo mó. Cái này có liên quan gì đến chuyện có chịu diện kiến này hay không chứ. Đó chỉ là khúc ca bách điều rủ nhau hội ngộ. Phàm cứ là loài bay trên trời, nghe khúc ca này đều không thể cưỡng nổi ma lực của nó.

May thay, Lạc Tề còn giữ lại được chút tỉnh táo, nàng có thể thoãn thoắt theo bước những chú chim đồng loại cho đến khi tìm được người tạo ra âm thanh quyến rũ đầy ma lực này. Thế là khẽ nhún một cái, phút chốc nàng đã vất vèo trên ngọn cây cao nhất, hiếu kỳ ngó xuống nhìn người đang chơi đàn phía dưới.

Khoác trên mình màu áo xanh giản dị, chàng hình như không biết lạnh giá là gì, thư thái ngồi trên nền băng trong khi thoảng nở nụ cười với bầy chim đang bay múa xung quanh. Tuyết rơi lặng lẽ, tiếng đàn lúc vang lúc ngừng.

Những ngón tay thon dài điệu nghệ lướt trên dây đàn vẽ nên những cảnh tượng biến ảo khôn lường. Từ chỗ núi biếc non xanh thơ mộng, thoắt cái đã hóa nơi thâm sơn cùng cốc u tịch. Tiếng đàn réo rắt như gọi những chú chim đang chao liệng gần đó lũ lượt kéo xuống vây quanh.

Chúng đứng lại trau chuốt lông cánh, không màng ca hát nữa.

Chẳng biết là người ta sống vì tiếng đàn, hay tiếng đàn được người thổi vào sinh khí. Lạc Tề tự nhiên thấy rối trí mông lung quá. Có lẽ lúc ấy, khi chưa gặp mặt Trọng Uyên, thì với nàng Trường Cẩm là người đẹp nhất trong những người đẹp. Về đẹp đích thực của chàng toát ra từ những âm thanh sống động có hồn, nảy nở từ bàn tay tài hoa phi thường. Thế giới lạnh lẽo giá băng bỗng như bừng lên sức sống tươi mới. Cảnh sắc xung quanh như hài hòa với nụ cười rạng rỡ kia.

“Con khi nhỏ ở đâu đến đây, vẫn còn vất vèo trên cây sao?” Trường Cẩm dừng đàn, tay ấn nhẹ xuống dây.

Lạc Tề thờ người ra, một lúc sau mới biết người ta đang gọi mình. Nàng cứ thế ngồi trên cây nói vọng xuống: “Chẳng lẽ chiếc đàn của ngày ngoài thu hút được bách điều ra, còn gọi được cả khi ư?”

“Ồ?” Nói như vậy thì, tiểu Phụng Hoàng xuống đây mau”

Ái chà, Lạc Tề bị một phen kinh hồn bạt vía, cả người nàng trĩu xuống, thế là rơi bộp một cái từ cành cây khô giòn xuống làm tuyết bay lên tung tóe. Nơi nàng ngã xuống sụm thành một cái hố nhỏ. Nàng cứ thế ngồi thu lu trong hố, đưa mắt nhìn Trường Cẩm đang tiến về phía mình.

“Phụng ghé thăm nhà, ba đời có phúc”.

Nghe ghé quá.

Lời lẽ của Trường Cẩm thực sự quá sắc sảo, như xuyên thấu vào tâm can nguowowfit a. Lạc Tề quên cả việc gạt đi những vệt tuyết trên mặt. Nàng cất lời hỏi thẳng: “Ngài chính là Nhạc thần Trường Cẩm”

“Nhạc thần thì không dám nhận. Tại hạ chẳng qua chỉ là một thần tiên rảnh rỗi an nhàn nơi Dao Sơn này thôi”.

May mà Lạc Tề biết Trường Cẩm không thể nhìn thấy suy nghĩ của nàng, không thì có lẽ xấu hổ chẳng biết giấu mặt vào đâu nữa.

Mãi sau này khi đã từng trải hơn, nàng mới hiểu chàng đoán trước được chuyện của mình tới, là do “tâm ý tương thông”

“Tiểu Phụng Hoàng tới Dao Sơn của ta có việc gì?”

“Sao ngài biết tôi là Phụng Hoàng?” Lạc Tề đứng dậy, tự quay một vòng, cũng không hề thấy dấu vết của “phụng hoàng” nào hiện trên mặt người.

“Trời nước Dao Sơn, phụng điều ghé thăm”, Trường Cẩm nheo mắt: “ Bao lâu nay ta vẫn quen gọi muôn chim đến quây quần, mãi đến giờ mới mời được chim phụng tới”.

Trường Cẩm ngưng đàn, tuy vậy bầy chim không hề tản đi, mà vẫn ríu rần bên Lạc Tề hồi lâu không rời. Trường Cẩm nhìn một lượt xung quanh rồi nháy mắt bảo: “Chim phụng bay tới, muôn loài chim khác ắt theo về. Cô nương xem ta đoán có chuẩn không?” Lòng Lạc Tề lúc này đã nhen nhóm sự ngưỡng mộ đối với Trường Cẩm. Về thư thả nhàn tản tựa hạc trắng trong mây, phong thái điềm đạm nho nhã, giọng nói ngân nga trầm ấm với nụ cười dịu dàng giữa một trời tuyết bay khiến tim nàng xao xuyến lạ.

“Trường Cẩm sư phụ, ngài có thể nhận lời làm sư phụ của tôi được không?”

Ý nàng đã quyết, rất nghiêm túc, là sẽ ở lại Dao Sơn không rời.

Trường Cẩm sững sờ rồi khuôn mặt chợt ánh lên niềm vui không giấu giếm.

“Cô nương chẳng phải đã gọi là là sư phụ rồi sao?”

Trường Cầm dùng phép thần thông của mình giúp Lạc Tề gửi hai lá thư báo tin: một về Phụng Hoàng son trang và một về động phủ của Hương Tư. Và phản ứng của những người nhận thư thì trái ngược nhau một trời một vực.

Trong khi Hương Tư nằm cười khúc khích một mình, thì Tang Đế lại hung hãn ba máu sáu con sấn sổ lên, không ngớt nhieếc móc chửi rủa kẻ lăng tử nào đã dụ dỗ con gái út của mình. Tổ Phụng phải vội can ngăn bà lại.

Ông theo sau vợ khuyên nhủ: “Tiểu Đế, Trường Cầm dù sao cũng là chỗ quen biết cũ của ta. Vị này vốn thanh khiết như đóa liên hoa, chớ có nói năng lung tung ảnh hưởng đến thanh danh người ta”.

“Hả, thật sao?” Tang Đế vẫn không thôi hung hãn, đáng vẻ như muốn đánh người, cần trọng hỏi lại.

Tổ Phụng gạt đầu một cách bí hiểm, cười mà nói: “Đúng như liên hoa vậy”.

Lạc Tề như chú ngựa thoát khỏi yên cương tự do vui sống ở Dao Sơn đến hàng chục năm, chẳng buồn nhớ nhà. Có điều ở bên sư phụ nàng cứ trăn trở hoài: Tại sao tiếng đàn của chàng lại có thể dẫn dụ phụng hoàng hồ điệp về múa lượn, còn tiếng đàn của nàng mỗi khi vang lên chỉ toàn thấy ong mật về về bay tới.

Một thời gian sau, nàng mới có câu trả lời. Thì ra cây đàn thái tử Trường Cầm chơi là ngũ thập huyền cầm có tới năm mươi dây, bản thân nó đã vốn dĩ không giống như những cây đàn bình thường. Chẳng hiểu vì có gì mà mỗi khi nhắc tới cây đàn này, Trường Cầm đều cau mày, không cho phép nàng đụng tới.

Chỉ giải thích thế này: Ta lấy việc chơi đàn làm lẽ sống, một dây đàn một thời thanh xuân. Ngũ thập rồi tất phải qua trời đất tất chuyển mình. Ta thường ngày không muốn chơi đàn, vốn đã chơi quen ngũ thập cầm, đổi sang cây khác là phải hỏng hết âm luật.

Lạc Tề gãi đầu, chưa hiểu.

Cây đàn càng ám ảnh nàng. Sư phụ à, người lại bí mật giấu bảo vật rồi.

Tháng năm cứ thế trôi, thiếu nữ cứ thế trải qua thời hoa mộng bên Trường Cầm. Nhìn vẻ mặt đắm chiều của chàng, nàng thấy thâm thương. Lúc ấy nàng cũng không hiểu nổi tâm trạng mình đang ra sao, cũng không hiểu duyên cớ gì khiến thái tử Trường Cầm- đáng thần tiên nhân tản, lại luôn có vẻ sầu não đắm chiều. Rõ là năm xưa lần đầu gặp chàng, luôn thấy hiện hữu nụ cười tươi tắn trên môi kia mà.

Tuy vậy, nhưng ở Trường Cầm lại toát ra sự quyến rũ mê hoặc hơn người, khiến Lạc Tề càng ngày càng thích ngắm nhìn chàng.

Chuyện ấy sau này khi Hương Tư biết được, người con gái áo xanh yêu kiều ấy chỉ lấy một chung Càn Khôn túy bên mình đưa cho Lạc Tề.

“Cái gì đây?”

“Người thường say một lần quên ngàn sầu, muội cho Trường Cầm thử xem sao?”

“Có ích gì chứ tí?”

“Theo ta thì nó có tác dụng đấy”

Lâu nay vẫn chôn chân nơi động phủ, lẽ dĩ nhiên Hương Tư dễ đồng cảm với thái tử Trường Cầm- người cũng quanh năm ẩn cư nơi rừng sâu núi thẳm.

Và nàng ấy không nói ngoa. Càn Khôn túy quả là đã khiến cho thái tử Trường Cầm say lướt khứ.

Chàng cất lời trong khi mắt đã lơ mơ: “Trường Cầm một đời đơn độc, cuối cùng cũng có Tề Tề bầu bạn, không nhắc chuyện rời đi. Đúng là người con gái phóng khoáng hào sảng. Chỉ nguyện ước thêm một điều, mong cho thiên hạ thái bình, những người ta thương yêu được vui vẻ. Được vậy là thái tử Trường Cầm đây đã mãn nguyện lắm rồi”.

Chàng ngược nhìn lên bầu trời, thở than: “Cô nương gọi ta sư phụ, mà ta nào có dạy cô cái gì đâu. Thôi thì bây giờ hãy nhìn kỹ độc chiêu của ta. Nhưng chắc chỉ có lần này thôi chứ không có lần sau đâu”.

Bỗng nhiên thái tử Trường Cầm tung người bật dậy, rồi thả mình bay lơ lửng nơi chân trời. Trăng sáng sao thưa, làn áo xanh phát phơ trong gió.

Tay chàng nhẹ nhàng vung lên, trong nháy mắt cây trường cầm ngũ thập đã tự bay tới tay chủ nhân.

Làn ánh sáng nhảy múa lung linh. Khoảnh khắc ấy Lạc Tề dường như cũng bị Càn Khôn túy làm cho chệnh choáng thần trí. Rõ ràng kia là thái tử Trường Cầm đứng cô độc nơi chân trời, mà đã đột nhiên biến thành chiến tướng với thiên binh vạn mã. Vẫn là y phục nho sinh ấy, nhưng lại hiện lên vẻ oai phong凛冽 bất khả chiến bại. Cây ngũ thập huyền cầm biến thành binh khí sát thương sắc bén, năm mươi dây mang lên bụi bay đá lùn, trời rung đất chuyển.

Khi lòng vui thì trời quang mây tạnh, khi lòng buồn thì mây xám giăng mờ. Trong đầu Lạc Tề chợt vang lên lời nói pha chút cười cợt của Trường Cầm Thái tử trong cơn say.

“Mỗi lần gảy một dây đàn, là uy lực tăng bội phần. Năm mươi dây cùng lúc rung lên, thì tất vạn vật hóa hư không, đất trời đảo lộn”.

Những ngón tay lướt lên dây thứ mười thì cuồng phong đã nổi khiến Lạc Tề loạng choạng. Chỉ biết khi quay lại nàng không dám tin vào sự thay đổi đột ngột của thái tử Trường Cầm trước mắt mình.

Đó là một thái tử Trường Cầm nàng chưa bao giờ biết đến, bạo liệt quyết đoán. Hai mắt bỗng nhũn lại, thái tử Trường Cầm vẫn đang tiếp tục với cây đàn. Lạc Tề ở dưới đã thét lên: “ Sư phụ...”

Thái tử Trường Cầm lão đảo. Nhân lúc cuồng phong vừa lặng, Lạc Tề bay vút lên. Cây phượng vĩ cầm sư phụ tặng nàng hiện ra trên tay, vang lên một tiếng “pang”, cắt đứt tiếng đàn của thái tử.

Người chàng bỗng mềm nhũn, rồi ngã nhào từ trên cao xuống. Lạc Tề vội đưa tay đỡ lấy.

Khi nàng quỳ xuống nhìn chàng.

Trường Cầm dịu dàng căn dặn: “ Mai sau ta không còn nữa, đừng quên ngày hôm nay”

“ Nhưng mà sư phụ...”

Người chàng phải là vị thần tiên nhân tảo sao...

Lạc Tề chưa hỏi được, nhưng ngắm nhìn dung mạo chàng lúc say ngủ, nàng cũng dần trấn tĩnh lại, có chút bang khuâng. Đóa hoa ái tình như đang khẽ khàng hé nhụy.

Sau hôm ấy, Lạc Tề thường đứng thần thờ mong theo bóng hình Trường Cầm thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 5.4

Núi xanh ngan ngát, rừng trúc rì rào. Vẫn màu áo xanh cô liêu, nhưng giờ chẳng còn thấy chàng nở nụ cười năm xưa nữa. Lạc Tề không rõ căn nguyên sự đổi thay nơi chàng, hiển nhiên cũng không hiểu nổi tâm tư của chính mình. Rốt cuộc lòng lại thêm xáo động.

Trường Cầm và Lạc Tề vẫn mỗi người một nỗi lòng riêng. Dao Sơn trúc lâm giờ vắng đi tiếng đàn phóng khoáng năm nào, thay vào đó là tiếng gió sầu vi vút, đôi khi ngừng mặt nhìn, chỉ thấy vàng dương chói chang.

Lạc Tề nói với Hương Tư: Thì ra là để phải lòng một ai đó không cần quá lâu. Một ngày, hai ngày là đủ rồi.

Lạc Tề khi ngủ hay quen thói cựa quậy không yên. Đồ đệ như nàng luôn khiến người ta ít nhiều phải hao tâm tổn sức lo nghĩ. Ít nhất đêm nào cũng vậy, thái tử Trường Cầm thành thói quen tỉnh giấc giữa chừng, tới đứng bên ngoài cửa phòng nhìn nàng ngủ. Phải chờ tới khi nàng ngủ say giấc, chàng mới nhẹ nhàng trở về phòng. Chàng luôn cho rằng với bản tính quan tâm đến đồ nhi như với con cái, mình thật sự không nỡ lòng thờ ơ bỏ mặc Lạc Tề.

Nàng cay đắng hồi hận nhớ lại. Là vào một đêm nọ, bản thân vì một chút thương tình mà để lòng vẫn đọc những mơ mộng hão huyền, cứ xao xuyến không thôi, bất giác tâm tư có chút xáo trộn, hành động có chút thiếu điềm đạm. Nàng trần trọc mãi không sao ngủ được, thế là tới chỗ rượu Càn khôn túy còn thừa của Hương Tư ra giải sầu.

Gọi là uống thì cũng không hẳn đúng, mà chẳng qua chỉ là nhấp môi sơ sơ. Nào ngờ biết tử lượng của nàng có hạn chỉ chút ít thôi đã thấy trời xoay đất chuyển xung quanh tới sầm.

Đêm ấy nàng đã làm gì trong cơn say bản thân cũng không nhớ nữa, nhưng dĩ nhiên chắc chắn là không đi quá giới hạn chỉ là chút xiu sơ sẩy vẫn có chuyện không mong muốn. Buổi sáng hôm sau tỉnh giấc, nàng vừa mở mắt ra đã bắt gặp khuôn mặt tươi cười của Trường Cầm, vừa bối rối, vừa đỏ dánh. Nàng cất giọng khàn đục gọi: “ Sư phụ”

Trường Cầm vỗ nhẹ vào trán nàng nói: “ Cuối cùng cũng tỉnh rồi hả? Lấy rượu đùa với ta rồi lại gây ông đập lưng ông. Nhanh nhanh thu đôi cánh lại rồi dậy đi”.

“Dạ, sư phụ!”

Hả? Thu cánh? Gì thế này?

Lạc Tề định thần lại, mới phát hiện ra mình đã hóa về nguyên dạng hình bạch phượng từ lúc nào. Bộ lông vũ trắng muốt cùng đôi cánh đang dang rộng trên giường.

Bị sư phụ trông thấy mất rồi.

“Sư phụ...” Nàng run rẩy kêu lên, rồi lập tức biến lại hình dáng thiếu nữ Lạc Tề, sau đó ngoan ngoãn lạ thường cuộn mình vào trong chăn.

Dù chỉ dám ôm một chút hi vọng mong manh, Lạc Tề cũng thực lòng mong mấy lời đồn đại ấy vẫn chưa đến tai Trường Cầm.

Nàng vừa ngẩng đầu lên lòng bỗng bất chợt trĩu xuống khi bắt gặp ánh mắt thương cảm Trường Cầm dành cho mình. Rốt cuộc thì câu nói mà người đòi ai cũng thấu, chẳng lẽ chàng không biết ư?

“Phượng trắng, phượng trắng, cửu châu bình hoang trời đất không dung, sinh linh đồ than”.

Khi lời truyền miệng ấy lan ra khắp bốn phương thì đúng là lúc Thiên đế Hiến Viên phát trọng binh đến canh chừng Phượng tộc, lục soát khắp mọi góc ngách. Nơi nơi dậy sóng, mọi người ai nấy đều đoán già đoán non, không biết bạch phượng đó liệu có thoát được sự truy sát của Hoàng đế hay không nhỉ. Nhưng ơn trời, số phận Lạc Tề vẫn còn chút may mắn. Không hiểu vị thần xem bát quái nào đã nói với Hoàng đế, bạch phượng phải ngàn năm mới xuất hiện, cho nên không cần phải phong tỏa Phượng tộc nữa.

Nhờ thế mà Lạc Tề mới được lên giữ lại mạng sống.

Chỉ là không ngờ, hôm nay nàng lại vô tình để người sư phụ mình thâm thương tận mắt trông thấy chân tướng “thiên cơ bất khả lộ”.

Trường Cầm thoáng lạng người, rồi bước tới xoa đầu nàng cười bảo: “Tại hạ vô đức vô năng, chẳng ngờ lại thu nhận được một phượng hoàng xinh đẹp làm đồ đệ, thực là nhờ phúc phận mấy đời cộng lại”.

Có phượng hoàng ghé thăm, đúng là phúc từ kiếp trước.

Chàng đã từng nói vậy.

Sống mũi chột cay, lệ suýt tuôn rơi. Lạc Tề gục mặt vào khuỷu tay mình, buồn buồn hỏi: “Sư phụ...”

“Đồ nhi của ta, nếu không có mấy lời truyền miệng đó, con hẳn đã là phượng hoàng xinh đẹp nhất của Phượng tộc rồi, khi tung cánh nơi chân trời, điểm lệ long lanh đến mức nào?” Trường Cầm thái tử cúi đầu, đôi mắt trong trẻo nhìn nàng tươi cười.

“Nhưng mà...”, nàng biết mình đang muốn nói gì chỉ là không sao thốt ra được thành câu, đưa ánh mắt tội nghiệp về phía Trường Cầm thái tử cúi đầu, đôi mắt trong trẻo nhìn nàng tươi cười.

“Nhưng mà...”, nàng biết mình đang muốn nói gì, chỉ là không sao thốt ra được thành câu, đưa ánh mắt tội nghiệp về phía Trường Cầm thái tử. Có điều ngắm nhìn đáng vẻ của chàng lúc này cũng khiến lòng nàng nhẹ nhõm đi phần nào.

“Đời này nếu ta được nhìn thấy Tề Tề trong bộ lông vũ trắng vút bay nơi chân trời, thì đúng là vinh hạnh ba kiếp”

Trọng Uyên nghe đến đây, có chút không vừa lòng. Dù gì những lời kia cũng bật ra từ miệng người mình vẫn ngày nhớ đêm mong khiến tim chàng đau như dao cứa.

Nhưng chàng vẫn cứ tò mò về đầu đuôi câu chuyện cứ như Trường Cầm thái tử đã đi đâu, vì sao Lạc Tề cứ khur khur đeo trên lưng ngũ thập huyền cầm

Thế là chàng hít một hơi thật sâu rồi gắng hỏi thêm một câu: “Vậy Trường Cầm đã đi đâu rồi?”

Lạc Tề cong môi, khuôn mặt bầu bình ứng hồng càng tỏ vẻ hào hứng. Nàng cứ hồn nhiên vô tư chẳng hay biết những lời vừa nói ra đã làm đau lòng đối phương đến nhường nào. Tình cảnh trước mắt khiến Trọng Uyên không tránh khỏi chút ghen tuông nhỏ nhen. Có điều, đã cố im lặng đến nín thở đến nín thở mà vẫn không tránh khỏi những cú đâm thùm thụp vào ngực đầy hờn dỗi của Lạc Tề, chàng đành ngậm đắng nuốt cay mà cười

.

Trường Cầm thái tử ối, xem ra hôm nay Trọng Uyên này phải thay người chịu đòn rồi.

Lạc Tề giận dữ trách móc: “Thật là đáng ghét quá thể, đáng ghét chết đi được”.

“Thôi được rồi, được rồi, nàng nói cho ta biết là chuyện gì. Ta thay nàng hận hấn cho.” Chàng vỗ vai nàng, dịu dàng như người ta dỗ dành một đứa trẻ.

Lạc Tề cắn phẫn lẩm bẩm: “Người ấy nói với ta là sắp thành thân rồi, nên phải rời khỏi Dao Sơn”.

Lúc đó, nàng thực lòng đã tin rằng người ta sắp thành gia lập thất.

Nàng nghe tin này mà lòng quặn thắt, nhất là nhìn Trường Cầm thái tử sắc mặt vẫn thản nhiên như không, còn đùa cợt với nàng: “Này, tìm cho con một sư nương không tốt sao? Sao mà phải khóc lóc nhăn nhó thế?”

Lạc Tề đáp: “Sư nương sẽ cướp mất sư phụ phụ, làm sao mà đồ nhi thích cô ta cho được”

Kể từ ngày hôm đó, hai chữ “ sư phụ” nàng vẫn gọi bỗng chốc được biến thành biệt hiệu “ sư phụ phụ”, để tỏ rõ tình cảm thân thiết hơn một chút.

Trưởng Cẩm thái tử cười , đuôi mắt chàng xấp nếp như văn hoa đào.

“ Sư phụ phụ rốt cuộc cũng cần thành gia lập thất, để còn có người nối dõi tông đường chứ.” Có vẻ ngại ngùng khi nói ra điều này, Trưởng Cẩm thái tử khẽ hắng giọng bối rối.

“ Nhưng mà đồ nhi không muốn! thành thân cái gì chứ? Tề Tề không đủ tốt sao?” Lạc Tề buột miệng nói, hai người chợt cảm thấy sượng sùng.

“ Rồi sau đó thì sao?” Rõ ràng là ăn trái táo ngọt, sao vị lại chua chát. Trọng Uyên cảm nhận rõ tâm trạng lúc này thật là lạ lùng lại vẫn muốn nghe tiếp, nên đành tự đập tan nỗi ghen tuông. Phức tạp, đủ phức tạp lắm rồi.

Là một vị thần vạn năm tuổi, chuyện này là lần đầu gặp phải. Ngay cả khi tình nồng ý đượm với Phượng Cẩm năm xưa, chàng cũng không phải ném trái nõi phiền phức này.

Nàng nở nụ cười cay đắng: “ Người ta lừa dối mà thôi. Thực ra chàng đâu có thành thân gì”.

Trưởng Cẩm thái tử sao có thể nặng lòng chuyện nữ nhi thường tình này. Trái tim chàng trước giờ chưa bao giờ lầm lỡ để trên đầu mà.

Nghe nói chàng xông pha ra trận.

Hai bộ tộc Chúc Dung và Cộng Công xảy ra chiến tranh. Trưởng Cẩm thái tử lần thứ ba theo lệnh xuất chinh. Con người bản tính nhân hậu như chàng than vắn thở dài mà cuối cùng vẫn phải nghe lời phụ thân Chúc Dung.

Có điều chàng không muốn làm Lạc Tề đau lòng, nên chưa nói rõ chuyện đã vội rời Dao Sơn.

Từ đó cách núi ngăn sông.

Từ đó biệt vô âm tín.

Mãi đến khi Lạc Tề đợi lâu quá đành thất thểu ôm lòng nặng trĩu trở về Phượng Hoàng sơn trang mới hay tin tức hòa thân Chúc Dung thắng trận rồi. Nhưng con trai của ngài là Trưởng Cẩm thái tử thì không thấy trở về.

Lạc Tề không tin nổi Trưởng Cẩm thái tử đã chết. Bởi vì nàng còn nhớ rõ hôm ấy, chàng uy phong lẫm liệt làm trời rung đất chuyển, rõ ràng là con người vốn lẫm liệt mạnh mẽ như thế, sao có thể dễ dàng bỏ mạng trên chiến trận được?

Bởi thế nên nàng khẳng khái đến Chúc Dung tộc để một mực quỳ như tượng đá trước cửa điện hơn chục ngày ròng rã. Chỉ mong Chúc Dung cho nàng biết tin tức của Trưởng Cẩm thái tử. Thà rằng sư phụ đang lẫn tránh mình còn hơn phải nghe hung tin chàng vĩnh viễn ra đi.

Nàng thậm chí còn nghĩ, nếu sư phụ thực sự không còn trên đời nữa, thì cũng có phần do mấy lời nói buơng bình cuối cùng của mình với chàng.

Tự dằn vặt như thế, đến nỗi khi ca ca Kiều Thương tới khuyên ngăn, nàng vẫn kiên quyết quỳ lại bên ngoài Chúc Dung điện.

Nàng thốt lên: “ Ta chỉ muốn xin chút tin tức, để biết rằng sư phụ, người ...không chết đâu...”

Quỳ đến khi cả người tê dại không còn biết trời đất xung quanh, nàng mới thấy một nữ nhân trung tuổi xinh đẹp bước ra. Bà ôm trong lòng một cây đàn năm mươi dây, nói: “ Cây đàn này vốn Trưởng Cẩm gửi gắm lại, muốn giao cho con giữ. Có điều ta không nỡ, nghĩ rằng chỉ cần hoài niệm trong lòng là đủ”.

Mang cây đàn tới trước mặt Lạc Tề, bà tiếp lời: “ con trait a lúc sinh thời là người nhân đức vô ngần, đâu có muốn dừng đến những pháp thuật hủy thiên diệt địa như thế. Nào ngờ vì mềm lòng mà đã tự hại đến thân”.

Lạc Tề ôm lấy cây đàn trường cầm,òa khóc nức nở, cõi lòng nát tan

Thời gian như nước qua cầu vẫn không sao xóa nhòa được ký ức thương đau.

Kiều Thương đành miễn cưỡng đưa Lạc Tề đang mê mê tỉnh tỉnh trở về Phượng Hoàng sơn trang. Hơn một tháng sau, nàng thu mình trong căn buồng nhỏ. Sau đó, mẹ nàng Tang Đế đã phải đích thân đưa con gái tới động của Hương Tư người tí muội tốt ở bên. Lạc Tề mới dần nghĩ thoáng được.

‘ Muội lúc nào cũng đeo nó trên lưng, là để tự nói với mình rằng, sư phụ chưa chết đâu. Muội đang chờ người, đang chờ người...’

Chôn sâu thẳm nhất trong trái tim mọi người con gái đều có một bóng hình ngự trị. Người ấy dù không cùng sánh bước được đến trọn đời, trọn kiếp cũng đủ làm người ta cứ nghĩ đến là nhói lòng.

Lạc Tề dụi dụi mắt, hình như lệ lại tuôn rơi.

Trọng Uyên lặng im không nói hồi lâu, thở dài nảo ruột.

Sự thành thật của nàng khiến chàng hiểu ra, con đường tình tường chừng thênh thang bằng phẳng của hai người rốt cuộc lại bị chen ngang bởi một nam nhân tên Trường Cầm.

Cô bé ngốc nghếch này!

Có là kiếp này hay kiếp trước vẫn chẳng đổi thay, vẫn thật thà như thế.

“Vậy nàng thấy Trọng Uyên thế nào?”, chàng hỏi câu cuối cùng.

Nàng bất ngờ đưa tay che mặt, rồi buồn rầu nói: “Người ấy chẳng thiếu phần nào tuấn tú gì, sao phải hạ mình để mắt tới ta?”.

Trọng Uyên cười, kéo nàng vào lòng.

Chân Tâm từ quả là một chén say quên đời. Khi đã say thì sống hay chết đều không đáng bận tâm, quan trọng là chuyện dĩ vãng kia. Mọi chi tiết đều làm người ta nhớ rõ như in cứ như vừa xảy ra hôm qua.

Lạc Tề vừa mở mắt sau cơn say mềm không biết trời đất đâu bỗng hét lên thất thanh. Nguyên nhân không gì khác chính là, nàng đang nằm trong lòng Trọng Uyên trong tình cảnh xiêm y xộc xệch. Tư thế lẩn nhút mặt đều đầy vẻ ám muội. Ngay cả khi bốn mắt gặp nhau thì sự mờ ám đó cũng làm nàng thót tim.

Chẳng phải là sau khi nàng dụ Trọng Uyên uống rượu xong đã ra sức dò hỏi những tâm tư người ta giấu kín trong lòng hay sao. Tại sao những mảnh ghép ấy không thể khớp nối với nhau được. Hôm qua... sáng sớm nay đã xảy ra chuyện gì?

Trọng Uyên nằm bên cạnh, tay chống cằm bình thản: “Hôm qua nàng uống say đó”

“Ta uống say?” Lạc Tề lặp lại một lần nữa, mặt nàng trắng bệch ra. Thất thần, nàng hỏi: “Sau đó... chúng ta...”

“Ồ, không sao cả”. Trọng Uyên bật dậy, chiếc áo tì hơi phanh ra để lộ một khoảng ngực trần cường tráng hút hồn. Chàng càng bình tĩnh đáp: “Ta sẽ có trách nhiệm”.

Trong đầu Lạc Tề kêu “ôi” một tiếng, thiếu chút nữa nàng lăn đùng xuống đất.

Trọng Uyên đột nhiên chợt nhớ lại, ngày ấy cách đây trăm năm, cũng là cô nàng này, say khướt, mò từng bước lên giường, rồi mạnh bạo leo lên người mình, miệng còn hét lên: “Tiểu Trọng, đợi ta coi y phục cho chàng nào...” làm người của ta rồi, sau này không còn ai dám mơ tưởng chàng nữa”

Nét ngây thơ ngốc nghếch đến dễ thương của nàng khi này hiện trên khuôn mặt ửng hồng. Về đúng mảnh ngày thường bỗng biến đi đâu mất.

Đang say giấc nồng bỗng đột nhiên tỉnh dậy, Trọng Uyên nghĩ bụng: “Cũng may đó là Phụng Cầm, nếu là người khác thì đã sớm bị người của chàng đánh cho mấy trận đuổi đi rồi.”

Cửu Thiên Huyền Nữ ngao ngễ trước quần hùng là thế, mà sáng hôm sau thức giấc, mặt mũi biến sắc hệt như đứa trẻ bị phạm lỗi. Nàng vội vàng nhảy thoát từ trên chiếc giường êm ái dễ chịu của Trọng Uyên xuống đất, cuốn gió đập mây bay vút về cung Tuyền Cơ của mình.

Rốt cuộc cũng không muốn ức hiếp nàng, chàng hơi hé môi nở một nụ cười biếng lười, đưa tay vuốt khẽ lên ngực Lạc Tề, run run nhẹ thốt ra ba tiếng: “Lừa nàng đó”

“A.” Lạc Tề mặt chuyển từ xanh tái sang đỏ bừng rồi lại tái xanh, cuối cùng là trắng bệch, rồi nàng mạnh dạn đưa tay lên, khẽ đẩy bộ ngực trần mê hồn của Trọng Uyên nói: “Vậy, vậy thì chàng mau xuống đi”

“Tề Tề được lắm” Trọng Uyên ngồi bật dậy, nghiêm trang giữ chặt tay nàng: “Nàng thấy rõ đó, bây giờ nàng đang ở trên giường của ta đấy”.

“A!” Lạc Tề thiếu chút nữa thì lăn xuống khỏi giường, vừa ngửa người ra thì may được Trọng Uyên nhanh tay kéo lại, khẽ cốc nhẹ vào đầu nàng mắng yêu: “Một chiếc giường sao làm nổi hai chuyện, nàng bữa đó uống say đến lú lẫn hết ngoài chuyện suốt đêm kể lể chuyện của mình, còn làm được gì nữa nào?”

Lạc Tề bĩu môi, đang bảo rằng nàng có chút không vừa lòng về lời chàng nói vừa rồi. Đúng lúc ấy, từ ngoài cửa vọng vào một tiếng gọi thiết tha âu yếm, như một cơn gió lạnh ào ạt thổi tới, chạm vào Lạc Tề đang ngồi trên giường, làm nàng bỗng im bật.

“Phát Tứ, chàng có ở đó không?”

Không phải là Vân Ảnh thì còn ai nữa? Cái giọng nói ngọt đến rợn người ấy, cùng với dáng hình là lướt trong sắc áo đỏ diễm lệ, Lạc Tề đều nhớ rõ như in. Nên nàng ngồi yên ở đó, níu áo Trọng Uyên thì thầm: “Nói không có, không có đi”

“Nói là không có?”

“Không, không. Suyt, chàng đừng nói gì nhé!” Lạc Tề nghĩ bụng, lần này nếu lỡ bị Vân Ảnh nhìn thấy, chắc chắn nàng sẽ bị nhấn chìm trong cơn ghen cuồng điên, có khi còn bị liên lụy đến chết mất. Nàng vẫn nhớ rằng Vân Ảnh là nghĩa nữ của Thiên đế Hiến Viên có danh phận nhất ở Thiên giới này.

Nàng ta được gọi là nhị hôn công chúa bởi là duyên lần đầu không thành, duyên lần hai chưa tới.

Nghe nói năm đó, nàng ta muốn thành thân với Thanh đế Phục Nghi. Ngờ đâu, Hoàng đế quyết chiến, Thanh đế đã bỏ mạng. Có lẽ Vân Ảnh bám riết lấy Phát Tức – nam nhân trước mặt lúc này là bởi chàng có cái tên nghe rất giống Phục Nghi.

Tỉ mỉ ngắm Trọng Uyên, dung mạo đẹp đẽ, thực sự đẹp đẽ. Không biết vị Thanh đế dân gian vẫn thường nhắc phải chăng cũng có khuôn mặt tuấn tú, làm người ta ngắm nhìn không chán như vậy?

Nhưng loanh quanh mãi vẫn chưa rõ Trọng Uyên còn có tên gọi Phát Tức. Cái này phải đợi công chúa nhị hôn kia đi rồi mới hỏi chàng được.

Vân Ảnh đứng ngoài cửa, lòng như có lửa. Nàng ta vẫn nhớ là ít ra vào khoảng thời gian này, Phát Tức không tùy tiện ra ngoài, sao mà cả buổi không có ai ra mở cửa vậy.

Phục Nghi – Phát Tức, trong mắt Vân Ảnh mãi là một.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 5.5

Sở dĩ có chuyện nhị hôn công chúa, thực ra không phải là lỗi của Phục Nghi. Sau khi Thiên đế Hiên Viên, nhưng ngài vẫn không cho phép chàng kết duyên cùng Vân Ảnh. Ngài chỉ nói bây giờ Phục Nghi không còn xứng với nàng ta nữa. Nhưng trong lòng Vân Ảnh vẫn đầy day dứt, phân vân. Một mặt thì thức sự giờ này chàng không còn là Phục Nghi oai hùng của ngày trước, mặt khác nàng ta vẫn lưu luyến khó rời mối duyên ấy. Nàng ta không muốn lãng quên đi những tháng ngày huy hoàng năm xưa, khi mà nàng ta chăm chú nhìn chàng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Suýt chút nữa, nàng ta đã thắng Phượng Cẩm. À mà không, nàng ta đã thắng Phượng Cẩm rồi chứ nhỉ.

Khóe môi thấp thoáng nụ cười, nàng ta lại cất tiếng gọi: “Phát Tức, chàng thực sự không có trong đó sao?”

Khẽ buông tiếng thở dài, nàng ta gượng cười một mình: “Ta biết chàng không muốn gặp ta, hoặc là vốn đã biết trước được ta sẽ đến. Thật ra, ta qua đây chỉ khuyên chàng một câu, chuyện năm đó là do ta khơi mào thật, nhưng rõ là chàng đã chấp thuận mà. Đã một trăm năm trôi qua, chàng và ta giờ là tri kỉ độc nhất của nhau. Tại sao vẫn cứ lạnh nhạt với ta như vậy?”

Lạc Tề vênh tai lên, hệt như chú chuột đồng thò đầu ra khỏi hang muốn nghe cho đến nơi đến chốn.

Trọng Uyên cười khổ sở khi chứng kiến sự hiếu kỳ quá mức của nàng. Chàng vội ghi đầu nàng vào lòng.

Lạc Tề khẽ ho mấy tiếng, lòng bức bối lắm, rõ là giữa chàng và nhị hôn công chúa này có một bí mật không thể tiết lộ rồi. Đã thế lại còn làm khó người ta, thật là hận muốn chết mà.

Ở bên ngoài Vân Ảnh than vãn: “Huống hồ nếu không phải do nghĩa phụ của ta gây cản trở thì chúng ta đã thành thân lâu rồi, không phải khổ sở như thế này. Chàng nói, chàng nói một câu đi...”

Nghe những lời đó, Lạc Tề cảm thấy Vân Ảnh thật tội nghiệp lòng thương cảm bỗng trào dâng. Nàng vừa hé miệng định nói đỡ cho nàng ta mấy lời thì bỗng nghe bên tai “vút” một tiếng, rồi nàng như cảm như điếc.

Phần nộ nhìn Trọng Uyên, chàng vẫn giữ bộ dạng ngây thơ vô tội. Chàng dịu dàng đưa tay lên kéo Lạc Tề lại, ghé tai thì thầm: “Chuyện không hợp với con nít đâu, thôi đừng nghe nữa”.

Thần kỳ thật, câu này thì nàng nghe được rồi.

Còn nói là muốn cưới mình, mà còn giữ kín bao nhiêu bí mật. Cái tên trời đánh Trọng Uyên thật là một chút chân thật cũng không có.

Nàng trừng mắt, bức bối cắn Trọng Uyên, làm hằn lên mấy vết răng trên ngực chàng. Đến khi đôi phương nhả mặt khó chịu, nàng mới tạm yên.

Lúc sau, bỗng nhiên toàn thân Lạc Tề bỗng cứng đờ hết lại. Đôi môi bất động vẫn cong lên nguyên như thế, còn lại ngũ tạng như có lửa đốt. Căm hận nhìn Trọng Uyên chỉ thấy chàng đứng dậy chỉnh lại y phục, rồi gượng cười lắc đầu chuẩn bị bước ra ngoài.

Chàng...đồ nhơ sinh trắng hoa mặt hạng.

Lạc Tề không nói nổi, không cử động nổi, đứng đó mắt mở to nhìn chàng mở cửa. Đến một vạt áo của Vân Ảnh cũng không thấy bóng dáng, lập tức cửa trúc khép chặt, để lại một trận gió thổi qua giường trúc, lạnh thấu xương.

Hiển nhiên là giờ đây, công chúa nhị hôn đa tình kia đã bắt đầu cùng Trọng Uyên nói những chuyện riêng tư hai người mà Lạc Tề không thể nghe thấy một lời, hay quá, hay quá rồi.

Lạc Tề có chút gai gai trong lòng.

Giữa cái lúc vô duyên này, Lạc Tề chỉ có thể dùng trí tưởng tượng để vẽ ra những gì xảy ra giữa hai người họ.

Trong lòng vừa bức dọc vừa nóng ruột vừa bế tắc nghĩ ngợi một lúc thì tâm trí cứ lang thang vẩn vơ đông tây nơi nào nơi nào.

Trong đầu nàng đang phân thành hai thứ cảm xúc: một bên là thấy mình than khóc oán hờn, vỗ ngực quỷ gười, không cam chịu hoàn cảnh; một bên là tò mò hai con người vừa ra khỏi cửa kia rốt cuộc là đang tâm tình mặn nồng gì.

Nghĩ ngợi tí mĩ về những việc làm của Trọng Uyên từ đầu đến cuối, đủ để gọi là điển tình. Lẽ nào chân tướng sự việc lại là như thế?

Nhị hôn công chúa phải lòng Trọng Uyên, bởi diện mạo chàng tuấn tú, tên cũng hay, khiến nàng ta nhớ đến tình xưa đã khuất- Thanh đế Phục Nghi từng làm đất trời chao đảo. Thế nên nàng ta không tiếc phải hạ mình mấy bậc để có mối nhân duyên sắt cầm hòa hợp với Trọng Uyên. Thế rồi hai người đang vun đắp tình cảm thì lại vấp phải sự cản trở của Thiên đế Hiên Viên, đến nỗi uyên ương tan tác, yếm oanh đôi đường. Đúng lúc ấy nhị hôn công chúa lại có chút dao động khiến Trọng Uyên bị tổn thương. Thế nên, chàng mới quay lại tìm kiếm nàng bạch phượng bất hạnh kia để chọc giận nhị hôn công chúa, để làm nàng ta sớm hồi tâm chuyển ý.

Lạc Tề càng tưởng tượng càng bồn chồn hồi hộp đến nỗi bị kích động không kiềm chế nổi. Nàng xúc động vì đã tự khám phá ra câu chuyện kinh thiên động địa này. Hai mắt nàng sáng rực lên chẳng khác nào chuột nhỏ trông thấy loài đã thú săn mồi. Tâm trí tập trung hết vào động tĩnh bên ngoài cánh cửa trúc.

Chẳng biết đã bao lâu rồi, đôi mắt nàng bắt đầu thấy mờ và xót, cũng không trông thấy đằng trước có phản ứng gì. Chẳng lẽ hai người đó mãi trao lời ân ái lâu đến mức quên mình rồi. Đúng khi nàng đang rủa thầm Trọng Uyên là tên đốn mạt xấu xa, thì lại thấy có chút động tĩnh nơi cửa trúc.

Tình thần bị chấn động, mãi sau Lạc Tề mới quay về được thế giới thực của mình. Nàng thấy nhân vật chính của vở kịch éo le chia duyên rẽ thúy đang chậm chậm tiến lại phía mình. Lúc ấy nhìn về sâu thẳm ưu tư của chàng, con thịnh nộ của Lạc Tề tự nhiên tan dần. Chàng Nguyệt Hoa thượng thần, quả là “mỹ nam bạc mệnh” mà.

Thư sinh khốn kiếp!

Dù thương hại nhưng trong lòng nàng vẫn uất ức. Đến tận lúc đó chàng vẫn chưa giúp nàng thoát khỏi trói buộc, để nàng cứ ngồi ngầy ra bất động.

Trọng Uyên nhướng mày lên hỏi: “Ừ, nàng nói gì cơ?”

“Thư sinh khốn kiếp” Lạc Tề vô tình quay lại, thì bất ngờ cảm thấy mình cử động được rồi, nên bức bối nhồm dấy nhảy bật khỏi giường, đứng cách xa hẳn Trọng Uyên, đồng dạng hùng hồn nói: “Thực ra chàng với công chúa đó cũng rất xứng đôi mà, đừng có kéo ta vào giữa mớ bông bong này nữa... thư sinh khốn kiếp”.

“Nàng... giận?” Trọng Uyên tiến về phía trước một bước, lại rướn mày hỏi: “Hay là ghen?”

Lạc Tề đá chân: “Ai thèm ghen chứ? Ai thèm ghen?”

“cảm thấy có mùi lạ ở đây, e rằng Trọng Uyên ta đã làm gì sai?” Chàng thông thả ngồi xuống, đưa tay phẩy nhẹ một cái, trước mặt hai người thoáng chốc đã hiện ra một bình rượu ngọc trên giá trúc.

“Hừ, không phải là những thứ không được phép nghe sao?” Lạc Tề buông lời, ánh mắt thì đã bị hút vào bình rượu ngọc.

Căn buồng của Trọng Uyên đủ gọi là thanh nhã, mỗi đồ bày biện ở đây đều là quý hiếm cả. Những năm tháng làm náo loạn nơi Phượng Hoàng sơn trang, Lạc Tề từng vô ý làm vỡ vài quý giá trong phòng Tổ Phụng phụ thân. Nàng cũng đã được chiêm bái qua những thứ như ngọc thạch nên cũng có chút khả năng nhận diện bảo vật. Trọng Uyên nói rằng bình rượu này quả là thượng phẩm. Dáng bình bóng ngời, ôn nhu phóng khoáng. Trong lòng bình chạm khắc hoa văn, thân bình là những đường vân uốn lượn mê hồn, dáng bình như một tiểu thư đang cúi đầu lễ bái.

Trọng Uyên cười, nhìn nàng cung nựng, đưa bình rượu qua: “Thử xem sao, loại nàng thích uống nhất đó”

Ồ kia? Lạc Tề bán tín bán nghi nhìn chàng. Có điều, bình ngọc vừa trao tay, đã thấy hương mỹ tửu ngào ngạt nức mũi. Nàng hít một hơi thật sâu nói: “Từ nhỏ tới giờ ta chưa bao giờ nếm qua loại rượu có hương thơm như vậy, sao lại nói là thứ ta thích uống chứ?”

Trọng Uyên thấy màn đánh trống lảng của mình có kết quả, trong lòng lấy làm mãn nguyện. Chàng thần nhiên nhìn bình rượu trên tay nàng, đáp: “Nàng thử đi rồi sẽ hiểu. Trước đây chưa uống, sau này nhất định sẽ mê”

Lạc Tề khẽ rướn mày, lộ rõ vẻ kinh ngạc khi nghe câu nói của chàng. Nhưng nàng vẫn yên tâm ghé đầu về phía trước uống một ngụm nho nhỏ.

Hương rượu nồng vừa xuống tới cổ liền mát rượi tận xương tủy, vị ngọt lưu lại rất lâu, cuồng lười thoáng chút tê.

Hoàn toàn không phải vị rượu thường, mà có vẻ như đã vượt qua cả hương vị ngọt ngào đắm say của quỳnh tương ngọc dịch được uống ở chỗ Vương

Mẫu nương nương.

Đợi đến khi rượu nồng đã vào bụng, hương thơm ngan ngát vẫn quán quýt trên đầu lưỡi rất lâu, làm Lạc Tề thỏa mãn đến đó đưa tay vỗ bụng mới thốt lên: “Mỹ vị tuyệt đỉnh”

Trọng Uyên đưa tay định với lấy bình rượu thì Lạc Tề một tay níu lại, mặt nàng đầy vẻ không đành lòng buông: “Đừng mà... cho ta cả bình rượu này có được không?”

Mặc dù từ đầu đã định cho nàng cả nhưng nhìn vẻ dõn dảnh của nàng, Trọng Uyên vẫn thấy có chút buồn cười.

Thế nên chẳng sai khi nói, đi khắp thiên hạ, chẳng ai hiểu nàng hơn chàng.

Thời gian vụt trôi, thoáng chốc trăm năm đã qua...

Trọng Uyên có một thú vui, mỗi mùa cây quế hoa nghìn năm tuổi nở hoa, chàng thường hái xuống một ít, chế thành quế hoa mỹ tửu. Chàng còn góp nhặt tinh túy của hai vầng nhật nguyệt, lựa sương sớm lành diệu ngàn năm. Sau cùng, khi đã thành phẩm, lại dùng đôi tay khéo léo thần kỳ của Thanh đế, làm phép phẩy nhẹ một cái là đủ khiến hương thơm của rượu đặc biệt đến độ không thứ mỹ tửu thần tiên nào có thể sánh kịp.

Phượng Cẩm từ khi tới ở chỗ Trọng Uyên, mê loại rượu này đến uống hoài không biết chán. Mỗi khi có chuyện gì vui, là nhất định sẽ chạy tới kho rượu của Trọng Uyên, lôi ra một hũ Thanh quế tửu, miệng nói: “Thanh quế. Tình quy1, đúng là nơi tuyệt hảo”

1 : Thanh quế và Tình quy đồng âm

Rồi nàng làm một hơi thật thỏa thuê sung sướng.

Trọng Uyên hiểu điều này, từ lượng của Phượng Cẩm không tốt lắm, mà lại hết sức ham ăn ham uống. Bởi vậy chàng đã để tâm chế riêng cho nàng một loại rượu Thanh quế thật phù hợp.

Chỉ có điều không có cây quế hoa nghìn năm tuổi, Thanh quế tửu còn lại không nhiều. Chàng vốn định bụng giữ lại một chút để dụ dỗ cô nàng phàm ăn tục uống trước mặt. Nhìn dáng điệu tham lam lúc này của nàng, Trọng Uyên khẽ lắc đầu xem ra không giữ lại được rồi.

Nàng một mặt thì lộ rõ vẻ nghi hoặc, mặt khác lại ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ, mình nhất định là đã quên mất chuyện gì rồi.

Rượu ngon thấm vào dạ, lại không muốn làm đứt mạch cuộc vui này, nên có quên mất điều gì cũng quan trọng nữa đâu?

Nhưng tại sao nàng càng uống càng cảm thấy có gì đó không ổn, nhất là khi đưa mắt liếc qua, lại thấy Trọng Uyên như lờ lợ trước mặt. Vẫn là nụ cười như có như không đầy khó hiểu.

Đặt bình ngọc lên bàn, nàng đưa đôi mắt xoe tròn nhìn Trọng Uyên: “Ta nhớ ra rồi!”

Trọng Uyên thở dài: “Nàng đôi lúc cũng minh mẫn như vậy ư?”

“Nói nhảm, ta lúc nào mà chẳng minh mẫn?” Lạc Tề thấy chàng đưa tay định lấy lại bình rượu đột nhiên nhào ra phía trước lấy hết sức ôm lấy chàng, héch mũi lên nói: “Chàng nợ ta nhiều lời giải thích lắm, từng điều, từng điều một nói đi”.

“Uống một ngụm rượu bớt nói đi một lời, ta còn đang phải tính toán kỹ càng đã”. Bàn tay chàng trắng trẻo thon dài, ngón tay thanh tú tuyết trần, khi bám tay tính bát quái toát ra khí chất thần tiên vạn phân, làm người ta phải e dè không dám nhìn thẳng.

May là Lạc Tề vẫn tự nhận mình là kẻ nhìn cái đẹp quen mắt rồi nên rất kén chọn. Bởi thế, đứng trước vẻ hào quang của Trọng Uyên nàng vẫn bình tĩnh vững tâm. Nàng lẩm bẩm: “Nếu chàng chịu nói ngay, ta sẽ không uống nữa, không thể cứ lần tránh mãi thế này được”.

“Không, chi cần ta đưa rượu ra, cứ cho là có thấu suốt tình hình thì nàng cũng vẫn sẽ chọn uống tiếp”. Trọng Uyên nói đầy tự tin, chỉ thiếu nước cầm cây quạt phẩy qua phẩy lại thật nho nhã thanh cao. “Có điều, tạm thời câu nàng hỏi, ta sẽ chọn một hai câu để trả lời”.

Gian xảo! Đốn mặt! Khốn kiếp.

Lạc Tề nhăn mặt. Không thể không thừa nhận rằng mỗi khi đứng trước Trọng Uyên là cảm chắc sẽ bị chàng dắt mũi. Điều này làm nàng thực sự chán nản. Còn chàng thì bình thản nhàn tản như đang ở thế chuyển bại thành thắng. Phút giây ngắn ngủi vừa rồi thoáng qua như mộng, nghĩ vậy thôi.

Hít một hơi thật sâu, Lạc Tề tỏ ra dửng dưng: “Nói trắng ra thì chàng và Vân Ảnh thượng thần biết nhau đã nhiều năm phải nói là nàng ta thân phận cao quý, lại đẹp mỹ lệ say lòng. Theo lẽ thường, chàng sẽ không để mắt đến ta. Ta nghĩ đi nghĩ lại, thực sự là chàng chỉ dùng ta làm kẻ thứ ba chọc giận Vân Ảnh. Nếu nàng ta đã tới, thì ta cũng không so đo gì nữa, đành dứt áo ra đi thôi”

Lòng tự tôn trong nàng sụp đổ, nhất là khi nghĩ tới thân phận éo le của mình và màn kịch khốn nạn vừa diễn ra, nàng không ngăn nổi cảm giác tủi thân cùng cực dâng trào.

Hình như... đúng là có khó chịu chút.

“Hừm” Trọng Uyên thấy mặt nàng biến sắc, cũng lộ rõ vẻ nghiêm túc hiếm thấy. Một tay với tới vỗ nhẹ vào đầu nàng, chàng nói: “Nàng nghĩ nhiều quá rồi. Chuyện này phức tạp là đúng, chỉ có điều mạch diễn biến của nàng hơi có vấn đề. Có những nguồn con không phải cứ nói ra là nàng tỏ tường lâu dần nàng sẽ hiểu. Vân Ảnh và ta trời đất cách biệt, duyên phận mong manh ngậm ngùi”.

“Trước sau duyên mỏng, có chi nặng tình?” Lạc Tề bất ngờ nhớ tới những lời Trường Cầm thái tử từng nói, bất giác lòng nhói đau. Đến Thanh quế tửu uống cũng không vào nữa, thất thần đưa mắt nhìn những hoa văn khắc trên miệng bình.

“Căn nguyên chuyện giữa ta và nàng, cũng không phải nói một câu là rõ được. Ngày dài tháng rộng, dần dần nàng sẽ tự hiểu thôi”. Trọng Uyên đứng dậy, trịnh trọng bước tới trước mặt Lạc Tề, cúi xuống nhìn nàng.

Bốn mắt chạm nhau, chàng cười ảm áp hiền hòa “Phải biết rằng, cái tên Trọng Uyên này không có người thứ hai gọi đâu, Phất Tức chỉ là hư danh thôi. Trọng Uyên, Trọng Uyên ấy mới là chân tâm của ta”.

“Hà?” Chàng lại gần quá, làm Lạc Tề đỏ bừng mặt, tựa như đám mây bị lửa thiêu đốt.

Trọng Uyên tiến lại thêm một bước, hàng lông mày cong lên rồi đưa tay lấy ra một bình rượu trông rất quen.

“Nếu không tin, ta sẽ uống hết chỗ rượu này, rồi dốc hết tâm sự chân thật nói cho nàng nghe nhé”

Chân Tâm tửu, nhớ ra rồi, hôm qua nàng đã làm gì!

Tay Lạc Tề run bắn lên. Lại một lần nữa sắc mặt nàng trắng bệch ra, hết nhìn bình Chân Tâm tửu lại sang Trọng Uyên, rồi đột ngột kêu thất thanh, đẩy chàng ra, chạy vội khỏi căn buồng trúc xanh thẫm.

Khoảnh khắc bất gặp chiếc bình ấy, những mây mù mờ hồ trong đầu nàng chợt tan biến. Đêm qua, cả thế gian của nàng tất cả đều là Trường Cầm thái tử, Trường Cầm thái tử, Trường Cầm thái tử.

Lạc Tề không nhớ nổi làm sao mình xông ra được, chạy mà không rõ điểm dừng, chạy xa bao nhiêu cũng không nhớ rõ nữa, đến đâu cũng chẳng nhớ. Có lẽ mình đã loáng thoáng khơi lên lớp bụi mù dĩ vãng, rõ nhất là cảnh tượng cuối khi Trường Cầm quay gót bước đi. Thiên hạ thái bình, năm tháng trôi xa, nhưng một đi chưa thấy về.

Nàng gọi theo đến lạc giọng: “Su phụ... đừng đi”

Rồi từ đó người đó không còn ở bên nàng nữa, chỉ có cây đàn.

Tay nàng sờ rầm ra sau lưng, bỗng dừng lại, đàn không còn bên cạnh, vừa nãy kinh hồn phách lạc đến độ quên trường cầm lại rừng trúc mà không hay.

Nên quay lại hay không? Ban nãy thất thế như vậy, còn mặt mũi nào mà quay lại tìm Trường Cầm.

Chân chừ, nàng buông một hơi thở nhẹ, nhíu mày tựa vào vách núi bên mình than vãn: “Quá nhiều trắc trở, lần này đáng ra không nên đến nữa”

Tổ Tiết và Cuồng Lương nghĩa phụ nói quả không sai. Chân Tâm tửu chẳng phải thứ hay ho gì. Cuối cùng không hiểu dốc hết ruột gan ra ở đây là chỉ ai nữa. Điều muốn biết thì không biết được, mà hồi ức muốn giấu kín thì lại kể tất tẩn tật ra.

Lần này rõ là mình tự chuốc nợ vào người, trách ai bây giờ.

Khi chàng đang nghi ngờ thì phía sau không xa lắm, vang lên một tiếng đàn du dương, từng chút từng chút thấm vào lòng nàng. Đó là... âm thanh độc nhất chỉ ngũ thập huyền cầm mới có. Người khác e rằng nghe không ra, nhưng nàng thì có thể.

Ngẩng đầu hướng về nơi tiếng đàn phát ra, thấy cách đó không xa là một đầm nước, vốn tạo thành bởi dòng chảy của Nguyệt Nha tuyền tụ lại. Trên mặt nước tọa lạc một tòa thủy tạ vô cùng tao nhã, Trọng Uyên ngồi đó với cây đàn. Tay chàng đang lướt trên dây, ánh mắt chăm chú, tiếng đàn như xuyên thấu tâm can.

“Có Trường Cầm mà không biết đàn, khác chi bên trong có trái tim mà không hiểu tình”.

Lạc Tề tiến về phía trước, mặt mũi đỏ ửng giành lấy cây đàn ôm vào lòng mà hét lên: “Không phải việc của ngươi!”

Trọng Uyên đứng dậy, nhẹ giọng thủ thi phía sau nàng: “Trọn đời trọn kiếp, chẳng phụ chân tình”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nguyệt Lão Tổ Tiết Se Duyên

“Ái chà...xúc động thật, sau đó thì sao?”

Động của Hương Tư tuy tuyển toàng đơn sơ nhưng với Lạc Tề nơi đó chẳng khác nào nơi nương náu bình an. Nàng chưa vội về Phụng Hoàng sơn trang,

“Sau đó?” Lạc Tề đang nằm dài trên giường bỗng đứng dậy nhìn được cười.

“Xảy ra chuyện gì?” Hương Tư thực lòng rất tò mò con người mang tên Trọng Uyên ấy, suy cho cùng dù là người như thế nào mà lại có thể khiến tâm trạng của Lạc Tề biến ảo khôn lường đến như thế. Haizz, tiếc là không thể nói quá xa. Hay là tốt hơn hết, cứ chờ ít nữa Lạc Tề dẫn hắn vào đây cho mình xem.

Lạc Tề che miệng cười khúc khích, cuối cùng quyết định sẽ rỉ tai cho người ti muội thân thiết biết được bí mật của mình.

“Khi hắn nói dứt câu, muội cảm động rất lâu mãi không biết phải tiếp lời ra sao”

Khi đó, nàng cảm thật thật là thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Không khí đang thân mật, tâm trạng cũng không tồi. Nơi gác cao thủy tạ, gió lồng trời trong. Chợt muốn thốt lên mấy lời bay bổng, nàng hít một hơi thật dài, bắt đầu nhen nhóm cảm xúc.

“Thực ra... ta không tốt đẹp như chàng nghĩ đâu.”

Lời vừa nói ra, nàng liền có chút hối hận. So với câu :“ Trọn đời trọn kiếp, chẳng phụ chân tình” thì câu nàng vừa nói quá tầm thường rồi.

E rằng Trọng Uyên lại tiếp tục nói những lời tình tứ lay động lòng người. Lạc Tề sớm đã không đủ dũng khí để đối diện với điều này, nên chỉ biết ôm cây trường cầm đứng đó chờ đợi.

Ái ngờ, đột nhiên lòng nàng cảm thấy vô cảm, rốt cuộc bất ngờ quay đầu bỏ đi.

“Ha ha ha....Buồn cười chết đi được, ti biết ta nhìn ra điều gì không? Lạc Tề càng cười rũ rượi, thoáng chốc mặt đã ửng hồng như cánh hoa đào.

“Ừ, muội nói nhanh lên, ta sốt ruột quá rồi”. Hương Tư dang tay nhìn chăm chăm tiểu muội cứ úp úp mở mở từ nãy tới giờ chưa chịu kể rõ đầu đuôi.

“Một con rắn sợ nước lại còn khăng khăng học đòi nam nhân mặc khách xây cái thủy tạ gì đó. Lần này thì hay rồi, bất ngờ trượt chân rơi ùm xuống.”

Nàng quả thực là đã cười một hồi lâu rồi mới kéo con rắn lên bờ được.

Lúc ấy, không chỉ được ngắm thỏa mắt một mỹ nam lướt thướt bước từ dưới nước lên, còn được dịp cười nhạo thỏa thuê. Nàng vẫn nhớ bộ dạng ngơ ngác của Trọng Uyên thực là làm người ta cười đau cả bụng.

“Được rồi, được rồi, cười nữa là sẽ ngắt xiu đó”. Hương Tư hé nụ cười hiem hoi, kéo Lạc Tề lại rồi nghiêm nét mặt hỏi: “Nói thật, muội làm thế nào mà trở về được hả! Chưa từ hôn ư?”

Lạc Tề rất khổ tâm: “Không...không có cơ hội nữa đâu”

Trách Chân Tâm từ chưa kịp ép người khác dốc bầu tâm sự đã đành, trái lại còn kéo theo một tấm chân tình, nàng chẳng biết phải làm gì. Nói khi ra đi vẫn còn bối rối, hoang mang, nhưng tất cả cũng chỉ vì không cảm lòng được trước ánh mắt sáng như thiêu đốt của đối phương.

“Thế hai người sau đó là như vậy à? Đợi trời sáng là làm lễ thành thân?” Hương Tư xoa cằm, rồi cau mày nói: “Không hiểu sao ta lại cứ nghĩ chuyện này không hề đơn giản”.

“Ừ...chàng có nói là, không phải miễn cưỡng, nếu trong lòng muội vẫn còn ai đó, thì chàng sẽ đợi muội...”

Lạc Tề chống cằm âu sầu gầy dây đàn, nói: “Thì ra được người ta thích cũng phiền toái thật”

Hương Tư cao giọng: “Năm đó ai cứ than vắn thở dài với ta là chẳng được kẻ nào để mắt tới, nên muốn sống trong động của ta suốt kiếp”.

“Hà, nói thì dễ đấy...”

Cũng vào lúc ấy, một người khác cũng đang ngồi bàn thân trước động của mình than thở, tinh táo xem mình có nên thực hiện lời hứa vừa rồi hay không?

Ngọc thạch sau lưng tỏa ra hơi mát thấu tâm can. Dù trong lòng có điều phiền muộn, thì bề ngoài Tô Tiết vẫn không biểu lộ ra.

Thế nhưng điều đó không qua được mắt Cương Lương- người đã quen biết Tô Tiết bấy lâu nay. Ông ung dung đứng bên cạnh, luồn tay vào tay áo, nói: “Xem ra trong lòng ông cũng không muốn chuyển đi này. Nếu đã vậy, cứ cho là làm vì Tề Tề cũng đáng mà”.

Tô Tiết ngoảnh lại, điềm nhiên: “Ta chỉ không hài lòng với thái độ hành sự đều có mưu tính rõ ràng sẵn sàng của Trọng Uyên. Cái gì mà hàng xóm bao lâu, chẳng ngờ được một ngày lại hóa người một nhà. Thực sự không nghĩ là con bé đó lại đầu thai vào Phụng tộc. Trước thì ta cứ nghĩ không cần người tham dự. Nhưng đến giờ này, ta nghĩ, người cũng sẽ không thờ ơ giương mắt đứng nhìn phải không? Mà chuyện này đã thành, Tô Tiết ta và Cương Lương người biết đâu sẽ được làm trưởng bối”.

Tổ Tiết xưa nay vẫn quen giữ khuôn mặt lạnh lùng, giờ bắt chước dáng điệu của Trọng Uyên giống như đúc, khiến Cương Lương không nhịn được cười. Sau khi bị ném cho một cái lườm sắc lẹm, Cương Lương nhún vai: “Hắn sẽ là văn bối của chúng ta ư? Có đôi phần không dám nghĩ tới”.

Cho nên vừa rồi về mặt nửa cười nửa không, đầy tự tin của Trọng Uyên lúc nói chuyện với mình làm Tổ Tiết càng giận sôi máu.

Cương Lương rất muốn nói, ai bảo chúng ta cùng dưới trướng của hắn. Cho nên người có lạnh nhạt thì cũng không kháng lại được chuyển viếng thăm của người bằng hữu cũ đầu.

Tổ Tiết chậm chậm đứng dậy, thỉnh linh nói: “Ta có cách rồi”.

“Hả? ông muốn làm gì?” Cương Lương không ngờ Tổ Tiết lại vạch ra đường đi nước bước nhanh đến thế, khiến ông vô cùng ngạc nhiên. Rõ ràng là chuyện se tơ hồng xưa nay không phải sở trường của hai người họ, lại còn se duyên cho cặp đôi này. Quà là có chút ly kỳ.

“Giúp ta soạn sửa hành lý, ta sẽ về son trang Phượng tộc một chuyến”.

Cương Lương ngoan ngoãn làm theo, Tổ Tiết chấp tay nhìn trời thanh mây vãn, cát vàng bao la. Ông không ngại đi chuyến này, chỉ ngại phiền toái khi gặp lại Tổ Phượng. Ông ngăn người này lắm rồi, phiền nhiễu lắm.

Hôm ấy là một ngày đẹp trời hiếm có. Vạn dặm trời trong ánh dương rực rỡ.

Thu vào tầm mắt là một thảm hoa phượng hoàng trải dài vô tận, thế là sắp đến son trang Phượng tộc. Nhiều năm không quay lại, đứng giữa những khóm hoa lòng ông không khỏi bồi hồi, dù bấy giờ hoa chưa nở, lá còn cuộn mình e ấp. Đi giữa biển hoa ấy, đuôi phượng quệt vào làm gót chân ông ngứa ngứa. Đưa tay chạm nhẹ lên lá hoa dọc đường, ngắm sắc đỏ sắc trắng phủ rợp lối đi, ông lầm bầm: “Tổ Phượng trưởng lão sao vậy? Đến hoa cũng không chăm bón cho tốt”

Rồi một âm thanh vui tai xuyên qua không trung, ông bắt giác ngẩng đầu lên: một cảnh tượng căng tràn sức sống mở ra trước mắt tựa bức họa lay động lòng người.

Có đến muôn vạn phượng hoàng nhỏ đang kết bầy đùa vui. Có những cô nương ngồi trên cành cây ngắm hoa phượng hoàng, cũng có những huynh đệ phượng hoàng đang chăm chú luyện võ hay chuyện trò lao xao dưới mặt đất. Điều này khiến kẻ xa cố hương lâu năm như Tổ Tiết bất chợt xúc động: “Mình đã bao lâu không trở về rồi nhỉ?”

Rồi ông buông hơi thở nhẹ nhõm, không lên núi, chỉ đứng ở khoảng giữa núi đồi nhấp nhô, lớn tiếng ra lệnh: “Bảo Tổ Phượng đến gặp ta!”.

Phút chốc, Phượng tộc kinh ngạc, xôn xao hỏi nhau, kẻ nào đã làm náo động sự yên bình của Phượng tộc. Thậm chí có đứa trẻ chưa hiểu chuyện, cũng vãn về tay áo đáp lại: “Người là ai? Sao dám ra lệnh cho trưởng lão phải ra gặp người?”

Thực tế là khuôn mặt của Tổ Tiết nhìn không có vẻ già nua gì, mà ngược lại trẻ măng non tơ. Ông mặc y phục thùng thình dáng vẻ như thiếu niên, chỉ có đôi mắt thì gườm gườm nhìn tiểu tử xất xược đầy giận dữ. Tò vè trưởng bối ông đáp: “Người là cái thá gì, ta nói lại một lần nữa, bảo Tổ Phượng đến gặp ta nói chuyện ngay”.

“Đồ phá hoại. Nhất định là đến phá hoại rồi”

Tiểu tử và đám thanh niên hơi sững sờ, đưa mắt nhìn nhau. Họ dĩ nhiên không biết được người có khuôn mặt non nớt trước mặt lại là vị trưởng lão đã lâu không lộ diện ở Phượng tộc, nên bắt đầu đồn đoán. Kẻ đến quấy nhiễu này phải chăng công lực mạnh mẽ lắm? Một người len lén rút lui vội vã chạy vào trong son trang.

“Trưởng lão đại nhân, có kẻ đến làm loạn kìa”

“Hà, hậu sinh suy thoái, một chút dũng cảm cũng không có”. Tổ Tiết lắc đầu, thờ dãi.

Một đám trẻ nhỏ hò la ào ào đi ngang qua chỗ đám người, ủa vào giữa đám hoa phượng hoàng đùa giỡn. Chúng ngây thơ chẳng khác gì Lạc Tề lúc nhỏ.

Vãn về tay áo, cậu nhóc len lén quay đầu nói với chúng bạn: “Người này sao mà kỳ quái?”

“Đừng để ý đến hắn, gì thì gì lát đợi trưởng tộc và mấy trưởng lão khác đến sẽ dạy cho hắn một bài học”.

Tổ Tiết đếm nhẩm: Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba...

Từ cổng son trang bỗng ào ra một đám người. Trong đó có Thanh Loan Kiều Thương, diện mạo xuất chúng nhất, đệ đệ Tổ Phượng, dáng điệu là lướt nhất, cửu cô nương Lạc Tề thì nhan sắc diễm lệ. Cảnh tượng vừa đẹp đẽ vừa náo nhiệt.

Hai.

Cậu bé mãi mân mê ống tay áo vẫn dương dương tự đắc: “Hãy, hãy thấy rõ rồi nhé, một lát là người sẽ phải khóc nhé cho xem”

Tổ Tiết lắc đầu, nhắm đếm con số cuối cùng: Một.

Lúc này, Tô Phưong đã chạy tới, hai mắt ngấn lệ: “Ca ca, ca ca a... bao năm hôm nay huynh cuối cùng cũng trở về ư?”

Cậu bé đang nghịch tay áo lúc ấy bỗng sững sờ cứng đờ người.

Tô Tiết lập tức lui lại mấy bước, cổ kéo giãn khoảng cách đang dần ngắn lại một cách đầy căng thẳng giữa hai người, chau mày: “Ngươi giờ mới tới hả?”

“Ta sai rồi, ta sai rồi. Huynh cùng ta về son trang rồi hãy nói chuyện tiếp được không?”

Tô Phưong tiến lên, kéo tay Tô Tiết lại, hồi hộp lo âu hỏi.

Đôi mắt ấy như biết náo, chớp chớp liên hồi, cho tới khi Tô Tiết phủ phàng đẩy ra, nói: “Một đại lão gia, chớ có lẳng nhăng như thế. Có gì cứ nói ở đây luôn, ta không vào đâu”.

Cậu nhóc kia nhân cơ hội đó lén chạy mất.

Tô Tiết thừa cơ quát lên: “Tiểu tử kia, sau này muốn đánh thì cứ tự ra tay. Cái đồ cáo mượn oai hùm, làm mất hết uy phong của Phưong tộc”

Tiểu tử trán vã mồ hôi, ba chân bốn cẳng cao chạy xa bay.

Tô Phưong hiếu kỳ nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không liên quan gì đến ngươi” Tô Tiết đáp quấy qua cho xong, rồi đưa ánh mắt khó chịu nhìn đám người đang xúm xít bàn tán xung quanh. Một cái liếc mắt của ông đủ làm cho họ tan mất hết.

Lạc Tề chớp chớp mắt, nhìn hai vị huynh đệ Tô Tiết Tô Phưong, đúng là bao cảm xúc lẫn lộn.

Tính nết của Tô Tiết quả là người thường khó lòng chịu nổi. Cứ nhìn mẫu thân Tang Đế là biết, bà đang không kìm được cơn nóng giận, chỉ chực xông đến quát cho một trận tơi bời. Lần này nhờ nhị ca Kiều Thuơng kìm bà lại, mới có thể để cho cặp huynh đệ kia có dịp tận hưởng mối ân tình tái ngộ hiếm có.

Tô Phưong nghĩ, Tô Tiết đến cổng Phưong Hoàng son trang đã là niềm vui đáng kinh ngạc, nên để nữ nhân bên cạnh mình chịu chút lạnh nhạt cũng không sao.

Lạc Tề cảm thấy phụ thân Tô Phưong có phần nhẫn nhục quá.

Ừm, nếu nói nguồn cơn câu chuyện giữa Tô Tiết với phụ thân có thể nói là vô cùng éo le. Năm ấy Phưong tộc đương chọn lựa trưởng tộc, dậy lên ngàn sóng vạn gió. Hào hán tài nhân đều ngầm nung nấu khí thế muốn tranh bá. Đến cuối, phụ thân và Tô Phưong có nhiều triển vọng nhiều nhất. Tô Tiết thì lại muốn nhường cho Tô Phưong chức trưởng tộc, vì thế mà lấy cớ bản thân còn cơ đồ sự nghiệp muốn mở rộng, không muốn bị buộc chân gò bó ở Phưong tộc, rồi một mình đơn thương độc mã không nói không rằng rời núi Vương Mầu.

Bởi vậy, nên mỗi khi nhắc đến chuyện này phụ thân Lạc Tề đều thở dài thườn thượt. Đã nhậm chức rồi nhưng ông vẫn khẳng khái muốn phong Tô Tiết làm trưởng lão- Chức vị còn cao hơn trưởng tộc.

Từ đó Tô Tiết mặt mũi trẻ măng lại được phong Trưởng lão đến giờ đã gần năm.

Lúc này, Tô Phưong vẫn còn bị kích động lắm, mặt nóng bừng lên nhưng vẫn tỏ ra lạnh nhạt, theo sát phía sau hỏi: “Ca ca, huynh chẳng nào cũng tới rồi, vậy thì cùng đệ trở về đây sinh sống đi. Năm xưa là chuyện của năm xưa, sao phải cố chấp làm gì cho khổ?”

“Ngươi có phải kẻ ngốc không vậy?” Tô Tiết nói giọng gay gắt, làm Tô Phưong bỗng cảm bật.

Thật tội nghiệp quá...

Tô Phưong âm ức nhìn Tô Tiết lát sau đã hiểu ra ý tứ của ông. Tô Tiết sau khi rời khỏi núi Vương Mầu, đã đầu quân dưới trướng Thanh đế Phục Nghi. Sau này chiến tranh ngũ đế nổ ra, Hoàng đế thắng, Thanh đế bại. Tô Phưong cùng Cươg Lương đã tới vùng đất hoang vắng, lạnh lẽo Bắc Cực Thiên Hắc Sơn an cư. Họ nhất định không thuận theo lời chiêu hồi của Thiên đế Hiến Viên.

Họ cũng không trở lại Phưong tộc son trang nơi núi Vương Mầu, phần cũng vì không muốn liên lụy đến bộ tộc.

“Thế...Ca ca hôm nay tới...Chỉ là để thăm đệ đệ thôi sao?”

“Hừ, quả là ngốc ngếch quá sức mà...Năm đó sao ta lại có thể làm ra cái việc thoái lui nhường chức cho hắn được nhỉ?” Tô Tiết thảm ca than rồi đáp lạnh băng: “Ta tìm người có việc?”

“Việc gì? Ca ca, xin huynh cứ nói!”

“Tề Tề ở lại, tất cả mọi người có thể lui về trước. đông người phiền nhiễu”

Tổ Phụng sùng sốt, thận trọng hỏi lại: “Tề Tề ư?”

Lạc Tề vừa nghe thấy chuyện có liên quan đến mình, lập tức cười tươi như hoa. Nàng chẳng khác nào chú chim nhỏ hạ hê tung cánh bay tới bên hai vị trưởng bối. Cất giọng rất thân mật, nàng nói: “Tổ Tiết nghĩa phụ, con đến rồi, con ở đây ạ”

Kiều Thương nhìn hành động của Tổ Tiết đoán chắc là có cơ duyên gì đó, nên nói khẽ với Tang Đế: “Mẹ, tốt hơn hết là chúng ta về trước đi. Đợi lát nữa họ bàn bạc xong, hỏi lại cha cũng chưa muộn”.

Tang Đế lòng bực bội lắm, đành lạnh lùng nguyền dài một tiếng rồi quay đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 6.2

Kiều Thương ở phía sau lớn tiếng ra lệnh cho mọi người lui. Ai nấy đều hiểu kỳ quay bước về son trang, chỉ nghe thấy tiếng Tang Đế phẫn uất: “Từ trước đến nay chỉ mỗi ta mới át vía được ông ấy, thế mà bây giờ Tổ Tiết này lại còn ghê gớm hơn, đáng ghét quá mà”.

Tang Đế nói hết câu bèn giơ chân đạp mạnh vào bụi cỏ bên đường cho hả giận. Kiều Thương nhìn cảnh tượng này mà không nhịn được cười.

Mẫu thân lần này ghen rồi. Thôi thì phụ thân lại gánh đủ.

Tổ Tiết dĩ nhiên không để ý đến chuyện này, bình thân nói với Tổ Phụng: “Mấy ngày trước bệnh cũ của Cung Lương đột nhiên tái phát, nằm liệt một chỗ. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ thấy mỗi Phụng hoàn sào của phụng tộc có thể giúp hấn trị bệnh, nên ta đến xin thuốc”.

Cung Lương ở Thiên Hằng Sơn khi ấy tự nhiên hắt hoi. Người vẫn khỏe mạnh đang cuộc đất làm cỏ, khịt mũi tự nói với mình: “Ai đang chửi ta thế nhỉ?...A mà không, lẽ đâu là có người đương nhớ thương ta?”

Tổ Tiết bình tĩnh nhìn Tổ Phụng.

Dĩ nhiên biết Phụng hoàn sào vốn đã dùng hết từ năm năm trước rồi, nhưng ông vẫn điềm nhiên hỏi. Tổ Phụng thì nhú mày, vẻ lễ độ đáp: “Phụng hoàn sào? Cái đó từ năm năm trước đã hết hấn rồi mà?”

“Không còn cách gì ư?” Tổ Tiết giả bộ sốt ruột sốt gan không chịu nổi: “Không phải ta xin không đâu. Đây, Cung Lương có thể biến lông vũ từ trắng sang muôn màu đấy”.

Lần này thì đến lượt Lạc Tề và Tổ Phụng đều nhú mày kinh ngạc.

Lạc Tề bặm riết lấy Tổ Tiết sốt sáng hỏi: “Đúng là như vậy thật sao....Tổ Tiết nghĩa phụ không lừa con đấy chứ?”

“Lừa người làm gì?” Tổ Tiết liếc xéo sang thấy Lạc Tề đang bầu chặt lấy cánh tay mình mà lắc qua lắc lại. Trong lòng tức cười hết sức, nhưng vẫn phải nghiêm mặt nói tiếp: “Cung Lương nghĩa phụ người đang giúp người thay hình đổi dạng đó, vậy thì có thể đưa Phụng hoàn sào cho ta được hay không?”

Cung Lương hắt xì thêm cái nữa.

“Đã nói là không còn Phụng hoàn sào nữa kia mà...” Tổ Phụng lăm lăm.

“Cái gì? Người không biết cách luyện ra thêm một viên nào cho ta hả? Ta vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, người nghĩ là dễ lắm hả? Sao không chịu động não suy nghĩ đi?” Tổ Tiết cứ day đi day lại câu nói ấy, làm Tổ Phụng mặt mũi trắng bệch ra không biết làm sao.

Lạc Tề không kìm được bèn chen ngang: “Cha, sao không thu thập lại dược liệu luyện một viên linh dược mới đưa cho Cung Lương nghĩa phụ. Cần phải đi đâu tìm ạ? Tề Tề sẽ đi kiểm coi như là con thân chinh làm, để sau tiện nhờ người ta giúp mình”.

“Cái này...” Tổ Phụng âu sầu nói: “Không phải...ta không muốn, mà là phụng thuốc này chỉ có Tổ Tiết ca ca biết thôi”

Nếu không nói thế thì ông sẽ cảm chắc phải chịu một trận mắng oan từ Tổ Tiết.

Thời gian Phụng tộc chọn tộc trưởng, là người có tài năng và thanh danh lẫy lừng nhất nên Tổ Tiết được đối đãi trọng vọng như Thái tử. Phàm là những thứ hay thứ quý, chỉ mình ông được biết, ví như phụng thuốc Phụng hoàn sào này, năm đó ông ra đi, thực sự đã quên không để lại.

Tổ Tiết dang tay nói: “Dược liệu này chỉ có ở Bách Thảo Viên thôi”

“Bách Thảo Viên?” Lạc Tề và Tổ Phuong há miệng kinh ngạc. Nói tới nơi ấy không phải ai cũng hiểu, nhất là hai con người chẳng mấy khi ra khỏi cửa này, càng tỏ ra ít biết.

Nhìn vẻ sốt ruột của Tề Tề ông càng hiểu rõ điểm yếu của đối phương, tiếp theo đó đưa mũi vào bẫy là vừa.

“Bách Thảo Viên, vùng đất được nhắc đến trong truyền thuyết. Trong số những người ta quen biết, thì duy nhất có một vị biết nơi này ở đâu thôi”.

“Ai?”

“Phát Tức”

Ừ. Dĩ nhiên là Lạc Tề hiểu Phát Tức mà Tổ Tiết nghĩa phụ nhắc tới là ai. Tay Trọng Uyên này đã giầy vò tâm tư mình đủ lắm rồi, giờ còn phải tìm hấn sao?

Nhưng mà không tìm hấn thì liệu có được không nhỉ?

Tổ Tiết đưa cho Tổ Phuong một mảnh giấy đã ghi chép cẩn thận, khó khăn lắm mới mở được nụ cười nhạt: “Tuy là ta và hấn có quen biết nhau, nhưng hấn là không nhanh không được việc bằng người tự tìm đến”.

Lạc Tề rầu rĩ nhận lấy tờ giấy, chuyện khó thế này một mình phải lo.

Phải nói thêm rằng, nàng rời Bắc Cực Thiên Hằng Sơn chưa bao lâu lại trở về đó, cái này có khác gì tự mình “mở đảng miệng mèo”? Nàng cảm đơn thuốc cất đi, trong lòng cân nhắc thiệt hơn.

Nhưng mà rất rõ ràng, muốn trút bỏ bộ lông trắng muốt mới là chuyện lớn nhất trước mắt. Hít một hơi thật sâu, trong lòng nàng không còn cách nào khác lại là phải tới khẩn cầu mỹ nam vốn đang mê đắm mình. Về tình về lý là lại nợ nần đối phương một mối ân tình không nhỏ. Hay là cứ đi hỏi xem sao, biết đâu lại khơi gợi lòng trắc ẩn của chàng ta. Lạc Tề bĩu môi, biết đây đúng là cách suy nghĩ quá ngây thơ của mình.

Vâng lệnh rời từ biệt phụ thân Tổ Phuong đầy lưu luyến, Lạc Tề cùng Tổ Tiết bắt đầu cuộc hành trình tìm được liệu.

Họ im lặng suốt cả chặng đường, mãi cho tới khi đã đi qua ranh giới của núi Vương Mẫu, đặt chân lên vùng đất mới.

Ngon núi chót vót cao vời vợi này có tên là Tức Công Sơn. Treo mình trên không nhìn xuống, có thể thấy sắc vàng sắc đỏ óng ánh nhuộm núi, bên dưới rải đầy ngọc thạch mỹ lệ quý báu, tỏa sáng lấp lánh. Nhưng ánh mắt của Tổ Tiết vẫn không thấy lộ ra một chút hoan hỉ thích thú nào, nghe chừng thấy ngọc vẫn thờ ơ lướt qua.

Những cây cối trên núi mon môn, nhánh liễu xanh mỡ màng cây thủy lap vườn thẳng vút, đàn hương sắc ngọc bích.

Một con vật kỳ lạ đầu đỏ mình trắng đang vờn vàng bay qua kéo theo một trận gió ào ào.

Lần Lạc Tề một mình đến đây, đã phải đi không ít đường vòng quanh co. Lần này Tổ Tiết đưa nàng đi từ Tức Công Sơn vòng tới Triều Dương cốc, tiếp tục trèo qua Vu Sơn là đã tới địa phận của Bắc Cực Thiên Hằng Sơn.

Đường đi kẻ ra thì cũng không mệt mỏi, vì bản lĩnh cười mây đập gió của Tổ Tiết cao cường hơn Lạc Tề nhiều. Mặt trời càng chiếu gay gắt, hoa hua óng tay áo một cái là lập tức có một tấm lụa mỏng xanh biếc phủ lên hai người, bên trong lấy làm dễ chịu lắm.

“Pháp lực thật là hơn người!” Lạc Tề ngồi trên đám mây nhìn đám cát vàng đang trải ra bên dưới. Lại nghĩ cảnh khốn khổ của mình lúc trước, khuôn mặt thoán nụ cười.

Tổ Tiết nói: “Năm đó có mỗi một con bé ngọc tên Cừ Thiên Huyền Nữ, mà có đến mười Tổ Tiết ta cũng đâu không lại được, quả là đáng ghét mà”

Lạc Tề không hiểu cơ sự gì, ngây thơ: “Gì ạ?”

Trước mắt đã thấy sắp tới đích, Tổ Tiết lòng chợt phần chán hấn, hất hàm hỏi: “Ngươi thấy con người Phát Tức hấn ra sao?”

Tình sâu ý đậm, tướng mạo phi phàm, hành động điềm đạm...

“Ừm...” Lạc Tề cau mày suy tư hồi lâu, rồi trả lời, rất nghiêm túc: “Người ấy thực sự là một người tốt”.

Thế thì bản thân mình còn lần tẩn gì nữa chứ.

Tay Lạc Tề bỗng run lên, nàng khẽ nhắm mắt lại, chỉ là tương phùng có chút muộn màng.

Tổ Tiết liếc mắt nhìn, chợt nghĩ đến những gì mình đã nói với Cương Lương, hai người ấy, tình nghĩa quá đậm sâu, nên phiền lụy tới tận kiếp này.

Lạc Tề thở vắn than dài, hai tay đan vào nhau giữ chặt trường cầm sau lưng, đầy vẻ ảo não.

Tổ Tiết đưa tay vỗ nhẹ lên đầu nàng, ra vẻ già dặn: “Chuyện tình cảm, không quản thời gian dài ngắn, thế nào cũng phải cho mình một đường lui”.

Lạc Tề ngẩng đầu, chợt bắt gặp ánh mắt ráo hoảnh chẳng gọn ưu phiền: “Tổ Tiết nghĩa phụ, người cũng tự cho mình một đường lui chứ?”

Tổ Tiết ghen lời, gương mặt trắng trẻo chợt thoáng đỏ lên, hơi gắt: “Nhớ lấy câu nói đó đi, còn không thì không liên quan đến ta đâu”

Ông nhú mày vẻ như đau đầu, bản thân ta lúc nào cũng ghét phiền phức. Sao hôm nay lại biến thành Nguyệt lão se duyên thế này?

Biên cương của Bắc Cực Thiên Hằng Sơn phân làm hai phía, một phía là sa mạc mênh mông, bên kia lại là biển lớn vô tận. Lạc Tề lúc trước chưa chú ý kỹ, lần này được Tổ Tiết đưa tới đỉnh núi bên kia, bất giác reo lên khi thấy cảnh tượng huyền diệu này. Không rõ vì sao Tổ Tiết và Cương Lương lại chọn nơi đây để cư ngụ. Câu hỏi ấy nàng vẫn để trong lòng chưa dám mở lời.

Tổ Tiết đương nhiên cảm thấy khoái chí lắm, để nàng ở lại trên núi nói: “Đến đây rồi, tự mình đi tìm Phát Tức đi”

Lo âu nín chặt lấy tay áo Tổ Tiết, rồi mắt ngẩn lệ trông theo ông, nàng hi vọng có thể níu kéo chút thương cảm hiếm thấy nơi ông. Nhưng tiếc thay, sự thực là Tổ Tiết cũng đối với nàng y như cha nàng, ông nhú mày phất tay, trong chớp mắt đã làm phép biến mất tấm, để tránh phiền toái không cần thiết.

Trong không gian còn vọng lại lời dặn dò: “Nhớ kỹ, lấy thuốc đổi thuốc. Cương Lương đợi người hồi âm”

Muốn làm một tờ hồng nguyệt lão có tâm đúng là không mấy dễ dàng, khó cho Tổ Tiết rồi.

Trọng Uyên đưa tay lướt nhẹ trên gương đồng hình ảnh trên đó bỗng nhiên tối sầm lại. Mặt gương phẳng mịn không gọn chút thô ráp. Cong mày lên, chàng đan tay sau lưng, quay người, lại chậm rãi mở cửa, đợi chờ con cừ non béo mượt sắp sửa dâng mình đến.

Áo xanh thanh nhã, đỉnh đặc thẳng thắn. Bóng hình như trúc trong tranh thủy mặc dưới ánh trăng dường như đã đứng đợi hồi lâu.

Mặt trời lên rồi xuống núi, đợi mãi tới khi thấy sương chiều đã len lỏi vào từng đám lá trúc trước mặt. Lạc Tề không thạo đường đi lối lại cho lắm, nên khi đến được tới động của Trọng Uyên đêm đã buông mờ mịt.

Trọng Uyên đưa mắt nhìn Lạc Tề mỉm cười, không vội vã cũng chẳng lạnh lùng: “Sao thế? Hôm nay lại tới mời ta uống rượu ư? Muộn thế này rồi, chỉ e...không phải phép lắm”

“Ồ...” Lạc Tề cũng thừa biết đến vào giờ này có chút thất lễ, nhưng ai bảo trong ba mươi sáu ngọn núi, Tổ Tiết lại bỏ nàng lại ở cách xa đây nhất, khiến nàng mệt lả. Chôn chân, mỏi gối giờ nàng chỉ muốn tìm nơi để chịu để gục xuống một lát rồi nói chuyện sau.

Xua xua tay, nàng tựa vào một cành trúc nói: “Còn không cho ta một gáo nước lạnh sao? Ta mệt muốn chết...Cho ta nghỉ một chút rồi...”

Trọng Uyên thở dài nhẹ nhàng, đưa tay kéo Lạc Tề vào lòng cười bảo: “Như thế này có dễ chịu không?”

“Đúng thế! Thật dễ chịu!” Lạc Tề thầm cảm kích trong lòng, không nói nhiều, chỉ nhắm mắt lại tìm chỗ tốt nhất nép mình.

“Nàng đói bụng chưa?” Trọng Uyên ân cần hỏi, nhưng tay vẫn không buông nàng, rồi trong nháy mắt đã thấy hiện lên một nắm cơm ngon lành trước mắt.

Lạc Tề tủi thân nhận lấy phần cơm thơm phức tỏa hương ngào ngạt tứ phía. Bỗng dưng nàng muốn khóc, Tổ Tiết nghĩa phụ đáng ghét quá, hành hạ người ta đến nước này. Vừa mệt vừa đói, cử chỉ của Trọng Uyên thực sự làm nàng cảm động vô cùng.

Còn ngon hơn cả cơm nắm mẫu thân làm. Chết thật, nam nhân này có nhiều ưu điểm như thế, thực sự đã nhanh chóng làm khuất phục sự cứng đầu của nàng bấy lâu nay.

“Lại đây, ngồi xuống đi”

Nhìn khí sắc Lạc Tề có phần khá hơn, Trọng Uyên dặt tay nàng đưa tới chỗ chiếc ghế đầu bằng đá ven suối bán nguyệt.

Lạc Tề bước theo sau.

Sắc áo xanh mát mẻ, bạc thang dài lạnh lạnh. Mộng cũ ngăn ngui khổ đau, bóng hình cô liêu lè loi. Thoát khỏi nhân gian trần tục, trăng phủ ánh sáng làm Lạc Tề khi đang tay trong tay với người ấy chợt thấy mộng lung quá.

“Sao, đỡ hơn rồi chứ?”

Lạc Tề nuốt hết miếng cuối cùng, mới lơ mơ thì thầm: “Chẳng trách chàng, chế lương khô mẹ ta làm không ngon”.

“Đĩ nhiên rồi.” Thanh đế Trọng Uyên vẫn luôn giữ chừng mực trong mỗi hành động của mình.

“Hừ, chàng ngàn lần không được xem thường núi Vương Mẫu của chúng ta. Núi Vương Mẫu dưới chân núi mỗi khi hoa phượng hoàng tung cánh trời mây, hái hoa xuống có thể thành món ăn, mùi vị ngọt ngào. Ngoài ra, cam hoa thụ, diêm lê thu, bạch liễu, thị nhục, bạch đan, thanh đan chế lên cũng đều sánh ngang cao lương mỹ vị trên đời”.

Vừa nghĩ tới tài nghệ của Kiều Thương, Lạc Tề hé môi là thao thao bất tuyệt nói.

“Thế nàng có biết cách làm không...?” Trọng Uyên bỗng chen vào rất tự nhiên làm nàng cứng họng một chút. Đôi mắt đen lấp lánh như trái nho chín, vui vẻ: “Ngày thường ở sơn trang không có đất dụng võ, vì mẹ ta và nhị ca ham nấu nướng nhất”.

Lạc Tề vừa nghĩ tới nhị ca ung dung đứng bên chiếc nồi lớn, tay làm bếp tài hoa như múa ấy cộng với vẻ đẹp long lanh vô ngần.

Có điều mỗi khi nhắc lại chuyện này, nàng hồi hận lắm.

Rõ ràng là tới nhờ cậy giúp đỡ, tại sao lại tự biến mình thành kẻ đứng ngẩn ngơ trước một cái nồi đồng to tướng trong góc bếp của Trọng Uyên.

Nhưng khi nghĩ tới việc chàng đã nhận lời đáp ứng, thì giúp chàng nấu cơm mấy hôm cũng có sao. Rồi chàng sẽ cùng mình đi tới Bách Thảo Viên, nghĩ đến đây nàng chợt thấy vui.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 6.3

Ấy vậy mà kết quả của chuyện nấu nướng này không được khả qua cho lắm. Trọng Uyên ôm bụng hồi lâu, sắc mặt tái xanh tái xám: “Thôi xong rồi, mai này xin nàng đừng đụng tay vào mấy thứ này nữa, thật sự là chẳng hợp chút nào đâu”.

Lạc Tề chống tay dưới cằm, cười tít mắt: “Đã nhắc nhở chàng từ trước rồi mà...”

Trọng Uyên đưa tay bấm tính, cô kim nén cảm giá nôn nao của mình lại, nhắc người đứng lên, chàng nói: “Ngữ trong ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi tìm Bách Thảo Viên”.

“Bách Thảo Viên xa không?”

Lạc Tề đứng dậy theo, hiếu kỳ hết sức.

“Vội bản lĩnh thích la cà lại còn hay lạc đường của nàng, phải mất vài ngày đường đấy” Trọng Uyên đáp trong khi đưa tay gỡ chiếc đai gấm trên đầu. Tóc chàng buông xuống đầy vẻ phong tình, mê hồn hết sức.

Lạc Tề héch mũi lên, rõ là không vui: “Thế với bản lĩnh của chàng thì sao?”

“Dĩ nhiên chỉ một ngày”

“Hừ, Tô Tiết nghĩa phụ nói chàng biết cả trăm loại cỏ cây, nhưng được liệu thì có dễ kiếm không? Ta nghe nói chủ nhân của Bách Thảo Viên là một người ẩn mình trong núi sâu, tính tình lại thâm trầm u uẩn. Chàng có ngại không?”

Lạc Tề đứng trước mặt Trọng Uyên, tỏ vẻ uy nghiêm như chúa sơn lâm để lấy lại uy thế cho mình. Nhưng dáng vẻ của nàng lúc này lại vô cùng đáng yêu, còn suýt nữa va vào vòm ngực cường tráng của chàng.

“Lạc mỹ nhân đã dùng một chiêu bếp núc kinh thiên động địa quý khó khăn lắm để ban thưởng cho tại hạ, cho nên thường ngày Trọng Uyên chẳng ra sao, nhưng ngày mai khác phải làm nên chuyện, đừng không nào?”

Trọng Uyên vừa nói dứt câu, tiện thể động thủ khiến cây trường cầm chướng mắt kia bay vèo lên bàn trúc. Nhân lúc Lạc Tề đang sững sờ kêu lên, chàng kéo vội nàng vào lòng.

“Ừ” Lạc Tề duỗi dài người trong lòng chàng, khẽ nhủ thầm nói: “Nguyệt Hoa thượng thần, chàng thật là càng lúc càng là lỡ”

“Lẽ nào không thể lâu dần thành quen?” Chàng cười khúc khích, ghé tai nàng không ý tứ gì.

Lạc Tề cảm thấy về lý mà nói trước sau gì Trọng Uyên cũng là đáng thần tiên luôn nghiêm chỉnh tuân theo phép tắc mà.

Vậy một giường thì một giường, ai bảo tự mình đến cầu cạnh người ta cơ. Thôi thì chia đôi mỗi người một bên cũng tạm ổn.

Ngày mai lấy được dược liệu rồi, có thể đổi lại cho mình bộ lông rực rỡ, tung cánh vút bay nơi chân trời... Lạc Tề bất cần hăng giọng khê một cái, rồi cũng lặng im chìm vào giấc ngủ sâu sau một ngày mệt mỏi.

Nàng mơ một giấc mộng thật đẹp, ngọt ngào lắm. Trong mộng, nàng hóa lại được nguyên hình một chú chim sắc đen huyền, điểm sắc đỏ. Dù màu sắc trên lông không được muốn tía nghìn hồng, nhưng khi tung cánh cũng đủ phát ra hào quang lóa mắt.

Có lẽ đây chính là hình ảnh của giấc mơ thành hiện thực.

Nhưng trong nháy mắt, nàng trông thấy một nam nhân tóc huyền buông xuống lưng, đang ngồi dưới sàn nhà. Những ngón tay vừa thon dài thanh thoát đang lướt trên dây đàn nhẹ nhàng mà lạnh lẽo như mây bay nước chảy.

Ngẩng đầu lên chàng cười bảo: “Đồ nhi của ta, thực là phượng hoàng xinh đẹp nhất”.

Lạc Tề ậm ừ, mình có chỗ nào giống phượng hoàng đâu nhi.

Vừa nghĩ đến đây, thì một con rắn đen bò đến, hùng hổ ghì sát Lạc Tề xuống đất trong khi nàng đang háo hức sải cánh.

Suốt đêm những con ác mộng cứ nối nhau không dứt. Chẳng hiểu sao hình như nàng đã bị con rắn đen kia nuốt trọn cả thịt lẫn xương vào bụng. Lạc Tề cố gắng hết sức vùng vẫy lẫn lộn trườn bò để thoát thân, rồi thế nào lại choàng tỉnh, thấy mồ hôi vã ra lạnh toát. Sau đó, lại cảm thấy u ám khi bị cánh tay Trọng Uyên đè nặng trĩu trên bụng. Đợi tới khi tỉnh ráo lại đã thấy ngoài kia lấp lánh nắng mai, man mác gió thoảng.

Trời sáng rồi.

Nhưng nàng vẫn cứ u mê như muốn gục xuống đất, Trọng Uyên thì tinh thần có vẻ khoan khoái dễ chịu hơn.

Lạc Tề chỉ linh cảm thấy chính Trọng Uyên đã hóa thành con rắn chơi trốn tìm với nàng đêm qua: “Tâm quý! Tâm quý!”

“Bách Thảo Viên ở Trường Lưu Sơn”

Hôm nay Trọng Uyên vẫn khoác trên mình màu áo xanh ấy, rất hài hòa với màu trúc. Chàng nhẹ nhẹ đưa tay lên, sợ ý va phải trán Lạc Tề đang bước theo sau. Chỉ thấy nàng vẫn còn mê mê tỉnh tỉnh, cứ thế tựa vào cánh tay chàng, khuôn mặt ửng hồng lộ nét thuần khiết đáng yêu. “Tề Tề?”

“Hả?” Lạc Tề dụi dụi mắt.

Trọng Uyên quay đầu nhìn Lạc Tề đang lơ đãng dựa vào mình, thân nhiên: “Nếu không muốn đi cùng cũng không sao, hay là hôm nay cứ nghỉ một ngày đi đã. Hoặc không thì, để ta bế nàng đi?”

Lạc Tề đột nhiên tỉnh hẳn, trán nổi gân xanh, lao về phía trước ngay tức thì: “Không dám làm phiền Nguyệt Hoa thượng thần, chân ta đã khỏe lại nhiều rồi”

“Được thôi, dĩ nhiên là được” Trọng Uyên cũng không phản bác gì, chỉ lặng lẽ đi theo sau nàng.

Rảo bước đi tiếp về phía trước, nàng mới phát hiện ra vừa rồi mình như kẻ mộng du đã lạc bước tới một bờ biển mênh mang lúc nào không hay. Trời nước xanh ngắt một màu, thấy đâu là điểm dừng.

Sau lưng nàng, Trọng Uyên vẫn theo sát, không hề ca thán một lời. Nàng cảm thấy có phần không ổn, người ấy bị mình chặn họng một câu nói sao có thể ngoan ngoãn nghe theo như thế được, kể cũng thật lạ kỳ. Đang chìm trong suy tư, nàng bỗng nhiên nhận ra mình trượt lơ là ở đâu rồi.

Cuối cùng gió biển cũng khai thông đầu óc, nàng à lên một tiếng, xoay người lại: “Chàng gạt ta rồi. ...” Trọng Uyên cười: “Ồ đâu? Lúc nào? Chẳng phải đây là đường dẫn đến Bách Thảo Viên sao?”

“Rõ ràng là mọi trong một ngày, dựa vào đôi chân mình thì bao giờ mới đến nơi hả Nguyệt Hoa thượng thần?” Lạc Tề cố ý đẩy nghiêng vào bốn chữ cuối để tỏ rõ sự khó chịu của mình.

“Ấy...ta vẫn tưởng nàng còn đang mơ màng, mấy khi có cơ hội sánh đôi tản bộ trên bờ cát”

“Tại sao...?”

Lời vừa nói dứt, đầu Lạc Tề bỗng bị ghì chặt lại rồi quay ra phía biển.

Truyền thuyết nói rằng, ở một nơi nào đó trên đại hoang, biển khơi không bờ, cát trắng lấp lánh như thắm ngọc trai. Mỹ nhân như hát ca gọi tình nhân. Trường long nô đùa trên mặt biển, có khi quây sóng cuộn cao vạn trượng, khiến những người cá hốt hoảng lũ lượt nhào xuống nước. Sóng dựng nghiêng trời, một nửa bầu trời cũng bị bao phủ bởi một đám nước mênh mông. Thình thoảng tiếng sóng ầm ầm đột ngột vào dồn dập, thực là một cảnh tượng hùng vĩ.

Lạc Tề thở dài, chỉ thấy trước kia ở Phượng Hoàng sơn trang quả là thế giới của mình nhỏ hẹp quá.

“Năm đó khi ta chọn nơi này làm động phủ để cư ngụ cũng có duyên cớ là do vùng biển này”. Trọng Uyên đột nhiên phá vỡ sự im lặng trong khi nàng đang bồn chồn nhìn ra biển.

“Chúng ta bốn người, chỉ có ta... là còn có chút tự do...” Chẳng lẩm bầm mấy lời, lại nhìn người con gái trước mặt chột nở nụ cười rầu rĩ.

Biển mệnh mông, lòng miên man. Tiếng gió như vọng lại từ quá khứ.

Những tháng ngày ngũ đế phân tranh, Bạch đế Thiệu Hạo và Viêm đế Y Kỳ đã chọn cố thủ ở Trường Lưu Sơn, nhất quyết không phục tùng mệnh lệnh của Thiên giới. Thanh đế Phục Nghi quy hàng, tiếng hô vang toả khắp; còn Thương đế Cao dương tung tích không ai rõ.

Chỉ có chàng... còn có chút tự do. Nghe sóng hát ngấm trăng lên, chớp lấy vài khoảnh khắc trong treo. Nhờ duyên phận kiếp trước mà giờ đây lại được tay trong tay ở vùng núi trổng trái này.

Gió lạnh làm Lạc Tề hắt hơi, neho neho mũi nói: “Cũng thôi vậy, có thể vì thấy cảnh sắc nơi đây mà tha thứ cho chàng đấy”

Nhìn vẻ mặt lạc lõng u uẩn của chàng, sao có thể nở lòng tranh cãi gì thêm nữa.

Nằm cách Tích Thạch Sơn hai trăm dặm về phía Tây là Trường Lưu Sơn. Đó là nơi Bạch đế Thiệu Hạo từng cư ngụ. Có điều lạ là bất cứ loài thú nào đi qua khu rừng này cũng đều sẽ bị nhuộm hoa văn lên đuôi, chìm bat qua đầu cũng điểm tô họa tiết. Lạc Tề sớm nghe kể chuyện này từ khi ở Phụng Hoàng sơn trang. Trường Lưu Sơn có một cung điện của Duy Viên Thần Ủy, cai quản việc mặt trời lặn phía Tây và mọc lên phía Đông.

Lưng chừng núi, có thể nhìn thấy ánh mặt trời nhạt nhạt, vương vẩn qua lớp sương mù hư ảo, neho mắt lại thì không thấy đâu nữa.

Không Đế thụ là linh hồn của Không Đế quốc, rẽ uốn cành đan chằng chịt. Cành khô cứng như sắt, vươn ra khắp trời, uốn lượn mềm mại. Tán cây hùng vĩ tỏa ra đủ che kín đất trời, đưa tay ra là dường như có thể chạm được vào những cành lá um tùm.

May mắn nương nhờ thần lực hơn người của Trọng Uyên, Lạc Tề thoát cái đã đi được cả ngàn dặm. Trong khoảnh khắc họ tới nơi, Lạc Tề chống cằm nghĩ, bản lĩnh thần tiên này thực sự làm nản rung động rồi.

“Nơi này đã không còn đường để đi nữa, chàng có chắc ở đây không?”

Một bức tường chặn trước mặt, chỉ có thể quay về mà không thể lên. Làn sương mỏng phát phơ bay, thoáng chốc họ đã bước sâu vào giữa những đám mây. Rõ ràng trước mắt chỉ thấy vách núi cheo leo dốc đứng, chót vót ngàn thước nhưng đã ngửi thấy hương thơm của muôn loài thảo mộc đang lan tỏa bát ngát trong không khí.

Lạc Tề nhìn tứ phía, khuôn mặt nàng lộ rõ vẻ mơ hồ: “Rõ là không còn đường để đi, sao lại có Bách Thảo Viên ở đây được nhỉ?”

Trọng Uyên gật đầu, nhìn thẳng về phía trước nói: “Yên tâm, người ta sẽ đến đón”

Khẩu khí hào sảng quá!

Lạc Tề nửa tin nửa ngờ liếc nhìn Trọng Uyên, thầm giễu cợt trong lòng. Mẫu thân chẳng phải từng nói Trọng Uyên hào hoa nhưng phận bạc sao?

Nhưng Tổ Tiết trưởng lão lại hùng hồn nói... Chẳng lẽ Trọng Uyên không đơn giản? Vậy thì cứ chống mắt lên xem bản lĩnh của chàng đến đâu cái đã!

Không bao lâu sau, biển sương mù trước mắt đã dần tan. Nàng nghe thấy tiếng chuông ngân, trước mắt mở ra một con đường trải hoa như gấm. Đất dưới chân thấm hương thơm thảo dược, hoa rải dọc đường đi. Hai nam nhân giống nhau như đúc đang buông tay đứng đợi bên đường, cung kính mở lời: “Chủ nhân của chúng tôi đã đợi lâu rồi!”

“A!” Lạc Tề bất ngờ nhìn thấy hai tiểu đồng, đôi mắt nàng bỗng lộ vẻ kinh ngạc.

Hai người đều có đôi tay tròn trịa tựa ngón sen, đôi chân ngắn ngủn, cặp mắt tròn xoe. Mặt họ trắng như thoa phấn, râu tóc lưa thưa, da mịn nhẵn như ngọc mới mài. Họ chẳng khác gì hai tiểu đồng thiện tài hầu hạ bên Quan Thế âm Bồ Tát. Kẻ định quay người đi sang trái thì sơ ý rẽ sang phải, người muốn sang phải lại bước sang trái. Hai người đâm sầm vào nhau, kêu ầm lên “ái” một tiếng rồi ngã sòng soài ra đất.

Người bên trái nói: “Hác Phàm, mắt mũi nguoi để đi đâu mà lại đâm vào ta?”

Người bên phải tròn trĩnh cặp mắt tròn, đáp trả: “Hác Nhược rõ ràng là nguoi va vào ta trước chứ”

Hác Phàm gãi gãi mũi, đứng lên trước rồi ngẩng đầu nhìn hai người. Cặp mắt lấp lánh như sao trời, tinh anh trong treo. Trong khi đó, Lạc Tề tựa vào Trọng Uyên thở dài một tiếng, bỗng thấy lòng dịu đi.

“Thế... có Hác Khiếu không?” Lạc Tề chợt nghĩ người chủ nhân của Bách Thảo Viên hẳn là một lão nhân chất phác thuần hậu, vừa rắc rối vừa yếu sức vừa tức cười.

Hác Phàm ngoan ngoãn nghiêng đầu trả lời: “Hác Khiếu thì không có, nhưng có Hác Thư, Hác Quán, Hác Đại Nghiệp”.

Còn Hác Nhược thì lắc lắc lư lư, lẩm bầm “Chủ nhân thật đáng ghét quá, dùng cái Liên Tâm Tỏa gì đó khóa hai đứa ta vào nhau trừng phạt, khổ ghê!”

“Phiền cái nỗi gì? Có liên quan gì đến ta chứ? Rõ ràng là nguoi, ai lại cho chủ nhân biết chuyện chúng ta chạy trốn, hèn không chịu nổi”.

Chàng không kiên nhẫn được nữa, nói: “Được rồi, đừng cãi nhau nữa chỉ đường cho ta đi”.

“A...Đại thúc, ngài đẹp quá...” Lạc Tề không thấy rõ trái phải là ai, hai tiểu đồng này tướng mạo giống nhau như đúc, chỉ thấy một trong hai người đường hoàng đưa tay báo mỉm mỉm chạm vào mặt Trọng Uyên, lấy hết sức vuốt thật mạnh cứ như là muốn lợi dụng sạm sỡ người ta.

Người còn lại cũng không chịu kém cạnh làm Trọng Uyên dở khóc dở cười.

Lạc Tề đứng bên cạnh không kiềm chế nổi, ôm bụng cười muốn vẹo sườn.

Đoạn kịch tính nhất cuối cùng cũng đến, Trọng Uyên không còn hòa nhã được nữa, lom khom ngồi xuống, đặt hai tiểu đồng xuống đất bảo: “Đi mau, bẩm báo là Phục Nghi đến rồi”

Trúc xanh đan xen, suối trong uốn lượn. Lợi qua con suối mát, trước mắt đã là được thảo viên lâm tràn ngập hương thơm của các vị thuốc cây cỏ.

Những sắc đỏ, vàng, xanh trắng trải ra trên mặt đất thật mát mắt, sum suê tươi tốt.

Hai tiểu đồng dẫn đường phía trước, chốc lại va vào nhau rồi bật cười thành tiếng “ái, ối” nghe dễ thương lạ, vừa đi vừa luôn miệng nói lớn: “Chủ nhân, chủ nhân, Phục Nghi, ngài ấy đến rồi”.

“E hèm, huynh cuối cùng cũng dám đến gặp ta”

Lạc Tề thầm nghĩ nàng sẽ được diện kiến một lão nhân tướng mạo hiền từ, dù không phải là người già đi nữa, thì cũng sẽ là một trang nam nhi đôn hậu, vui thú điền viên. Kết quả là lại nghe thấy một giọng nói uy nghiêm vô cùng. Tới khi gặp mặt chủ nhân, nàng càng sững sốt đến lặng đi.

Ông có đôi mắt ngang hung tợn, lông mày rủ xuống tóc mai. Khuôn mặt cực kỳ thâm trầm bí ẩn, đủ thấy là con người cực kỳ ngang ngược, ngạo nghễ, cứng cỏi. Hơn nữa, người này thậm chí cũng có vài phần khí chất đế vương. Sau lưng ông xúm xít một đám người xinh đẹp da dẻ trắng, mặt như phủ phấn, dù lớn nhỏ khác nhau nhưng mỗi người đều mang vẻ đặc sắc dị thường.

“Nếu là lúc thường thì cũng không dám tới!” Trọng Uyên thoáng cười, nhưng dường như không hề giận, tiến lên phía trước mấy bước.

Mấy lời nam nhân kia vừa nói, nghĩ lại cũng chỉ là hư ngôn. Chỉ thấy người đó đột nhiên đứng lên, bước tới rồi ôm lấy Trọng Uyên.

Lạc Tề không hiểu gì, thấy u mê quá...

Đừng nói là những mỹ nhân hầu cận trong sân đều phải “ồ”, “à” xôn xao, ngay cả đến Lạc Tề cũng thấy sự xúc động lạ lùng hai người này thể hiện ra thật là kỳ bí.

Trọng Uyên đã bao giờ bộc lộ cảm xúc kiểu này đâu.

Một lúc sau, Trọng Uyên và người kia mới bình tĩnh lại, lách nhau ra, ánh mắt người kia chột dòn về phía Lạc Tề.

Người kia có vẻ hứng khởi đưa mắt thăm dò Lạc Tề tỉ mỉ lắm, đến nỗi làm nàng thấy khó chịu. Bị dòn nén trong bầu không khí có phần quá khích, nàng khẽ quay đi. Bàn tay phúc chốc cảm thấy một hơi ấm, ra là Trọng Uyên đang nắm chặt tay nàng.

“Hừm, ta biết con người của huynh sẽ không quên tình nghĩa huynh đệ”.

“Được rồi, Y Kỳ...bao nhiêu năm rồi, đừng giễu cợt chuyện cũ nữa”

Thì ra người này tên Y Kỳ. Lạc Tề nghĩ bụng, cái tên quen quá...Y Kỳ, Y Kỳ...Đồng tử mắt mở to, tay nàng hơi run lên nhưng đã bị giữ chặt mất rồi.

Y Kỳ cười: “Đừng nói những lời khách khí thế, đợi lát nữa huynh đệ ta ôn cố tri tân sau. Hôm nay huynh đến xin thảo dược chứ gì?”

“Hiểu lòng ta, quả là không có ai khác ngoài Y Kỳ” Trọng Uyên gơ tay, mảnh đơn thuốc nhẹ nhàng bay tới nằm gọn trong tay Y Kỳ.

Y Kỳ nhủ mấy trăm năm không nói, xem kỹ lưỡng hồi lâu, đến mức làm Lạc Tề thấy e ngại đây không phải chuyện dễ dàng. Rồi bất chợt nét mặt chàng giãn ra thư thái, nở một nụ cười, cầm đơn đưa cho nam nhân mi thanh mục tú bên cạnh, nhẹ nhàng dặn dò: “Cứ làm theo cái này”

Người đó nhìn lướt qua rồi ngập ngừng: “Cha cha, tất cả hình như là thảo dược nghìn năm được trồng ở Lộ Thủy”.

“Phục Nghi rất hiếm khi cầu cạnh ai ấy. Xong rồi, người đi đi”. Giọng nói dịu lại, như thể là Y Kỳ đã ôn nhu nhã nhặn lắm rồi. Nghe lời chàng ta nói, nam nhân hầu cận kia đành miễn cưỡng rời đi.

Lạc Tề nghĩ lần này ta lại nợ Trọng Uyên một mối ân tình rồi.

Nàng chống cằm ngồi trên bậc thềm trước sân, nhìn ra muôn loài cây cỏ, thực sự có thể nói hoàn toàn là “thiên tạo”. Tuyệt nhiên không thấy dấu hiệu nào của bàn tay con người chỉnh trang động chạm. Dù là đá núi hay dòng nước, đều tự nhiên như thế. Cỏ mọc cao mướt xanh, hương dược liệu thơm nồng, trăm hoa cùng nở rộ. Màu hồng rực của tường vi xen lẫn với màu xanh mướt của ba tiêu, ánh nắng lung linh soi qua khóm trúc biếc. Gió đưa hương bay, tiếng sương từng giọt tí tách trên lá trúc. Đỏ rực, xanh thắm, quả là thu vào tầm mắt một cảnh tượng căng tràn sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 6.4

Trọng Uyên và Y Kỳ ngồi đối diện nhau, bên cạnh là bình mỹ tửu còn phong kín.

Lạc Tề cảm thấy cô đơn tốt cùng, dù ngồi đó ngắm nhìn hai mỹ nam không thôi cũng là một cái thú. Nhưng trong lòng nàng gọn chút ưu phiền... Phải chăng có chút ghen tuông sao?

Bối rối vội vờn người ngồi thẳng dậy, khuôn mặt nàng bắt đầu ửng đỏ. Nàng bồn chồn vô thức đập tay xuống đất, chỉ sợ hai người đang nói chuyện vui về kia nhìn ra sơ hở gì của mình.

Bỗng sau lưng thấy buồn buồn, một khuôn mặt nho nhỏ vờn ra, gương mặt hỏi: "Tí tí, ta có thể ngồi cạnh tí được không?".

Đây chẳng phải là một trong hai người mặt mũi trắng trẻo, phiền phức nhất gan sao? Chỉ có điều khí chất của người này không có vẻ yếu đuối nhút nhát đó?

Chợt bỗng nghe Y Kỳ nói: "Lâu quá không tí tí rồi, huynh đệ ta làm một trận nhé".

Trọng Uyên đứng dậy, cười mà nói: "Cũng được, lần này đến xin thuốc, còn có thể nhân tiện đấu với huynh, đúng là ý hay".

Y Kỳ lạnh lùng háng giọng: "Thường thường trên Thiên giới, huynh vẫn thua nhiều hơn mà".

"Đều là khách bại trận, còn so đo làm gì nữa?" Trọng Uyên một lời dỗi ý, Lạc Tề nghiêng đầu lắng nghe, bên cạnh tiểu nữ nhi níu tay áo nàng, nhẹ nhàng ghé tai: "Ta tên Hắc Mỹ, tí tí cứ gọi ta à Mỹ Mỹ được rồi".

A! Thì ra là một tiểu cô nương bé nhỏ giống hệt như hai tiểu đồng phiền phức nhất gan ban nãy.

Nhưng tại sao tiểu cô nương lại có hứng thú với mình nhỉ? Trước mắt nàng không có thì giờ quan tâm tới cô bé ấy.

Lạc Tề xoa đầu nó rồi đưa mắt dõi theo Trọng Uyên đang đưa tay về một vòng tròn từ lúc nào. Khoảng sân họ đang ngồi bỗng được bao phủ bởi một luồng ánh sáng trắng. Phút chốc hiện ra một bức tường mỏng, trên là mái vòm vây kín cả bốn người.

Y Kỳ hơi nhếch mép, giậm chân bước lên một bước. Núi non hùng vĩ bỗng mọc lên trên nền đất bằng giữa sân. Ngàn hoa tươi xinh, cỏ non ngút ngàn, suối reo róc rách, bướm bay múa lượn, như là tiên giới tái sinh.

Mỹ Mỹ - cô bé bên cạnh Lạc Tề cảm thấy bậc đá đang ngồi chợt tự nâng cao thì bất giác reo lên thích thú.

Trọng Uyên đưa đôi tay tài hoa như đang gảy đàn uyển chuyển nhấn vào không trung. Cảnh vật Y Kỳ vừa hóa ra dần biến mất, thay vào đó là hoa sen đua nhau mọc. Sen xanh từng đóa, nhụy tỏa ngát hương, núi cao hóa nước trong, cây thanh quế tái sinh huyền diệu.

Cảnh giới giữa sơn thủy, cương nhu biến hóa khôn lường.

Lạc Tề có con mắt cũng tinh đời, đây là thiên địa tạo ra; thần tiên hạng thường không thể làm nên được.

Nàng và cô bé từ trên không cứ thế nhẹ nhàng hạ xuống. Nhìn tình thế trước mắt, miệng lẩm bẩm bị xoay qua lật lại thế này chịu sao thấu. Hay là mình nhanh chân chuồn khỏi cái chốn phong tỏa bịt bùng này thì hơn.

Thế nhưng thần lực thông thiên triệt địa của Trọng Uyên và Y Kỳ lại làm cho nàng ngắm say sưa không chớp mắt, chẳng muốn rời đi nữa.

Uể oải thả mình ngồi phịch xuống nền đất, Mỹ Mỹ khe khẽ níu áo nàng hỏi: "Tí nói xem chủ nhận của muội và soái ca của tí, ai sẽ thắng đây?"

Lạc Tề đáp chắc như đinh đóng cột: "Đương nhiên là Trọng Uyên rồi!".

Vẫn gọi là thua trận chứ không thua người! Khí thế đã không bằng người rồi, nàng bắt buộc không thể nghiêng về phe địch.

"E hèm, chủ nhận của nhà muội lợi hại vô cùng đấy!"

Mỹ Mỹ ôm cổ nàng, khuôn mặt bé nhỏ lộ rõ vẻ hân diện.

Lạc Tề nghĩ lúc này không thể đi đâu được, bắt buộc phải xem đến cùng.

Đang ngập ngừng muốn nói gì đó, từ trong tay áo Trọng Uyên phóng ra một miếng ngọc thạch xanh biếc, vẽ thành vòng vây ôm trọn xung quanh nơi hai kì phùng địch thủ so tài. Chẳng nhìn về phía Lạc Tề, mỉm cười dạn dò: “Đứng đó thôi, đừng nhúc nhích gì!”.

Lại thêm một vòng giới hạn bên trong nữa. Lạc Tề và Mỹ Mỹ được giữ trong lòng tiểu pháp trận, không bị ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì bên ngoài. Họ được dịp toàn tâm toàn ý thưởng ngoạn những đấu pháp tuyệt diệu mãn nhãn.

Đương lúc xuất thần, bỗng nghe bên tai tiếng kêu vẳng lên của Mỹ Mỹ “ái chà”. Thì ra trên tay Trọng Uyên vừa hiện ra một chiếc gương đồng. Đó chẳng phải là chiếc gương chàng đã lấy lại từ tay mình sao? Trong khi nàng vẫn còn đang hiếu kỳ, bỗng thấy trên tay Y Kỳ hiện ra một cây roi dài đen tuyền, sáng loáng, đuôi roi có một móc câu đồng tỏa ra ánh sáng như vàng mây nhạt. Đây chính là... cây roi Bách Thảo trong truyền thuyết sao?

Gương đồng của Trọng Uyên cứ to dần to dần lên, biến thành một tấm giáp trước mặt chàng. Mặt kính hiện lên bát quái đồ khi xanh khi đen.

Nét mặt Lạc Tề lộ rõ sự căng thẳng. Roi Bách Thảo uy lực vô biên, Trọng Uyên liệu có đấu lại được không?

Roi dài nhe nanh nhọn hoắt, vân quang cuộn thành cuồng phong gió lốc. Chiếc roi như một hắc long đang há rộng miệng, gầm ghè lao về phía đối phương. Răng nanh bằng móc sắt làm dậy lên gió bão ầm ầm, làm cho kẻ đứng xem tim đập chân run, sống lưng lạnh toát.

Nàng đột nhiên nhớ đến những điều kể lại trong sử sách: “Thời kỳ ngũ đế phân tranh, con dân Viêm đế không giỏi trận mạc. Chính người này cũng không thủ thế được, đành chịu thua, quân lính tan tác, bại trận ê chề”. Chăm chú quan sát cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, nàng chợt cảm thấy hình như những ghi chép đó có điều không đúng.

Bát quái đồ của Trọng Uyên vụt sáng rồi trên đó nổi lên một hình ảnh. Chỉ chạm nhẹ một cái đã làm núi rung đất chuyển, chìm trong âm thanh quỷ khóc thần sầu nào nê. Nếu không có thạch trận kia bảo hộ, chắc chắn nàng sẽ chịu liên lụy, mất mạng không có chỗ chôn.

Sắc đen và sắc vàng đối chọi và chạm nhau làm trời long đất lở. Nơi hai người giao đấu chỉ thấy khói bụi cuộn cuộn, nhìn không rõ nữa, chỉ thấy mỗi bát quái đồ không ngừng hoán đổi để chiến đấu với đòn tấn công của roi hắc long.

Nàng neho mắt lại, chỉ thấy tay phải của Trọng Uyên đang biến hóa ra đủ loại chiêu thức. Tay còn lại dường như đang bấm độn tính toán gì đó. Thần khí điềm tĩnh trở lại, không một chút nao núng sợ sệt.

Khi Y Kỳ hăng giọng cất tiếng: “Chẳng ngờ huynh đã bị Hiên Viên khắc chế công lực ngàn năm mà bản lĩnh vẫn cao cường đến vậy”.

”Năm đó là do Hiên Viên nắm được điểm yếu của ta. Không thì chẳng thắng dễ dàng thế đâu.” Trọng Uyên đáp rồi đột nhiên lại tập trung thần trí quyết đấu. Khi tay trái chàng vừa vung về phía trước, thì “ầm”, một tiếng nổ dữ dội xé tan không khí. Trong gương bát quái lấp lánh hàng vạn tia sáng vàng rực rỡ, như muôn ngàn cây kim sắc nhọn tua tủa chĩa ra. Chúng phá vỡ thế tấn công của roi thần, lao thẳng tới uy hiếp Y Kỳ.

”A!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 6.5

Mỹ Mỹ và Lạc Tề đều hét lên kinh ngạc bởi mọi thứ xảy ra đều ngoài sức tưởng tượng. Bạo liệt như thế, trái ngược hẳn với con người Trọng Uyên vốn xưa nay ôn nhu như làn nước lặng.

Một làn hương dịu dịu từ đâu lan đến, như thoảng chốc cuộn bay lên. Hương thơm tỏa khắp nơi nơi, như thấm thấu vào tận tâm can. Mỹ Mỹ hít một hơi căng lồng ngực, reo lên khoan khoái: “Mùi vị yêu thích của ta đây rồi!”.

Lạc Tề vỗ yêu vào khuôn mặt tròn trĩnh của cô bé, mắt nàng vẫn dán chặt vào Y Kỳ, chỉ thấy trước mắt chàng ta sừng sững một viên thủy châu vĩ đại, đẹp đẽ dị thường, mượt mà sắc biếc. Dường như nó lớn đến độ có thể chứa đựng được vạn vật. Những tia sáng vàng chói kia cứ thế bị hút cả vào thủy châu theo hình xoáy tròn ốc.

Trọng Uyên chậm chậm dừng lại, thán phục: “Bách Thảo linh châu thực là danh bất hư truyền”.

Y Kỳ đưa mắt nhìn Lạc Tề một lúc, rồi mới cười mà đáp: “Chiếc gương của huynh còn ảo diệu độc nhất vô nhị hơn... Nhưng lần này là ta bại dưới tay huynh rồi”.

”Huynh đã phá vỡ thế trận của ta, sao lại là huynh thua được?”.

”Huynh chỉ dùng duy nhất một bảo vật mà khiến ta phải dùng đến cả hai bảo bối của mình để đối chọi. Lẽ dĩ nhiên lần này phần thắng thuộc về huynh.” Hai người ngồi xuống, Y Kỳ có chút không vui nói tiếp: “Bản lĩnh bất bại của huynh quả là có chút làm người ta khó chịu”.

”Làm một bước, hận suốt đời.” Trọng Uyên đáp một cách ý tứ.

Hai người hơi lặng đi, rồi như hiểu ra, đều cười ồ lên.

Mỹ Mỹ ôm choàng lấy cổ Lạc Tê, thăm thò: “Ti ti có hiểu họ đang nói gì không?”.

Lạc Tê lắc đầu, lòng đầy những nghi hoặc.

Đến khi Trọng Uyên bước đến trước mặt thì cô bỗng ngại không dám hỏi. Chỉ cảm thấy trước và sau trận thạch chiến ấy như xâu thu cách biệt, thần thờ ngơ ngẩn.

Chàng không ngần ngại đưa tay kéo nàng ra khỏi pháp trận bảo hộ. Tay kia vừa vòng qua đã giữ chặt lấy nàng như giữ gìn chuỗi ngọc trên tay. Thấy sắc mặt nàng bỗng khác lạ, chàng vuốt tóc, dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”.

”Không... Không sao cả!” Nàng đỏ mặt lấp bắp, khẽ lắc đầu.

Y Kỳ lạnh lùng hắng giọng, mắt chăm chăm nhìn Mỹ Mỹ đang ngồi trong lòng Lạc Tê: “Sao ngươi lại ở đây?”.

”À... Sư phụ... “Mỹ Mỹ bỗng nhiên tỏ vẻ sầu muộn, cứ ôm lấy cổ Lạc Tê không rời, miệng i i nắc lên nắc xuống: “Người ta không phải đến tìm sư phụ sao?”.

Lạc Tê giật mình bỗng thấy nhẹ bẫng, thì ra Y Kỳ đã bế bổng Mỹ Mỹ đi. Chỉ thấy đôi chân mũm mĩm của cô bé giãy giụa không thôi, luôn miệng la nhai: “Sư phụ, sư phụ, tha cho con đi mà, huhuhu... Mỹ Mỹ mến sư phụ nhất... “.

Y Kỳ thấy vẻ hiếu kỳ hiện rõ trên mặt Lạc Tê, Y Kỳ bèn phát mấy cái vào móng tròn xoe của Mỹ Mỹ để bắt cô bé im, rồi nói: “Con nhỏ này chính là Điều chúc thảo các ngươi đang cần”.

”Cái gì?” Lạc Tê thoáng thốt.

”Linh vật ngàn năm tất nhiên là có năng lực trí tuệ phi thường rồi.” Trọng Uyên nói thêm vào, “Hắc Phàm Hắc Nhược chính là nhân sâm ngàn tuổi”.

Về buồn bã hiện lên trên nét mặt Lạc Tê, cái thứ thảo mộc bé bỏng ấy nào có khác chi một con người. Nếu cho nàng mang Mỹ Mỹ về, nàng cũng không nở lòng nào đưa nó cho cha chế thuốc.

Trọng Uyên thấy nàng ngần ngại ra thì vỗ nhẹ vào đầu nàng, giảng giải thêm: “Không thể cứ thế này mà mang nó đi được, Y Kỳ cũng không đồng ý đâu. Chỉ cần lấy linh huyết của nó là được. Nghĩ xem, thứ cây cỏ nhỏ bé kia lưu luyến nơi đây không rời, nên vừa rồi mới tìm Y Kỳ khóc lóc kể lể”.

”Nếu là ti ti thì được!” Giọng nói giòn tan của Mỹ Mỹ bỗng vang lên, khuôn mặt non tơ của nó lộ rõ vẻ sầu muộn không hợp với bộ dạng của mình cho lắm.

Lạc Tê phút chốc bỗng cảm thấy chỉ vì bộ lông vũ của mình mà một lần nữa phải làm kẻ có tội.

Thế là mọi dược liệu đã chuẩn bị sẵn sàng đầy đủ. Y Kỳ bỗng cầm đơn thuốc lên rồi thần nhiên nói: “Đây không phải là Phượng hoàn sao?”.

Lạc Tê như thấy một luồng khí lạnh toát tràn vào lồng ngực.

Nghe nói đây là bí truyền của Phượng tộc. Tại sao Y Kỳ lại biết được?

Từng chi tiết đang rời rạc lạc chỗ trong óc nàng bỗng được lấp ghép lại hợp lý.

Viêm đế Thần Nông, chủ nhân Bách Thảo Viên Y Kỳ, còn có vị thuốc nào không biết chứ. Rõ là liều thuốc để hóa bộ lông vũ trắng của mình thành nhiều màu thực ra Y Kỳ cũng rõ, sao phải vòng vèo thế này?

Tổ Tiết, Cương Lương, Trọng Uyên, Y Kỳ.

Có gì đó không ổn ở đây?

Trọng Uyên thấy nàng bắt đầu trầm trờ nghĩ ngợi, vội nắm lấy tay nàng thủ thỉ: “Tổ Tiết nghĩa phụ đã nặng lòng vì nàng, sao không hoàn thành tâm nguyện của người, thôi đừng làm phiền ở đây nữa”.

Cũng đúng, vì nàng mà Tổ Tiết đã đích thân quay về Phượng tộc.

Nàng vui mừng ngập tràn hết lòng cảm tạ, rồi cùng Trọng Uyên trở về Thiên Hằng Sơn. Tại động phủ của Trọng Uyên, Tổ Tiết và Cương Lương đã chờ đợi hai người từ lâu.

Tổ Tiết thấy hai người cười mây bay về, rõ ràng có vẻ thân mật không chút ngăn cách, lại gần Cương Lương nói: “Ngươi thấy kẻ sách lần này của ta thế nào?”.

Cương Lương bắt gặp nụ cười nở trên khuôn mặt non tơ vốn lạnh lẽo vô cảm của Tổ Tiết, nghĩ bụng lúc này mà không hòa theo thì e mai sau khó mà sống, nê hắng giọng phụ họa: “Đúng thật không sai, nhìn họ trong tay kia, tình cảm được bồi đắp rất thuận buồm xuôi gió”.

Tổ Tiết “e hèm” một tiếng lộ rõ sự vui mừng trong lòng.

Nhưng ông vẫn không quên nhắc nhở Cương Lương: “Nhớ chuyện ta giao cho ngươi làm đó”.

“Ông chắc là không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Sợ cái gì?” Tổ Tiết ho mấy tiếng: “Hèn nhất không có dũng khí! Ta chẳng lo chút nào cả. Thuốc của ngươi mười phần thì ta nắm chắc chín phần rồi”.

Cương Lương run lên, lòng vẫn chẳng có đến nửa phần tin tưởng.

Lát sau, hai người đã dắt nhau tới trước mặt Tổ Tiết và Cương Lương.

Lạc Tê hớn hờ cười tươi như hoa: “Tổ Tiết nghĩa phụ, Cương Lương nghĩa phụ, những dược liệu người cần đã tìm về cả rồi đây”.

“Không sai!”

“Tim được là đương nhiên, Trọng Uyên vốn lợi hại lắm mà.” Trọng Uyên tự khen mình. Lạc Tê giờ tay đâm vào ngực chàng một cái. Cánh chỉ cười nhăn nhó.

Tổ Tiết cũng không nói nhiều, đưa tay ra đón lấy những dược liệu quý hiếm. Khí sắc bình tĩnh, đợi Lạc Tê dặn dò xong ông mới thản nhiên ngồi xuống, để mặc cho Cương Lương lo liệu mọi chuyện còn lại.

Cương Lương lại run run, làm ra vẻ ốm yếu lắm, nói: “Tê Tê đúng là đứa con ngoan, vì bệnh cũ của Cương Lương nghĩa phụ mà lặn lội ngàn dặm xa xôi khiếm thuốc về”.

Lạc Tê nhú mày, lương tâm có phần hơi cắn rứt.

Nàng lác đầu đỏ mặt nói: “Nếu Tê Tê sớm biết được Cương Lương nghĩa phụ cần những thứ đó, thì dù không có điều kiện trai đòi gì, cũng sẽ vì nghĩa mà làm không chỗ từ”.

“Thật sao?” Cương Lương nở nụ cười hiền hòa, làm Lạc Tê thấy được khích lệ vô cùng.

Nàng vỗ ngực nói: “Dạ dạ, là chuyện dĩ nhiên nê làm. Tất cả vì Cương Lương nghĩa phụ mà”.

Cương Lương mỉm cười, trên tay cầm một viên thuốc tỏa hương ngào ngạt, ông thủ thỉ: “Viên đan dược này có thể giúp bộ lông trắng của con biến thành rực rỡ, chỉ là cần có người bảo vệ”.

Ông nhìn Trọng Uyên một cái, tiếp lời: “Thuốc này chỉ có một viên duy nhất, cho nên khi dùng phải vô cùng cẩn trọng”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ai Vì Ai, Tháng Ngày Mòn Mỏi

Nhiều chuyện trên đời vốn không chiều lòng người.

Ví như Lạc Tê đây, hết lòng hết sức kiếm tìm linh dược vẫn không thay đổi nổi màu lông trắng; ví như Hương Tư kia, thân là nghĩa nữ của Thiên đế Hiên Viên mà không lên nổi Thiên cung, đành nương thân nơi trần thế.

Hôm nay là sinh nhật của Hương Tư, cũng trùng với ngày sinh công chúa thứ hai con gái của Tang Đế. Cả núi Vương Mẫu đều chăng đèn kết hoa, từ bờ sông Xích Thủy trông ra phía xa náo nhiệt vô cùng.

Hương Tư trầm ngâm ngồi trên đỉnh động của mình, khe khẽ lầm bầm: “Làm trưởng bối của Phượng tộc không dễ dàng gì. Chín đứa con sinh nhật ai cũng đều phải chăm lo cả. Rồi mỗi dịp lễ tiết cứ vị thần tiên nào mời là lại tới viếng thăm; không như ta, mãi mãi chỉ lặng lẽ thế này”.

Dưới chân cát trắng mênh mông, gần đến Phượng Hoàng sơn trang thấy ngàn hoa sắc thắm đang khép nguy nguy say như những chú phượng hoàng bé bỏng. Xa hơn nữa cũng nhìn thấy cảnh sắc tương tự, chỉ có điều không được rõ bằng.

Hương Tư đưa tay lên, cũng không hiểu tâm trạng mình thế nào, có chút khó hiểu. Ngày sinh nhật tới, một mặt nghĩ ngoài tiêu nha đầu ngọc Lạc Tê, thì

bất cứ ai đặt chân vào động phủ cũng sẽ khiến nàng ấy có chút ngần ngại, mặt khác nàng ấy lại hết lòng mong ngóng ngày này.

Hương Tư lìm đim mắt ngắm trời, ngửi thấy một làn hơi nước rất tinh khiết đang bay tới từ xa.

Nếu Lạc Tê đang ở đây hẳn sẽ khen Hương Tư xinh đẹp tuyệt trần. Một tấm lụa tím mong manh mềm mại choàng bên ngoài, bên trong là xiêm y thêu hoa vô cùng tinh xảo. Đôi chân trần đeo chuỗi hạt kết bằng gỗ từ đỉnh hương, mỗi khi lay động, lại tỏa hương ngan ngát.

Hương Tư hít một hơi thật sâu, bên tai nghe tiếng nước chảy hồi hả càng gần. Nàng đột nhiên nở một nụ cười khó hiểu.

Chàng... đến rồi?

”Anh hùng viễn phượng xuyên không mà tới

Thân công gió mây chân lướt sóng trào

Vạn cổ chiến trường hô mưa gọi gió

Năm tháng huy hoàng kim lân giáp phủ

Trùng thiên bát ngát biến hóa thần thông

Vang danh sông núi Cơ Thương Ứng Long.”

Tiếng ca vang dội vọng từ trời xanh biển biếc. Vừa hát hết câu cuối, Hương Tư cười thầm rồi bay vút lên không trung, sau đó hạ xuống trước mặt nam nhân đang đi tới.

Chàng khoác trên mình bộ y phục màu đen huyền quen thuộc, mái tóc dài buông xuống, những hoa văn hình rồng uốn lượn trên tà áo. Từng đường nét trên thân hình cường tráng hiện lên sau lớp y phục đầy quyến rũ. Diễm mạo tuấn tú mê hồn. Nghe thấy tiếng ca mượt mà rung động lòng người, khuôn mặt nghiêm nghị ít khi cười bỗng có chút đổi thay.

Mưa rơi nhòa muộn làm ướt áo, cảm tưởng người thấy cả mùi không khí ẩm ướt.

Hương Tư nín nhẹ đuôi tóc chàng, dịu dàng bảo: “Hôm nay chàng đến hơi muộn đấy”.

Cơ Thương gạt đầu, không hề phản đối: “Việc thiên đình bề bộn quá, nếu không phải hôm nay... “

Ánh mắt Hương Tư chột lạnh lùng, vội vã tiếp lời: “Nếu hôm nay không phải là ngày sinh nhật của ta, e là một chút thời gian chàng cũng chẳng thể dành ra được, đúng không?”.

Cơ Thương im lặng. Ứng Long Cơ Thương giờ đây là mãnh tướng dưới trướng Thiên đế Hiên Viên, vốn là hoàng đế năm xưa.

Chàng là thủy thần, vừa đúng mệnh số tương khắc tương sinh với Hương Tư. Thiên mệnh vi họa, nàng đi đến đâu là hạn đến đó. Đó cũng là nỗi khổ tâm của nữ thần hạn hán Hương Tư, nên ngày qua tháng lại nàng dành nốt mình trong khoảng không nhỏ hẹp nơi động phủ. Những tháng năm ấy, nếu không có Lạc Tê ở bên, thì Hương Tư sẽ chẳng khác nào cái xác không hồn.

Những năm tháng ấy, nếu không có những ngóng trông chờ đợi kia, thì hẳn là Hương Tư cũng không có một chút nghĩ suy gì về tương lai. Cũng chỉ vào giây phút tái ngộ cùng Cơ Thương, nàng mới cảm nhận được mình hãy còn đang sống.

Ngắm nhìn gương mặt nghiêm nghị ấy qua những giọt nước mưa đọng hương thơm như thấm vào lòng, tâm hồn Hương Tư rộn ràng niềm vui. Nàng dí tay vào ngực Cơ Thương, dịu dàng nói: “Quà của nghĩa phụ bảo chàng mang đến đâu?”.

Tuy là nghĩa nữ của Thiên đế, nhưng nàng chưa từng có dịp lên thiên đình. Mỗi năm sinh nhật đều là Cơ Thương phụng mệnh xuống trần mang quà đến cho nàng.

Hôm nay lễ vật mang tới là một ngọn đèn Thủy Vụ Trường Minh, sắc vàng hổ phách hình rồng cuộn nhả ra liên hoa. Trên đóa hoa là lớp lớp hơi sương không ngừng tỏa. Cơ Thương nói: “Năm ngoái nàng nói muốn treo nước trong phòng, Đế quân vì thế đã chuẩn bị món này”.

Hương Tư mặt đỏ bừng, liếc sang chàng một cái, khẽ bảo: “Để lại do chính tay chàng chuẩn bị thì có!”.

”Thật sự không phải ta.” Cơ Thương phân bua, nghĩ Hương Tư thật quá thông minh. Trước nay chưa bao giờ qua mắt được nàng, nên chàng không nói gì cho đến khi dáng hình ấy tựa vào lòng, chàng mới ngỡ ngàng ngập đỡ lấy. Chỉ cảm thấy hương thơm ngập lòng, thịt da nàng mềm mại trên tay.

”Hôm nay đừng vội đi mà, được không?” Hương Tư không chịu, tiếp tục ôm lấy lưng chàng.

Cơ Thương im lặng hồi lâu, cũng chỉ chép miệng. Nếu chàng không chịu, e rằng Hương Tư sẽ càng bám chặt hơn.

”Ti muội tốt của nàng bao giờ tới vậy?” Cơ Thương bất chợt hỏi.

”Lạc Tề?” Hương Tư tò mò nhíu mày: “Tại sao năm nào cũng vậy, chỉ cần muội ấy đến, chàng lại nhất định sẽ đi ngay?”.

Cơ Thương lại lặng lẽ không đáp.

Hương Tư chỉ còn cách nũng nịu dựa vào chàng, hé môi cười: “Theo ta thấy, thì hôm nay muội ấy sẽ không tới đâu”

Cơ Thương thờ phào nhẹ nhõm. Rồi hai người sánh vai đi tới bờ sông Xích Thủy. Dù luôn mang ấn phong tỏa pháp thuật gây hạn bên mình, thì với người cẩn trọng như Hương Tư, nàng vẫn không dám đi xa đến vậy. Giờ đây được Cơ Thương kề bên, nàng mới có vẻ giống một người con gái bình thường, nụ cười mỹ lệ làm đắm say lòng người, vậy là tự nhiên đã đủ mãn nguyện rồi.

Hương Tư lắc đầu, chậm chậm nhỏ giọng nói: “Muội ấy mấy ngày nay đang tìm kiếm người trong lòng, e rằng không có thời gian tới thăm ta đâu”.

”Người trong lòng?”

”Là vị Nguyệt Hoa thượng thần trên Thiên giới đấy, còn đơn thân, tướng mạo đẹp lòng dạ cũng nghe nói tốt lắm, cung tiểu Lạc Tề đến nỗi muội ấy u mê đi.”

Cơ Thương lặng người rồi chỉ hỏi một câu: “Nàng thực sự quan tâm đến cô ấy như vậy sao?”

Thấy vẻ nghiêm túc của chàng, nụ cười trên môi Hương Tư bỗng chốc biến mất: “Đó là lẽ đương nhiên. Chàng một năm chỉ đến thăm ta một lần, thế giới của ta chỉ có muội ấy nói, ta nghe thôi”.

Đại hoang ngàn vạn điều kì dị. Thế gian vô số nơi hay ho. Những gì Lạc Tề có thể nhìn thấy, nàng đều không ngại kể hết với Hương Tư hết lần này đến lần khác. Nói nhiều đến mức sau này bản thân tự độc thoại. Lạc Tề cũng không hề ý thức được thói quen này là do ở bên Hương Tư lâu dần tạo thành.

Nhưng Lạc Tề khi này không hề ở cùng với Chân Tâm Nhân như Hương Tư tưởng. Cơ Thương ngẫm nghĩ một lúc rồi thốt lên: “Vậy nàng nói với muội ấy, e là Đế quân sẽ ra tay với Nguyệt Hoa. Xuy Vưu sắp làm phản rồi, chỉ e rằng Nguyệt Hoa sẽ phải làm kẻ đứng đầu trăm quân nhảy vào chỗ chết thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 7.2

Lạc Tề bấy giờ đang đứng trước Phụng Hoàng sơn trang. Nhìn lồng đèn đỏ thắm trong tay những người con Phụng tộc, từng chiếc từng chiếc một bay lên cao, rồi tự động treo lơ lửng giữa không trung thật đẹp mắt biết bao. Tuệ Hỷ không giống như Đỗ Trạch, từ trước đến nay quan hệ với nàng cũng tốt. Cho nên khi nhớ tới sự lẻ loi của Hương Tư trong động, nàng cũng đành tạm kim lòng ở lại sơn trang mừng sinh nhật tí ti.

Thường lệ những thần tiên bạn hữu đều mang quà tới ghé thăm. Có Linh Quan người cai quản những vong linh lên thiên đường, Sương Tuyết thanh nữ thần, Thái Chân phu nhân, Vân Hoa phu nhân tay trong tay cùng đến; còn có sứ giả được Tây Vương mẫu phái tới...Muôn người hội tụ đối ẩm, nữ tử thướt tha, nam nhân hào sảng, khiến cả Phụng tộc đông đúc náo nhiệt hẳn.

Lạc Tề chống cằm ngồi dưới mái hiên địa điện nhìn người ta lũ lượt lui tới, trong lòng cũng thầm nghĩ giống Hương Tư: “Cha mẹ thật vất vả, tám anh chị em mà mỗi khi đến sinh nhật đều bày vẽ xa hoa. Cũng may Lạc tí ti Đỗ Trạch đã sớm xuất giá, đỡ được chút phiền hà”.

Tốt thôi, dù nàng thừa nhận cũng có chút lạt lẽng. Nói chung là lúc này nàng chỉ muốn được ở một mình thật yên tĩnh thôi.

Bên tai chợt vang lên tiếng nữ nhân nào đó: “Nhìn kìa Nguyệt Hoa thượng thần đến rồi”.

Tìm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì kinh ngạc, nàng hoang mang ngược mắt lên. Chỉ thấy trên vòm trời bao la, dáng ai đạp trắng lướt gió, bóng áo phát phơ bay tới. Mây bông bành trời cao xanh, dáng người trong tà áo biếc như gió, chẳng ai sánh bằng. Nàng không thể không nhận ra khí chất thần tiên của Nguyệt Hoa thượng thần. Ánh sáng tinh khôi chói lọi phóng khoáng vô song, tay áo phát phơ trong gió, hương thơm thanh khiết không biết từ đâu tràn tới. Không phải hương thơm nồng nàn da diết của hoa phụng hoàng, cũng không phải sự mộc mạc nhã nhặn của tử đàn hương, nhưng đủ thấm sâu vào tâm can làm người ta sáng khoái, làm cho những người ở đó không ai không xao xuyến

Bất giác Liên Vân Hoa phu nhân hạ giọng nói nhỏ: “Thường ngày Nguyệt Hoa thượng thần ưa sống trầm mặc cô độc. Sao lại quen thân với Phụng tộc thế nhỉ? Tướng mạo thế này, pháp lực ngàn kia, làm một vị thần thấp đến, quả là uống phí, đáng tiếc!”

“Ai biết được là chàng ta có được lòng Thái chiêu đế hay không. Nhưng năm xưa bị vùi dập như thế coi như xong rồi, nghe nói Đế quân đến nhìn mặt cũng chẳng muốn nhìn. Quả là “hồng nhan bạc mệnh” mà!”

Lạc Tề càng nghe càng thấy chướng tai, thế là đột ngột đứng dậy bước về phía Trọng Uyên. Chàng vừa hạ xuống mặt đất, đang tiến lại gần nàng.

Hai người vừa chạm mặt, nàng chỉ khẽ hỏi: “Nhị tì của ta sinh nhật, chàng đến góp vui cái gì?”

Những lời này nghe sao cũng thấy thật kỳ quái.

Đưa mắt nhìn chàng đang nhướn mày lên, e rằng câu nói: “Nàng ghen rồi chứ gì?” sẽ lại buột miệng thốt lên một lần nữa, Lạc Tề vội vàng kéo chàng lại: “Đừng vòng vo nữa, ta chỉ hỏi thế thôi”

Lúc này mẹ của Lạc Tề, Tang Đế đang nhovn miệng cười bước tới, miệng nói: “Chẳng ngại sẽ tới, thế nào Tuệ Hi cũng sẽ vui mừng lắm đấy. Xin mời lại đây, vào chỗ ngồi cùng ta”.

Lạc Tề thấy lồng ngực thất lại, tức thờ một cách khó tả.

Mắt nhìn Trọng Uyên đang gãi gãi đầu rồi đi theo mẫu thân, còn lại mình đứng như trời trồng như kẻ ngốc bên lề, trong óc vẫn lặp lại câu nói: “Tuệ Hi cũng sẽ vui mừng lắm đấy”

Tuệ Hi cũng sẽ vui mừng lắm đấy... Tuệ Hi cũng sẽ vui mừng lắm đấy.

...

Rõ ràng trong lòng vẫn khắc sâu hình ảnh Trương Cẩm sư phụ, vậy mà tại sao nàng lại sợ Trọng Uyên bị Tuệ Hi cướp mất? Tâm trạng gì đây? Lặng lẽ lắc đầu, tiếc nuối lẫn tủi hờn, nàng quyết định sẽ không làm khó mình nữa, âm thầm đeo cây trường cầm trên lưng bước ra khỏi son trang.

Nàng bất giác nhớ đến chuyện của lục tì Đỗ Trạch với Thái tử Long tộc Lưu Phong, lòng lại trĩu xuống. Thừa thiếu thời bông bột, nỗi chua xót bỗng trở về cào xé tâm can. Từ khi mới gặp gỡ cho tới hôm nay, tuy thời gian quen biết Trọng Uyên không dài, nhưng lại như có sợi tơ đã se lâu rồi, cứ nhắc đến là trong lòng nàng có biết bao tâm sự. Thật sự không muốn...buông tay.

Dừng lại giữa đường, lòng nàng nóng ran lên, lại quay đầu chạy về son trang.

Cây đàn như lửa cháy thiêu đốt sau lưng, nhưng chân bước rồi chẳng thu lại được. Nàng cầm đầu chạy như tên bắn, ngờ đâu lại đâm trúng vào Trọng Uyên đã đứng bên ngoài từ lúc nào.

“Muốn đi đâu thế?”

Nàng dẫu môi trả lời: “Tới thăm Hương Tư...Hôm nay cũng là sinh nhật của ti ấy”

“Thế thì còn quay về làm gì?”

“Ta...” Hít một hơi thật sâu, nàng vẫn không đủ dũng khí để nói ra.

Trọng Uyên cúi xuống nắm lấy tay nàng, cười mà bảo: “Đi thôi”

Lạc Tề bước theo sau, ngượng ngập, loạng choạng, chậm chạp, muốn nói mà không nói nổi. Trọng Uyên khẽ cười một tiếng dứt khoát bảo: “Lúc nàng bỏ đi đã nói hôm nay sinh nhật nhị tì, nên dù thế nào ta cũng phải viện có đó đến thăm nàng”.

“Thật vậy sao?” Lạc Tề hai mắt chợt long lanh, thấy ấm lòng.

Ánh chiều tà lấp lánh, hoa phượng hoàng rung rinh. Lạc Tề nheo mắt cười. Trọng Uyên lắc đầu, nhưng cũng không trả lời nàng, chỉ đi thẳng tới bờ sông Xích Thủy.

Bờ sông Xích Thủy cũng có một đôi nam nữ đang thủ thi tâm tình. Hình như phần nhiều là Hương Tư nói, còn Cơ Thương nghe. Nhưng nhờ người nghe có lòng, người nói có dạ nên rất tâm đầu ý hợp, tình ý mệnh mang hòa cùng ngàn khơi sóng nước. Cảnh và người soi sáng lẫn nhau thật đẹp đẽ.

Đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng gọi phấn chấn: “Hương Tư, muội đến rồi đây!”

Cơ Thương giật nảy người chẳng khác nào gặp kẻ địch, vội vàng đứng dậy, cùng Hương Tư ngoái lại xem người đang đi tới là ai. Không phải ai khác, chính là Lạc Tề và Trọng Uyên. Lạc Tề tò mò nhìn nam nhân đang kẻ bên Hương Tư, rồi lại đưa mắt nhìn sang nàng ấy một cách đầy ân ý.

Hương Tư tì gòis thật đấy, ngờ đâu lại giấu kín đến thế. Bao năm nay chẳng bao giờ thổ lộ một lời. Nàng nở một nụ cười ranh mãnh, rồi bỗng ngáy người ra khi bắt gặp ánh mắt thâm trầm đáng sợ của Cơ Thương.

Người này có cảm giác...như thù ghét mình thì phải. Ánh mắt ấy đáng sợ đến độ nàng cứ nín chặt lấy gấu áo Trọng Uyên, mãi đến khi chàng thoáng cười, nói: “Không ngờ lại gặp Thủy thần Ứng Long ở nơi này”.

“Thôi hôm nay ta ở đây đã lâu rồi, xin cáo từ trước”. Cơ Thương đưa mắt lướt qua Trọng Uyên, rồi lại chớp nhoáng ném cho Lạc Tề một cái nhìn đầy căm thù. Mắt Lạc Tề không chớp, chăm chú nhìn chàng ta lạnh lùng gỡ tay Hương Tư ra, rồi theo mây gió phút chốc vút bay, biến ra khỏi tầm mắt.

Lạc Tề lấp bắp: “Cái người đó...Phải chăng là rất ghét muội”

Hương Tư rất muốn đáp là đúng. Mỗi năm đến sinh nhật nàng ấy, Cơ Thương thường tránh mặt Lạc Tề. Năm nay thì hiển nhiên thật xui xẻo. Mà có điều chính Hương Tư không hiểu nguyên cơ chuyện này, nên nàng ấy rất muốn biết, khổ nỗi tình cảm chưa đủ gần gũi để tiện hỏi.

“Chỉ là ngại gặp con gái thôi mà, Tề Tề muội lại nghĩ nhiều quá rồi”. Hương Tư bước lên phía trước, dặt tay Lạc Tề vui vẻ nói: “Ta vẫn nghĩ là hôm nay muội sẽ không tới, cho nên...chàng cố ở lại để ta khỏi cô đơn...”

Len lén nhìn Trọng Uyên, Hương Tư cười một cách khó hiểu, Lạc Tề lại đỏ bừng mặt.

“Năm nào cũng đến, sao có thể năm nay lại không?”. Lạc Tề xoa xoa cánh tay mềm mại lảng mịn của Hương Tư, thật là êm ái.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên Hương Tư được gặp Trọng Uyên – người mà Lạc Tề vẫn thường nhắc đến. Chàng thân nhiên vui vẻ đứng cách đó không xa nhìn hai tí muội đang tâm sự. Bất giác nhớ tới chuyện nực cười chàng gặp nước hóa thành rắn, Hương Tư mở lời: “Muội xem mới vừa ban này, Cơ Thương đem tới cho ta này, đẹp không?”

Cây đèn Thủy Vụ Trường Minh phút chốc đã nằm trên tay Lạc Tề. Nàng ngạc nhiên thích thú ngắm nhìn rồi bất chợt tròn xoe mắt: “Chết rồi, muội đi vội quá thế là quên mất món quà định tặng tí”

Trọng Uyên làm phép cho hiện ra một đóa hoa xanh nhạt, từ từ vươn cành lá, đem tới trước mặt Hương Tư.

“Bức tượng Đan ngọc hoa này với cây đèn Thủy Vụ Trường Minh đặt cạnh nhau rất tương xứng”.

Lạc Tề hiếu kỳ: “Đẹp thì là đẹp thôi chứ, cần gì phải cầu kỳ?” “Thủy Vụ Trường Minh lên trời tưới hoa. Đan Ngọc hoa thì tụ thần tinh khí, mỹ nhan dưỡng tâm, nàng nói có hay không?” Trọng Uyên tiến lại gần một bước, giảng giải.

Mắt Hương Tư lóe lên một tia sáng giao hoạt. Đèn Thủy Vụ Trường Minh bất ngờ bị nàng ấy đụng phải, nước từ đèn đổ ra người Trọng Uyên. Một màn kịch nữa lại diễn ra.

Vị thần tiên tuần tú trước mặt đột ngột thu nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất. Chỉ tới khi Lạc Tề khê kêu lên một tiếng mới thấy chàng đã hóa thành chú rắn đen tuyền vô cùng đáng yêu, đang bò quanh quần bên chân Lạc Tề, ánh mắt lộ vẻ khổ sở hết sức.

Hương Tư tỏ vẻ ngại ngùng, cười: “Ha ha, thật sự đã sợ ý”

Lạc Tề vội vàng đẩy Hương Tư xoay lưng lại phía mình. Thế là những giọt nước trên thân rắn nhờ pháp lực của thần bạn Hương Tư phút chốc đã khô ráo. Trọng Uyên bình tĩnh mặc vội áo lên, đứng dậy cười gượng gạo: “Người bạn này thật nghịch ngợm quá!”

Hương Tư bật cười ha hả, vừa đưa mắt nhìn phong cảnh phía xa, vừa lắng nghe tiếng động sột soạt phát ra từ chiếc áo đang mặc lên người Trọng Uyên. Nàng ấy đặc ý hết sức: “Tề Tề muội vẫn sợ ta nhìn lên...”

Lạc Tề đang định mở miệng cắt lời, chợt nghe Hương Tư nói tiếp: “Ấy, ấy, khoan khoan...đằng trước có một nữ nhân đang nhìn trộm kia...”

Trọng Uyên nhướng mày, Lạc Tề kinh ngạc đưa mắt nhìn về phía ray Hương Tư chỉ.

Rốt cuộc là ai đã ở đây một lúc lâu như vậy mà vẫn không bị phát hiện.

Người ấy khoác xiêm y đỏ, diễm lệ vô ngần, tựa hồ một đóa tường vi nở rộ, rực rỡ lộng lẫy làm người ta phải lóa mắt. Nàng ta thông thả bước ra từ phía sau một bụi cây.

Đây chẳng phải là Vân Ảnh, cũng là nghĩa nữ của Thiên đế như Hương Tư sao? Nàng ta đến làm gì nhỉ?

Nét mặt Vân Ảnh cứ mơ hồ không ra vui chẳng ra buồn. Thấy mấy người đã phát hiện ra hành tung của mình, nàng ta không nao núng, đường hoàng đáp xuống từ trên cao.

Vân Ảnh và Hương Tư vốn cùng là phận con nuôi sống ngoài cung, nên Lạc Tề bất giác trào lên sự chua xót khi nghĩ đến cảnh ngộ của Hương Tư bấy giờ. Nàng không khách khí gì mờ lòi ngay khi đối phương còn chưa kịp nói: “Vân Ảnh thượng thần sao tí cũng ở đây vậy?”

Vân Ảnh nhìn Lạc Tề lạ lẫm, chỉ nhớ là có gặp người này mấy đầu nhĩ, sao lại dùng cặp mắt gà mẹ bảo vệ gà con mà sẫm soi mình. Ánh mắt phức tạp ấy lại chiếu sang Trọng Uyên. Thấy vẻ phong tình mập mờ của chàng, Vân Ảnh bực bội nói: “Hôm nay sinh nhật tiểu muội, lẽ nào thân làm tí ti này lại quên mất”

Hương Tư nghĩ ngợi, mối quan hệ của mình với Vân Ảnh không gần gũi gì ngoài mấy lần ngoài giáp mặt ở trận chiến giữa các bộ tộc, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu nổi ngày sinh nhật của mình có gì đáng để nàng ta đến. Nhưng rồi quay lại nhìn Trọng Uyên, nàng ấy chợt như hiểu ra.

“Đa tạ, muội muội vui lắm. Chỉ là...ờ ờ, tí ti cứ ở đó nhìn lên, không biết là đã thấy được cái gì vui mất đây?”

Vân Ảnh nghe xong chợt đỏ mặt tía tai.

“Muội muội nói quá rồi, rõ ràng ban đầu kẻ muốn làm chuyện đó là muội, sao cuối cùng lại đổ sang cho ta nhìn lên”.

“E hèm, cái này ai mà biết được... Cuối cùng cũng là ti với Tề Tề muối muối thân thiết của ta được ngắm thỏa mắt. Nghĩ mà xem, chỉ có ta thiết thòi có được gì đâu, số sinh ra vốn khổ mà”.

Hương Tư nói năng trước sau luôn thâm thúy, sâu cay khiến cho Lạc Tề và Trọng Uyên không dám nói thêm, chỉ đứng đó nhìn nàng ấy xử lý Vân Ảnh.

“Trọng Uyên với ta thân thiết bao năm nay, lại còn phải nhìn trộm ư?” Câu nói của Vân Ảnh dường như làm chấn động tứ phía.

Lạc Tề “à” lên một tiếng, quay lại nhìn Trọng Uyên, thấy chàng đang gượng cười, chưa vội bóc mẽ Vân Ảnh.

Mấy lời vừa rồi quả là tình quái, ý của nàng ta là thế này: Ta với Trọng Uyên giờ đã gần gũi đến mức thích nhìn gì thì nhìn rồi đấy. Quả là khiến Lạc Tề uất hận chết mất.

Nàng làm bộ háng giọng, vốn dĩ đã khó chịu khi thấy người kia từ đâu xuất hiện, chưa kể còn nói những lời chường tai như thế. Suyt chút nữa thì nàng đã kích động đến mức muốn lôi tuột Trọng Uyên vào buồng riêng để xử từ rồi.

May sao, cân nhắc lại nàng vẫn giữ được chút bình tĩnh. Dầu sao Vân Ảnh cũng là nàng công chúa quen được cung chiều, không thể làm khó Trọng Uyên được. Thế nên Lạc Tề chỉ hít một hơi thật sâu cố nén cơn giận xuống.

Còn Hương Tư thì dừng dung đáp trả: “Ái chà, Nguyệt Hoa thượng thần từ khi nào đã trở nên tùy tiện dễ dãi thế? Vậy...?”

Nàng ấy dừng định quay người lại, ngón tay thon dài như nhành lá khẽ ấn vào ngực Trọng Uyên: “Cái này do nguoi sai rồi. Vẫn tưởng rằng nguoi và Tề Tề muối muối đã chính thức “tu thành chính quả”, thì ra là vẫn còn chuyện tranh giành với người ngoài thế này”.

Trọng Uyên cười thoáng qua, có vẻ không ngại trả lời “Hở thẹn”

Vân Ảnh nghe thấy “tu thành chính quả” bốn chữ ấy thì mặt mũi tái xanh, chăm chăm nhìn Lạc Tề hồi lâu, rồi lạnh lùng nói: “Dù gì thì cũng đã đến đây thăm muối muối, thấy muối sống khỏe, vậy ta cũng không phải bận lòng. Phát Tức, cũng đến giờ thấp đèn rồi, chàng có muốn về cùng ta không?”

Giọng điệu thoáng chốc chuyển sang sắc sảo, thực sự rất rành rọt rõ ràng.

Trọng Uyên hơi sững sờ. Đọc được những ý nghĩ toát ra từ ánh mắt của Vân Ảnh, bất giác chàng chau mày nói: “Cũng được, không còn sớm nữa rồi”.

Chàng quay lại nói với Lạc Tề “ta phải về trước đây, ngày khác sẽ lại lấy cơ đến tìm nàng, hay là nếu muốn gặp thì có thể đến động phủ ở Thiên Hằng Sơn chờ ta. Trước sau nàng cũng đã biết đường rồi”.

Tâm tự bị Vân Ảnh làm cho xáo động muộn phiền bỗng thấy dễ chịu hơn nhiều, Lạc Tề cũng ngoan ngoãn gật đầu rất đáng yêu.

Xiêm y đỏ cùng với màu áo xanh, thực là hợp nhau lắm. Lạc Tề nhíu mày nhìn hai người chậm chậm theo mây cuốn bay đi. Nét mặt lộ vẻ âu sầu.

Hương Tư lại gần, thân nhiên hỏi: “Sao? Lòng lại thấy khó chịu hả?”

Lạc Tề ôm đầu. mấy ngày này, Trọng Uyên cứ làm cho mình phải ghen tuông. Thật là không ra gì.

“Áy, áy, muối thật sự không làm gì sao. Ta thấy Nguyệt Hoa thượng thần này không phải là thần tiên hồng nhan bạc phận, mà là nhân khí vượng, lắm kẻ theo thì có ấy”.

“Cái đó dĩ nhiên là không” Lạc Tề cãi lại, “Muối chỉ muốn đi chơi một chuyến xem sao thôi”.

Sự thực thì nàng nào phải người nông cạn giản đơn đến vậy, là nàng hiểu kỹ về chức phận thiên quan của Trọng Uyên đó mà.

Hương Tư có ý cười cợt, tiến về phía trước ôm lấy nàng hạ giọng nói: “Muối ấy à, cây đàn đeo sau lưng bao năm ta không nói nữa. Nhưng muối đã ghen tuông đến mức đó thì tại sao không nghĩ một chút tới chàng ta”.

Lạc Tề cương quyết buộc cây đàn lại, nói lớn: “Sur phụ đã không còn nữa... Ta muốn đeo nói suốt kiếp này, để người ở trên cao thấy ta có thể hạnh phúc...”

Sur phụ nhất định hi vọng nàng có thể hạnh phúc,

Quay người định đi, nàng bỗng bị níu lại. Hương Tư trầm nét mặt khuyên: “Muối đã muốn đi tìm Trọng Uyên thì ta có đôi lời nhắn nhủ của Cơ Thương đến muối. Nghe nói nghĩa phụ lâu này vốn không ưa gì Trọng Uyên. Cứu Lê tộc lại đang muốn gây chuyện binh đao, nhiều khả năng người sẽ điều Trọng Uyên vào chỗ chết đó. Chuyện này muối hiểu là tốt rồi, tìm cơ hội nói cho người ta biết đi”.

Lạc Tề vừa nghe đã hốt hoảng: Thiên đế đại lão gia sao lại có mối ân oán với Trọng Uyên. Không ưa thì thôi chứ còn muốn đẩy chàng vào chỗ chết ư? Khó khăn lắm mới có người cầu hôn, không thể sớm thành góa phụ được. Lỡ chuyện này lan truyền ra ngoài thì Tiểu Lão Cửu ta biết làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 7.3

Hoang mang vấy tay từ biệt Hương Tư, Lạc Tê xuất phát về hướng hai người kia vừa bay đi. Nàng còn nhấn nhủ: “Tỉ nói sớm thì muộn càng có lí do để đi”.

H

ương Tư đứng sau khẽ cười, cô độc dõi theo hướng Cơ Thương biến mất. Sẽ sớm tái ngộ hay lại là năm sau... Kiếp này chắc không có duyên cận kề.

Lạc Tê thở dốc nặng nhọc, dung hết sức lực toàn thân làm theo lời Trường Cầm dặn, chỉ nâng người nhún một cái là đã lên đến Cửu Trùng Thiên. Phụng tộc không phải ai cũng có thể lên được Thiên giới. Năm đó Trường Cầm đã nói, duy nhất Lạc Tê thân thể có chút đặc biệt khác thường, dường như không bị pháp trận thiên giới cản lại nên có thể tự do tự tại vào ra nơi ngoại thể này.

Chỉ là khi ấy Lạc Tê không thấy chuyện này có gì hay, cho nên cũng chưa từng lên đó xem thử. Quả nhiên nàng chỉ cần đưa tay ôm đầu một cái là đã biến mất sau ngàn mây. Khẽ cử động hai chân là nhìn thấy một biển mây bồng bềnh trôi, bao la bát ngát. Chưa kịp đứng vững, sau lưng bỗng vang lên tiếng quát lớn: “Kẻ lạ mặt mờ ám ở đâu đến đây, tùy tiện náo loạn Thiên giới!”.

Lạc Tê quay lại chỉ thấy một nam nhân khoác chiến giáp hiện ngang trước mặt, rõ

ràng muốn chặn mình lại.

“Hừ hừ”, Lạc Tê nghĩ một chút, buột miệng: “Đại nhân ơi, ta là người nhà của Nguyệt Hoa thượng thần, hôm nay đến thăm vị hôn phu có được không?”.

Bịa chuyện mà khí sắc nàng không thay đổi, nói năng chẳng có gì ấp úng, mà trái lại cực kỳ lưu loát.

Tiểu ca mặc giáp vàng hơi ngạc nhiên, “Người nhà? Ở đây có cái gì để thăm?”.

“Tiểu ca, cái này huynh không hiểu rồi. Giả dụ có một đẳng thần tiên thiên giới bất ngờ cầu hôn mình, nhưng mình thì không biết người ấy làm chức phận gì trên đó. Huynh nói xem có phải là nên tới tìm hiểu không?”

Chớp chớp mắt, dự được đối phương rồi.

Tiểu ca cười ngờ ngạc nhiên, “Nói cũng có lý đấy. Nếu là Nguyệt Hoa thượng thần thì cũng không đến nỗi nghiêm ngặt thế. Ta nói riêng với cô nhé, thử nhìn đám vàng óng ánh kia kia”.

“Đúng, đó chắc là Thiên cung, có điều ta có thể vào được không?”

Lạc Tê thấy vị ca ca trước mặt quả là tốt bụng, mình vô lễ lỗ mãng lên đây càn quấy, may sao gặp được quý nhân vừa tốt tính vừa dễ lung lay.

Quý nhân áo giáp vàng này lại niềm nở nói tiếp: “Nếu người tìm Nguyệt Hoa thượng thần thì dễ thôi, góc đông nam có một cái điện nhỏ, là nơi Nguyệt Hoa thấp đèn”.

Lạc Tê mừng hết sức, chấp tay đa tạ kim giáp đại ca: “Người tốt bụng ơi, nếu lần này nhân duyên của ta thành, thì cũng có một phần công lao của huynh”.

“Không có gì, mau đi đi.” Kim giáp tiểu ca mát lòng mát dạ đáp.

Lạc Tê mượn một chòm mây, theo làn gió lướt về phía kim giáp tiểu ca chỉ.

Cái điện này cũng không lớn lắm, thậm chí quá âm đạm, lạc lõng giữa những chốn phồn hoa lộng lẫy của Thiên cung. Không ai canh chừng, không ai quản chế, tự do tới lui. Nhờ vậy mà Lạc Tê đột nhập vào rất dễ; nhưng dù thế, lòng nàng vẫn không được thoải mái. Nam nhân một tay rung chuyển đất trời giữa Bách Thảo Viên, tại sao lại ở một nơi như thế này?

Đang sắp bước vào điện, nàng bỗng nghe thấy tiếng một nữ nhân vọng tới, vẫn là Vân Ảnh thượng thần. Nàng vội dừng bước ngồi xuống bên cửa điện nghe ngóng.

Tiếng nói của nàng ta không lớn, nhưng cũng đủ cho Lạc Tê nghe được mọi chuyện, “Chàng thực ra là nỗi khổ tâm vì chuyện gì?”.

“Còn nàng, như thế mà cũng có nỗi khổ sao?” Trọng Uyên bình tĩnh trả lời, giọng nói dịu dàng ấy vọng ra bên ngoài điện làm Lạc Tê xao xuyến.

“Con nha đầu đó có điểm gì hay chứ? Sao lại có thể xen vào chuyện tình ngàn năm của chúng ta?”

“Phát Tức bây giờ đã khác xưa, Hiên Viên cũng sẽ không cho phép chuyện của hai ta đâu. Cứ nín kéo mãi chỉ làm khổ nàng thôi.”

“Thế rồi sao?” Vân Anh tự hỏi, “Nếu không có Phụng Cẩm, ta và chàng lẽ ra đã sớm thuận buồm xuôi gió thành thân rồi”.

Phụng Cẩm?

Ôm ngực, Lạc Tê bất chợt thấy nghẹn ngào không thở nổi. Tò mò quá... Tại sao cứ nghe đến cái tên này là nàng lại thấy khó chịu trong lòng. Đến nỗi sau đó, hai người họ tiếp tục nói gì cô cũng không nghe rõ hết, chỉ thấy hai chữ “Phụng Cẩm” cứ không ngừng hiện lên trong tâm thức, khiến lý trí xáo trộn hết cả. Khi nàng đang chịu hết nỗi chỉ muốn tìm một nơi để khóc cho đã, bỗng một cơn gió nhẹ lướt qua. Trường cầm sau lưng khẽ rung lên, làm nàng chợt bừng tỉnh.

“Tìm kiếm kẻ tâm thường, sao không nể tình người ngay trước mặt?” Vân Anh gắng hỏi.

“Nàng thật sự không hiểu... Tại hạ đã đến nước này... Ta và cửu cô nương của Phụng tộc môn đăng hộ đối, tâm đầu ý hợp, thậm chí có thể coi là người cùng cảnh ngộ.”

Vân Anh im lặng lúc lâu, chỉ nghe Trọng Uyên nói: “Đã đến giờ thấp đèn rồi, công chúa, nàng hãy về trước đi”.

Lạc Tê vừa nghe câu đó xong, vội vàng tìm một khúc khúc chui vào ẩn mình, trong đầu lại nhớ tới những lời Trọng Uyên vừa phân bua: Ta và cửu cô nương của Phụng tộc môn đăng hộ đối, tâm đầu ý hợp, thậm chí có thể coi là người cùng cảnh ngộ...

Mất nàng ươn ướt, lẽ ra lần này mình không nên đến. Phụng Cẩm là gì của chàng? Mình thì sao? Chàng tuy đã khước từ Vân Anh, nhưng mình cũng không vui lên được nửa phần. Đến chút dừng khí để bước một bước vào đại điện cũng không có.

Tâm đầu ý hợp... Đúng thế thật, hay cũng là theo chàng nghĩ, hai người bọn họ chẳng qua là một cặp “trời sinh” vô tích sự, chỉ biết gây rối.

Chỉ là, tìm nàng có Trường Cẩm, trong tìm chàng có Phụng Cẩm, đáng lẽ cũng không nên trách chàng.

Nghe thấy tiếng bước chân Vân Anh bước đi, nàng nhón chân, từ từ đi tới bên cửa đại điện, ngó vào trong.

Ánh đèn lung linh làm ấm lòng người. Thường ngày con người ấy vẫn cười nói vô tư như gió, từng bộc lộ pháp lực thông thiên triệt địa nơi Bách Thảo Viên, tự do tự tại đạp mây vào ra Phụng Hoàng sơn trang, thế mà trong giờ phút này lại biến thành người áo xanh lục lổn lổn lẻ loi đến tột cùng.

Trong đại điện trống vắng lặng yên, chỉ thấy một dáng người ừ rừ, tay cầm que thấp đèn được đánh bóng loáng, đứng dầy thấp sang từng cây từng cây một. Từ cây đầu tiên cho đến cây cuối cùng, người ấy cầm cụ không hề bỏ sót, nhưng lộ vẻ chán chường hết sức.

Hai hàng lệ chợt lăn dài xuống. Nàng hiểu Trọng Uyên là người thế nào. Chàng lẽ ra không đáng phải chịu ảm ức như vậy. Ý nghĩ ban nãy định bước vào nói chuyện với chàng bỗng bị dập tắt. Nàng không nên đối diện với chàng trong hoàn cảnh này.

Mặc dù đúng là khi đối diện nàng Trọng Uyên mới tìm lại được chút tôn nghiêm. Nhưng nếu lỡ nàng bước chân vào đó bây giờ, chỉ e sự tôn nghiêm ấy sẽ chẳng còn.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng rút lại, ngoảnh mặt bay khỏi Thiên cung.

Khỏi mây vòng quanh, ánh sương trong trẻo. Lạc Tê đã chạm mặt kim giáp tiểu ca mà quên cả chào hỏi, một mạch thẳng đường nhằm Bắc Cực Thiên Hắc Sơn mà đi.

Lòng nặng trĩu.

Nghĩ đến Phụng Cẩm, lòng đau như cắt.

Nghĩ đến tình duyên, không phải chân tình.

Nghĩ đến Trọng Uyên, xót phận mỏng hèn.

Đêm, Trọng Uyên cười mây bay về Thiên Hắc Sơn, tới trước động phủ đã nhìn thấy bên trong đèn vàng sang mờ tỏ, tự nhiên nhướng mày. Không ngờ nàng lại đến đây nhanh như vậy. Cười cười, chàng khoái chí lắm.

Đến cửa, thấy nàng đang nằm trên bàn trúc, bên tay là cây trường cầm, miệng lầm rầm gì đó.

Trọng Uyên lại gần, định bụng sẽ ôm nàng bế lên giường, nhưng chợt nghe nàng ú ớ: “Trường Cẩm... Sư phụ... Tê Tê phải làm... thế nào?”.

Trọng Uyên nhàu mày khó chịu.

Ngước đôi mắt vô định lên, nàng dụi mắt, hỏi: “Chàng đã về rồi hả?”.

“Ồ, mệt rồi thì lên giường nghỉ đi.”

Đôi má ửng hồng, nàng lắc đầu quảy quảy, buộc cây trường cầm vào lưng:

“Không cần, chỉ muốn nói với chàng một chuyện. Hương Tư bảo, Xuy Vu tộc đang sục sôi muốn gây chiến. E rằng Thiên đế sẽ nhân cơ hội làm hại đến chàng. Lần này sẽ phải chàng dẫn đầu ba quân... Ta không yên lòng, nên đến để báo cho chàng trước”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 7.4

Nhìn mắt nàng đỏ hoe, rõ là vừa khóc xong một trận. Trọng Uyên thấy thương cảm quá, nhưng tại sao vừa rồi nàng lại gọi tên sư phụ Trường Cẩm.

Lát sau chàng mới gật đầu, nói: “Ông ấy không chịu nổi ta thực ra là có nguyên nhân”.

“Chàng đã làm gì vậy? Vì sao lại trở thành cái gai trong mắt Đế quân?” Lạc Tề nhìn Trọng Uyên dò xét từ đầu đến chân. Rõ là không hiểu một người trước giờ không điều vô dương oai, cũng không vấy bẩn bởi thị phi, chỉ là một Nguyệt Hoa thượng thần chức vị nhỏ nhoi tội nghiệp, rốt cuộc vì sao lại đắc tội với Thiên đế lão gia?

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng chỉ có thể quy về một mối là Vân Ảnh. Chẳng lẽ Thiên đế đại lão gia thực sự không muốn Trọng Uyên thành thân cùng Vân Ảnh, nên nhất quyết muốn hại chết chàng. Nhưng chẳng phải Trọng Uyên đã cầu hôn mình rồi mà? Thiên giới quả có lắm chuyện lằng nhằng phức tạp, bản thân không lý giải nổi. Ấy vậy mà sao nàng lại có cảm giác chuyện này có liên quan đến mình chứ?

Không biết làm sao, nàng chỉ còn cách bước tới nắm lấy tay áo Trọng Uyên, khẽ hỏi: “Chuyện này có khó giải quyết không?”.

Chịu sự quản chế của Thiên giới, Trọng Uyên tất nhiên không thể không đi.

Nàng thực sự lo lắng lắm, nhờ Trọng Uyên... lại như Trường Cẩm thái tử, một đi không trở lại, thì đời này kiếp này, nàng còn ai để thương nhớ nữa.

Thấy vẻ lo âu trên khuôn mặt ấy, Trọng Uyên khẽ vuốt tóc nàng, tự nói một mình rồi cười: “Trọng Uyên xin tự bảo đảm, tộc Xuy Vu đó sẽ chẳng làm gì được ta cả”.

Thật ư? Lạc Tề không hiểu. Nàng chỉ cảm thấy, không khéo sự bi lụy của bản thân là có lỗi, lại làm liên lụy đến người khác.

Nheo neho sống mũi, nàng nói: “Ta về trước đây, chưa hỏi mẹ một câu mà đã bỏ ra ngoài. Chàng... chàng phải thật cẩn thận nhé”.

Cái gọi là sắt son hoàn toàn không phải là mãi không tình, mà là sau khi phân li vẫn một lòng một dạ không quên. Ta là một điểm không may hại Trường Cẩm rồi, không muốn hại tiếp Trọng Uyên. Chỉ biết hi vọng rằng, lần này chàng bình an trở về.

Đây là lần đầu tiên Trọng Uyên đứng nhìn nàng quay người bước đi mà không ngăn lại.

Chớp mắt đã là ngày thứ ba Thiên giới hạ lệnh, phái Nguyệt Hoa thượng thần Phát Tức trước mặt tới bộ tộc Cửu Lê khuyên họ đầu hàng. Cùng đi chỉ có Ứng Long Cơ Thương.

Lạc Tề nghe được tin này, đã có chút hi vọng rồi.

Nàng cứ đi đi lại lại, đứng ngồi không yên trong động, lòng như lửa đốt, chốc chốc lại hỏi Hương Tư khi ấy đang yên vị một chỗ: “Lẽ nào ti không lo lắng một chút nào sao?”.

“Lo cho ai?” Hương Tư hai mắt sáng lên như lửa, dường như càng thiêu đốt trái tim mong manh yếu mềm của Lạc Tề: “Ta lo cho Trọng Uyên ư? Đó không nên là chuyện đáng để ta bận tâm”.

“Không phải, không phải, không phải, Cơ Thương... “Nàng hoang mang xua tay: “Cơ Thương chẳng phải cùng đi với Trọng Uyên sao?”.

Hương Tư ngồi ngay người lại, chống cằm nghĩ một lúc, rồi hỏi một cách thẳng thắn, rành rọt: “Trước tiên, người mà Thiên đế đại lão gia của muội muốn nhắm tới chỉ có Trọng Uyên thôi, không phải Cơ Thương. Vậy thì ta có gì phải lo chứ?”.

Lạc Tề đỏ mặt: “Muội không phải là lo cho Trọng Uyên”.

Hương Tư “hừ” một tiếng, đứng thẳng dậy, bước tới đi lại mấy vòng quanh Lạc Tề, đột ngột luôn miệng nói: “Không đúng không đúng không đúng... “.

“Thế thì thử nói xem, cái gì mà không đúng nào.”

“Cơ Thương nói với ta nghĩa phụ muốn gây khó dễ cho Trọng Uyên. Lần này lại cho hai người cùng đi, lẽ nào nghĩa phụ lại muốn giả họa cho Cửu Lê tộc? Hay là muốn Cơ Thương ra tay?”

Lần này thì tới lượt Hương Tư nóng ruột lo lắng, nàng ấy xua tay: “Ta nghe muội nói Trọng Uyên lợi hại như thế, không khéo người gặp nguy hiểm là Cơ Thương mất. Ta phải đến đó một lần xem sao?”.

Hả? Lạc Tê hơi sững sờ, chỉ thấy Hương Tư đã sột sắng kéo tay nàng chạy ra ngoài. Ánh ban mai chiếu rọi vào cửa động làm nổi bật những sắc hoa đẹp xinh trên nền cát trắng.

Nữ nhân áo tím này quả thực lần đầu tiên lo lắng như thế, làm cho Lạc Tê chưa kịp trở tay. Cuối cùng ra khỏi động, Lạc Tê mới gỡ được tay nàng ấy ra, hỏi: “Hương Tư, không được, chẳng phải là không được rồi khỏi Xích Thủy sao?”.

Hương Tư quay lại cười nhạt có chút tinh quái, khẽ nhấc chân nhảy lên. Chuỗi hạt gỗ đàn hương tím bay lên không trung rồi lặng lẽ rơi xuống mu bàn chân trần.

“Trong khi muội đang bận rộn tận đầu tận đuôi, ta đã xin nghĩa phụ ban cho món này. Nó sẽ giúp ta tạm thời phong bế công lực của mình. Khi cần thì dùng, khi không thì ta chỉ như một người bình thường.” Nàng ấy vươn dài người: “Còn thường ngày hả, ta lười nhác lắm, đơn giản chỉ là không muốn ra ngoài thôi”.

“Ấy ấy, thì không có pháp lực sao mà đi được. để ta đi cùng với ti.”

Lạc Tê đầy dung khí, dứt khoát đi theo, nói một cách hoa mỹ là nào muốn để Hương Tư đơn thương độc mã lên đường như vậy. Hương Tư đi đằng trước cứ luôn miệng cần nhẫn, rõ ràng là muội vì nhớ thương người ta nên mới không màng đến bản thân.

Còn ở bên kia, đang vội vàng lên đường Trọng Uyên, Cơ Thương chợt dừng lại, hỏi: “Sao vậy?”.

Trọng Uyên lắc đầu, nhắm tịt một cái, rồi than vãn khẽ: “Nếu chuyện này có liên can đến ta, thì càng khó tỏ tường. Chỉ là vừa rồi hình như có cảm giác linh quang hiện ra ở đầu đó”.

“Cũng phải, nếu huynh vốn là chuyện gì cũn dự đoán trước được, có lẽ đã không tới bước đường này.” Cơ Thương không quen nói nhiều, nhưng đã nói thì “lời vàng ý ngọc” sâu cay. Nếu Trọng Uyên là một kẻ bản lĩnh kém thì sẽ không chống chịu được với sức sát thương của lời nói đó.

Trọng Uyên lại cười mà thờ dài: “Nếu chuyện không đến mức phải tính toán, chẳng phải sống sẽ đỡ mệt mỏi sao”.

“Ta vẫn cứ nghĩ, Thanh đế Phục Nghi không cần tính toán vì vạn sự đã nằm trong lòng bàn tay.”

Trọng Uyên không nói gì.

Cơ Thương nhìn chàng, nghĩ: Giữa cảnh vật đẹp để sinh động này, nếu diện mạo Trọng Uyên vẫn cứ trong trẻo, tà áo vẫn cứ xanh dịu dàng trên nền hoa lê lóp lóp tung bay, chẳng phải là hay hơn sao. Bỗng chàng ta nói: “Kìa, sắp tới Cửu Lê tộc rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tịch Diệt Chi Cầm.

Sớm đã nghe được Xuy Vưu có tám mươi mốt huynh đệ, ai cũng dũng mãnh, trong đó người giỏi nhất là Xuy Vưu. Y tính cách hào sảng, cương trực không l uốn cúi, đầy dũng khí xông pha không nao núng, mang vẻ đẹp của võ tướng để vương Dương Cương. Xuy Vưu một tay cai quản vùng lãnh thổ Tây Nam của Cửu Lê tộc. Giờ đây đến lãnh địa của người ta, trăm nghe không bằng một thấy, lòng Cơ Thương đã có chút kích động.

Cửu Lê tộc nằm dưới chân Lư Sơn, Xuy Vưu vốn là hậu thế nhân thân của Viêm đế Y Kỳ, quan hệ với Trọng Uyên vốn không tồi. Cho nên Trọng Uyên không thấy có gì căng thẳng lo lắng, lần này cứ một mạch tiến về phía trước. Trong đầu chàng vẫn vang lên câu nói của Lạc Tê: “Thiên đế muốn gây bất lợi cho chàng”, bất giác cảm thấy hơi nghi ngờ lo lắng. Xuy Vưu swx làm gì mình đây?

Hai người đứng trên mây nhìn xuống. Những cánh lá cỏ thụ chẳng chặt vurun rợp trời. Đâu đâu cũng xanh thắm màu cỏ cây như một tấm màn che phủ làm người ta nhìn không rõ Cửu Lê tộc.

Hai người hạ xuống mặt đất, đằng trước là rừng cây um tùm. Tiếng côn trùng, muông thú hòa nhau liên miên. Thỉnh thoảng lại thấy một nam tử trắng kiện mình trần, dáng vẻ hoang dã nguyên sơ từ rừng sâu nhảy ra trước mắt. Trên mình chạm trổ hoa văn ngoằn ngoèo, tóc bông bành, trong tay cầm nông cụ, hát lên những câu nghe không hiểu lắm. Nam nhân đi qua chỗ hai người, về cảnh giác thăm dò từ đầu đến chân, Trọng Uyên từ đầu đến cuối vẫn chống nạnh điềm đạm nhìn theo, còn Cơ Thương vì thường ngày vẫn quen đề phòng trong mọi quan hệ nên có chút cảnh giác.

Trọng Uyên khẽ cười, ngẩng đầu về phía trước rồi mở cờ tiên phong xuyên qua bụi cây.

Muôn cây rung lên làm xao động luồng ánh sáng tinh khôi rực rỡ. Cơ Thương theo sau tiến vào. Những nam nữ già trẻ đang làm việc bỗng dừng cả lại,

tất cả nhìn họ với ánh mắt lo âu.

E là vì Cửu Lê tộc lâu nay vốn sống khép kín với thế giới bên ngoài, hiếm khi có người lạ tới. Có mấy thiếu nữ ăn mặc sơ sài nhưng rất bạo dạn đi đến. Ba cô vây quanh hai vị khách quý thần tiên tuấn tú hiếm khi có dịp gặp: “Nhị vị tiểu ca từ đâu đến đây?”.

Con gái của Cửu Lê tộc cũng phóng khoáng độc nhất vô nhị. Khi họ sáp lại gần, Trọng Uyên bình tĩnh, trong khi khuôn mặt ngày thường vẫn lạnh nhạt của Cơ Thương nay bỗng đỏ rực ửng lên khiến cho đám nữ nhân nở nụ cười đầy bí hiểm.

Trọng Uyên ho một tiếng, rồi cao giọng nói vang cả khu rừng, chấn động mặt đất. Những nữ nhân vây quanh hai người bị một phen kinh hồn bạt vía, vội im re tản đi.

“Nguyệt Hoa thượng thân, Ưng Long Cơ Thương cầu kiến Cửu Lê tộc trưởng Xuy Vu.”

“Người còn dám đến đây sao?” Cùng lúc vang lên một tiếng hét cao giọng dữ dằn.

Phía trước xuất hiện một đám người, ai nấy cao to hàng trượng, mặt mày dữ tợn, trông cực kỳ hùng dũng, như một đám dã thú đang muốn vồ mồi, xem ra muốn uy hiếp người ta.

Trọng Uyên nghĩ thầm trong lòng, đúng là ông nào cháu nấy. Lần trước, Y Kỳ nói với mình thế nào thì hôm nay cháu chắt mấy đời của Y Kỳ cũng nói năng thế ấy.

Trong đám người đó, Xuy Vu nổi bật bởi diện mạo uy lực, có tướng đế vương. Chỉ khoan thai mạng về điếm đạm của Y Kỳ, khẽ vẫy tay một cái bốn phía đã lặng im. Xuy Vu âm thầm bước tới, chân mang giày vải mình áo khoác vải, nở nụ cười hiếm hoi để lộ chiếc răng khểnh, đủ hình dung được người này lúc nhỏ đáng yêu như thế nào.

Thời gian trôi đi như nước chảy, tuổi thiếu thời có bao giờ trở lại.

Trọng Uyên dáng vẫn thanh cao như trúc xanh thẳng thắn, còn chú nhóc Xuy Vu năm nào đã trở thành một nam nhân dũng mãnh.

Xuy Vu nhìn Trọng Uyên với ánh mắt nghi hoặc, nói: “Người đến thì cứ đến, mang theo một người nữa để làm gì?”.

Trọng Uyên cười: “Gọi ta là thúc thúc”.

“Hừ”, Xuy Vu xua tay, quay đầu rảo bước về phía trại của mình. “Theo ta vào trại, bao năm không gặp rồi, hãy ôn chút chuyện xưa đã.”

Cơ Thương đưa mắt nhìn theo dáng người rắn rỏi của Xuy Vu, lòng chỉ nghĩ, Thiên đế phải chăng đã xem thường bản lĩnh tài trí của Trọng Uyên. Cả quãng đường đi thấy chàng ta lúc nào cũng nhẹ nhàng như mây như gió nhưng đầu óc thì luôn sẵn mưu lược.

Cơ Thương đã từng cùng Thanh đế đối đầu trên chiến trường xưa, hình như cũng từng giao tranh với đại quân Phục Nghi. Có điều năm đó người cầm quân là Cửu Thiên Huyền Nữ, nên cũng chưa bao giờ có dịp gặp mặt trực tiếp. Chàng từng nghe lời đồn nhưng chưa chứng kiến tận mắt, cho nên cũng không biết nhiều về tài trí Trọng Uyên.

Cơ Thương cảm thấy hơi kì lạ về điều này, nhưng vì vẫn chưa tìm ra lời giải thích đáng cho câu hỏi nên chỉ có thể lặng lẽ đi theo Trọng Uyên.

Trọng Uyên bước vào trại. Trên sàn đất trải đầy da thú. Từ những khoảng hở nhô lên mấy đám cỏ xanh, còn lại tứ phía đều hiện vẻ cằn cỗi. Chính giữa đặt một chiếc giường, chăn chiếu lộn xộn lung tung cả. Một thiếu nữ diễm lệ rặng ngời đang nằm đó, mái tóc dài qua lưng rủ xuống đất, đôi chân nõn nà thò ra khỏi giường. Cửa trại được vén lên, ánh sáng bên ngoài rọi tới càng tôn lên nét xuân sắc ngời ngời.

Cơ Thương đứng ngoài trại, bực lắm, vào hay không vào, chẳng biết nên làm gì. Trọng Uyên mắt không hề liếc ngang dọc, cứ tiến thẳng vào.

Thiếu nữ thấy có người tới, khẽ xoay người ngồi dậy ưỡn oai hỏi: “Chủ nhân, thiếp có phải ra ngoài không?”.

Môi ả ta hồng như sứ, mềm mại vô cùng. Dáng người uyển chuyển như nước chảy, đẹp không gì bằng.

Giọng điệu Xuy Vu bỗng dịu dàng đi mấy phần: “Không cần, nàng cứ nằm đó đi, đều là người nhà cả”.

Cơ Thương vẫn không biết nên tiến hay nên lùi. Chàng chứng kiến lối sống hoang dã cuat vùng đất man di này chợt nhận ra: Xưa nay vẫn nghĩ bản thân rất sắt đá, có thể cưỡng lại được sự quyến rũ của Hương Tư, nhưng nào ngờ thực ra đó chỉ là bản lĩnh trước Hương Tư mà thôi. Trong lòng dâng lên vô số những xáo động, nhưng nét mặt Cơ Thương vẫn giữ bình thản như không. Chàng lúc nào cũng thế, cho dù bên tai sấm động sét rung.

Nhìn Trọng Uyên không có ý định mở đường lui cho Cơ Thương, nữ nhân kia cũng không tránh đi. Cơ Thương thở dài, khép mắt bước vào.

“Ngồi xuống!”

Ngồi đâu nhỉ? Nhìn Trọng Uyên điềm nhiên ngồi xuống đất, Cơ Thương cũng khoanh chân làm theo, lặng lẽ theo dõi Trọng Uyên thuyết phục Xuy Vu.

“Mấy ngày trước, ta tới Trường Lưu Sơn gặp Y Kỳ.”

Xuy Vưu ngồi trên giường, vòng tay ôm lấy mỹ nhân, ngáp dài nói: “Ồ! Thúc phụ của ta vẫn còn sống ư?”.

“Dĩ nhiên, không chỉ còn sống, mà còn nuôi dưỡng một đám đồ tử đồ tôn, cuộc đời viên mãn lắm.”

“Đúng là không sai.” Xuy Vưu lẩm nhẩm suy tính hồi lâu, bỗng nhiên nhướng mày: “Ta cho là người đường xa vạn dặm tới đây hẳn không phải là vì chuyện đó”.

Trọng Uyên cười ha ha: “Dĩ nhiên là không rồi. Chỉ có điều ta sắp thành thân nên lần này muốn mời người tới, đi cùng ta sang diện kiến nhà tân nương”.

“Ồi! Chuyện tình duyên như vậy là quá tốt còn gì!” Xuy Vưu bước xuống giường, vóc dáng cao hàng trượng che khuất mặt hai người. Y ra vẻ hết sức phấn khởi, xoa tay nói: “Ta cho rằng kể từ khi...”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 8.2

Y đưa mắt nhìn sang Cơ Thương đang ngồi yên lặng một bên, chợt ngừng lại.

“Cứ nói đi không phải ngại, hẳn cũng biết hết rồi.” Trọng Uyên vẩy tay, ý bảo Cơ Thương ngồi xuống trước mặt hai người.

Xuy Vưu cười rất sảng khoái: “Kể từ khi Phượng Cẩm không còn, ta cứ nghĩ người sẽ ở vậy cả đời. Là cô nương nhà nào mà may mắn thế, lọt được vào mắt xanh của người?”.

Lần này thì đến lượt Trọng Uyên có vẻ hả hê, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Phượng tộc Cửu công chúa, tên gọi Lạc Tề”.

Nghe đến hai chữ Phượng tộc, Xuy Vưu thoáng sửng sốt, gãi đầu rồi không hiểu sao bỗng đưa tay kéo Trọng Uyên lại: “Ta nói lão ca, lâu quá không gặp. Hay là hôm nay lưu lại tề xá đi, huynh đệ ta có mấy chuyện riêng tư cần nói”.

Đột nhiên biến thành lão ca, sự thay đổi này cũng khá lớn.

Trọng Uyên cũng không phiền lòng, chỉ cảm thấy ý này không tồi. Khuyên hàng cái gì chứ, nói chuyện thân mật chẳng phải có tác dụng hơn sao? Thế là chàng gật đầu, đứng bật dậy, mắt liếc nhìn cô nương vẫn đang nằm dài trên giường, nhếch mép cười, nói: “Vậy thì ta cũng không nhiều lời nữa, ở nơi này các huynh đệ còn chỗ nghỉ khác ư?”.

“Lão ca, huynh nói chuyện gì vậy! Tam đệ, đệ lại đây, đưa hai người bọn họ đến trại nhỏ bên hồ.”

Xuy Vưu nheo mắt cười rồi thêm một câu: “Chỗ đó yên tĩnh lắm!”.

Một người từ bên ngoài trại bước vào, trông còn cao lớn cường tráng hơn Xuy Vưu. Trên mình xăm những hình thù muông thú xanh đỏ kỳ dị. Diện mạo cũng anh tuấn, nhưng có vẻ hung ác tàn nhẫn ẩn trong ánh mắt. Kẻ này sẫm soi kỹ lưỡng mặt mũi Trọng Uyên rồi gầm ghè một tiếng trong cổ họng trong khi phóng ea cái nhìn có vẻ gian tà.

Cơ Thương lạnh lùng lướt qua hắn, bất ngờ có ý bộc lộ khí chất dũng mãnh của mình để áp đảo đối phương. Mùi máu tỏa ra từ con người xưa kia đã xông pha chiến trận nhiều phen tỏa ra khắp nơi khiến kẻ kia nể sợ, khi đó mới chịu cư xử biết điều: “Nhị vị theo ta!”.

“Bồng Uyên, thay ta chăm sóc cho hai vị.”

Lời vừa dứt, trong trại bỗng thấy sắc xuân lấp lánh. Tiếng gió từ bên ngoài cũng không át được giọng mỹ nhân êm ái đang liên hồi vang lên.

Ngay lúc đó, có một cô gái đang gai mắt không chịu được, bực dọc trút giận với Hương Tư bên cạnh: “Tức chế mất thôi... cái đám man di này”.

Hương Tư chau mày nhìn cánh tay của mình đã bị cẩu véo lần lên từng vết, bất giác nhẹ giọng: “Ui chao tiểu muội tốt của ta, chẳng qua là Trọng Uyên không bắt chước Cơ Thương nhà ta cái sự bền lên đó thôi. Muội cũng đừng ghen tuông làm liên lụy đến người ta”.

“Sao chàng ta có thể không nhìn ngang liếc dọc cho được! Chắc chắn là cảm thấy đám nữ nhân đó rất đẹp, phải không?”

Hai người lúc này đang nằm trong một góc khu rừng rậm. Xung quanh không một bóng người, chỉ có đám côn trùng thi nhau chích vào da thịt làm người ta bứt rứt phát điên. Nhưng để nhìn được rõ, chỉ có cách chịu trận trong đó.

“A, tức quá đi mất!” Lạc Tề cắn chặt tay áo, khuôn mặt đầy vẻ bất mãn.

Hương Tư chỉ thấy tức cười. Một mặt nói không động lòng, một mặt lại ghen tuông loạn cả lên, đúng là thiếu nữ đang yêu mà. Rồi đưa mắt nhìn cây

trường cảm sau lưng Lạc Tề, chợt thốt ra tiếng than nhẹ nhẹ, chỉ sợ rằng cấu vật công kênh thế kia sẽ làm bại lộ tung tích.

”Họ ra rồi!” Cửa trại hé mở, Trọng Uyên và Cơ Thương từ trong bước ra. Hai người thuận mắt liếc nhìn nữ nhân mình trần nằm trên giường. Mặt Lạc Tề lúc này nhăn nhó khổ sở cứ như ăn phải hoàng liên đắng ngắt.

Hương Tư khẽ lắc đầu, níu tay Lạc Tề: “Đi thôi, họ đi về phía bờ sông rồi, phải theo sát”.

Cửu Lê tộc vẫn giữ nếp sống hoang dã như thế. Dù cuộc sống ở đây giản đơn thật, nhưng cũng không thể coi thường họ - người ngựa đều tráng kiện vạm vỡ. Lều trại lớn dựng cạnh bờ sông, trải dài mãi nối nhau tít tắp.

Bồng Uyên đưa Trọng Uyên, Cơ Thương đến lều nhỏ nằm ở một góc ven sông, bốn bề hoang vắng, đúng là đủ yên ắng. Người này hình như còn chút căng giác với Cơ Thương, nên đưa hai người tới nơi xong không nói nhiều lời, chỉ cười rồi lập tức bỏ đi.

Lúc này Cơ Thương thấy không có ai làm phiền nữa mới hỏi: “Huynh nghĩ nên khuyên Xuy Vu đầu hàng như thế nào?”.

Trọng Uyên cười: “Chịu thôi, chuyện này không phải sở trường của ta, cứ đến đâu thì liệu đến đó thôi”.

”Huynh không sợ Thiên đế trách tội sao?”

”Nếu ngài muốn trách tội thì sẽ có cách, đâu phải bày ra chuyện này.”

Thấy Trọng Uyên quay người định bước đi, Cơ Thương từ phía sau gọi với theo: “Huynh không sợ ngài sẽ lấy mạng huynh sao?”.

Trọng Uyên dừng bước nhưng cũng không quay đầu lại, vẫn hết sức điềm đạm nói: “Nếu ngài muốn giết ta thì đã ra tay từ lâu rồi, tuyệt đối không đợi đến hôm nay đâu”.

Cơ Thương vẫn đợi để nói ra điều gì đó, cuối cùng lại cố kiềm chế. Chàng quyết định không nói ra nguyên do vì sao mình lại căm ghét Phượng Cẩm như thế. Gì thì gì Trọng Uyên với Phượng Cẩm vốn dĩ đã đáng thương lắm rồi. Cho dù mình có hận Phượng Cẩm thì cũng không nên ghét lây sang Trọng Uyên

Bỗng nhiên Lạc Tề, Hương Tư thấy Trọng Uyên, Cơ Thương mỗi người một ngã: Một người ở lại bên trại, còn người kia thông thả bước đi về hướng nào không biết. Hai nàng bất giác lặng người.

Hương Tư hiểu ý cười cười, huých Lạc Tề: “Vẫn còn chưa đi mau”.

Lạc Tề đáp: “Thế không được, không thể để mình ti ở lại đây”.

”Chà, muội tìm người trong lòng muội, ta tìm tình lang của ta, có gì khác nhau đâu. Đi nhanh lên nhanh lên, khó khăn lắm mới có cơ hội bên nhau đấy.”

”Vậy chúng ta gặp nhau ở đâu?” Lạc Tề nghe nói thấy cũng có lý, mấy khi Cơ Thương có dịp rời Thiên giới để ở bên Hương Tư tí ti chứ. Làm cô gái tốt là phải biết cư xử thuận tình hợp cảnh.

Hương Tư nhòm người lên nghiêng ngó phía xa, chỉ tay vào một ngọn núi cao trên đường đi, nhẹ nhàng bảo: “Ta và muội xong việc sẽ gặp nhau ở chỗ núi kia nhé. Đây là lúc ta cần phải khuyên giải Cơ Thương, không để cho chàng đại dột ra tay với Trọng Uyên được.”

Lạc Tề vội nghe theo. Nàng lướt đi như bay, chỉ sợ chậm chút nữa sẽ mất dấu Trọng Uyên.

Cửu Lê tộc sống quá phóng khoáng. Không theo sát thì ai biết được lúc nào ý trung nhân của mình sẽ bị nữ nhân nào đó lôi vào trại cho “tu thành chính quả”. Nhìn bọn họ ai nấy nhan sắc đều mê hồn người lắm, làm cho Lạc Tề thấy tim mình như bị đè nặng trĩu.

Nàng chưa đi được mấy bước đã nhìn thấy Trọng Uyên ung dung đi lại. Trong khi đó nàng núp vào một bụi cây, rồi cứ như vậy thoăn thoắt di chuyển từ cây này sang cây khác, rõ kìa trái ngược hẳn với dáng vẻ nhân trần của chàng.

Đương lúc hoàng hôn, nữ nhân đều xúm xít quanh lửa trại hát ca nhảy múa, thướt tha uốn éo eo thon, gợi cảm đưa tình hết sức. Thấy Trọng Uyên đi qua tất cả đều gật đầu chào rất lễ độ.

Bỗng sau lưng chàng vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ: “Thượng tiên xin dừng bước”.

Giọng tho thê oanh vàng lại có chút dỗi hờn, đủ làm say lòng người. Lạc Tề thót tim, lại gần hơn nữa thì thấy nữ nhân mình trần lúc ban ngày giờ đã bận xiêm y đầy đủ, đang đứng sau Trọng Uyên. Nói nữ nhân như nước chảy quả không sai, người này mượt mà bóng láng như ngọc, ôn nhu dịu dàng tựa nước. Nếu Hương Tư có vẻ tình tứ e lệ, thì người con gái này trông lại rất nhu mì ngoan ngoãn.

Sau đó thì rõ rồi, nữ nhân này hẳn là bản tính nhu mì vâng lời thật. Ánh mắt cô ta đối với a Trọng Uyên đã nói lên tất cả. Nhìn chàng từ đầu xuống chân, lộ vẻ ngưỡng mộ tột bậc, đôi môi đỏ thắm khẽ hé mở, cất giọng êm mượt như nhung đầy mê đắm: “Thượng tiên giờ muốn đi đâu vậy?”.

”Đi đi lại lại thôi, đợi khi nào chủ nhân của cô nương rảnh thì tìm huynh ấy nói chút chuyện riêng.” Trọng Uyên dừng dung đáp, khác hẳn với vẻ thán phục của những nam nhân xung quanh đối với cô nàng.

Chương 25: Chương 8.3

Lạc Tê vò vò nhánh cây khô, bốn chôn bóc toạc ba miếng vỏ cây.

”Cô nương có chuyện gì?”

”Cô nương đây tên Linh Tiên.” Nữ nhân che miệng len lén cười.

”Tên cô linh khid quá, quả có khí chất tiên nữ.” Trọng Uyên thuận miệng đáp, chau mày nghĩ bụng chẳng lẽ Cửu Lê tộc nữ nhân phóng khoáng ngang tàn đến thế. Ngay cả cô gái hiền lành này cũng có hứng thú dụ dỗ người ta sao? Cũng may là làm thần tiên vạn năm, Thanh đế Phục Nghi đã chạm mặt với đủ loại nữ nhân nên lòng không chút xao động lung lay. Chỉ tội cho Lạc Tê đang đứng sau lùm cây, cào gan xé ruột ghen ghen sôi sục.

Linh Tiên tiến lại, nắm lấy tay áo Trọng Uyên khẽ níu lại: “Chủ nhạn bảo thiếp chăm sóc cho Thượng tiên. Thượng tiên, mời đi theo tiện thiếp”.

Mắt long lanh mở to không giấu tình ý. Mỹ nhân khẽ uốn thân mình tuyệt mỹ, vừa đi vừa nói: “Chủ nhân giờ này vẫn đang đàm đạo với các huynh đệ, nên bảo ta dẫn Thượng tiên đi”.

Trọng Uyên vốn định khước từ nhưng không hiểu nghĩ ra chuyện gì, lại đồng ý đi theo.

Thấy vậy, Lạc Tê càng ghen tuông phát cuồng, trong lòng như có một biển lửa hùng lực thiêu đốt.

Hừ, ghen chết đi được.

Linh Tiên dẫn Trọng Uyên tới một góc khác của bờ sông, cát trắng ngút ngàn, những hàng lau tít tắp. Đầm nước trong veo tới tận đáy, thỉnh thoảng lại thấy vài chú linh âu đập nước bay lên, sắc lông trắng pha đen, trán đỏ như son, cực kỳ đẹp mắt. Giữa buổi hoàng hôn lộng lẫy, nơi đây đẹp chẳng kém gì vùng biển lớn của Thiên Hắc Sơn.

Trọng Uyên thừa nhận mình là kẻ vô cùng coi trọng cảnh vật xung quanh nơi ở. Thế nên chàng cứ mãi mê đắm chìm trong sắc biếc thiên thủy đến nỗi chẳng hay Linh Tiên đang xích lại gần kề.

Lạc Tê thừa nhận, nàng cam tâm tình nguyện thừa nhận rằng lúc này lòng bức bối lắm. Hai chân cứ nhúc nhích muốn đi theo: một mặt muốn nhìn cho rõ Trọng Uyên, một mặt muốn hunh hổ xông ra ra chửi cho ả tiện nhân kia một trận toi tã, cấm người không được bốn cợt với nam nhân của ta.

Nhưng nghĩ thế nào nàng lại nuốt hận vào trong, lừ bước, cau có mặt mày đưa tay bóc nát vỏ cây. Mắt nhìn thân người mềm mại của linh Tiên càng áp sát vào Trọng Uyên, tim nàng bỗng ừ rừ thảm thương như hoa kia lụi tàn vì sương giá.

”Chẳng hay lần này Thượng tiên đến có chuyện gì vậy?”

Trọng Uyên sực tỉnh, lòng thấy hơi kỳ lạ, hỏi: “Lúc ta đến không phải là đã nói với Xuy Vưu rồi sao?”.

”Linh Tiên lúc đoạ trong người không được khỏe, đầu có nhớ được nhiều.” Tiếng cười dịu ngọt, câu trả lời của Linh Tiên dường như làm người ta phải tự tìm ra ẩn ý. ả ta thở mạnh một tiếng, cả thân hình mềm mại áp sát lại gần.

Trọng Uyên có chút bất ngờ, nhướn mày lên, đưa tay đỡ rồi khẽ hỏi: “Cô nương sao vậy?”.

”Linh Tiên trước giờ có chút bệnh chửa mãi không xong. Chẳng hay Thượng thần có thể giúp ta trị khỏi được không?” Linh Tiên kéo tay Trọng Uyên, làm ra vẻ khổ sở khiến người ta phải thương xót.

Trọng Uyên lại nhướn mày lên, trả lout cho có: “Tại hạ chỉ biết xem bói bát quái, chứ không biết trị bệnh”.

Linh Tiên sững sờ, đầu ngơ chàng lại đáp như thế, đành ra vẻ tội nghiệp mở miệng nói tiếp: “Vậy thì Thượng tiên có thể xem giúp ta một quẻ chứ?”.

Trọng Uyên làm phép hóa ra chiếc gương đồng, thoáng cười: “Tiên công xem bói đất lắm, chỉ e cô nương không trả nổi”.

”Thượng tiên cứ nói đùa, Linh Tiên thực lòng chẳng ngại không trả nổi, cùng lắm thì...” ả ta xích lại gần hơn: “Ta lấy thân này báo đáp”.

Đúng lúc ấy một bầy chim từ bụi cây đằng sau bỗng đập cánh bay lên xao xác. Linh Tiên quay lại nhìn không biết chuyện gì đang xảy ra, ngó ngang liếc dọc hồi lâu vẫn không phát hiện ra điều gì, lại quay về tiếp tục đeo bám Trọng Uyên. Trọng Uyên thờ dãi.

Có những chuyện không cần bói toán vốn đã biểu hiện trước mắt. Hạng anh hùng như Xuy Vưu mà cũng dùng đến mưu hèn này thì thật không thể ngờ.

Chàng cũng không chút lảng tránh, quay lưng gương bát quái lên, nhếch mép cười, hỏi: “Ngươi định dụ dỗ ta thế nào hả, hồi con tiểu yêu tinh kia?”.

Linh Tiên sùng sốt, vội vã cởi bỏ xiêm y của mình rồi chạy tháo thân về phía đám người, miệng hét lên: “Chủ nhân, người phải lấy lại công bằng cho tiện thiếp! Thượng tiên cường bức tiện thiếp”.

Lạc Tê há miệng tròn mắt, ai ngờ mọi chuyện lại xoay chuyển đến nước này. Nhưng Trọng Uyên vẫn vô cùng bình thản, tay cầm bát quái vững như bàn thạch, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Nàng nghĩ đầu sao cũng có kịch hay để xem rồi. Ai bảo chàng cứ mập mờ lảng tránh với ả ta, giờ xem chàng giải vây thế nào.

Linh tiên vừa kêu lên một tiếng, thì tất cả dân chúng trong lều trại đều đổ dồn ra cả, xúm quanh vây lấy Trọng Uyên. Một biển người đông đúc chen chúc. Theo sát là Xuy Vưu cùng chín huynh đệ lúc đó cũng nghe tin mà nhao tới. Yêu nữ khóc bù lu bù loa rồi nhào vào lòng Xuy Vưu.

Xuy Vưu nổi giận đùng đùng. Mấy huynh đệ to cao khác thường của hắn cũng hùa theo, chen lấn giữa đám đông tiến vào. Vài kẻ đã lách được vào trong, vẻ sẵn sàng đối đầu...

“Thần tiên mà lại làm những chuyện như thế, ta thấy ngươi đúng là đồ chẳng ra gì.” Xuy Vưu ôm mỹ nhân đang run lấy bầy trong lòng, tỏ rõ khẩu khí muốn hỏi tội.

“Mang tiếng là tiếp đón mà lại hành động như thế, ta thấy lão đệ cũng là hạng không ra sao.” Trọng Uyên vẫn thản nhiên như kẻ ngoài cuộc, điềm tĩnh lạ thường.

Một người cạnh Xuy Vưu gầm lên một tiếng giận dữ: “Ta biết hôm nay hai người từ Thiên giới đến, nhất định không phải việc gì tốt. Đại ca, đại ca, ta nghĩ hay giết quách chúng đi là xong, đỡ phiền nhiễu”.

“Giết hắn! Giết hắn!” Như ma xui quỷ khiến, những kẻ đứng xem xung quanh đồng loạt giơ tay hét lớn như muốn dồn Trọng Uyên vào đường cùng.

Theo lý, Trọng Uyên không thanh minh thì nên nói dối lời. Nhìn chàng cứ neho mắt cười cợt như thế, ngay cả đênw Lạc Tê cũng muốn giơ nắm đấm dạy cho chàng một bài học.

Đúng lúc ấy Cơ Thương cũng nghe tin vội đến ngay. Trên bầu trời cao rộng, một bóng áo đen thẫm đột nhiên xuất hiện, rồi từ từ hạ xuống bên Trọng Uyên. Chàng ta lạnh lùng nhìn Xuy Vưu. Linh Tiên trong vòng tay y vẫn chưa mặc xiêm áo, cả thân thể phô bày ra như bạch ngọc không tí vết, quả là lóa mắt. Cơ Thương bất giác cúi đầu hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Một thuộc hạ bên cạnh Xuy Vưu vội cướp lời đáp: “Thần tiên này muốn làm nhục Thánh cô cô, tội đáng muôn chết”.

Nghe đến ba chữ Thánh cô cô, Lạc Tê suýt nữa phun cả nước miếng ra vì buồn cười.

Cơ Thương chau mày quả quyết: “Không thể nào, các ngươi vu khống”.

Vừa dứt lời, cả dân lẫn lính bỗng sôi sục lên. Đúng y như những gì Trọng Uyên nghĩ, bọn họ vốn muốn vu vạ mà, đáng tiếc là dùng thủ đoạn này quá bản thủ. Ánh mắt đổ dồn về Xuy Vưu, hai người đối mặt nhìn nhau. Trọng Uyên cười, khoảnh khắc đáng khinh bỉ ấy không lời nào tả nổi. Xuy Vưu bỗng đỏ mặt tía tai, quát ầm lên: “Cửu Lê tộc không thể dung thứ cho tội lỗi của ngươi đã dám hành động lỗ mãng ở đây. Giải hắn xuống cho ta!”.

“Đội đi!” Từ rừng cây um tùm bên sông bỗng vang lên giọng nói của một cô gái. Ra là Lạc Tê, vừa dứt lời nàng đã tức khắc lướt bay tới bên Trọng Uyên.

Nàng tình tứ đưa tay ấn nhẹ vào ngực chàng: “Ta đã nói chàng không đủ bản lĩnh để đấu với cô gái đó đâu. Ta ở đằng sau xem bao lâu rồi. Chàng còn bảo ta đội chàng làm gì. Đáng ghét quá mà.”

Nàng cũng bắt chước Linh Tiên ban nãy, nhanh chân áp sát Trọng uyên tỏ vẻ thân mật, nói naqing đầy ý tứ. Sự xuất hiện đột ngột của Lạc Tê lúc này khiến cho những người của Cửu Lê tộc đều ồ lên bàng hoàng.

“Ngươi là ai?” Linh Tiên ngờ đâu màn kịch ban nãy đã bị người ta nhìn thấy hết, bất ngờ chuyển từ xấu hổ sang giận dữ.

“Ta là ai?” Lạc Tê chống nạnh tiến về phía trước, trừng mắt lạnh lùng: “Ta là chính thất phu nhân của chàng đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 8.4

Không đợi Xuy Vưu và đám người kia kịp tiếp lời, nàng đã giậm chân la lối om sòm lên, làm cho Cơ Thương – người vừa lộ vẻ khó chịu khi thấy nàng

xuất hiện cũng phải tròn mắt ngơ ngác. Trọng Uyên nhìn nàng chỉ muốn phì cười, thôi thì cứ để nàng bộc lộ hết bản lĩnh.

“Cô nương, ta nghĩ người đã đổi trắng thay đen một cách quá mức rồi đây.”

Linh Tiên bị vẻ hung dữ của Lạc Tê làm cho kinh ngạc tột cùng, không thể không lùi một bước, nép mình trong vòng tay hộ pháp của Xuy Vưu, ánh mắt lảng tránh nói: “Có phu nhân là hạng đàn bà hung tợn như người, hấn không ra ngoài trăng gió mới lạ đấy”.

Xuy Vưu nghĩ ngợi, thật lòng vẫn không thấy Thanh để trước mắt có vẻ gì giống như đã thành gia thất.

“Phục Nghi, người thành thân rồi sao?”

Trong Uyên đưa tay kéo “nàng sói cái” đang đứng giữa đám đông nhe nanh giương vuốt vào lòng, bình tĩnh khẳng định: “Đúng, tuy chưa có danh phận phu nhân, nhưng thực sự là phu thê, sắp thành thân rồi. Đây chính là Phụng tộc Cửu công chúa”.

Lạc Tê háng giọng một tiếng, lấy làm đắc ý lắm, dường như không nhìn ra những điều ẩn trong lời nói của chàng. Tâm trạng đang ủ rũ lập tức chuyển sang phấn chấn. Nàng “nhập vai” hào hứng bội phần, diễn càng xuất thần hơn, trừng mắt làm cho những kẻ xung quanh nể sợ chỉ dám lén thăm thì bàn tán. Tình cảm thật chân thành, cảm xúc mãnh liệt quá, thế này thì nên tin lời ai bây giờ.

Lúc này, thấy cơn nóng giận của Lạc Tê có vẻ dịu lại trong vòng tay Trọng Uyên, Linh Tiên nhân cơ hội lật lại thế trận, lải nhải với Xuy Vưu: “Chủ nhân người phải lấy lại công bằng cho Linh Tiên! Thần tiên kia thật là định cường bức Linh Tiên của ngài”.

Xuy Vưu hằm hằm tiếp lời: “Cứ coi như là phu nhân đến thì sao chứ, có chứng cứ rõ ràng ở đây, người còn gì để nói không?”.

Lần này thì đổi sang Trọng Uyên cố gượng cười rồi vội vã đưa tay bịt miệng Lạc Tê. Nàng đang loạng choạng trong tay chàng, vẫn có thêm vào mấy lời chưa nói: “Các người thì hiểu cái gì chứ?”.

Linh Tiên mắt trong xoe há hốc miệng: “Người có ý gì?”.

“Đồ ngu, chàng vốn dĩ đâu có thích nữ nhân.”

“Hả!” Xuy Vưu cùng đám người trong tộc nhón nhác cả lên, thực là không dám tin, cũng không biết ai biết tường tận chuyện này, hỏi thêm một câu: “Thế Phụng Cẩm thì sao?”.

Sao lại là người con gái này nhỉ? Tuy thắc mắc nhưng Lạc Tê không bức bối, vẫn diễn tròn vai, nghiêng rặng thót lên: “Nếu không phải thì có sao hai người họ không nên duyên. Đều là che mắt các người cả thôi. Hôm nay người muốn đổ tội cho chàng làm nhục người, ta mới bắt đắc dĩ nói ra bí mật này, nếu là...”.

Mắt nàng quét một lượt qua đám đông, tìm một nam nhân sáng sủa nhất, chỉ vào hấn mà nói: “Nếu là người tố thì ta còn tin được, sẽ đứng về phe người mà vạch tội chàng! Ui chao... Số ta khổ... Vốn là tiểu lão cừu này của Phụng tộc không ai dám rước, không thì đã chẳng phải nhờ chàng cưới ta làm gả”.

Giả bộ rút khăn tay của Hương Tư ra lau nhẹ nơi khóe mắt, Lạc Tê khẽ liếc sang hai bên: một bên là đám người của Xuy Vưu, sắc mặt thay đổi dị thường, nghi ngờ do dự, chắc đã dao động; liếc nhìn Trọng Uyên, chợt thấy ánh mắt chàng sừng sờ bàng hoàng cực độ, nàng hoảng hốt vội nấp sau lưng chàng, không nói thêm gì nữa.

Xuy Vưu cười ha hả, đẩy Linh Tiên ra. Thấy Trọng Uyên đang tiến lại, y đưa tay vỗ vai chàng nói: “Thì ra là có chút hiểu lầm. Ta đã nói rồi mà, lão ca của ta là người đường hoàng, sao có thể làm ra những chuyện táng tận lương tâm kiểu đó được?”.

Ngoảnh đầu lại sức nhớ ra chuyện Trọng Uyên không thích nữ nhân mà Lạc Tê vừa nói, Xuy Vưu hơi hoang mang bỏ tay ra, làm ra vẻ hào sảng nói: “Đi, huynh đệ ta vào trại hội họp, có chuyện gì thì nói”.

Những người còn lại lập tức tản ra, Trọng Uyên và Xuy Vưu đi trước, Cơ Thương, Lạc Tê theo sau.

Xuy Vưu hạ thấp giọng: “Lão ca, huynh hiểu cho, bây giờ đương là thời kỳ lắm cơ sự rồi ren, có gì sơ suất xin lượng thứ”.

“Không phải ngại.”

Chỉ còn lại hai người Lạc Tê và Cơ Thương sừng sừng bước đi cạnh nhau. Người này vốn dĩ không nhiều lời lại có chút thù địch khiến Lạc Tê không mấy dễ chịu.

Nàng đột nhiên nghĩ, hay là rút lui đi tìm Hương Tư. Kết quả là Trọng Uyên hình như đọc được điều đó, quay lại níu lấy nàng kéo về bên mình.

Hầy! Chết tiệt, không lẽ vừa rảnh ra là muốn giữ mình lại bắt bẻ một trận sao. Lạc Tê trong lòng bứt rứt lắm, muốn quay ra mắng cho chàng một trận. Ấy mà, ừ thì dẫu sao mình giúp chàng giải vây thật, nhưng bịa chuyện như thế sẽ để lại điều tiếng không mấy hay ho. Thế nên nghĩ đi nghĩ lại, chợt thấy tốt nhất là không manh động để tránh “tan cửa nát nhà”. Nàng nín nhịn không nói nữa, Trọng Uyên cũng không có cơ gì trách nàng mà.

Bốn người đi vào trong trại, Xuy Vưu nét mặt trầm xuống, nói: “Nói đi, mấy người đến đây rốt cuộc là có việc gì, ta chẳng thể tin là chỉ muốn mời ta uống rượu”.

“Trận quyết chiến ấy xảy ra làm cả đại hoang này suýt nữa tuyệt đường sống. Giờ đây không dễ gì có được sự an bình hạnh thông. Xuy Vưu huynh nghĩ thế nào?” Trọng Uyên hiểu, từ khi biết ý nên nhóm ý định đá mình ra khỏi cửa, bản thân đã không thể nói nặng nề độ hòa nhã nữa, chỉ có thể thẳng thừng ra như thế.

Xuy Vưu lấy từ trên tường xuống một thanh Huyết Nhận đao, một vũ khí quý lợi hại vô song ẩn trong vẻ ngoài thanh nhã giản dị của một cổ vật. Phù lên khắp cây đao là một sắc đỏ như huyết. “Nghĩ thế nào? Hiện tại ta thấy khá ổn đó chứ.”

Cái này nói ra không ăn nhập chuyện đang bàn, Trọng Uyên biết đáp sao cho phải? Lạc Tê nhìn Xuy Vưu thấy chướng mắt lắm. Dù người này cũng có tướng mạo tuấn tú, nhưng thể hiện ra bên ngoài thì cực cần thô lỗ, nhất là cái bấy gài hôm nay, làm nàng không thể nở nang được. Nam tử đối đầu nhau tất phải dùng mưu, nhưng nhất định phải chọn cách đường hoàng kiêu bạc trượng phu, và cũng không nên làm liên lụy đến nữ nhân bên mình.

Dĩ nhiên khi mới nhìn, nàng cũng không nghĩ Xuy Vưu là hạng người như vậy. Bất ngờ nàng khẽ thốt lên: “Không đáng mặt anh hùng”.

Huyết Đao chưa cắt vào bao da dê vẫn nằm trên mặt đất. Xuy Vưu nhồm dậm rồi bước một mạch tới chỗ nàng. Đôi mắt tròn tròn trừng trừng đầy hăm dọa khiến Lạc Tê trong một phút không đề phòng đã bị vẻ hung tợn kia dọa cho suýt ngã nhào xuống đất, may mà có Trọng Uyên ở bên đã kịp đỡ lấy nàng.

“Được thôi. Thế thì ta có gì nói nấy.” Xuy Vưu nhìn thẳng vào mắt Trọng Uyên: “Người chẳng là cái quái gì cả, ta không thèm dây dưa với người đâu. Sự hưng vong của Cửu Lê tộc ra người đừng có những mũi vào, không liên quan đến người”.

Trọng Uyên chẳng hề nao núng, chỉ cười. Lòng Lạc Tê lửa bùng lên sôi sục, muốn xông lên cãi lý với y nhưng lại bị Trọng Uyên giữ lại.

Rồi chàng đồng dạc đáp: “Phất Tức ta chỉ đang băn khoăn, nhờ bản thân còn chút tài mọn mà nhìn trước được sự suy thịnh hưng vong ngày sau của tộc các người. E rằng lúc đó các người muốn lui cũng không có đường lui”.

Thanh đế Phục Nghi là ông tổ của thuật bát quái! Xuy Vưu nghe mấy lời này chột sững lại, mặt mũi sưng sía đi quanh trại mấy vòng, cuối cùng gầm lên chửi rủa, rút thanh Huyết Nhận Đao ra đặt trên lòng bàn tay, đối mặt Trọng Uyên hét lớn: “Người thì biết cái quái gì mà lui cũng không có đường lui. Cửu Lê tộc của chúng ta đã đến bước đường nào? Nếu người đoán được kết cục thì còn đến đây hỏi làm gì?”.

Trọng Uyên tiếp lời luôn: “Kịp thời quay đầu, vẫn còn lối thoát”.

Xuy Vưu lắc đầu vung đại đao lên, nghe thấy rõ tiếng lanh canh loảng xoảng chất chúa: “Năm đó nếu như người đoán trước được kết cục ngày hôm nay, thì người còn quy hàng không?”.

Một câu nói xuyên nhói tâm can.

Xuy Vưu khinh bỉ nhất là việc Phục Nghi chủ động đầu hàng. Giờ đây trong ngũ đế chỉ còn lại mình Thanh đế có thể hành tẩu phóng khoáng tự tại. Cứ nghĩ đến chuyện Viêm đế - người thân của mình - bị giam giữ tại Bách Thảo Viên là Xuy Vưu lại hận sôi sục lên.

Hận sâu lắm, đây là hành vi của kẻ tiểu nhân, sao xứng mặt đại anh hùng.

Trọng Uyên quay sang nhìn Lạc Tê, nàng đang mở to cặp mắt xinh đẹp đầy tò mò. Cứ để nàng ngây thơ như thế có khi lại là việc hay. Trong lòng Trọng Uyên thầm trả lời “có”, những chưa thèm đáp lời kẻ đang sừng sộ chen ép người khác kia.

“Cút đi!” Xuy Vưu đan tay vào nhau quát, “Vận mệnh Cửu Lê tộc ta thế nào không cần người dính vào, càng không cần người đến làm chó săn cho Hiên Viên”.

Trọng Uyên không tỏ ra phật ý, chỉ thờ dài rồi chủ động kéo Lạc Tê và Cơ Thương rút lui.

“Đừng có mà vác mặt đến nữa. Hôm nay đã cuốn xéo khỏi Cửu Lê rồi, trừ khi là người muốn gây chiến với ta, không thì một bước coi như vào cõi chết rồi”.

Cửu trại hạ xuống, mấy lời hăm dọa cộc lốc của Xuy Vưu vẫn vọng đến khiến Lạc Tê bất bình hết sức.

Cơ Thương không nói gì, chỉ đưa mắt ra hiệu cho Trọng Uyên, rồi gồng mình vận công bay đi, chắc là đi tìm Hương Tư.

“Tức chết đi được! Chẳng sao có thể bình thân như vậy được? Cái tên Xuy Vưu đáng chết này!”

Lạc Tê giận dữ dậm chân. Trọng Uyên chỉ cười rồi ghì chặt nàng vào thân cây như bắt được một con thú nhỏ, khẽ bảo: “Phu nhân, đừng nói chuyện khác. Ta giờ sắp thanh bại danh liệt dưới tay nàng rồi, cái mạng nhỏ này cũng mong manh lắm. Mong phu nhân tiếp tục phát huy bản lĩnh thần thông “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Lạc Tê hiểu ngay ý chàng định nói gì, vội vàng hét lên: “Ta không nói như thế, chẳng lẽ nói chàng bị bắt lực hả?”.

Trọng Uyên háng giọng bước tới gần hơn, cũng không biết là nên cười hay nên trách nàng, khuôn mặt thanh tú tuyệt trần của chàng cứ nghiêng qua ngó lại liên hồi như trên người Lạc Tê. “Nàng noi với bao nhiêu người rằng ta không thích nữ nhân. Ta không biết phải làm sao để chứng minh lại cho người ta thấy sự phong lưu của ta nữa?”

Lạc Tê lặng người, nhìn qua vai chàng thấy bên ngoài rừng cây vẫn còn mấy người Cửu Lê đang canh gác nghiêm ngặt. Nàng thận trọng hỏi: “Ở đây đông người quá... Ngộ nhờ bị trông thấy thì chẳng phải công lao bịa chuyện của ta đổ hết xuống sông xuống biển sao?”.

“Vậy không phải rất hay sao?” Trọng Uyên thân nhiên nói. Dưới bóng cây, chàng nở nụ cười mê hồn: “Để cho những lời nàng vừa nói ban nãy tan thành mây khói hết”.

Lạc Tê đáp lại bằng một nụ cười tinh quái, khẽ áp đầu vào ngực chàng nói nhỏ: “Ta sợ bị chúng tấn công lắm. Hay là tìm một nơi khác nói chuyện vậy. Chỉ có chàng biết, ta biết là được rồi”.

Thấy Trọng Uyên trầm ngâm hồi lâu không trả lời, lòng nàng bắt đầu bồn chồn không yên. Trông những kẻ Cửu Lê tộc ngày càng hung tợn chột lo lắng quá. Nàng hoàn toàn không thích ầu ơ... .

Lúc này Trọng Uyên bất ngờ nhấc cổ nàng lên như nhấc một chú gà con. Mắt nàng bỗng hoa lên, chàng cứ thế lôi nàng đi đến ven mép nước. Chỗ này hình như là bờ bên kia sông. So với cảnh lều trại nối nhau san sát phía đối diện thì nơi đây thưa thớt hơn hẳn, có vẻ như chưa ai đến sinh sống. Lạc Tê căng mắt ngắm nhìn thấy cảnh sắc cũng không kém phần thanh tú mỹ lệ. Những cánh cò trắng pha đỏ son từng đoàn bay qua trước mặt rồi đáp xuống mặt hồ ria lông ria cánh, hay ngụp xuống mò cá tôm.

Cả mặt hồ im lìm bình lặng, một luồng gió lạnh thorn ngát lửa tới.

Nàng thốt lên: “Nơi này tuyệt quá!”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 8.5

Vừa dứt lời, đang quay ngang quay ngửa thì đầu nàng bỗng bị một bàn tay ấm áp ghì lại, rồi từ từ bốn mắt đối diện nhau. Một luồng khí nóng rực bỗng phả vào mặt. Lạc Tê ứ ớ khẽ nhúc nhích tỏ ý phản kháng, nhưng rồi lại lập tức ngoan ngoãn cam chịu. Nàng chỉ hỏi khẽ: “Chàng... chàng muốn làm gì?”.

Lập tức cái miệng vẫn đang huyền thuyên liên hồi bị khóa chặt bằng một nụ hôn. Hương trúc sức nức làm cho đầu óc nàng choáng váng.

Nàng cố ý níu áo đối phương nhưng cũng không phản kháng như lần trước, để mặc cho Trọng Uyên xâm chiếm mọi góc ngách phía sau đôi môi hé mở.

Nói thật là nàng đã có chút tình cảm với nam nhân này rồi.

KHông cần nói nàng đã lo lắng chùng nào trên đường đến Cửu Lê tộc; khỏi cần nói khi nhìn thấy chàng được những nữ nhân khác đối xử ngon ngọt nàng đã ghen thế nào; và càng không cần nhắc đến khi chàng không được trọng dụng nàng đã xót xa bao nhiêu. Hình bóng này dường như đang dần chiếm trọn trái tim trống trải của nàng. Từng chút từng chút một, mưa dầm thấm lâu.

Chàng ghì chặt nàng vào lòng, một tay vuốt ve làn tóc mây, tay kia luồn qua giữ lấy eo nàng. Cảm thấy cây trường cầm đeo sau lưng Lạc Tê vương vãi nhưng lại sợ đụng đến nó thì dở cuộc vui, nên chàng để mặc không chạm vào. Dần dần thân thể nàng cứ mềm nhũn ra, dường như lịm đi trong tay chàng.

Môi miệng quẩn quít, Lạc Tê ngày thường vẫn tinh táo là thế, giờ đây bỗng ngu ngơ như mất trí. Mặt nàng đỏ bừng, toàn thân tê liệt.

Có lẽ.. chỉ có tình yêu mãnh liệt như thế mới có thể giúp bản thân dần quên đi những đau thương trong quá khứ.

Khẽ run lên, nàng bắt đầu đáp lại. CHI là tiếng kêu khẽ thích thú, cụp mắt cúi đầu ngượng ngùng chạm khẽ vào đầu lưỡi chàng, nhưng cũng đủ làm cho đối phương rực lửa trong lòng. Nam nhân ấy ngày thường vẫn điềm đạm, giờ đây lại không kiềm chế nổi.

Chàng... thực sự thích mình rồi.

Lúc trước nàng vẫn nghi ngờ, nay thì kinh ngạc khi chứng kiến nam nhân hào hoa đi mây về gió ấy bỗng trở nên phóng khoáng cuồng nhiệt, thậm chí kích động trước sự đáp lại của mình.

Phải lòng chàng, bởi chàng trân trọng mình hơn hẳn đám nữ nhân tro trên thích lao vào lòng chàng như thiêu thân. Phải lòng chàng, bởi không kẻ ở bất cứ đâu đều nắm chặt tay mình không rời một giây. Phải lòng chàng, bởi trái tim son sắt ấy luôn khắc sâu vào hình bóng mình.

Nàng đâu có biết, Trọng Uyên chờ đợi giây phút này đã bao lâu.

Nhịn nhục chịu đựng, mặc người đời mỉa mai chê cười, hạ mình từ bỏ sự tôn nghiêm chỉ mong tìm lại nàng.

Trọng Uyên dùng hết sức lực toàn thân siết nàng chặt hơn. Được cùng nàng hòa làm một dù có thịt nát xương tan cũng đành.

Phượng Cầm, Phượng Cầm của ta.

Ta sẽ không để nàng biến mất lần nữa, không để nàng lại rời xa ta.

Nàng... cuối cùng nàng đã trở về...

Trăm năm trước, khi nàng nhả huyền đan ra, khi ấy Trọng Uyên chỉ biết lực bất tòng tâm đứng nhìn người mình yêu thương biến mất trước mắt. Phút giây đó chàng đau đớn khôn xiết, nguyện lấy tính mạng mình để đổi lại sự hồi sinh cho nàng. Nhưng lực bất tòng tâm, người ấy đã không còn trên đời rồi.

Thanh đế Phục Nghi có tính sai bao giờ. Vậy mà ngay cả người thương yêu nhất cũng không giữ nổi.

Sự đau khổ ấy đã thiêu đốt chàng suốt trăm năm nay.

Mãi cho tới khi nhìn thấy Lạc Tê nhí nhảnh hoạt bát xuất hiện trước mặt, chàng mới biết, ông trời đã cho chàng thêm một cơ duyên thứ hai. Thế là chàng đã đợi được.

Trợn đời trợn kiếp, quyết chẳng phụ nhau.

Bất ngờ chàng thấy nàng rơi lệ, gục đầu vào vai chàng, hồi lâu không ngẩng lên.

Trọng Uyên khe khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

Lạc Tê lắc đầu, nín chặt áo chàng, giọng nói trầm xuống: “Ta vẫn cho là ông trời bạc đãi ta quá, ta vẫn nghĩ sẽ chẳng có ai yêu thương ta...”

“Lần này nàng đã tin ta chưa?” Trọng Uyên đưa tay lau đi những giọt lệ trên má nàng.

“Ta...”

“Phu nhân đã thừa nhận bản thân mình là chính thất rồi, không biết khi nào thì nên hoàn tất đại sự đây?” Trọng Uyên khẽ sát nàng thủ thủ. Câu hỏi này khiến Lạc Tê suy chút nữa ngã khụy xuống.

Thực lòng nghĩ, cái gì nên nói thì nói, nên giữ thì giữ. Nếu nói đến chuyện có tình cảm với Trọng Uyên thì chắc chắn rồi, nhưng cứ mỗi khi nhắc đến chuyện này chẳng hiểu sao nàng lại nhớ tới Trường Cầm. To gan lớn mật, đi theo người ta không biết e sợ gì, đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân không ngại, hôn ta cũng không sợ, nhưng đến khi nói chuyện nghiêm túc thì lại bắt đầu chùn bước.

Trọng Uyên tự nhiên buông một tiếng thở dài, âu lo: “Chỉ e là trước mắt chuyện Cửu Lê tộc chưa xong sẽ phiền phức lớn đấy”.

“Sao? Chàng nói vậy là có ý gì?”

“Ngày mai nếu lại vào Cửu Lê tộc thì sẽ dẫn đến giao tranh, mà chuyện này nếu không giải quyết thì Thiên đế cũng sẽ giáng tội. Chẳng dễ dàng đâu.”

Lạc Tê trong lòng có chút lo lắng hoang mang: “Vậy phải làm sao?”

Đúng lúc Trọng Uyên đang đưa tay lên nhắm tịt, bỗng một trận gió lạnh buốt thổi qua, trời chuyển âm u. Lạc Tê bật tiếng ho rồi vùi mình vào lòng Trọng Uyên, kinh ngạc kêu lên: “Sao thế này?”

Bạch hà bích thủy bỗng trào sôi sóng cuộn. Những chú chim đang dừng chân nghỉ ngơi trên sông hốt hoảng đập cánh nhát loạt bay lên kéo theo một trận cuồng phong dữ dội. Những hàng lau khô héo, cá tôm quẫy sóng tràn.

Trông thấy cảnh tượng này Lạc Tê liên tưởng ngay đến Hương Tư - người mà nàng đã hẹn sẽ gặp lại ở trên đỉnh núi.

Người có thể làm cho vạn vật trở nên khô cạn thế này chỉ có Hương Tư. Nữ thần hạn hán một khi cời bỏ chuỗi ngọc phong tỏa pháp lực sẽ làm cho mọi thứ, cây xanh nước biếc cách xa nàng ấy đến hàng trượng cũng biến thành tro bụi tàn lụi.

Rốt cuộc đây là chuyện gì, mà khiến cho cô gái vốn hiền từ không muốn hại một sinh linh nào phải tháo bỏ phong ấn...

Hồn vía chao đảo nàng nắm lấy tay áo Trọng Uyên nói: “Mau đưa ta đến đỉnh núi đó”.

Trọng Uyên nắm tay kẻ vai đưa Lạc Tê bay về phía nàng chỉ, hai người lơ lửng nhanh rồi đáp xuống đỉnh núi hẻo lánh xơ xác.

Trước mắt không thấy gì.

Chỉ nhìn thấy dấu vết vật gì bị kéo lê đi ở một góc.

Thế Hương Tư đã đi đâu? Tỉ ấy đi đâu? Cơ Thương nữa?

Bất gặp cảnh nguồn nước trên đất Cửu Lê tộc bỗng cạn khô, Lạc Tê nghiêng răng dậm chân thốt lên: “Chắc chắn là có liên quan đến Cửu Lê tộc, ta phải

đi tìm HƯƠNG TỬ”.

Trọng Uyên chỉ khuyên nàng bình tĩnh lại, điềm đạm lấy gương bát quái Phục NGHI của mình ra tung lên trời. Gương bỗng nhân lên gấp bội. Cảnh tượng trên đỉnh núi bỗng đập vào mắt Lạc Tê khiến nàng không kìm được hét thất thanh lên: “Trà HƯƠNG TỬ lại cho ta!”.

Trong gương bát quái là một gã đàn ông cường tráng đang cười nham hiểm, giữ chặt HƯƠNG TỬ ép nàng ấy lê lét từng bước.

“Người đừng có lại đây!” HƯƠNG TỬ lúc đó đã không còn chút pháp lực nào, làm sao có thể chống cự được với sức mạnh cường bạo kia. Kẻ vũ phu nắm tóc nàng cười lớn: “Hay quá, đang chán không có trò gì tiêu khiển!”.

“Người không sợ THIÊN ĐẾ nổi giận sao?” Trong cơn nguy cấp, HƯƠNG TỬ chớp lấy cánh tay đối phương hỏi vặn lại.

“Hahaha sợ cái gì, đang lúc vô vị chán chường được mua vui bằng một trận sát phạt vô cớ, chẳng phải tuyệt lắm sao. Cửu LÊ tộc đã sớm chuẩn bị tâm thế cho cuộc binh đao này rồi.”

KHÔNG MẶT KẸ này dần hiện rõ. CHI THOÁNG NHÌN, Trọng Uyên đã đủ đoán được kẻ đó là ai, chàng hạ giọng nói: “Ngờ đâu chính là hắn”. Kẻ kia đích thị là tam đệ BÔNG UYÊN của XUY VU.

Không thể cứ khoanh tay đứng nhìn, phải nhanh tay nắm lấy thời cơ quan trọng giải cứu HƯƠNG TỬ.

Lạc Tê vừa bay vút lên thì chợt thấy CƠ THƯƠNG tay ôm một bó hoa hồ hởi bay tới. Ba người vừa kịp chạm mặt nhau.

CƠ THƯƠNG bỗngggx bàng hoàng nhìn cảnh tượng dưới chân: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Lạc Tê trong cơn cuồng nộ không quên buông lời khích bác CƠ THƯƠNG: “HƯƠNG TỬ đã hoàn toàn không còn chút pháp lực nào, sao người có thể bỏ mặc tí ấy một mình. Dưới chân cô cây đã xơ xác khô héo cả, người bây giờ mới thấy sao, người có phải kẻ ngu không vậy?”

CƠ THƯƠNG đưa mắt nhìn Trọng Uyên, chỉ thấy chàng đưa tay chỉ về phía Cửu LÊ tộc, miệng nói: “Nàng ấy bị bắt tới Cửu LÊ tộc rồi”.

Những lời sau đó không nói cũng đủ hiểu, tay CƠ THƯƠNG khẽ run lên. Người anh hùng lạnh lùng uy nghiêm năm nào ngửa mặt lên trời hét vang một tiếng. Y phục chàng rách toang, một con rồng lớn sắc bạc xuất hiện giữa không trung, móng vuốt quật vào vách núi. Cái đuôi dài chỉ quét qua là xô đổ đồng loạt mấy tầng đá núi cao chất ngất.

Râu rồng lớn bằng cổ tay người cứ rung lên, kèm theo tiếng hét đầy uy lực. Nửa bầu trời bỗng ngập trong sấm chớp mây đen. Nhìn cơn mưa sắp đến, Lạc Tê thấy cả người chao đảo, rồi bị một cơn chấn động làm cho giật lùi lại mấy bước. ngã vào lòng Trọng Uyên.

Cả vùng Cửu LÊ tộc phút chốc chìm trong cuồng phong gió bão, những giọt nước mưa to tưng rơi xuống làm cho Lạc Tê chưa kịp phản ứng gì đã không mở nổi mắt ra.

Cuồng phong ập xuống cánh rừng khiến những cây cối vàng úa đều trối dậy vuron mình vào khoảng không

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tịch diệt chi tâm (6)

Nàng kêu to: “CƠ THƯƠNG huynh bình tĩnh lại chút đi!”.

Trọng Uyên bất ngờ đưa tay ra, bịt miệng nàng lại, lắc đầu, có ý nhắc nàng đừng lên tiếng.

Lúc này CƠ THƯƠNG đã không còn lý trí tỉnh táo, nhất thiết không nên đối đầu với chàng ta. CƠ THƯƠNG vốn đã có ác cảm với Lạc Tê, chẳng may lại nhắm vào nàng như mục tiêu tấn công thì thật là xui rủi.

Dân chúng Cửu LÊ tộc lũ lượt ùa ra, không hiểu chuyện gì đều cố sức cứu lấy những căn lều bị gió lớn thổi bay xiêu vẹo tứ tung. Rồi bỗng ai đó hét lên: “Nhìn lên trời đi!”.

Vừa thu lại móng vuốt vây bạc giữa sấm sét mưa dông, vị thần tiên giáng thế CƠ THƯƠNG đã kịp nhe nanh giương vuốt quét đổ hết những lều trại trên mặt đất, khiến Cửu LÊ tộc không kịp trở tay.

Lạc Tê cùng Trọng Uyên bước tới gần. Chỉ thấy trên mặt đất, trong lều trại, máu vương vãi khắp nơi. Bất chợt một thanh đao bay thẳng một mạch về phía CƠ THƯƠNG.

Đó là huyết đao của XUY VU, nhuộm đầy máu, mùi tanh lợm.

Lạc Tê hoảng hốt hét lên, Trọng Uyên vẫn không hề nao núng. Chẳng biết Cơ Thương khi đã hóa ra mình rỗng thì sức mạnh chiến đấu cao nhất trong các thần. Đó là vì lân giáp phủ trên người tạo thành lớp hộ mệnh tối ưu, mọi binh khí đều không thể làm hại đến chiến giáp tự nhiên này. Dù là Huyết đao nhuộm máu ngàn người cũng không thể làm chàng ta phải e sợ.

Cơ Thương gầm lên một tiếng, rồi giữ chặt Huyết Nhận Đao trong móng vuốt. “Tách” một tiếng, thanh đao bay ngược trở lại hướng bên kia, không chạm đến được một sợi tóc nào của chàng.

Hương Tư ở dưới kia, không rõ là trại nào.

Chỉ biết pháp ứng của nữ thần hạn cùng với thiên thủy công lực cả Ứng Long thần vẫn cùng lúc tương hỗ nhau. Mặt đất khô cạn giờ thiên thủy ngập tràn, chàng bên hiểu ra, nàng chỉ ít... vẫn còn sống.

Thấy lân giáp thần kỳ như thế, Lạc Tê mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lát sau lại thót tim. Chẳng biết trận gió âm u ở đâu thổi tới kéo theo một đám người thân cao hàng trượng từ trên trời nhảy xuống. Kẻ cầm đủ loại binh khí, kẻ cười trên lưng mãnh thú, kẻ hình dạng kỳ dị, kéo đến đông đặc trước mặt hai người và rồng lớn.

Tên Bồng Uyên ấy cũng ở trong đám người hẳn là tám mươi một huynh đệ của Xuy Vưu.

Cơ Thương nhất thời không động thủ, đoán được Hương Tư vẫn còn sống nên cũng yên tâm hơn, đứng đó chờ Trọng Uyên hạ lệnh.

Trọng Uyên cười lớn: “Nếu đã như vậy, tình bằng hữu năm xưa thế là đoạn tuyệt. Bây giờ muốn đấu một trận lớn cũng không ngại gì, tốt hơn hết chúng ta sao không đánh cược thử một phen?”.

Xuy Vưu chìa đao về phía trước quát lên: “Tiểu tử mặt hạng các ngươi đã đột kích Cửu Lê tộc của ta, lại còn dám đòi đánh cược. Hôm nay ta sẽ cho các ngươi có đi mà không có về”.

Mắt Trọng Uyên lạnh lùng: “TA coi ngươi là đại anh hùng, hà cớ gì lại bắt giữ con gái Thiên đế chúng ta, giờ phải trách các ngươi trước”.

“Cái gì?”

“Thà Hương Tư ra! Bọn ác nhân các ngươi!” Lạc Tê hét lớn, nàng đang lo lắng không biết chúng sẽ làm gì với Hương Tư.

Lúc này một kẻ từ phía sau bước tới nói thầm vào tai Xuy Vưu mấy lời. Xuy Vưu có vẻ kinh ngạc, rồi quay đầu nhìn về phía Bồng Uyên.

Bồng Uyên bỗng rúm người lại, bị Xuy Vưu cho ăn một cái bạt tai.

Lạc Tê hi vọng, biết đâu người này còn biết hỏi cái. Nàng níu chặt áo Trọng Uyên, lòng bàn tay mồ hôi ướt đầm như mưa, căng thẳng vô cùng.

Xuy Vưu cất tiếng cười lớn: “Đằng nào thì cũng đã phạm thượng thất lễ rồi, tiện thể đại náo hấn một trận trời rung đất chuyển luôn! Ta sớm đã muốn gây chiến với ngươi, mau lại dưới lưỡi đao của ông nội mi đi, chơi một trận cho đã!”.

Trọng Uyên giữ vẻ lạnh lùng, nhẹ nhàng nói với Lạc Tê: “Nàng đi đi, để hai chúng ta ở lại đây. Hãy thừa lúc hỗn loạn mà cố gắng tìm Hương Tư”.

Lạc Tê vội vã gật đầu.

Chàng nói rồi biến ra gương bát quái Phục Nghi giữa không trung - đó là cổ thần khí danh vang lưu truyền.

Trận chiến hai chọi trăm sắp sửa nổ ra. Trọng Uyên không đợi đối phương có phản ứng, ra tay về lên một đao búa, rồi thẳng một mạch bắn nó vào gương bát quái Phục Nghi, tức khắc thấy ánh sáng lấp lánh tỏa ngập. Trời mây trước mắt chợt nhuộm sắc óng ánh, đỏ thắm tím huyền rực rỡ hiện lên. Vạn lý khói mây cuộn cuộn như tranh hòa cùng những biến hóa trên tay Trọng Uyên. Chàng hạ giọng nói: “Cơ Thương, phòng thủ phía trên”.

Ứng Long lập tức lĩnh ý, chiếc đuôi dài quét mạnh, bốn móng thu lại, quăng cả thân mình vĩ đại lên không, rồi treo mình vững chãi trên đầu tất cả những kẻ dưới đất.

Tuy là một chuỗi hành động, nhưng được hoàn thành trong tức khắc. Đứng trước Trọng Uyên bề ngoài có vẻ trên mây trên gió, tính chàng thực ra rất thận trọng trong đối nhân xử thế. Vì sao Hiên Viên đẩy chàng đến chỗ Xuy Vưu, đương nhiên là có lý của nó.

Cùng là thần thượng cổ nên đều có bản tính khát máu truyền lại từ thời hỗn mang, chỉ cần không cần trọng thì sẽ... Tình hình trước mặt khiến người ta vạn phần đau đầu rồi trí.

Đĩ nhiên Trọng Uyên hiểu Hiên Viên bây giờ đặc ý mừng vui đến mức nào. Điều Hiên Viên mong nhất chính là mượn tay Xuy Vưu san bằng đám vật cản đường. Nếu hôm nay Trọng Uyên bỏ mạng ở nơi đây, coi như Hiên Viên một mũi tên trúng hai đích. Thứ nhất, là có cơ gây chiến với Cửu Lê tộc. Thứ hai chính là trừ khử Trọng Uyên.

Mưu tính mưu tính, Thanh đế Phục Nghi đã lâu lắm không động đến bát quái, có thực là sẽ bị Hiên Viên trấn áp như vậy không?

Phe của Xuy Vưu thấy khí thế của Cơ Thương sục sôi như vũ bão, lập tức cho ba kẻ ra ứng chiến. Người cầm kiếm oai phong hùng dũng, kẻ cầm rìu

hầm hầm hiếu chiến, tên cầm trượng dừng mãnh sừng sững. Có thể nói là, chỉ nhìn tư thế bọn chúng đạp không bay lên, đã cảm nhận được sát khí đằng đằng hung tàn. Và trong tám mươi một kẻ phe địch có đến hơn bảy chục kẻ chưa hề động thủ. Tuy Trọng Uyên và Cơ Thương quyết chiến một lòng không nhượng bộ song đây vẫn là ai khó qua nhất bởi đối thủ quá lợi hại.

Nhưng điều làm Lạc Tê hoang mang nhất là những gì trông thấy dưới kia. Dưới chân họ là người của Cửu Lê tộc, vừa ngẩng đầu quan sát tình hình chiến trận trên trời, vừa lăm lăm binh khí trong tay không rời. Thế trận quả là kinh hồn.

Nàng hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nhắc mình đừng sợ, Trọng Uyên và Cơ Thương đã chặn được chương ngại lớn nhất, nàng hoàn toàn có cơ hội chạy đi tìm Hương Tư về.

Nhưng phải nhắm đúng thời điểm thích hợp nhất.

Đôi tay thon dài của Trọng Uyên phóng khoáng vung nhanh như bay, lúc giống đóa sen nở rộ, lúc tựa kiếm đâm cong trời. Xuy Vưu cầm kiếm lao về phía trước, Cơ Thương đột nhiên hét lên. Trên trán chàng ta máu tươi rỉ ra khiến Lạc Tê há hốc miệng. Ba người chúng có sức mạnh đến thế sao?

Chỉ có Trọng Uyên hiểu: ở vị trí phòng ngự thì đành phải chịu đòn. Lân giáp trên mình Ứng Long sao có thể chống lại tất cả. Nghe thấy tiếng cười của Xuy Vưu càng tiến gần, Ứng Long tung đuôi che cho Lạc Tê phía sau. Một luồng ánh sáng tự nhiên hình vòng cung phát ra từ gương bát quái, đã vây lấy huynh đệ Xuy Vưu dồn chặt vào pháp trận.

Ứng Long đứng vững, thu một móng vuốt lại, trong nháy mắt đã trở về hình người Cơ Thương, áo đen tóc đen, ánh mắt lạnh băng. Một dòng máu đỏ thẩm đang từ từ chảy ra từ lòng bàn tay chàng.

Trọng Uyên một tay chấp sau lưng khẽ ra hiệu. Lạc Tê nhìn thấy lập tức đáp xuống từ mây cao.

Hiển nhiên không phải Trọng Uyên không có chiến lược đối địch, mà chỉ đang cố thủ càng lâu để trì hoãn thời gian.

Nàng cố ý vòng vào lối rẽ trên không, nhanh như chớp đã đáp xuống khu rừng. Để tránh bị kẻ khác nhìn thấy, nàng nép vào sau một thân cây lớn.

Bây giờ rừng rậm đã không còn, chỉ còn lại thưa thớt màu cây úa vàng. May là người của Cửu Lê tộc đều đang đổ dồn về phía cuộc giao tranh trên trời, không ai chú ý đến nơi nàng ẩn nấp, thế nên tạm thời có thể yên tâm.

Những lều trại san sát nối nhau trên nền cát. Hương Tư đang ở đâu trong số đó. Đưa mắt lướt qua một lượt dò xét, nàng quyết định bắt đầu tìm từ lều thủ lĩnh Xuy Vưu. Len lén lặng lẽ đi tới nơi sâu nhất của khu rừng, nàng tìm đến một góc vắng vẻ. Một làn khói tỏa ra từ phía sau mái lều, ngẩng đầu nhìn lên, phía trên đám người vẫn đang giằng co. Sắc diện Trọng Uyên mất dần đi về ung dung. Kể ra người này cũng có pháp lực cao cường quá, khiến cho nam nhân thường ngày vẫn tươi cười điềm nhiên cũng phải chau mày ái ngại.

Nhưng trận tỉ thí này cũng rất đã mắt đó chứ. Lạc Tê lăm bắm rồi vội quay người nhón chân bước từng bước một, sợ người của Cửu Lê phát hiện ra tung tích chính thất phu nhân của Trọng Uyên - là nàng.

Hương Tư à, Hương Tư, tỉ muội tốt của ta, tỉ đang ở đâu vậy?

Lòng nàng thầm gọi. Đứng yên trước trại Xuy Vưu len lén vén rèm ngó vào trong, nàng chỉ thấy ngoài đồng chẵn đặm bữa bộn, trong trại tịnh không một bóng người. Chắc tỉ tỉ không ở đây rồi.

Nếu mà cứ theo thứ tự tám mươi một huynh đệ lần lượt tìm, thì biết bao giờ mới tìm được.

Dưới chân nàng cát mềm lún, trên đầu nàng hai phe đang giao tranh khốc liệt, kéo theo không biết bao nhiêu kẻ phía sau xúm quanh nghển cổ theo dõi. CỒN những lều trại trước mặt thì chẳng khác nào ép nàng chơi bịt mắt bắt dê. Lo sợ nhưng cũng không dám kêu lớn tiếng, nhưng nàng vẫn không nản chí, tiếp tục mở tiếp đến lều sau.

KHông có.

Sau nữa...

Vẫn không có.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 8.7

Còn phải dè chừng đằng sau có người hay không, càng lo lắng chuyện hai người phe Trọng Uyên có đủ sức tốc chiến tốc thắng không; lo lắng đến đâu cũng phải cẩn rằng mà nhẫn nại, nàng thầm nghĩ, Hương Tư, xin tỉ đẩy, mau xuất hiện đi...

Mở đến lều cuối cùng nàng chán chường buông tay, cũng vẫn không thấy. Chẳng lẽ Xuy Vu bọn chúng lại có ý đồ khác, đã đem giấu Hương Tur ở một nơi lạ chẳng?

Nàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Trọng Uyên. Tay chàng kết ấn ngày một phức tạp hơn, rõ ràng là phe của Xuy Vu đang lập thế trận xông lên chèn ép chàng gắt gao.

Chàng đã bền bỉ kiên trì gan dạ như thế, thì không có điều gì khiến chàng phải bỏ cuộc cả.

Đang nhìn khắp tứ phía bỗng nàng ngửi thấy hương thơm từ đàn hương tỏa ngát trong không khí. Đó là... chuỗi phong ẩn từ đàn hương của Hương Tur.

Mất sáng lên, nàng bắt đầu dò tìm đến nơi tỏa ra hương thơm ấy.

Thì ra là lều mà Trọng Uyên và Cơ Thương vừa nghỉ lại, cách lều của chủ tướng rất xa, tách biệt và vô cùng yên tĩnh. Sau lưng tiếng người hò hét inh ỏi “cho bọn chúng thua toi bồi đi, giết hết bọn chúng đi” sục sôi không ngừng. Những chỗ nàng đứng lại im lặng vắng vẻ. Mặt đất phủ cát trắng sau trận mưa xối xả vẫn còn dễ đi hơn là trên bùn lầy. Nàng vội vàng lên lên bước, rồi chạy tới bên căn lều.

“Hương Tur... Hương Tur tì có ở đó không?”

Khẽ gọi từ ngoài, rồi đợi lời đáp lại của Hương Tur. Nhưng chỉ thấy một khoảng im lặng, nàng chỉ còn cách lật cửa lều, lao thẳng vào đó.

Thoạt nhìn Hương Tur, ngũ tạng nàng đã nóng ran như lửa đốt, hận thấu xương tủy.

Hương Tur xiêm y rách tả tơi, khắp người bết máu. Nàng ấy co ro trong xó nhà, mắt cũng không ngược lên nổi. Súc sinh! Bọn súc sinh! Lạc Tê cầm hận cắn chặt răng, chạy ào về phía trước, tới bên vuốt ve khuôn mặt Hương Tur, giọng run rẩy: “Hương Tur... Hương Tur... Muội đến rồi, là muội không tốt... Không nên để tì ở lại đó một mình”.

Người con gái ngày thường thướt tha yêu kiều, hiên ngang kiêu hãnh, ngờ đâu lại ra nông nổi này. Hương Tur thẫn thờ nhìn Lạc Tê, đột nhiên thở hắt ra một hơi thật mạnh, rồi rũ người ra gục vào lòng Lạc Tê.

“May là muội không ở cùng ta lúc đó...”

Lạc Tê không kim lòng được nữa, nước mắt cứ thế lăn dài trên má.

Hương Tur, nàng ấy thà một mình phải chịu tội nợ cũng không muốn... Không dám nhớ lại những gì đã xảy ra, nàng cuống quýt lấy chiếc khăn tay của Hương Tur vẫn mang theo người ra, rồi nhẹ nhàng lau lên cơ thể đã chịu đựng bao đau đớn chẳng ai hay biết, khẽ nói: “Đi, chúng ta đi thôi nào!”.

Hương Tur vừa được dìu đứng lên thì hai chân bỗng mềm nhũn, lại khụy xuống đất.

Lửa giận bốc lên đùng đùng, mắt Lạc Tê trừng trừng nhìn ra ngoài trại. Nàng nghiêng răng gỡ dây buộc cây trường cầm sau lưng rồi đọc một lời thần chú, để đàn có thể tự động đi theo nàng như hình với bóng. Chiếc lưng vốn đang đeo đàn giờ để dành chỗ cho Hương Tur. Hai người cứ thế công nhau ra ngoài.

Thật xui xẻo, con yêu nữ Linh Tiên lại đang đứng ngay ngoài cửa, thấy hai tì muội đang dìu nhau, ả hế môi cười như hoa: “Ái chà chà... Vốn dĩ muốn nhân cơ hội không có ai ở đây đến thưởng thức mỹ nhân, ngờ đâu đã có thêm một người nữa”.

“Cút!”

“Chẹp chẹp. bọn man di ngoại tộc các người, nói năng thật thô lỗ cục cằn quá đó!”

Kể từ khi thấy bóng Linh Tiên xuất hiện, toàn thân Hương Tur bỗng nhiên run lấy bầy. Ngẩng đầu nhìn mấy kẻ đang quyết chiến trên trời, nàng ấy nhận ra ngay tên súc sinh đã bắt cóc, kéo lê mình đi. Chẳng biết có phải do bị ảo giác hay không mà Hương Tur thấy trên mặt hắn lộ ra một nụ cười ác độc thoát ẩn thoát hiện.

Trong đầu óc Lạc Tê trống rỗng, chỉ nghĩ tới Hương Tur trên lưng mình. Hương Tur bắt giác siết chặt vòng tay ôm cổ tiểu muội, hạ giọng: “Đi mau lên, cô ta lợi hại lắm!”.

Yêu nữ vẫn cười đầy xảo quyết.

Nàng lại nhắc thêm một lần nữa. giọng lạnh băng: “Cút ngay!”.

Linh Tiên cũng không cười được nữa, đành giọng: “Cửu Lê tộc là nơi các người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”.

Lạc Tê không giằng co với cô ta nhiều, lại một chân đạp mây vút bay lên không trung.

Linh Tiên cứ đứng đó chửi rủa. Trong khi ấy, bên ngoài vô số người của Cửu Lê tộc đang kéo đến, trong phút chốc đã vây kín xung quanh hai người.

“Nếu các người muốn cả tộc Cửu Lê này phải bỏ mạng thì ta cũng không nề tình đâu.”

Một tay Lạc Tê vung lên phía trước, trong tâm trí vẫn hằn dấu bước chân Trường Cầm quay gót rời xa năm nào.

“Cô nương nói nhận ta làm sư phụ, mà ta thì đâu có dạy cô cái gì. Thôi thì hôm nay xin hãy xem cho kĩ chiêu này. Chỉ có lần này thôi, không có lần thứ hai đâu.”

Một người đơn độc, bách chiến bách thắng. Năm mươi dây nhất loạt rung lên, đá bay cát phủ, trời sập đất rung. “Mỗi lần gãy, ắt vạn vật hóa hư vô, thiên địa trở về hỗn mang.”

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.

Sư phụ ời... Lạc Tê cả đời này chưa học được nửa phần công phu của trường cầm. Thực sự đây là lần đầu tiên dồn hết trí lực vào cây đàn này. Tê Tê hiểu rồi, với trường cầm cần phải toàn tâm toàn lực mới có thể biến nhạc khí thành binh khí sát thương kẻ thù.

Năm đó chàng đi rồi, chàng cũng thua rồi, vì chàng không đang tâm hại người. Nhưng bây giờ Lạc Tê lại muốn chôn sống nguyên cả Cửu Lê tộc để trả thù cho sự đau đớn tủi nhục mà Hương Tư đã phải trải qua.

Cát bay đá lăn mịt mù. Linh Tiên kinh hãi chạy vào nấp giữa đám người Cửu Lê tộc, nhìn cây đàn trong tay người con gái ánh mắt đang thất thần vô định, bất chợt hét lên: “Đây không phải là đang nhất loạt tấu lên tất cả dây Tịch diệt chỉ cầm của Trường Cầm thái tử sao?”. Làm thế nào một bảo khí thượng cổ như thế lại lọt vào tay nữ nhâm này? Linh Tiên không dám tin nữa. Đúng lúc ả ta đang hét thất thanh thì thành linh đất trời đổi sắc khiến những kẻ đang ngoan cố giao tranh chợt dừng hết tay lại, ngơ ngác nhìn cảnh vật đang biến chuyển nơi Cửu Lê tộc.

Giữa trận địa là một thiếu nữ mặc váy lụa mềm hoa trắng, tay ôm cây trường cầm cổ vô sắc. Mỗi lần gãy một dây là trời đất thay màu, cuồng phong nổi lên. Nếu nàng lại tiếp tục đàn như thế, chỉ e cả Cửu Lê tộc sẽ phải vùi xác tại đây.

Xuy Vưu hét lên: “Phục Nghi, ta và người hôm nay gác kiếm ở đây”.

Thấy Trọng Uyên không hề có vẻ muốn bỏ ý định bày thêm thế trận, hấn lại thuyết phục tiếp: “Nếu hôm nay người lấy mạng ta ở đây, e là không đơn giản. Nếu đôi bên cùng bại cùng thương vong, chỉ e là đã trúng phải quỷ kế của lão già trên trời kia. Còn nữa, người nhìn phu nhân của người đi. Tuy trước mắt đang có uy lực nhờ cây trường cầm trên tay, nhưng cô ta nào có bản lĩnh điều khiển nó. Cứ như vậy dẫn đến kết cục tẩu hỏa nhập ma là tất yếu”.

Trọng Uyên nhìn Lạc Tê, phảng phất hiện lên phong thái của Phụng Cầm lúc lâm trận. Đôi mắt lạnh lùng cực độ, khóe miệng rớm máu.

Xuy Vưu nói không sai. Chàng thờ dài buông tay, gạt đầu với Cơ Thương. Hai người bay về giữa trận địa nơi Lạc Tê và Hương Tư đang đứng.

Không có người phòng ngự lẫn tấn công, thế trận chỉ nội trong ngày sẽ bị phá vỡ. Họ phải nhanh chóng nhân lúc Xuy Vưu chưa kịp nghĩ lại mà rời khỏi đây.

Ở phía trước gương bát quái, ánh trời dần nhuộm mây thành sắc tía, cảm giác lạnh lẽo xâm lấn khiến Lạc Tê run rẩy. Rồi nàng định thần lại, đưa mắt nhìn Trọng Uyên cùng Cơ Thương đang tiến về phía mình.

Nàng chỉ cảm thấy bản thân có lẽ không gắng gượng được nữa. Trường cầm bé nhỏ tì trên bàn tay, phát ra một xung lực như bão nổ khiến đám người của Cửu Lê tộc phải lùi lại mấy bước. Đột khi hai người kia đã tới gần, nàng quay lại nói lớn với Trọng Uyên: “Đề Cơ Thương đi đi, chàng và ta cùng quay về”.

Nàng và Hương Tư trước giờ luôn tâm ý tương thông, nên đoán chắc Hương Tư nhất quyết không chịu để Cơ Thương nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này.

Cơ Thương dừng chân lại.

Chàng ta nghĩ là Hương Tư đang hận mình, hận vì sao lại bỏ đi ngay lúc đó, bỏ rơi nàng ấy bơ vơ trên đỉnh núi, mới khiến Cửu Lê tộc nhân cơ hội ra tay.

Chàng ta nói với Trọng Uyên: “Ta đi trước mở đường, huynh đưa họ đi cẩn thận”.

Lạc Tê thờ phào nhẹ nhõm, rồi đột nhiên mặt mày tối sầm lại. Nếu không có người kịp thời đỡ lấy, e là nàng đã gục ngã rồi.

Chỉ là đang sau xảy ra chuyện gì, đại thể không biết.

Chuyện này trước sau cuối cùng cũng là do tiểu nhân thừa nước đục thả câu.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Ai Làm Rối Lòng Ai

Trụ đài cao năm trượng, cung điện xây từ ngọc quý vùng đại hoang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh chiều vàng óng. Trước điện có ba lối đi hình đuôi rồng uyển chuyển. Đuôi rồng phân thành ba lớp, hai bên có tay vịn đá xanh. Tay vịn của tầng cao nhất tạc thành một đoàn rồng uốn lượn. Hai tầng giữa và dưới lần lượt khắc hình hoa sen tinh xảo.

Bước vào bên trong thấy ba tầng so le nhau. Cầu thang hình cánh dơi dẫn đến tầng trên cùng là nơi đặt long sàng đeo từ gỗ nguyên khối. Đình vàng của đại điện được nâng đỡ bằng mười sáu cây cột son son, lớn đến mức bốn, năm người cũng không ôm xuể. Trên cột khắc chìm những vân mây mềm mại thếp vàng.

Thiên cung này là nơi có kiến trúc ngoạn mục nhất trên Thiên giới không đâu sánh bằng. NGười ta kể rằng, năm đó việc xây dựng cung điện vốn do thần kiến tạo Bách Thương một tay cai quản. Khi viên ngọc cuối cùng sắp được đặt lên đỉnh điện thì từ đại hoang đến Cửu trùng thiên bỗng thấy một cơn chấn động lạ thường, Bách Thương lúc đó phúi tay tự nói một mình: “Không biết vị thần tiên kia có thể trụ nổi ở Thiên cung này không?”.

Rồi sau khi Hiên Viên tự xưng đế, đã lập tức hiệu lệnh cho con trai mình là Kim Ô tới trấn giữ đỉnh nóc còn trống của Thiên cung. Từ ấy thiên địa đại nạn mới dần bình ổn.

Bách Thương vui mừng giúp Hiên Viên đặt nốt viên gạch cuối cùng vào khoảng trống rồi hải lòng tán thưởng: “Thực sự là khâm định chi thần, là kẻ phi thường thật”.

Có điều Bách Thương đã im hơi lặng tiếng lâu nay không thấy xuất đầu lộ diện. Truyền thuyết chỉ là truyền miệng từ đời này sang đời khác, khiến cho niềm ngưỡng vọng đối với Thiên đế Hiên Viên càng trở nên thiêng liêng thần thánh hơn.

Lúc này vị thần tối thượng của cả Thiên giới lẫn nhân gian đang đường hoàng ngự trên ngai vàng. Áo bào sắc đỏ viền vàng lóng lánh. Ôm lấy thân hình rắn rỏi là chiếc đai lưng nạm ngọc sắc vàng. Có thể thấy rõ sự thái bình hậu Ngũ đế phân tranh không làm người ngủ quên trên chiến thắng. Sống giữa những phồn hoa chói lọi mà ánh mắt vẫn tinh tường sáng suốt, nhìn xa trông rộng. Nét mặt uy nghiêm cùng những nếp chân chim ở đôi mắt phượng hội tụ trọn vẹn phong thái của bậc đế vương.

Ngài đương nhìn Cơ Thương quỳ dưới chân, cất giọng trầm hùng mà âm áp: “Ý của ngươi là tên khốn Xuy Vu còn làm bị thương tiểu nữ của ta?”.

Cơ Thương khẽ nhắm mắt, không muốn đối diện với câu hỏi này.

Trước khi lên Thiên giới chàng đã đứng ngoài cửa động của Hương Tư hi vọng có thể nhận được sự tha thứ từ nàng.

Nếu không phải lúc đó chàng vô ý rồi đi thì sẽ chẳng dẫn đến kết cục này. Sau một ngày một đêm, nàng vẫn không mở cửa, cũng không mở miệng đáp lại bất cứ câu nào.

Rốt cuộc vẫn là đã tổn thương nàng.

Mỗi năm hai người chỉ gặp mặt một lần nên lòng luôn mong ngóng xôn xao. Mỗi khi nghĩ đến đôi mắt lấp lánh niềm vui khi mình đến là trái tim vụn vỡ không lay động của chàng bỗng xuyến mãi không thôi. Tuy chưa bao giờ dám biểu lộ ra sự hưởng ứng với những cử chỉ đùa bỡn thân mật của nàng nhưng Cơ Thương cũng chưa từng khước từ.

Trên trời dưới đất, Hương Tư là người con gái duy nhất chàng không từ chối.

”Hương Tư... cho ta gặp nàng một chút... “, chàng nói, giọng mệt nhọc như cạn kiệt sức lực, nhưng vẫn kiên trì không chịu rời đi. Lúc tới nơi đây, chỉ vì muốn gặp được Hương Tư một lần mà chàng không màng đến vết thương trên trán khi giao tranh.

Cuối cùng, là nỗi thất vọng ê chề.

Chàng đặt trước động bó hoa khô khằn lấm mòi hái được từ Cửu Lê Sơn.

Trước khi xảy ra chuyện, tiếng cười của nàng vẫn lạnh lạnh như chuông ngân, đầy ắp sức sống bay theo chàng qua từng đỉnh vách đá. Cơ Thương cũng không phải bận lòng nghĩ đến chuyện hái hoa tặng làm nàng vui.

Đúng lúc đang định bỏ đi thì cửa động bỗng mở ra, Hương Tư đang liêu xiêu đứng ở cửa.

Phong hoa tuyệt đại, mỹ điểm tuyệt luân. Không có một ai có thể so sánh với vẻ đẹp của Hương Tư trong tim chàng ta. Cơ Thương muốn nói với nàng mà không nên lời.

Hương Tư đưa tay ra vẫy.

Cơ Thương lại gần, bất ngờ bị nàng ôm chầm lấy: “Cầu xin chàng... thủy thần Ưng Long, làm ơn cho ta một chút nước được không... cho ta một chút mưa đi mà!”.

Một lát sau sông Xích Thủy nước mưa đã mênh mông, cứ liên miên không dứt. Những giọt mưa rơi xuống chạm vào mặt Hương Tư mát rượi thỏa thích.

Số mệnh của Thần hạn hóa ra là muốn khóc cũng không khóc nổi. Giờ đây chàng làm ra mưa tuôn xuống sông Xích Thủy. Mưa thay cho nước mắt nàng, đập đổ sự bất công của thế gian, rửa sạch những ô uế trên thân thể, lãng quên đi con ác mộng khủng khiếp hôm đó.

Cuộc đời thứ muốn có thì không có được.

Người muốn có... cũng sắp rời xa.

Nàng rốt cuộc có thể hạnh phúc không? Cũng không thể...

Nàng bật khóc một trận dữ dội như mưa cho thỏa lòng, rồi lạnh lùng đẩy Cơ Thương ra: “Chàng đi đi!”.

“Hương Tư...” Cơ Thương rốt cuộc vẫn là người vụng về ăn nói, trước đây vẫn luôn là Hương Tư chủ động xích lại gần. Bây giờ nàng đứng đây, dần ngay trước mặt mà xa tận chân trời.

Hương Tư đưa chân giẫm nát những đóa hoa dưới đất, ngẩng đầu lên nhìn Cơ Thương, lệ như mưa tuôn không ngừng, trời đất bất công quá.

“Chàng đi đi!”

Hương Tư quay người đóng sập cửa động.

Phía sau cánh cổng, nàng đang siết chặt tay, cắn răng thề nguyện: “Cửu Lê tộc, ta nhất định sẽ bắt các ngươi, nợ máu phải trả bằng máu”.

Máu đã chảy, nhục đã chịu, nhất định sẽ có ngày đòi lại bằng hết, đến chết cũng không hối.

“Ta hỏi ngươi, trả lời ta đi!” Câu hỏi của Hiên Viên khiến Cơ Thương chột bưng tỉnh sau thoáng hồi ức.

Chàng khur khur ấn chặt tay xuống nền ngọc thạch, uất hận nói: “Vâng. Đúng là Hương Tư công chúa khi ở Cửu Lê tộc đã không may bị chúng làm nhục, xin để quân xét xử”.

Hiên Viên bất ngờ nổi trận lôi đình: “Ngươi và Phát Tức, có hai thần tiên ở đó mà lại để con gái ta phải chịu tui nhục hả?”.

Cơ Thương khầu đầu: “Xin thiên để trách phạt”.

“Ngươi đứng lên đi!”. Hiên Viên bỗng nhiên ngả người ra sau tựa vào ngai vàng, điềm nhiên nói: “Bây giờ vừa có lý do chính đáng để xuất binh đánh Cửu Lê tộc, chớp thời cơ tốt nhất ra tay tiêu diệt XUý Vưu. Nếu người muốn lấy công chuộc tội, thì hãy trừ bị kẻ sách khôn ngoan để đối phó với kẻ địch Cửu Lê tộc”.

Cơ Thương sững sờ chết lặng, vội gượng gượng gật đầu. Đúng, chàng phải thay Hương Tư đòi lại công bằng, chàng phải lấy công chuộc tội. Trên chiến trận phải giết hết nhưg kẻ đã làm hại Hương Tư.

Từ từ đứng lên, chàng thề với Hiên Viên: “Cơ Thương ra trận lần này, nhất định sẽ thu phục Cửu Lê tộc, khai hoàn trở về”.

Hiên Viên hài lòng gật đầu, cho chàng lui.

Hương Tư dẫu sao cũng chỉ là một trong số bao nhiêu nghĩa tử nghĩa nữ của ngài. Ngài có thực sự lo cho nàng không? Hoàn toàn không. Có lẽ với Thiên đế tối cao này, chẳng có ai xứng đáng để ngài phải bận tâm chăm lo. Cũng đúng là trái tim phải cứng rắn như sắt đá như vậy, mới có thể đánh bại tất cả mà xưng đế thành đế vương trong ngũ đế.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 9.2

Type: Xuân Hoàng

Đứng trên đỉnh cao lạnh lẽo làm sao.

Kẻ thắng cuộc luôn cô độc là thế.

Khi bóng Cơ Thương đã biến mất ngoài cổng điện, ngài mới trầm giọng hỏi: “Phát Tức lần này hộ chủ không tốt, luận tội...”.

“Phụ vương, người lại lo chuyện này rồi!” Một giọng nói nũng nịu vọng ra từ sau bức bình phong bên cạnh, ra là Vân Ảnh đang vừa nói cười vừa vén rèm lên. Khoác áo thắm thập thoáng bước ra, nàng ta đã cười điệu đà tới trước mặt Hiên Viên, cất giọng ngọt ngào như mật: “Tiểu nữ xin bái kiến phụ

vuông!”.

“Con gái, tới đây. Con lại muốn nói đỡ, xin nhẹ tội cho Phát Tứ chứ gì? Ta nói cho con biết, chuyện này không thương lượng được đâu.” Hiền Viên giữ tay Vân Ảnh nói, tỏ vẻ ôn nhu hiếm thấy. Vân Ảnh vờ hờn giận, giậm chân nói: “Không được không được, nếu để chàng cưới người khác, Vân Ảnh sẽ đau buồn chết mất!”.

“Thế nếu gả con cho hắn, mai sau ta muốn xử lý hắn, chẳng phải đã có con là bùa hộ mệnh che chắn sao?” Hiền Viên nghiêm sắc mặt, sống chết không bằng lòng.

Vân Ảnh nhăn nhó, vội vã trả lời: “Nếu con cứ muốn như vậy thì sao?”.

“Tại sao con lại cứng đầu như vậy?”

Vân Ảnh dụ giọng: “Phụ vương, là cha không biết đấy thôi. Trăm năm trước, chẳng dễ gì mà tự nhiên Phụng Cẩm bỏ mạng, tạo cơ duyên cho con và chàng. Rồi chẳng may phong ba lại ra chia chúng con. Với chàng, con luôn một lòng một dạ”.

Hiền Viên vịn ngai vàng từ từ đứng lên, đi tới bên Vân Ảnh: “Con nói nhiều như vậy, cũng chỉ là để xin ta miễn không trách tội hắn phải không?”.

Áo đỏ nhẹ tung bay, Vân Ảnh dựa vào Hiền Viên, vẻ vô tư nói: “Đương nhiên không phải rồi ạ. Thực sự hôm nay con gái đến đây là vì một chuyện khác”.

“Vậy thì con nói, ta nghe đây.”

Vân Ảnh đỡ Hiền Viên ngồi lại trên ngai vàng, lại tựa vào một bên thủ thi: “Con gái muốn nói với phụ vương một chuyện hệ trọng lắm. Trọng Uyên có ý muốn cưới nữ nhân kia làm vợ. Con gái vì ghen tuông nghi kị mới đi dò la thân thế của ả. Nào ngờ lại phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa”.

Thấy Vân Ảnh muốn nói mà bỗng ngừng lại, Hiền Viên đưa tay búng khê vào trán nàng ta: “Nói mau lên, đừng có úp mở nữa”.

“Phụ Vương còn nhớ câu này không? ‘Phụng trắng, phụng trắng, cửu châu bình hoang’.”

Hiền Viên vừa nghe, lập tức đã ứng đối luôn: “Trời đất không dung, sinh linh đồ thán? Ta tuy đã cho quân lính rải rác canh chừng Phụng Tộc, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới. Lẽ nào ý con là... lại chính là...?”.

“Đúng ạ, phụ vương đoán đúng đó, Cửu công chúa của Phụng tộc chính là phụng trắng được bọn họ che giấu bao năm nay.”

“Có thể chứng minh được không?” Hiền Viên vốn là người cẩn trọng vạn phần, không dễ tin ngay.

“Phụng tộc lực nữ Đỗ Trạch có thể chứng minh. Chính tai cô ta nghe phụ thân Tổ Phụng nói mà, còn bảo con chuyện này hoàn toàn là thực không sai một li, tuyệt đối không được lộ ra ngoài.”

Ngu xuẩn, người ta nghe rồi còn có thể giữ kín được ư?

Chuyển sắc mặt bằng một nụ cười đắc ý, Vân Ảnh nói tiếp: “Nếu phụ thân muốn xuất binh đánh Xuy Vu, chỉ e cái mầm họa đen đuôi vẫn còn đó, lại làm hỏng hết đại sự”.

Hiền Viên nghiêm mặt lạnh băng.

Nếu Lạc Tê nghe được những lời này hẳn sẽ cảm thấy hai kẻ kia đúng thật là “rau nào sâu nấy”, cha sao con vậy.

Một kẻ dùng thủ đoạn một hấn đá chết hai con chim: muốn tiêu diệt Cửu Lê tộc, đồng thời trừ khử Trọng Uyên.

Kẻ còn lại dùng chiêu một mũi tên trúng hai đích: đánh lạc hướng Hiền Viên để xin nhẹ tội cho Trọng Uyên, cùng lúc loại trừ tình địch.

Có điều Lạc Tê lúc này vẫn đang nằm thiêm thiếp nơi khuê phòng ở Phụng Hoàng sơn trang. Chú nhóc Phụng Hề đang rót nước dãi gối đầu ngủ gục trên người nàng. Sức nặng của cậu bé trĩu xuống tức thờ khiến nàng cứ nhăn nhó trong mơ.

Phụng Hề vừa ngủ gật vừa nói mê: “Cửu sư thúc đừng ngủ nữa, hic hic...”.

Kiều Thương rón rén tới bên Phụng Hề lên, rồi nói với Trọng Uyên khi này đang ngồi bên cạnh gác cho Lạc Tê: “Bây giờ huynh vẫn chưa lên Thiên giới trình bày là sẽ bị trách tội đó”.

“Có đi thì vẫn bị trách tội thôi!” Trọng Uyên gượng cười, nghĩ tới Hương Tư bên sông Xích Thủy, lại nhìn xuống Lạc Tê đang bị lừa hận công tâm đến hoảng loạn, bất giác lắc đầu: “Không thể bảo vệ chỉ hai người họ là lỗi của ta”.

Khi chàng bảo Lạc Tê đi tìm Hương Tư, trong mắt chàng nàng vẫn là Phụng Cẩm năm nào. Bách chiến bách thắng, trăm trận bất bại, không biết dè chừng, trên trời dưới đất tùy ý đi về. Nhưng giờ đây định thần lại chàng mới hiểu, thế là mình đã vô ý làm vỡ tấm giáp bảo vệ nàng. Dù nàng có tỉnh dậy cũng sẽ không thể sống vô tư vui vẻ như trước nữa.

Tội lỗi quá! Trọng Uyên tuy rằng có thể thấy trước ngàn năm sau ra sao, nào ngờ chuyện trước mắt lại không nhìn ra được, thực sự bất lực.

Phất tay áo đứng dậy, chàng nói với Kiều Thương: “Được rồi, huynh nói đúng. Ta vẫn cần phải đối diện với những chuyện sắp đến, trước hết cứ phải lên đó thôi”. Kiều Thương gọi giật chàng lại: “Đúng, nhưng huynh nhớ đề phòng lục muội của ta. Nghe đâu gần đây nó qua lại rất thân thiết với thượng tiên Vân Ảnh người vẫn ái mộ say mê huynh đó”.

Thấy Trọng Uyên không có động tĩnh gì, Kiều Thương thường ngày vẫn điềm điềm là thế cũng không kìm được phải nói thêm mấy lời: “Lục muội của ta, mọi mặt đều không đến nỗi, có điều đầu óc không được mấy sáng suốt”.

Kiều Thương lo lắng dĩ nhiên là có lý. Tuy cả Phượng tộc đều giữ bí mật rất cẩn thận về thân thế của Lạc Tê, song cũng không quản được hết miệng lưỡi thế gian, càng khó chặn được những đồn đoán của người đời. Chàng và mẫu thân Tang Đế sớm đã lo lắng nếu một ngày phụ thân Tổ Phượng lộ miệng... Bản tính ông dễ yếu lòng, lại hết lòng yêu thương con cái, huynh đệ tỉ muội. Cho nên dĩ nhiên sợ nhất là ông rệu vào lời ra tiết lộ chuyện tối mật. Mấy ngày gần đây, thần trí chàng cứ bấn loạn, chỉ e có sơ xuất. Chàng sớm đã biết Đỗ Trạch không được khôn ngoan cho lắm, chỉ cầu mong đừng vì chuyện này mà làm hại đến cả Phượng tộc.

Trọng Uyên nghe nói xong tỏ vẻ đồng ý, sau đó đưa mắt nhìn Lạc Tê thêm một lần, mới cất bước về hướng Thiên giới.

Vẫn ở đại điện nơi Thiên cung, Hiên Viên nghe tin Nguyệt Hoa thượng thần đã tới, hạ lệnh cho vào. Ngài yên vị vắt tay lên trán. Hôm nay xử lý biết bao chuyện. Giờ lại còn phải lấy tinh thần đối diện với tên oan gia bói toán này nữa, quả là hơi đau đầu.

Thực ra Hiên Viên dường như đã rất lâu không gặp Trọng Uyên rồi. Từ khi chàng quy hàng sau cuộc ngũ đế phân tranh, trong thâm tâm ngài vẫn nung nấu ý nghĩ khi nào có thể ra tay đoạt mạng chàng mà tìm chưa ra nguyên cớ, nên tạm gác lại. Nhưng lần này thì khác, ngài bắt buộc phải gặp, còn phải định tội nữa. Nghĩ tới đây, lòng bỗng thấy hả hê làm sao.

Trọng Uyên ung dung bước vào cung điện vắng vẻ vàng ngọc lộng lẫy, chỉ thấy một người thoáng chút cô độc ngồi đó. Nghĩ đến thời kỳ ngũ đế, khi ấy hành cung của thần tiên còn đặt dưới hạ giới, trời đất bất phân, bất luận ở đâu cũng nhộn nhịp huyền ảo. Giờ nhìn Hiên Viên thì ngược lại chẳng thấy vui vẻ gì.

Hai người nhìn nhau hồi lâu rồi Hiên Viên hắng giọng lên tiếng: “Nguyệt Hoa Phất Tức, người thật là to gan lớn mật”.

Hiên Viên cố ý dùng hai chữ “Nguyệt Hoa” để nhắc cho đối phương nhớ về thân phận của mình.

Trọng Uyên không phiền lòng vẫn thản nhiên quỳ ở đó, lễ độ: “Nguyệt Hoa bá kiến Thiên đế”.

“Người biết tội của người chứ?”

“Không thể khuyên hàng, Nguyệt Hoa vô dụng.” Trọng Uyên bình tĩnh trả lời, giọng nói cũng thản nhiên lạ thường, không lộ chút hoang mang. Thái độ này chẳng khác nào châm ngòi lửa giận Hiên Viên, khiến ngài cảm thấy mất mặt.

Mục đích cuối cùng của Hiên Viên là muốn si nhục đối phương, tiêu diệt đối phương. Nhưng thấy Trọng Uyên tuy đã là thuộc hạ của mình mà vẫn không có vẻ gì e sợ nể nang, thật chóng mặt quá.

“Còn gì nữa?”

“Ngoài ra thì Nguyệt Hoa không biết còn có tội gì nữa?”

Hiên Viên đập bàn: “Tội tày trời của người chính là biết rõ bạch phượng Lạc Tê là điềm báo xui xẻo mà vẫn bất chấp khẳng khái cầu hôn nó”.

Trọng Uyên hơi sa sầm nét mặt, quả nhiên Kiều Thương đã đoán đúng. Đỗ Trạch có đầu mà không có óc thật sự đã kể chuyện này ra với Vân Ảnh. Với tính nết của Vân Ảnh, cô ta không phan phui chuyện này mới là lạ.

Thở dài, chàng nói: “Năm đó chuyện bạch phượng vẫn là ta tính ngài nghe theo, giờ lại lôi chuyện này ra bắt bẻ ta ư?”.

“Nếu đã như vậy, người rõ ràng đã biết mà còn cố ý phạm lỗi, tội này nặng hơn một bậc.”

Vừa dứt lời, Hiên Viên đã thấy Trọng Uyên tức khắc vươn thẳng người dậy, bước hai bước lên phía trước. Hiên Viên lùi lại đề phòng, hai mắt long lên xoáy vào khuôn mặt không hề biến sắc của Trọng Uyên Thanh đế, hơi yếm thế hỏi: “Người, người muốn làm gì?”.

“Hiên Viên.” Trọng Uyên nghiêm nét mặt đánh thếp, khác một trời một vực so với vẻ hòa nhã vui vẻ, tự tại thành thoi ngày trước. Khẩu khí lúc này khiến cả Thiên cung đều bọ áp đảo dưới sức mạnh như vũ bão sắp ập tới. Hiên Viên dĩ nhiên là kẻ phải nhường mặt chịu trận, nên chột hoang mang tội độ.

Hiên Viên có tài trị vì giang sơn vững mạnh, nhưng nếu nói tới một chọi một độ sức thì thì e sẽ bại trận không còn gì chối cãi.

Thử hỏi làm sao sự tồn tại của Trọng Uyên lại không là cái gai trong mắt ngài được?

“Người, người muốn làm gì?”

Trọng Uyên gật đầu: “Ta biết ngài luôn đau đầu về thiên hạ, vốn là người hùng tâm tráng trí, gây ra chiến tranh ngũ đế cũng chỉ vì muốn phân giới rõ Thiên

giới, nhân gian. Luận về công đức, không ai bằng ngài”.

Những lời dễ nghe này khiến Hiên Viên có phần mềm lòng, suýt chút nữa đã nở nụ cười, nhưng kịp thời kìm lại. Ngài nghiêm nét mặt tỏ vẻ cứng rắn rồi hung hân lớn tiếng: “Ngươi, tên tướng đã bại trận hôm nay nói mấy lời này phải chăng là muốn ta tha tội?”

“Ngài vẫn chứng nào tật nấy...” Thở dài, Trọng Uyên lại nghiêm mặt, “Năm đó nguyên có ta đầu hàng ngài là gì, ngài biết rõ. Không phải ta không đầu lại mà là vì ta không chọn thiên hạ. Ta chọn người ngự trị trong tim”

“Thế thì đã sao? Ngươi đã đầu hàng, yên phận làm thuộc hạ dưới trướng ta, đương nhiên phải nghe theo lệnh, chấp nhận cho ta sai khiến. Hãy gánh lấy hình phạt đi!” Hiên Viên ngẩng cao đầu, đánh thếp đe dọa.

Thời Ngũ đế còn, mỗi người cai quản một phương, phương Bắc có Thương đế Cao Dương đa sầu mềm yếu. Phía Tây có Bạch đế Thiếu Hạo thiếu niên khí vượng; Đông có Thanh đế Phục Nghi mưu lược giỏi đoán trước mọi việc; Nam có Viêm đế Y Kỳ ngang tàng hung bạo. Ở trung tâm là Thiên đế Hiên Viên vững vàng như núi.

Người này chỉ đôi lúc để lộ sự yếu hèn cầu mình trước mặt Thanh đế mưu cao tính giỏi, nhiều khả năng là bởi đôi mắt ấy đã nhìn thấu hết những mưu đồ của Hiên Viên từ khi nung nấu ý định làm bá chủ thiên hạ. Bấy giờ Hiên Viên chiêu mộ binh sĩ vạn phần thận trọng, chỉ sợ bị ông tổ bói bát quái Trọng Uyên đọc trước được những ý đồ ẩn giấu, sẽ liên kết với những đế vương còn lại áp đảo mình trước.

Cho nên mỗi khi ngũ đế tụ họp, chỉ có mình Trọng Uyên dám nhìn vào mắt Hiên Viên và thường nói năng ẩn ý.

Chuyện này làm Hiên Viên lo lắng rồi bởi tâm can cả nghìn năm nay rồi. Cho tới khi hiện thực hóa được âm mưu chiến tranh ngũ đế, ngài mới gạt được mối lo trong lòng, ung dung đi lại khắp nơi chọn hành cung. Chỉ là từ ngày ấy, cứ nhìn thấy Trọng Uyên ngài lại có chút sợ hãi, chưa bao giờ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 9.3

Rõ ràng là Trọng Uyên biết tất cả, sao không cùng mình thí một trận tranh tài cao thấp? Thiên đế Hiên Viên chốc chốc vẫn nằm mơ, không lý giải rõ được, đành để chàng đi. Nhưng ngài không buông tha mà hạ nhục chàng bằng thủ đoạn ngày càng sâu cay: giáng chức xuống làm thần thấp đèn trông giữ nhà cửa, cầu phúc cho Thiên cung, như vậy mới tạm yên lòng.

Cái tên Thanh đế này có lẽ hoàn toàn không lợi hại như lời đồn, chắc là do ta đã lo lắng quá.

Trọng Uyên nhếch mép, liếc mắt đã nhìn thấu được tâm can của Hiên Viên, khẽ nói: “Thấy trước được mọi chuyện trên thiên hạ không có ý nghĩa gì. Gây chiến với Trời càng vô vị. Ta đã đáp ứng hết những yêu sách của ngài, chịu để ngài sai vặt, không nhắc lại chuyện xưa. Nhưng riêng lần này ta quyết phải giữ bằng được Phượng hoàng Cửu cô nương”.

“Vậy ngươi muốn đổi đầu với ta đến cùng hả?”

“Hiên Viên, giờ là lúc nào mà ông còn ngốc đến vậy?” Trọng Uyên không khách khí nữa, khiến Hiên Viên nghe xong sắc mặt trắng bệch ra.

Hiên Viên tĩnh tâm lại, cân nhắc kỹ nhân quả trước sau. Người này khẳng khái nguyện quy hàng vì nghĩa nữ bạc mệnh Phượng Cầm của ta, bây giờ lại làm như vậy, lẽ nào...

Trọng Uyên hỏi lại “Nếu đã như thế, ông vẫn nhất quyết ra tay với nàng sao?”.

Đứa con gái kiên trung từng vì mình cả thân trên chiến trường thương tích khổ nhọc; đứa con gái đáng thương từng vì mình mà lựa chọn đối nghịch chiến với người nó yêu thương. Kiếp trước nó đã chẳng được gì, kiếp này ta lại nở vì mười sau chữ “phượng trắng... đại hoang” gì đó mà đẩy nó quay về vòng luân hồi đó sao?

Hiên Viên không nói gì.

Ngài sẵn sàng tàn nhẫn với bất kỳ ai, nhưng thực sự không nở làm thế với Phượng Cầm. Thiên hạ này, ít nhất cũng có một nửa nhờ công Phượng Cầm mới đoạt được.

Thấy Hiên Viên có vẻ dao động, Trọng Uyên lại tiếp tục: “Năm đó ta nhất thời hồ đồ nên đã nói những lời đó. Nếu ông trót tin thì cũng không có lỗi. Còn Tiểu Lạc Tê không phải con bạch phượng xui xẻo kia, mà chính là huyền diệu chuyển kiếp”.

Khuôn mặt Hiên Viên bỗng giãn ra, mới nghe thấy hai chữ “chuyển kiếp” hiển nhiên lòng đã dịu lại.

Trọng Uyên tiếp lời: “Vân Ảnh kể chuyện này với ông nhưng vẫn chưa hé lộ cho người khác

biết, muốn chờ xem ông có động tình phản ứng gì không. Nếu không thấy gì e rằng nàng ấy sẽ nghi ngờ mất. Nếu đã vậy, xin để ta thay Phụng Cảm chịu phạt, ngài cũng dễ bề ăn nói với Thiên giới”.

Trùng phạt! Mắt Hiên Viên chợt sáng lên, lập tức lòng cũng thấy hoan hỉ hẳn.

Ngài nào có biết, chuyện này chính bản thân mới là kẻ bị dắt mũi kéo đi, còn Trọng Uyên đã bất chấp tất cả để đạt được mục đích cuối cùng, rồi hậu quả thế nào cũng chịu.

Ngay người lại, Hiên Viên quay về ngồi chễm chệ trên ngai.

Trọng Uyên cũng về lại chỗ cũ, góc khiêm nhường của Nguyệt Hoa thượng thần Phát Tức. Chàng từ từ quỳ xuống: “Phát Tức nguyện thay Phụng tộc và Lạc Tê chịu phạt ba trăm lỗi hình.”

Cửu thiên vô biên, trùng trùng mây trắng, dường như nghe câu nói của Thiên đế Hiên Viên cũng kinh động một phen.

Có điều Lạc Tê đang nằm lì bị trong khuê phòng ở Phụng tộc sơn trang nên không nghe thấy gì. Người ra kẻ vào, hỏi thăm hỏi tội đều có cả. Có kẻ lợi dụng dịp này đến để phô trương thanh thế, kẻ thì hóng xem kịch hay. Tất cả càng làm Lạc Tê và cha mẹ thêm sầu não. Tổ Phụng ở ngoài đón tiếp những kẻ tới quấy rầy đó, Tang Đế thì sau khi hiểu chuyện này, việc đầu tiên bà làm là đi vào phòng Lạc Tê.

Kiều Thương đương ngồi bên giường săn sóc cho tiểu muội, thấy mẹ vào, không biết vì sao bà lại hùng hổ sôi sục như vậy. Dù ngày thường bà vẫn là người ghê gớm chuyên át vía người khác, nhưng hôm nay dùng cách thức có phần thô bạo đó để cư xử với Lạc Tê còn thêm thiếp chưa tỉnh thì đáng sợ quá. Kiêu Thương vội vàng bật dậy, né qua một bên, sợ mình bị liên lụy.

Quả nhiên không có gì lạ, Tang Đế xắn váy lên, hùng hùng hổ hổ giậm chân nhảy lên giường Lạc Tê, làm cho cậu bé Phụng Hề hốt hoảng giật bắn mình. Mất long lanh ngọc ngà nhìn chủ mẫu Tang Đế, cậu lập tức cuộn mình lăn tới bên Kiêu Thương. Hai người đứng đó như đang xem một màn diễn trò.

Tang Đế nắm lấy váy áo Lạc Tê, lôi nàng dậy, mắng nhiếc xối xả: “Ta từ khi gả cho Phụng tộc, tám đời nay vô phúc sinh ra một đứa thối tha bán đứng tí muội đã phiền lòng lắm rồi. Bây giờ lại mọc thêm ra người, cái con bé hồng nhan họa thủy nhiều hươu, còn chưa chịu thức dậy cho ta, có nghe thấy không hả?”.

Kiều Thương “hừm” một tiếng, vừa muốn nói đỡ một câu đã bị Tang Đế ném cho một cái lườm cháy mặt, đành cam phận ngồi yên trong một góc uống trà.

“Nói cho người biết, nữ nhân Phụng tộc ra không thể nọ tình kẻ khác. Nếu người không chịu tình dậy, lỡ cái kẻ si tình cuồng điên ấy bỏ mạng, thì cả đời này người không gả cho ai được đâu.”

Phụng Hề ôm cổ Kiêu Thương, chỉ thấy Tang Đế quả là đáng sợ, thật không hổ danh là người đàn bà hung hãn nhất Phụng Hoàng sơn trang.

“Dậy dậy dậy! Tức chết ta mất!! Hôm qua ta vừa đoạn tình tuyệt nghĩa với bố con Đỗ Trạch xong, vốn đã muốn đánh nó một trận toi bồi cho hả giận, nhưng bị cha người cản lại. Chuyện này kể ra vẫn cần đến người”

Kiều Thương rất muốn nói: “Mẫu thân, người lác như thế Tê Tê đến rã xương mất. Chẳng qua con bé chỉ là đứa trẻ lớn lên trong túi nhục dày vò”. Nhưng chàng đành lòng ngậm miệng, chỉ giữ lấy khuôn mặt mềm mại của Phụng Hề rồi dùng mỏ gõ nhẹ lên.

Phụng Hề len lén kêu lên: “Ôi trời ơi, ghê quá!”.

Kiều Thương “ừm” một tiếng, nhìn tiểu muội Tiểu Lão Cửu đang bị tóm cổ lay qua lay lại đầy tàn nhẫn.

Có vẻ mệt mỏi, Tang Đế quảng Lạc Tê trở về giường, quay đi giận dữ nói: “Không chịu dậy thì thôi. Hai người các người cứ ở đó mà làm đôi uyên ương dưới âm ty địa phủ, chết là hết, càng bình yên”.

Ba trăm lỗi hình... ai có thể vượt qua kiếp nạn này.

Chết là hết, càng bình yên.

Tang Đế hận là không thể vác đao lên Thiên giới đánh cho kẻ đã hạ lệnh gây lên oan nghiệt là Hiên Viên một trận toi tả. Thế nên bà chỉ có thể rút giận bằng cách cho Đỗ Trạch ăn mấy cái bạt tai. Chuyện riêng của Phụng tộc lại để cho kẻ ngoài cuộc lo à? Còn kẻ duy nhất có thể hóa giải món nợ này là Lạc Tê lại mãi không chịu tình dậy. Cẩn rằng nuốt giận, bà quay lại đưa tay vuốt nhẹ lên làn da trắng mịn của cô con gái út, nhẹ giọng: “Tê Tê đừng trách ta nhân tâm với con. Nếu lỡ Nguyệt Hoa không chịu được hình phạt, chẳng may bỏ mạng, mẹ cũng sẽ tiễn con cùng đi, không để cho hán xuống đó một mình đâu. Trước sau gì kiếp này người của sơn trang đều xá nhận Nguyệt Hoa là con rể thứ chín của Phụng tộc rồi, con chớ có nghĩ đến chuyện bỏ trốn nữa”.

Bàn tay trên giường bỗng động dậy.

Chàng... Ba trăm lỗi hình...

Vì mình sao?...

Từ từ mở mắt, đôi môi nhợt nhạt, một giọt lệ tuôn rơi xuống gối gấm. Nàng rên rỉ cất tiếng gọi: “Mẹ...”.

Thấy Lạc Tê tỉnh lại, Tang Đễ vội vàng lau nước mắt, cúi xuống dìu con ra ngoài.

Kiều Thương rót cuộc không nhìn nổi nữa, hét lên: “Mẹ, Tê Tê vẫn chưa khỏe hẳn mà!”.

“Cần người phải nhiều lời à, giờ không đi, đợi đến lúc hốt xác nó sao?”

Lạc Tê bị lôi đi xềnh xệch khỏi phòng, toàn thân mềm oặt không nhắc nổi chân. Nàng vừa gắng sức gồng mình loạng choạng được mấy bước ra cửa thì đã thấy cảnh sơn trang hôm nay náo nhiệt lạ thường, có bao người lạ đang xúm đông xúm đổ.

Tổ Phụng đứng giữa đám đông, dịu giọng nói: “Tu Tê Tê là bạch phượng, nhưng cũng đâu có liên lụy gì đến Phụng tộc, đúng không? Các người đến đây tra hỏi cũng chẳng có ích gì, chúng ta nhất quyết không được sát hại con gái của mình, phải biết đạo nghĩa chứ phải không?”.

Họ có sao đều biết rõ thân phận của mình như thế?

Lẽ nào Trọng Uyên vì chuyện này đã thay ta chịu phạt?

Lạc Tê cắn răng, vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay nâng đỡ của Tang Đễ, yếu ớt bảo: “Mẹ... Con tự đi được...”.

Lôi Trạch ở đâu, nàng phải đi đường nào mới tới? Còn kịp không? Trời sáng mây quang, mà sao trong lòng lại thấy sầu thương giá buốt...? Là vì những ánh mắt đề phòng của những kẻ xung quanh ư? Hay là bởi họ xúm đông xúm đổ chắn lối nàng đi? Hay là... lần này đi, lòng sẽ nhức nhối khi không còn được thấy lại chàng nữa?

Trường Cầm đi rồi, lẽ nào ngay cả Trọng Uyên cũng sắp phải ra đi?

Cứ bước một bước lại cảm thấy như có người đang cản mình lại. Nàng hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm: “Trước mắt hãy để ta đến Lôi Trạch”.

Người trước mặt hóa ra là Kỳ ha thúc thúc. Còn nhớ ngày nàng còn nhỏ ông từng bế nàng tới khóm hoa phượng hoàng chơi đùa. Nàng sớm đã hiểu mọi người đều sợ họa tinh diệt thế, và sợ một ngày Thiên đế sẽ đổi đầu với Phụng tộc.

“Kỳ Nha thúc thúc, co sẽ quay về. Lúc đó thì dù là lửa thiêu hay bùa nguyền đều tùy các vị xử trí. Bây giờ xin đừng cản con... Cầu xin các người đấy...”

Trái ngược với lúc trước nói năng mềm mỏng, Tổ Phụng bỗng gầm lên: “Tất cả vây lấy chỗ này làm gì hả? Có còn coi ta là tộc trưởng nữa hay không? Có chuyện gì cứ để ta lo liệu! Ta ra lệnh cho các người lui hết cả đi”.

Thường ngày Tổ Phụng không bao giờ nổi giận. Tang Đễ cũng không ngờ nổi, chỉ thấy phu quân mặt mũi hiền lành bỗng chốc cao đầu ưỡn ngực hiên ngang, uy nghiêm. “Nếu Thiên giới hỏi tội, mình Tổ Phụng này sẽ đưa Tê Tê lên đó chịu tội, không phiền các người đâu. Cút hết đi cho ta!”

Một tiếng u u kéo dài, một luồng ánh sáng vụt hiện lên trên vòm trời. Ra là một chú chim thanh loan đang vỗ cánh bay ngợp không trung.

Ánh mắt như làn nước trong dịu dàng, giọng nói bình tĩnh điềm nhiên quen thuộc: “Tê Tê, lên đây nào, để nhị ca đưa muội đến Lôi Trạch”.

Tang Đễ đẩy hết những kẻ cản đường ra, đưa Lạc Tê toàn thân đang mềm nhũn lên lưng Kiêu Thương.

Lạc Tê ngồi trên lưng Kiêu Thương, khóc như đứt ruột đứt gan.

Cầu xin huynh hãy nhanh hơn...

Kiều Thương gật đầu, lại cảm thấy Tiểu Lão Cửu muội muội mình vẫn yêu chiều bao lâu nay quá tội nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 9.4

Năm ấy Lưu Phong tới cưới Đỗ Trạch, nàng chỉ ủ rũ đôi ngày rồi lại tươi tỉnh. Trường Cầm lìa xa nhân gian, hơn tháng trời nàng không ăn không uống không nói không rằng, may còn có Hương Tư ở cạnh bên. Còn lúc này đây, đến Hương Tư cũng lần tránh không gặp mặt ai, chứ đừng nói là có thể ở bên Lạc Tê. Tất cả chuyện này, chỉ có thể mình nàng chống chọi.

Thời vận xoay vần, số kiếp đổi thay.

Tạo hóa khéo trên người.

Quanh Lôi Trạch rất nhiều kẻ rồi việc đang xúm xít xem xử phạt.

Chung quy họ đều muốn biết kẻ si tình cuồng dại có một không hai giữa trời đất này là người thế nào?

Cũng có người như Vân Ảnh đến rồi đi, rồi lại nói không dám ở lại chứng kiến cảnh này, phải đi cầu xin Hiên Viên rút lại lệnh đã ban.

Còn có rất nhiều người đang chờ thấy mặt Cửu cô nương của Phurong tộc đã nghe danh từ lâu, chỉ muốn biết cô ta dựa vào ma lực gì khiến Nguyệt Hoa thượng thân thanh cao nơi Thiên giới phải liêu xiêu, cam tâm chịu khổ thay như vậy.

Lôi Trạch mệnh mông này thường ngày vẫn cô tịch, nhưng hôm nay lại xôn xao tiếng người ồn ã, chắc là đã lâu không có gì hay để xem.

Rồi bỗng nghe thấy tiếng gió lạ kỳ ừ ù thổi qua, có ai đó hét lên: “Người của Phurong tộc đến rồi!”.

Đám đông ngẩng đầu lên, trên lưng Thanh Loan điều là một thiếu nữ mặt mày bơ phờ.

Nếu nói dung mạo phi phạm tuyệt thế thì hơi quá lời, vì người con gái bắt mắt tất cả theo đuổi Nguyệt Hoa là Vân Ảnh còn đẹp hơn vài phần. Nhưng mắt phurong mà ngài của nàng cũng có thể coi là thanh tú mỹ lệ vô song. Sau lưng đeo cây đàn còn cao hơn người, tóc dài tung bay, đầy vẻ bi thiết. Giây phút ấy, người ta đều thấy như có một ngọn lửa bốc lên trên ngọn núi. Cô gái cười phurong kia đã nung nấu quyết tâm bước đi không quay đầu, tựa thiếu thân lao vào biển lửa. Ở nàng tỏa ra một khí thế kiêu sa tuyệt mỹ.

Về kiến định bình thân trong đôi mắt kia đã khiến những thần tiên thấy dịu lòng giữa những tiếng sấm vang lên dồn dập. Phong thái ấy thực sự đã đánh bại sự nao núng bị lụy, hành động khóc lóc bỏ đi của Vân Ảnh. Cũng chẳng trách Nguyệt Hoa thượng thân đã chọn cô gái quyết đoán ấy.

Nàng đi từng bước một tới đó. Bước chân như đang nhẹ trôi, hơi chao đảo như vừa trải qua cơn bệnh nặng, khí lực chưa phục hồi.

Lôi Trạch bỗng nhiên im ắng. Dường như cả sấm động cũng yếu ớt hẳn so với mỗi bước chân nặng trĩu của nàng. Rõ ràng trong dáng hình yếu đuối nhỏ nhắn kia ẩn chứa một ý chí kiên cường đến kinh thiên động địa.

Các người, kẻ nào đang cười cợt chế nhạo ta, ta sẽ khiến kẻ đó phải hối hận ê chề.

Các người, kẻ nào còn lời ơng tiếng ve, ta sẽ không ngại kéo hết xuống hoàng tuyền cùng hai chúng ta.

Đôi mắt ấy như đang ngằm hăm dọa khiến tứ phía bỗng lặng ngắt, chỉ trừ Lôi Thần Thiên Lam đang hành hình vẫn lạnh lùng làm tiếp việc của mình.

Bên tai nàng chợt nghe thấy tiếng đếm như thét lên: “Hai trăm ba mươi”.

Trời rung đất chuyển, sấm sét đang dồn hết về Lôi Trạch này, rồi ở chính giữa nổ ra một tiếng sấm kinh hồn xuyên nát tầng mây, chấn động cả mặt đất.

Lần này, âm thanh ấy như giáng một đòn trí mạng vào trái tim Lạc Tê, làm sụp đổ tan tành bức tường thành đang nén giữ bao cảm xúc nghẹn ngào.

Lôi Thần dừng tay, bầu không khí căng thẳng đến nín thở vừa rồi dần tan biến. Người ta sững sờ bất động, không hiểu vì sao Phurong tộc cử cô nương người vừa xuất đầu lộ diện lại có pháp lực cao cường đến thế.

Lạc Tê hít một hơi thật sâu, gần như khụy chân xuống. Nhìn những vết máu loang lổ dưới chân, lòng nàng bỗng nhói đau, lệ lại tuôn. May mà Kiều Thương đến kịp, vội đưa tay đỡ lấy nàng từ phía sau.

Những giọt máu ấy, là của chàng.

Thần sắc héo hắt tựa cận kề cõi tử, nhưng trong lòng dòng suối sinh khí ngọt ngào đang tuôn trào, thúc giục nàng bỏ lại Kiều Thương phía sau mà chạy như bay tới bên chàng. Nàng xông vào giữa đám người, chân giẫm lên vũng máu tươi đỏ.

Nước mắt lăn chã tuôn.

Tám lưng đang quay về phía mình, toàn thân rớm máu quỳ trên mặt đất Lôi Trạch, chẳng phải là nam nhân mà bao lâu nay nàng vẫn hoài nghi sao?

Nhưng giờ thì còn gì để nghi ngờ nữa đây?

Phải thực sự yêu mình, chàng mới cam tâm chịu đựng ánh mắt lạnh nhạt rere rừng của thế gian và cắn răng chịu phạt dưới chân quần thần tiên giới.

Còn gì để do dự nữa đây?

Năm đó đã phải tận mắt chứng kiến Trường Cầm ra đi, giờ đây lại buộc phải khoanh tay đứng nhìn chàng biến mất trước mắt hay sao?

Không, nàng không làm thế được.

Lạc Tê tiến lên phía trước mấy bước, bỗng cảm thấy sau lưng có một luồng sức mạnh không lồ đang kéo mình lại. Nàng quay lại nhìn. Là Kiều Thương ca ca. Trong đôi mắt bình thản điềm nhiên của nhị ca chất chứa ngàn lời muốn nói.

Trên môi nàng khẽ nở nụ cười nhẹ nhõm thanh thản.

Kiều Thương lặng lẽ buông tay.

Rồi chẳng biết có a đó hét lên: “Trông nàng ấy rất giống một người!”.

Là Phụng Cẩm. Trên nền tuyết trắng, ngoảnh mặt mỉm cười, nụ cười đẹp nhất trong cả cuộc đời này, không ai sánh được.

Đám người thờ hất ra một hơi dài. Trong số đó có kẻ đã bắt đầu thì thảo xôn xao, còn người trong cuộc thì cũng đã đoán già đoán non được mấy phần.

Lạc Tê gỡ tay Kiều Thương, như con thiêu thân lao vào lửa gánh lấy sự đau đớn như thiên lôi địa động. Nàng xông thẳng vào Lôi Trạch, chạy vội tới bên Trọng Uyên.

Dáng hình mảnh mai ấy phủ phục trên người chàng, thay chàng chịu một đòn trời giáng.

Thật sự... đau khủng khiếp...

Lúc đầu nàng chưa kịp định thần lại, lúc sau mới thấy cảm giác đau đớn rát bỏng đã chạy từ cổ xuống lưng, chẳng khác nào có một bàn tay khổng lồ chậm chậm xé toạc thân thể từ phía sau. Đó mới là một đòn, Trọng Uyên đã chịu những hai trăm kia.

Người đang quỳ dưới đất không nói không rằng, một tay ghì nàng xuống ôm chặt vào lòng, không cho nàng tiếp tục làm cái chuyện xuẩn ngốc kia.

Bốn mắt nhìn nhau, vẫn là nụ cười ấy, chỉ là trên vầng trán kia đang rùng rùng máu chảy, không đẹp đẽ như mọi ngày. Lạc Tê vùng vẫy gượng dậy, nhưng đã bị ghim chặt lại. Bất luận phải chịu đau đớn đến đâu, sức lực của chàng vẫn hơn nàng nhiều lắm. Giấc nàng bật khóc: “Cầu xin chàng đấy, đừng chết... Còn lại, hãy để ta chịu thay!”.

Vẫn là ta nên gánh chịu.

Kẻ phải đi đáng lẽ là ta.

Chàng không nên chịu cực hình này.

“Trọng Uyên, không được chết... Xin chàng đó... Không được chết...”

Trọng Uyên bất giác thở hổn hển, dùng đôi vai rắn chắc ôm chặt nàng ghì xuống, khẽ tai cất giọng nói yếu ớt: “Trọng Uyên sinh ra ở đây, cũng trưởng thành ở đây, có nàng bên cạnh thế là đủ rồi”.

Lôi Trạch, vốn là nơi Thanh đế Phục Nghi chào đời.

Lạc Tê hướng lên bầu trời cao. Thiên giới vẫn vũ kia là nơi nàng từng ngậm ngùi tiếc nuối không thể vỗ cánh bay tới. Trái tim đã để lại nơi ấy có chàng.

“Ta... yêu nàng.”

Nước mắt như mưa.

Trọng Uyên bất ngờ đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng nàn, cả trời đất dường như chỉ còn hai người.

Một tia chớp vụt ngang qua, Lạc Tê đưa tay quàng qua cổ Trọng Uyên, ôm chàng lấy thân mình đỡ đòn.

Nàng hình như đã hiểu, chỉ có sự đáp lại nồng nhiệt của mình mới đủ kéo chàng từ cõi chết trở về. Đây chỉ là một thử thách trên đường tình của hai người. Chết cũng được, sống cũng được, nàng yêu chàng, nàng không muốn để chàng ra đi.

Rốt cuộc là thứ tình yêu gì lại có thể khiến nàng tình nguyện chết thay chàng.

... Trọn đời trọn kiếp, quyết chẳng phụ nhau.

... Trọng Uyên, kiếp này, cuối cùng là chàng đã nợ ta rồi.

Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh một cô gái, giọng nói rớt nặng như xuyên thấu vào tâm can.

Chàng là ai? Chàng là Thanh đế Phục Nghi, cho nên một gương bát quái đủ nhìn thấu tiền kiếp, một thân vinh nhục trả nợ kiếp này, một trái tim son sắt chỉ duy nhất một người.

“Hai trăm bốn mươi.”

Ta? Còn ta là ai?

“Hai trăm bốn mươi mốt.”

Chàng là... Chàng dĩ nhiên là người trên cả Cửu thiên, không ai địch được...

Lạc Tê bất giác thấy đầu đau như búa bổ, nằng nứa chặt lấy cổ Trọng Uyên, đột nhiên hét lên đầy phẫn uất: “Tại sao? Vì sao hai kiếp đều không thể vẹn toàn? Vì sao?”

Hình như có một đôi cánh rất lớn đang từ từ mọc ra từ hai bên sườn, phủ ợp mặt đất, lấp lánh tuyết trần, nhưng cũng đau đớn khôn xiết. Sấm chớp giăng đầy trời, khiến nằng rơi vào ảo giác dường như đang bị đôi cánh kia xé da cắt thịt.

Lạc Tê giãy giụa trong đau đớn, thần trí hỗn loạn. Trước mắt chỉ có một người, hình như vẫn còn sống. Nằng ôm chặt lấy đôi phương như ôm một nhánh cỏ cứu sinh, không chịu buông rời chàng.

“Nếu chàng dám bỏ ta mà đi, ta sẽ xuống tận hoàng tuyền giết chết hết lũ quỷ âm ty, kéo chàng quay về...”

Một bên là giọng điệu uy hiếp đầy hăm dọa.

“Cầu xin chàng, đừng bỏ ta. Ta thà chết chứ không muốn chàng bỏ ta đâu.”

Tay chàng khẽ buông ra. Coi như là đã bảo vệ được nằng, Hiên Viên cũng đã biết thân phận của nằng, sẽ không ra tay với nằng đâu.

Rồi chàng bỗng thấy Kiều Thương ở phía xa kia, ánh mắt như có điều muốn nói.

Tâm thức có chút mơ hồ, nắc khe một tiếng rồi Lạc Tê bỗng khóc thét lên, đưa mắt về phía Lôi Thần Thiên Lam. Nằng vừa quay đầu nhìn xuống dưới đã thấy Trọng Uyên hóa thành con rắn đen khổng lồ từ khi nào.

Máu chảy xối xả. Theo ý Hiên Viên, ba trăm lời hình là đánh cho chàng hiện nguyên hình dạng hắc xà, rồi tiễn chàng về Tây phương cực lạc.

Lạc Tê ào tới ôm lấy con rắn. Thấy luồng chớp giáng xuống đến đâu, nằng vật vờ gồng người lên che cho chàng đến đấy. Nằng bắt buộc phải bảo toàn nguyên vẹn thân xác chàng, nếu không thì chuyện này thực sự là một đi không trở lại rồi.

Hình như đặt hết lòng tin vào điều ấy, nằng đưa đôi mắt tui hờn nhìn Kiều Thương, rồi không do dự chân chừ nữa, hóa phép lại nguyên dạng bạch phượng. Nằng hít một hơi dài rồi từ từ dang rộng đôi cánh trắng tinh khiết như ngọc, như tuyết, che khuất cả ánh chớp phía sau.

Xin thứ lỗi, nhị ca... Dẫu sao cả thiên hạ đều đã biết muội là ai, muội đã không còn để ý đến việc muội sống vì ai nữa.

Nằng ngoan cường nằm phủ lên thân hắc xà vốn là Trọng Uyên hóa thành. Máu lông trắng muốt cũng nhuộm thấm máu đào từ vết thương trên lưng chàng. Cảnh tượng như thiêu đốt ánh nhìn của những người xung quanh, chính họ cũng có chút không đành lòng.

Tiếng cười khúc khích lúc mới quen và sự hiếu kỳ như thuở ban đầu, hay sự khinh ghét... Ngần ấy tình cảm giờ hóa phù vân.

Phục Nghi, Phượng Cảnh, Nguyệt Hoa, Lạc Tê, khi đoán biết được con bạch phượng ấy là ai, ai nấy đều bó tay bất lực.

Có tiếng loạt soạt, có người đi rồi, có kẻ vẫn kiên gan bám lại, có người đau khổ, có kẻ cười nhạt.

Trong cuộc chiến số mệnh, ai có thể đấu lại được chú tể trời đất. Thủy tổ của bát quái Phục Nghi không thể, Cửu Thiên Huyền Nữ cao siêu thượng đẳng cũng không. Tình yêu như cát trên bờ biển, sóng lớn nuốt trôi xô bờ là cát bị cuốn phăng đi tan tành mây khói hay là chìm xuống đáy nước, càng bám trụ vững vàng. Họ đã xem đủ những màn kịch rồi, đã hiểu rồi, lĩnh hội rồi, cũng ngộ ra rồi.

Đột nhiên tiếng sấm bỗng ngừng lại.

Lạc Tê gắng sức mở mắt, nhìn Lôi Thần Thiên Lam và nhị ca Kiều Thương đang lửng lơ trên không trước mặt đám người. Thì ra, Kiều Thương vừa chống lại Thiên Lôi chương văn, kịp thời lao tới, lạnh lùng giữ bàn tay của Thiên Lam không cho ra đòn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Ai Làm Rối Lòng Ai (5)

Type: chuot tery

“Đủ rồi.”

Thiên Lam nét mặt không hề biến sắc. Giữa khoảng không của Lôi Trạch, hai người trừng trừng nhìn nhau hồi lâu chẳng khác nào đang đối đầu nơi trận tiền khói lửa. Cảnh tượng khiến người ta lạnh toát sống lưng.

Cũng không biết là đã bao lâu, sấm sét tụ lại rồi tan dần, và cuối cùng biến mất không dấu vết trước sức chống chịu quả cảm của Kiều Thương. Trên bầu trời xanh quang đãng bất ngờ dội lên một tiếng u u dài. Thì ra mặt trời ở Thiên cung đang cười long xa về nghỉ ngơi khi ngày đã tận. Đèn đêm từ từ thấp lên, ánh trăng chập choạng. Mây khói che mờ ánh sáng, dường như phủ một tấm lụa mỏng ảo huyền lên trăng.

Tường đã được thương thức trọn màn kịch gay cấn của ngày hôm nay, ai ngờ đến phút cuối lại đột ngột xuất hiện kẻ lạ mặt tới giải cứu tội nhân. Điều kỳ dị này đã giữ chân đám đông hiếu kỳ ở lại xem tiếp hồi sau.

Họ đã nghe danh Thanh Loan Kiều Thương của Phượng tộc từ lâu. Tiếng tăm không nằm ở cá tính lạnh lùng thần nhiên, mà chính ở sự kiêu lòi trầm lặng nhưng vẫn tỏa ra một phong thái đặc biệt, đủ làm dậy sóng Thiên giới lẫn trần gian.

Khoảnh khắc ấy chàng xuất chiêu nhanh nhạy dị thường, chớp nhoáng đã kịp chớp lấy tay Lôi Thần, cứ thế dùng hết sức ghim chặt lại không chút đắn đo.

“Hai người họ vốn tình sâu nghĩa nặng từ xưa. Kiều Thương lúc đang tu tập từng xin được bá sư làm môn hạ của Lôi Thần. Tuy rằng không chính thức gọi sư đồ, nhưng cũng đâu khác gì. Nghĩ lại năm xưa tình thầy trò cũng không tệ. Sau này Kiều Thương đã vô cớ đột ngột rời Lôi Trạch. Bao năm rồi, cũng đã lâu chưa có dịp tái ngộ. Hôm nay thật lòng mà nói, Kiều Thương mong Lôi Thần có thể nể chút ân tình xưa, xin người giữ lại tính mạng cho Nguyệt Hoa thượng thân.”

Không biết có ai đang thầm thì giải thích đầu đuôi câu chuyện kia, đám đông vỡ lẽ tình ngộ. Thường thường với cá tính của Lôi Thần Thiên Lam, làm sao ông ta có thể nhẫn nhịn lâu đến thế.

“Hừm.”

Thiên Lam khẽ hắng giọng. Kiều Thương như đọc được ý nghĩ đối phương liền buông tay.

“Đưa hai người kia trở về xong tự mang thân đến đây nhận tội.” Thiên Lam vừa nói vừa đưa mắt lên nhìn thẳng vào khuôn mặt điềm tĩnh của Kiều Thương.

Thiên Lam phát mạnh một cái, những ánh chớp của Lôi Trạch trận phút chốc đã được thu cả vào tay áo. Sau đó, cũng không nói thêm gì với những kẻ đang quỳ dưới đất, Lôi Thần quay gót biến mất, không ai biết đi về phương nào.

Có lẽ chỉ mình Kiều Thương biết động phủ Lôi Thần Thiên Lam ở đâu, nhưng cũng không thấy chàng đuổi theo tạ ơn, mà nghe lệnh xong là bay thẳng tới bên Lạc Tê và Trọng Uyên.

“Nhi ca...” Lạc Tê biết bây giờ có thể tạm thời an ổn. Nàng thở phào nhẹ nhõm, biến về hình người rồi cúi xuống ôm chặt lấy thân rắn đen.

Kiệt sức ngã gục vào lòng Kiều Thương, Lạc Tê khẽ nói: “Giữ lại được rồi. Giữ lại được thân thể là còn có hi vọng cứu mạng, phải không?”.

Tuy rằng tâm thần ấy giờ đây thê thảm là thế, nhưng so với việc tan thành mây khói, hồn phách tứ tán thì còn tốt chán.

Kịch đã hạ màn, những kẻ hiếu kỳ cũng dần tản đi. Một người không biết từ đâu bay tới đáp xuống cạnh bên. Người này trông có vẻ rất quen.

Y hươu hươu chiếc quạt nhỏ, dáng vẻ phóng khoáng tự tại mỉm cười: “Các vị tình thâm nghĩa nặng, Thương Thuật bội phần cảm động. Gia chủ Y Kỳ đã ra lệnh cho tại hạ tới đợi ở đây để chuyển lời: Kết cục này Thanh đế Phục Nghi sớm đã dự liệu từ trước nên đã xin lĩnh được ở Bách Thảo Viên trừ bị sẵn. Giờ này lĩnh được đang nằm trong tay Tổ Tiết và Cương Lương nơi Bắc Cực Thiên Hắc Sơn, tên gọi là...”.

“Phượng hoàn sào!” Lạc Tê buột miệng.

Nhưng mà chẳng phải Phượng hoàn sào là để trị bệnh cho Cương Lương nghĩa phụ sao? Bây giờ vẫn còn ư?

Hiển nhiên bắt được nét hoài nghi trong ánh mắt nàng, Thương Thuật cười: “Nói có là có, ta còn lừa cô làm gì nữa. Ngày hôm ấy người ta xin Phượng hoàn sào là vì nghiệp chướng của ngày hôm nay, hãy nhanh lên đi kéo không kịp”.

Thì ra kẻ trước mặt chính là một thuộc hạ của Viêm đế Y Kỳ, có điều những kẻ hầu cận bên Y Kỳ quá đông nên người ta nhất thời không chú ý đến y. Giờ đây gặp rồi nàng cũng thấy kẻ này khá là cao ngạo, có phần ngông cuồng tự đắc. Không nhiều lời, y dứt câu liền chấp tay cáo từ bay đi. Ngay cả khi nghe tiếng Lạc Tê gọi, y cũng không thêm quan tâm, chỉ xua tay nói: “Không chết được đâu, không chết được đâu. Có điều viết thư này suýt chút nữa là trí mạng đó”.

Ánh mặt trời lạnh lẽo rọi tới rắn đen đang nằm im lìm trong lòng Lạc Tê. Cảm giác như chàng không còn chút sinh khí, nàng bắt chọt kinh hãi đưa mắt nhìn Kiều Thương. May sao đúng lúc ấy rắn đen bỗng đưa lưỡi liếm nhẹ tay Lạc Tê, ý muốn nói mình vẫn chưa chết để nàng yên tâm.

Cử chỉ ấy giúp nàng trút được phần nào nỗi lo triu lòng, nhưng lại làm nhói lên một cơn đau thấu tâm can, “Đau, đau lắm”.

Nguyên sinh từ có nhau, quả nhiên có cái giá của nó.

Kiều Thương lập tức hóa thành Thanh Loan, cánh phủ mặt đất. Lạc Tê cắn răng cố sức cẩn thận đặt nguyên vẹn hình hài hắc xà Trọng Uyên lên lưng Kiêu Thương, rồi bước theo ca ca. Lúc ấy, một cơn choáng váng như trời giáng khiến nàng gục xuống lưng Kiêu Thương không dậy nổi nữa.

Nếu không có biến cố động trời vừa xảy ra thì nàng chút nữa đã quên mất mình vừa tỉnh lại sau cơn bệnh nặng, lại gặp chồng gai ngay lúc này, quả là họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai.

Kiều Thương vỗ cánh, bay lên rồi nói với Lạc tê: “Muội về sơn trang dưỡng bệnh đi, để cha tới chỗ Tổ Tiết lấy Phượng hoàn sào. Chuyện khác đừng nghĩ nhiều nữa”.

Lạc Tê nhớ đến ánh mắt sắc lạnh của Thiên Lam, bỗng thấy lo lắng cho nhị ca. Không biết nhị ca liệu có bị người ta hành hạ không nữa. Nàng nín lấy Kiêu Thương nói: “Nhị ca, ông ấy sẽ không gây khó dễ cho huynh đâu chứ? Nếu đến mức đó, muội nguyện gánh tất cả tội nợ còn lại”.

Kiều Thương khẽ dừng lại, chỉ thấy gió buốt ù ù thổi, mặt sông cuộn cuộn sóng, một lời cũng khó tỏ.

Chắc là cũng không phải chịu cực khổ gì đâu, chàng lắc đầu, đáp: “Ta và Thiên Lam vốn là danh phận sư đồ, chỉ là trên đường hành nghiệp có đôi chút đối nghịch, nên mới ngày càng xa cách. Nhưng tình nghĩa thì vẫn còn đó, sẽ không có chuyện gì đâu mà.”

Lạc Tê nghe rồi lòng cũng thấy nhẹ hơn.

Kiều Thương chợt thấy khổ tâm khi nghĩ đến sự lập dị kỳ quái của người vừa nhắc đến. Nghĩ ngợi một lúc, có lẽ bất luận là hình phạt gì cũng không thoát khỏi mấy trò kiểu “cười một cái đã”, “không được, nụ cười này quá giả tạo, thật thật chút nào”, “vẫn nói người cười lên rất đẹp, cười cho sư phụ xem nào”.

Nghĩ lại thì năm đó chàng đã lấy có thừa kế chức vị thái tử của dòng tộc mà vội vàng rời khỏi động phủ của Thiên Lam.

Người ấy hoàn toàn không lạnh lẽo như những gì người ta thường nghĩ, tất cả chỉ là nguy trang mà thôi.

Trong lòng chàng thăm than vẫn, chỉ thấy đầu óc mụ mị u mê đi. E rằng nếu kể ra thì Lạc Tê sẽ ôm bụng cười đến toác vết thương, chàng quyết định giữ im lặng. Với chàng mà nói, trước hết phải tới tìm Thiên Lam lĩnh tội và sau còn phải đối diện với Lạc Tê nữa, thật là chẳng có gì hay ho. Tiều muội này trước mặt bao người đã để lộ chân tướng, lại mang chuyện bạch phượng ra khẳng định, giờ phải làm sao. Đưa mắt nhìn về sơn trang Phượng tộc trước mặt, bất giác nhận ra Tang Đế và Tổ Phượng đang canh chừng ở một khóm hoa phượng hoàng ngoài núi, đang vẫy tay về phía hai người.

Lạc Tê khe khẽ thu cánh lại rồi đi đến trước mặt cha mẹ, nước mắt đã chảy rơi không kim lại được. Nàng ôm thân xà của Trọng Uyên trên tay, nói: “Cha, con đã đem chàng về rồi đây”.

“Ngoan, tốt lắm” Tang Đế bỗng dịu dàng đến lạ, vuốt ve mái tóc của Lạc Tê: “Cha mẹ cảm thấy sơn trang đông đúc quá, ồn ào nhốn nháo, không hợp cho hai đứa dưỡng bệnh, nên mới ra đây đón các con đi nơi khác dưỡng thương”.

Lạc Tê nở nụ cười tươi tắn rồi ngoan ngoãn ngã vào lòng Tang Đế.

Tang Đế lấy từ trong người ra một ít bột thuốc, đầu tiên là rắc ngay lên người Trọng Uyên, nói: “Trước mắt hãy để cha và nhị ca của con bàn tính mấy chuyện đã”.

Lạc Tê nhìn vết thương còn rỉ máu trên mình Trọng Uyên, sau khi thuốc có tác dụng đã từ từ khô lại mới yên tâm.

Lần này lại là Tổ Phượng kéo Kiêu Thương ra một góc, hạ giọng thăm thì: “Hôm nay Tê Tê đã hóa về dạng bạch phượng, vô số kẻ đến làm khó dễ. Ta và Tang Đế đành nhận lỗi rồi từ chức trưởng tộc. Chuyện này không thể nói cho nó. Con đi nhanh lên rồi nghĩ cách làm chủ tình thế”.

Kiều Thương khe khẽ lắc đầu, rồi kể lại chuyện mình đã có hẹn với Lôi Thần Thiên Lam.

Tổ Phượng thờ dãi: “Thực là số mệnh... chỉ có thể nói là nhân gieo năm nào, nay nhận lấy quả đó, đành chịu, đành chịu thôi”.

Kiều Thương chưa hiểu, không kìm nổi vội hỏi: “Cha, hiện giờ Phượng tộc không có hai người, có thực là ổn không?”.

Tổ Phượng gật đầu, vẻ mặt vô cùng bản khoăn.

Ông cùng Tang Đế vốn đã đuổi đám người đến quấy nhiễu đi hết rồi. Ai ngờ trong khi nóng lòng chờ đợi lại nghe tin Lạc Tê đã làm những việc đại đột ở Lôi Trạch, bỗng như chết lặng trong lòng.

Hậu quả nhãn tiền. Trưởng tộc đương nhiệm của Long tộc - Lưu Phong lấy có chuyện xưa mà gây sự, dắt theo Đỗ Trạch vốn vừa bị ăn mấy bạt tai của Tang Đế đập cửa xông vào. Hắn nói toạc ra Lạc Tê chính là con bạch phượng trong truyền thuyết. Tang Đế, Tổ Phượng lâu nay vẫn một mực bao che con gái, vốn đã không làm tròn phận trách trưởng tộc, với Phượng tộc mà nói, là có tội lớn.

Đến lúc này thì thực sự không sao chối cãi được. Tang Đế đã ba máu sáu con muốn xông lên làm một trận ra nhẽ với Lưu Phong, Đỗ Trạch, nhưng bị Tổ Phượng ngăn lại. Ông chỉ nói: tất cả là vì Lạc Tê.

Tang Đễ nín nhịn. Vì các con họ đã đánh đổi quá nhiều rồi. Đứa nào cũng được nâng niu như vàng ngọc, mà cuối cùng lại bị đưa thử sáu chết tiết ăn cháo đá bát đập đổ hết công lao.

Sợ đám người của Lưu Phong sẽ làm khó Lạc Tê và Trọng Uyên, nhân lúc chúng đang mê muội trong niềm hân hoan chiếm được Phượng tộc, Tang Đễ cùng Tổ Phương đã lên rời sơn trang. Họ gấp gáp tìm cách đón đầu hội Kiều Thương trước khi về tới Phượng tộc, để tìm đến một chỗ trú tạm thời chờ qua bão tố.

Lạc Tê dĩ nhiên không biết tình hình lúc này ở Phượng tộc, Tang Đễ và Tổ Phương cũng e sợ nàng hay tin sẽ bị kích động. Nàng gục đầu vào vai Tang Đễ, nói trong tiếng thờ dốt: “Hay là tới Thiên Hằng Sơn?”.

Tang Đễ và Tổ Phương cũng thấy ý này có lý. Ngoài chuyện Thiên Hằng Sơn vốn xa xôi hẻo lánh khó tìm, thì kể ra ở đó còn được kề cận Tổ Tiết, Cương Lương, lỡ xảy ra chuyện gì thì cũng có thể cậy nhờ giúp đỡ. Thế là mấy người vội khởi hành tới đó, trừ Kiều Thương vì đại nghĩa phải quay về Lôi Trạch làm tròn lời hứa với Lôi Thần.

Lạc Tê nhìn thấy cha mẹ, trong lòng như trút được một tảng đá lớn. Nàng mê mết ngủ thiếp đi trên vai mẹ. Đưa cả ba người đến được Thiên Hằng Sơn chuyển này đều nhờ vào công lực của Tổ Phương.

Nàng tỉnh dậy đã thấy trắng lên lưng chừng trời. Hơi lạ là cha mẹ để kệ cho rắn đen nằm bên cạnh nàng, chẳng sợ nàng ngủ say trở mình đè vào.

Lạc Tê quay sang nhìn, chàng đang nằm đó một nhòai, cũng không thấy phản ứng gì sau khi mình động cựa. Kể ra lần này vết thương nặng quá rồi, bất giác thương cảm ngập tràn, tơ lòng rối bời.

Lần trắc trở lặn dạn này khiến lòng nàng dấy lên một câu hỏi.

Ta là ai...?

Nếu ta thực sự là Tiểu lão cừu của Phượng tộc, thì Phượng Cẩm - người trong tim Thanh đế Phục Nghi rốt cuộc là ai?

Nàng trở mình nhìn con rắn đen đang cuộn tròn bên cạnh, trông đáng yêu quá. Lần đầu tiên nàng chứng kiến chàng gục đầu ủ rũ, xót xa lắm.

Thanh đế Phục Nghi là vị thần tối cao vĩ đại nhất của thượng cổ vạn năm trước, giờ lại co ro một dúm ở đây với mình, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy khó lòng tưởng tượng. Nhưng những gì từng được tận mắt chứng kiến khiến nàng không thể không tin chàng là đáng thần tiên chí tôn thực sự. Pháp khí của chàng là gương bát quái thần thánh. Duyên cớ gì chàng có mối giao hảo với Viêm đế Y Kỳ, duyên cớ gì với pháp lực thông thiên quảng đại đó lại bị Thiên đế đẩy ra ngoài lề, tất cả đều có thể lý giải được.

Từng là con người như vậy, giờ thành ra thế này, nghe nói có mối liên quan tới Phượng Cẩm đã khuất khi xưa.

Lạc Tê tuy không thích đọc sách nhưng lại mê dã sử.

Từ lâu nàng đã ôm lòng xót thương cho đôi uyên ương bạc phận: Thanh đế Phục Nghi và Huyền Nữ Phượng Cẩm.

Nhưng giờ khi chuyện này ập xuống đầu mình, nàng lại trăn trở nghĩ ngợi. Lúc linh quang ở Lôi Trạch xuất hiện là rõ ràng có một linh hồn đang gào thét muốn thoát ra khỏi thân xác này. Có lẽ chính là Phượng Cẩm đáng thương đó rồi. Nếu bản thân là Phượng Cẩm chuyển kiếp thì việc Trọng Uyên đối xử với mình như vậy là điều dễ hiểu. Chỉ có điều nàng bất chợt thấy đau đầu. Vất tay lên trán suy tư, phải chăng bấy giờ tình cảm của Trọng Uyên sâu sắc như thế, có mấy phần là mình, mấy phần là Phượng Cẩm?

Nếu giờ đây sự khác biệt giữa mình và Phượng Cẩm quá lớn, thì thực sự chàng có còn yêu mình nữa không? Bao câu hỏi cứ loay quanh luẩn quẩn khiến nàng nghĩ không ra, như một đám sương mù mù trên đỉnh núi. Đánh gục lại vậy.

Nàng nhìn ra ngoài trời, không biết giờ này cha mẹ đang ở đâu, sao không về ngó ngang con gái một chút chứ.

Vừa muốn nhúc nhích, bỗng bất ngờ bị một con đau như trời giáng thấu vào tận tim đến nỗi không thể nằm yên được, Lạc Tê hoang mang cựa mình, duỗi dài người trên chiếc giường trúc của Trọng Uyên. Trên lưng hằn dấu mười mấy đòn roi hình vân đầu như cắt da cắt thịt, nhưng nàng chỉ nghiêng răng khê ho, không giám kêu ca gì, trong đầu tiếp tục nghĩ vẩn vơ.

Đầu tiên tạm gác sang một bên chuyện của nàng với Trọng Uyên đã. Nhưng mà mai sau chẳng lẽ cứ phải ẩn mình mãi nơi rừng sâu núi thẳm này sao. Bản thân đã trót hiện nguyên hình trước mắt bao nhiêu người, giờ thì muốn trốn cũng không xong. Dù rằng Trọng Uyên đã thay nàng chịu ba trăm roi hình, nhưng ai biết được Thiên đế Hiên Viên liệu có buông tha cho nàng hay không.

Nàng đọc dã sử đã nhiều, nhưng không có nghĩa là hiểu rõ về mối tình Trọng Uyên - Phượng Cẩm. Đầu lại đau choáng váng như búa bổ, nàng ôm đầu quằn quai đập xuống giường, chỉ muốn được nghỉ ngơi, ngủ say một giấc không phiền muộn.

Chuyện bản thân đã rồi ren, cũng chẳng có thời giờ tới thăm Hương Tư, tự trách mình thật bạc bẽo vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ai Làm Rối Lòng Ai (6)

Type: chuot tery

Ngoài cửa vang lên tiếng nói dịu dàng của một nam nhân: “Nhị vị hãy an lòng, Nguyệt Hoa thượng thần dùng Phượng hoàn sào xong sẽ rơi vào hôn mê, nhưng không còn đáng ngại nhiều nữa”.

Là nghĩa phụ Cương Lương! Lạc Tê mừng khôn xiết, gắng bật dậy ngay nhưng bị cơn đau kéo gục xuống, rồi thấy Cương Lương, Tô Phụng và Tang Đế bước vào phòng.

Nghe Lạc Tê tỉnh táo triu mến gọi tên từng người một, ba người lấy làm an lòng. Tang Đế bước tới trước tiên: “Sao tư thể của con lại kỳ quái thế này?”.

“Mẹ ơi, con gái mẹ cũng có thương tích mà. Mẹ cứ nạt nộ con vì sao ngủ như chết không dậy mà chẳng thèm để ý đến vết thương trên lưng con”. Lạc Tê mở miệng liền thoáng cái lại.

Tô Phụng xót xa bước tới, đêm chiêu xem xét tình hình sức khỏe của con, đến khi không còn thấy có gì đáng ngại lắm mới yên tâm cười mà nói: “Mẹ con có rề hiên nên mừng vui quá đỗi. Từ khi trở lại Thiên Hằng Sơn cứ bắt Cương Lương chữa bệnh cho Nguyệt Hoa thượng thần thôi, chẳng để ý gì đến con gái. Đến giờ mới rảnh tay đến thăm con đây”.

“Mẹ à, người ta cũng chịu mười mấy đòn lôi hình đó.” Lạc Tê vẫn không thôi tị nạnh.

Tang Đế bội phần cố chấp, tiến lên phía trước túm lấy Lạc Tê có vẻ bức bối lắm: “Nguyệt Hoa thượng thần vì con mà chịu hơn ba trăm đòn, giờ còn mê man chưa tỉnh. Ta sốt ruột lo trị lành cho nó mà lo là con chỉ vì sợ mất con rể. Đến lúc đó coi như những gì con được không bù nổi cái mất”.

“Ày dà! Mẹ thiên vị quá!” Rồi đưa mắt nhìn quanh bốn phía, Lạc Tê tò mò hỏi: “Cha mẹ giờ đang nghỉ ở đâu?”

“Ồ, ta với cha con đã tạm chiếm gian phòng của Tổ Tiết, ông ấy dĩ nhiên là...”

Lạc Tê nghe vậy tươi cười đáp: “Con hiểu rồi, là nghĩa phụ đã chuyển vào ở chung với Cương Lương”.

Tổ Tiết hồi lâu không nói gì, giờ mới lên tiếng có vẻ muốn thị uy. Ai ngờ Lạc Tê lại không chú ý đến sự đe dọa này, cứ thế cười lăn lộn rung cả giường, kết quả mình mẩy đau nhức quá kêu vang lên một hồi. Đờ rỗi, nàng hoan hỉ hỏi Tang Đế: “Mẹ, hôm nay thấy con gái thể hiện có được không?”

Từ trước đến nay, Lạc Tê vẫn hằng khát khao vươn tới một cuộc sống đường hoàng tự tại như đứa trẻ say sưa kiếm tìm kẹo ngọt. Cả đời này nàng đã phải sống chui lủi dè chừng rồi. Chỉ có lần này mới tạm coi như được xõ lỏng phóng khoáng bay nhảy. Tô Phụng và Tang Đế sao có thể trách nàng được. Nhìn bộ dạng của nàng hai người chột xốt xa.

“Được, quá được ấy chứ!” Tang Đế khen ngợi, “Không hổ là con gái Phượng tộc ta, con và Kiều Thương không hổ là con cưng nhất của ta. Chỉ tiếc là...”

Dường như đang nghĩ đến Đỗ Trạch, ánh mắt bà bỗng tối sầm. Lạc Tê gắng hỏi mẹ tiếc chuyện gì thì bà gạt phắt đi, rồi kéo Cương Lương lại nhờ xem bệnh cho con gái.

Cương Lương tới gần, bắt mạch xem lưỡi bệnh nhân ra dáng đại phu đích thực lắm, rồi quay lại vừa cười vừa nói với Tang Đế: “Vết thương thì ta không xem, để tránh phạm phép tắc, dù sao thì nó cũng đã gọi ta một tiếng Cương Lương nghĩa phụ rồi. Có điều Tê Tê xương cốt vẫn tốt lắm, không có nội thương. Bên ngoài tuy nhiều thương tích nhưng chỉ cần ngủ một giấc là lại khỏe như rồng như hổ”.

“Dĩ nhiên phải như vậy rồi, nếu không thì đâu còn là con gái ta nữa.”

Cương Lương bật cười rồi rút trong tay áo ra một lọ thuốc tinh xảo đặt vào tay Tang Đế. Ông nháy mắt nói đùa: “Khi Nguyệt Hoa thượng thần còn chưa tỉnh, thì phần thuốc này nhờ người và Tô Phụng bồi. Nhưng đợi hần tỉnh lại rồi thì thuốc men để hai đứa nó tự xử với nhau”.

Lạc Tê nguyền dài một tiếng, chột đỏ mặt, trong đầu lại nghĩ lung tung rồi. Trọng Uyên bồi thuốc cho mình, mình bồi thuốc cho Trọng Uyên. Hình dung có vẻ tình tứ quá, người nàng bỗng nóng bừng như lửa đốt.

Khoảng mười ngày sau thì hắc xà Trọng Uyên bắt đầu mơ màng tỉnh, có lúc mở choàng mắt, nũng nịu đưa lưỡi khẽ liếm tay Lạc Tê rồi lại thiếp đi. Lạc Tê từ lúc bồi thuốc chỉ thấy người bứt rứt không yên. Nhiều phần là do bản tính nàng hiếu động, nay phải gò mình trên giường thấy thật nhàm chán.

Cũng không hiểu hàng ngày cha mẹ bận gì, mà cứ tới bồi thuốc cho hai người xong lại vội vàng ra đi. Hỏi thì chỉ đáp: chẳng mấy khi có dịp tới Bắc Cực Thiên Hằng Sơn, dĩ nhiên phải đi thăm thú đây đó chứ.

Với tính nết của mẫu thân Tang Đế mà nói thì hành động như vậy không có gì lạ. Chỉ có điều phụ thân Tô Phụng vốn yêu thương Lạc Tê hết lòng mà cũng không thấy bóng dáng đâu thì tò mò thật đấy.

Cho nên lúc buồn chán nàng chỉ biết ngủ. Hôm nay thức giấc đã thấy trăng treo đầu cành. Mẹ vừa giúp nàng lau người rửa mặt, hỏi han vài câu rồi lại đi mất, để lại mình nàng thần thờ với bóng trăng ngoài thềm.

Thực là chẳng có gì thú vị ở đây, đành tiện tay cầm chú răn đen Trọng Uyên lên nghịch ngợm. Nàng đưa tay phải lướt nhẹ trên thân răn, không hề thấy trơn mềm như những loài răn khác, mà lại giống vảy rồng của Ưng Long ngày nào, cứng và thô ráp. Trên đầu còn có hai cái sừng nhỏ, cũng đáng yêu lắm. Chạm một cái thấy thật êm nhẵn, vừa động vào tay đã trượt đi đâu mất rồi.

Tính ham chơi tính nghịch của nàng lại nổi lên. Cuộc đời lúc này quá quạnh hiu, nhàn cư vì bất thiện, nàng thỏa thích vắn vò chú răn.

Đột nhiên cổ tay bị một hàm răng sắc nhọn siết chặt, đau tới nghẹt thở. Chỉ thấy đôi mắt rực thần khí đang chăm chăm xoáy vào mình. Lạc Tê bất giác kêu lên thán thiết: “Đau... đau... đau!”.

Ba tiếng vừa dứt, nàng ảm ức chống cự yếu ớt. Khó khăn lắm chàng mới chịu nhả ra, Lạc Tê vùng vẫy nhô người quỳ lên, sờ vào bốn vết răng tấy đỏ nơi cổ tay, tự nói với mình: “Thực là tàn nhẫn quá, ta chỉ chạm vào sừng thôi mà, đến nỗi phải tức giận vậy sao?”.

Chưa dứt lời, nàng bỗng bị quật ngã bởi một sức mạnh khủng khiếp. Mắt liếc thấy lưng sắp chạm xuống giường trúc lạnh băng, nàng chưa kịp thét lên thì đã bị một bàn tay kéo vào lòng.

Lạc Tê định thần lại nhìn kỹ, không phải Trọng Uyên thì là ai nữa. Tuy tính thần chưa sung mãn lắm nhưng cũng may là tạm đã bắt đầu tỉnh táo, rất có khí thế “xung trận”. Thấy đôi mày kia đang nhíu lại giận dữ, Lạc Tê hơi sợ hãi. Quên mất đối phương đang yếu ớt đến độ nào, quên mất cả thân thể kia đang lồ lộ trước mặt, nàng lắp bắp thanh minh: “Ta... ta đang bôi thuốc mà”.

“Thuốc ư?” Trọng Uyên nhướn mày lên, nghiêm mặt hỏi.

Có lẽ vết sẹo - dấu thương tích trên hàng lông mày đã làm cho khuôn mặt chàng mất đi vẻ gần gũi thường ngày, khiến Lạc Tê nhất thời chưa kịp bình tâm lại. Nàng thuận tay cầm gói thuốc đặt trên chiếc ghế trúc bên cạnh, cười tíu tít: “Mẹ ta nói rồi, trước khi xúc thuốc phải xoa bóp một chút cho khí huyết lưu thông. Như thế mới đạt được hiệu quả tốt nhất”.

Trọng Uyên không thềm liếc nhìn gói thuốc, giữ lấy tay nàng mà hỏi: “Sau này muốn sờ đâu thì tùy”.

Hả? Sao tính dậy lại biến thành một con người khác hẳn thế này. Một lời nói như sét đánh ngang tai Lạc Tê.

Trọng Uyên vạn phần ôn nhu ấy, con người đã thay mình chịu cực hình ở Lôi Trạch, sao bỗng dưng lại lạnh tanh như vậy? Lẽ nào... sau lần trọng thương chàng nhớ ra điều gì, cảm thấy ta quá khác Phụng Cẩm, cho nên...

Lòng bàng hoàng, nàng thần thờ nhìn Trọng Uyên, ảm ức chu môi lên: “Ta... Ta hiểu rồi”.

Nhất thời quên mất lời muốn nói, nàng chợt nhận ra lúc này chàng đâu còn là con răn kỳ cục xấu xí nữa, mà đã biến lại thành người rồi. Phút chốc nàng lại say sưa trong niềm hân hoan thấy chàng cải tử hoàn sinh, e là Thanh đế Phục Nghi trước mắt đã chiếm trọn trái tim mình.

Nàng cười xong bỗng cứng đờ người, vì thấy ánh mắt đối phương mãi không rời khỏi mình. Mặt chàng không biểu lộ chút xúc cảm gì. Nếu là Trọng Uyên của trước kia, thế nào cũng đã mỉm cười rồi kẻ sát lại, thừa cơ ăn sống nuốt tươi nàng.

Trần tình trở lại, hai cặp mắt nhìn nhau. Nàng vạn phần nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Chỉ sợ bao nhiêu dũng khí vừa nhen nhóm lên phút chốc đã bị dập tắt. Giờ đây khí thế ban đầu bỗng chìm chìm như cây kim rơi bộp xuống đất, nghe rõ cả tiếng động. Yên lặng, chỉ có hơi thở hai người là nghe rõ mồn một. Đôi chân Lạc Tê giãy giụa, lòng nghĩ thầm người này vẫn khỏe ghê, đề ghì mình xuống mà không than mệt.

Phản ứng của nàng làm Trọng Uyên giật mình. Chàng cười thầm, nghĩ ngợi gì đó hồi lâu. Lạc Tê bất giác ngẩn người rồi như chợt tỉnh, lấy hết sức bình sinh đâm thùm thụp vào ngực chàng, trách móc: “Chàng dọa ta, dọa ta sợ phát khiếp!”

Trọng Uyên cố nhịn cười, giữ lấy tay nàng, nói: “Dạy cho nàng một bài học đấy, không biết là vảy thiêng của rồng cắm động vào sao?”.

Rồng? Trọng Uyên không phải là răn sao?

Thừ người ra một chốc, nàng thỏ thẻ hỏi lại: “Chàng... chàng không phải là răn sao?”.

Nghĩ lại, Thanh đế Phục Nghi thần thượng cổ thánh, răn cũng là rồng, rồng cũng là răn. Nói vậy nếu đã là rồng, thì sao lại thua xa về uy phong凛冽 của Ưng Long Cơ Thượng?

Hình như đọc được ý nghĩ kia, Trọng Uyên chạm nhẹ tay lên sống mũi nàng rồi giải thích: “Nếu ta hiện nguyên hình sợ rằng nàng không chịu nổi”.

Lạc Tê nhắm mắt nghĩ ngợi, hình như đã lĩnh hội rồi. Trong đầu bỗng hiện lên một cảnh tượng từ thời thượng cổ. Trên vùng núi ngập cát vàng này, đất trời u ám, nửa vòm trời bị một tấm thân vĩ đại che lấp, nàng tưởng tượng ra rồi bất giác sợ hãi đến hồn xiêu phách lạc. Định thần đưa mắt nhìn Trọng Uyên, vẫn chưa bình tâm được.

Lớn quá! Lớn quá! Lớn... quá...! Ánh mắt từ từ chuyển sang thân thể đang ở trần của chàng, nàng bất chợt đỏ mặt lắp bắp: “Chàng mặc áo lên đi đã”.

Trọng Uyên lại nheo mắt nhướn mày: “Không phải là muốn bôi thuốc sao?”

“Hừm!” Tự nhiên ghen hợm. Nàng vừa muốn cất lời, bỗng nghe bên ngoài vọng lại tiếng cười sảng khoái của mẹ mình. Bất ngờ đẩy Trọng Uyên ra sau lưng rồi lấy tấm thân vốn dĩ chẳng cao lớn gì chặn cửa, nàng hét to: “Mẹ đừng vào!”

“Hà, làm sao thế?” Tang Đễ hiển nhiên là hiếu kỳ. Hôm trước bà tới Lạc Tê chẳng phải là đang than thở rằng bà ít ở bên cạnh quá sao. Nàng đâu biết những ngày vừa qua cha mẹ nàng cùng mấy người kia đã lao tâm khổ tứ như thế nào. Chuyện khác chưa tính, nhưng tối thiểu cũng phải tìm cho Lạc Tê, Trọng Uyên một chỗ trú chân an toàn. Ngay cả đối với Tang Đễ, Tổ Phuong, chỗ này cũng không phải là nơi có thể ở lâu dài được.

“Không sao! Là... Trọng Uyên tỉnh rồi, ngại gặp mọi người!”

Nàng vừa dứt lời, mặt lại đỏ ửng, quay lại gục vào lòng Trọng Uyên, thấy bội phần sượng sùng.

Tang Đễ bật cười như đã hiểu rõ. Nét mặt đầy mờ ám, bà khép cửa lại, chỉ nghe thấy bên trong vang lên tiếng thét chói tai. Bà cười càng khoái chí, rồi nói to với Lạc Tê: “Con gái, đến lúc phải bôi thuốc rồi. Cứ để Trọng Uyên lo cho con nhé”.

Hai khuôn mặt kề sát nhau, lúc này Lạc Tê bỗng dịch ra xa khỏi Trọng Uyên, nhưng chốc lát đã bị kéo trở lại. Chàng cười tươi như hoa, cướp lại lọ thuốc: “Phải bôi thuốc rồi mà”. Lạc Tê chân tay lỏng ngóng, gương cười khước từ: “Ta thấy... không cần nữa đâu”.

“Sợ cái gì?”

“Ta thấy chàng mới khỏe lại, không muốn làm chàng phải hao tổn nguyên khí.”

Trọng Uyên ngưng lại, bất ngờ ghé sát tai nàng liếm nhẹ, rồi thở khê một hơi, xong mới nói nhỏ: “Sao nào, phục vụ phu nhân là việc nhất thiết nên làm”.

Trong đầu Lạc Tê như bỗng vang lên một tiếng nổ, tựa có pháo hoa bùng lên đầu đây, phút chốc toàn thân như tê liệt, mềm nhũn. Cả người nàng bị lật lại, rồi phút chốc áo bị phanh ra để lộ tấm lưng trần.

Chắc không qua được ải này rồi, đành để chàng được làm điều chàng muốn vậy. Không phải đúng là nàng cần bôi thuốc sao?

Lạc Tê nép chặt vào giường trúc, thầm mắng: “Lưu manh, áo không thềm mặc lên, lưu manh, đúng là đang ức hiếp ta mà”.

Trọng Uyên chăm chú nhìn tấm lưng đầy sẹo của nàng. Nhờ bàn tay chăm sóc của Tang Đễ, sẹo đã mờ dần, lộ ra đường vân ửng hồng nhàn nhạt. Nếu không phải là vì những vết thương dọc ngang này thì thân thể kia vẫn láng mịn như ngọc không tí vết. Kiếp này nàng cũng chịu bầm dập chẳng kém gì kiếp trước, chàng thoáng xót xa nghĩ.

Một tay lướt qua lưng nàng, bỗng thấy nàng khe khẽ run lên, hình như muốn nhồm dậy, nhưng lại bị chàng ghì xuống, đành ngoan ngoãn nằm yên, chỉ bắn khoăn hỏi: “Không phải chỉ bôi thuốc thôi sao?”.

Trọng Uyên nhướn mày cười: “Trước khi bôi thuốc phải xoa bóp đã, cho máu huyết lưu thông thì mới đạt được hiệu quả tốt nhất chứ. Không phải sao?”.

Lạc Tê cứng hợm, khe khẽ ú ớ một lúc, cuối cùng đành im lặng để mặc cho người đó xoa lưng mình, y như ngâm miệng ăn hoàng liên, đắng ngắt cũng phải chịu.

Có điều lưng nàng bị ghì xuống rất khó chịu, rõ ràng là chàng sớm đã có âm mưu không trong sáng, trước mặt thì ý thể lấn át người ta. Thôi nàng thà ngoan ngoãn để yên biết đâu còn có lợi.

Tâm trí tĩnh lặng, nàng cứ thế nằm im như một chú cừu chờ đem hiến tế. Lát sau, khi bị xoa bóp đến mềm nhũn cả người không còn chút sức lực, nàng mơ màng lịm đi mất.

Dáng trúc phát phơ, ánh trăng chập chờn, gió thổi vi vút, cảnh vật trong ngoài phòng hòa vào nhau thành bức tranh mỹ lệ mê hồn.

Tang Đễ ngồi bên Tổ Phuong, tay bưng chén trà Cương Lương vừa pha, bất giác thở dài: “Con gái đã lớn rồi...”.

Trong phòng, Trọng Uyên đã dừng lại. Chàng mệt mỏi ngã mình xuống giường, miệng lúng búng gì đó, như là gọi tên nàng.

Lạc Tê đang lơ mơ muốn ngủ, nhưng sau lưng chợt thấy lạnh. Người ấy lại gọi tên ai đó trong mơ. Tai nàng nghe không rõ lắm. Trọng Uyên đang gọi tên mình mà tại sao lại nghe như gọi A Cẩm.

Nàng chợt dạ, không đợi chàng bôi thuốc cho mình nữa, mà tự quay lại mặt đối mặt với chàng.

Rốt cuộc người chàng yêu là ai, là Phượng Cẩm kia, hay là kiếp sau của cô ấy đang nằm trước mặt chàng. Tại sao đến cả kiếp trước của bản thân cũng làm mình phải ghen tuông những mấy phần? Hay là vì mình vốn thua xa Phượng Cẩm cho nên lòng mới đầy mặc cảm như thế, mặc cảm đến mức mỗi khi nghĩ đến chuyện Trọng Uyên từng yêu Phượng Cẩm thế nào, trong khi mình lại không thể đem đến cho chàng những gì chàng muốn, lòng nàng bỗng lạnh băng.

Mình rốt cuộc không thể trở thành Phượng Cẩm mà chàng muốn.

“Đang nghĩ gì thế?”

Lạc Tê đưa mắt nhìn chàng, thân thể ấy dường như không có chỗ nào lạnh lặn. Những vết thương chẳng chịt ngang dọc, có chỗ sâu đến lộ cả xương, từng vết nối tiếp nhau. Lần nào nhìn thấy nàng cũng rất đau lòng.

Nếu phải chịu nốt chỗ lõi hình còn lại thì sợ rằng thân kia sẽ tan thành hư vô, chẳng còn hình người.

Đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt vẹn nguyên vẻ tuấn tú của chàng, vết sẹo mờ khiến nàng bất chợt nhói lòng. Nếu không phải do mình, chàng hà có gì phải chịu như vậy. Nếu không phải vì mình, chàng đáng ra không phải trải qua kiếp nạn này. Lạc Tê chợt lắc đầu rồi chủ động tiến tới vòng tay ôm cô, khẽ hôn chàng. Khi hai đầu lưỡi vừa chạm, chợt thấy như có một luồng điện lan nhanh khiến mặt nàng nóng bừng.

Một khi mạch tình đã khơi, thì như nước lũ tuôn trào khó lòng kìm lại.

Trọng Uyên vốn không thích vỏ vẹp, với chuyện tình ái càng không quen ép buộc người khác, nhưng khi thấy đối phương bỗng nhiên nồng nhiệt chủ động đến thế, chàng cũng thấy thích thú lạ thường. Ôm chặt lấy nàng ghì vào lòng, tay kia của chàng lần mở xiêm y phủ trên đôi chân trắng nõn, đưa tay vuốt ve âu yếm. Không lâu sau, chàng đã làm cho đôi mắt Lạc Tê long lanh lên, tình nồng khó cưỡng. Hơi thở dồn dập, nàng không còn đủ sức chặn lại bàn tay đang thoải bồng lên ngọn lửa rạo rực.

Thân thể cận kề, rót vào tai lời tình êm ái. Lúc thấy như ánh trăng tràn mặt đất, khi lại sâu thẳm như vút lên tận nóc phòng trúc. Phút chốc nàng không biết trời đất gì, không nhớ nổi chuyện xưa, trước mắt chỉ còn lại một người áo xanh phát phơ trong gió, nụ cười rực sáng trong đêm.

Trọng Uyên... Trọng Uyên... phút giây say đắm miên man, mắt thấy sự tồn tại thật sự của đối phương qua làn tóc dài, toàn thân nàng đền bị Trọng Uyên làm cho mềm nhũn.

Bất chợt, Trọng Uyên bỗng ngừng lại.

Nàng tò mò mở mắt, cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng là hai người đang quấn lấy nhau như mũi tên đã gắn vào cung, có đà tất phải bắn. Lạc Tê đỏ mặt nói một mình: “Thực đúng là thần thượng cổ, sinh ra đã khác người...”.

Trọng Uyên không cười nữa, rồi lại cười, rồi đột ngột đổ ập xuống người nàng, làm nàng hốt hoảng hét ầm lên: “Trọng Uyên, Trọng Uyên?”.

Lấy hết sức đẩy Trọng Uyên ra, nàng quỳ bên cạnh, vội đặt tay vào trước mũi chàng. Hơi thở vẫn bình ổn, lại ngủ mất rồi, nàng bỗng thấy chán nản không chịu nổi, bất giác thô bạo đưa tay dấm ngực chàng liên hồi, mắng nhiếc: “Đáng ghét, đúng là đồ xấu xa!”.

Tuy hiểu là chàng mới tỉnh dậy sau cơn trọng thương, chắc chắn không có sức trụ được lâu, nhưng vừa làm cho mình rạo rực đã một nhào lặn quay ra ngủ, thực lòng nàng ức chế quá. Nàng định đánh thức chàng bằng cách nghịch ngợm lần tìm vẩy rồng thiêng trong tóc, nhưng kết quả cũng không hề khác hơn, chàng vẫn ngủ say sưa không động cựa.

Lạc Tê bực mình lắm, chỉ còn cách xuống giường tìm chiếc chăn mỏng, cuộn mình vào, miệng vẫn còn lầm bầm: “Đợi chàng dậy rồi nhất định sẽ cho một trận nên thân”.

Đột nhiên, có ai đó vỗ nhẹ vào cánh tay nàng. Ra là Trọng Uyên! Chàng thì thào: “Đừng làm loạn, đồ gà mái hết thời này!”.

Mặt nàng biến sắc, rồi cuối cùng lộ vẻ vừa đau vừa hận đến cực độ, Lạc Tê chỉ thiếu chút nữa là nhảy lên cắn chàng một phát thật đau, nhưng lại sợ chàng đã quá mệt rồi. Nhìn kỹ một hồi những vết thương trên người chàng: vẫn chưa khỏi hẳn, chẳng phân biệt da nào lạnh lặn cả. Nàng bất chợt buông một tiếng thở dài, ủ rũ xích lại gần bên đối phương. Trong đầu cứ quẩn quanh một câu: “Đồ gà mái hết thời này!”

Quả là cay độc! Thì ra trong lòng chàng vẫn nghĩ vậy. Nàng trở mình, quay lưng lại về phía Trọng Uyên, tự ngậm ngùi thương thân phải chịu cảnh lạnh lùng. Ánh mắt chạm vào cây trường cầm trên mặt bàn, trong đầu lại vang lên lời sư phụ từng nói: “Được phượng ghé thăm, ba đời có phúc”.

Đúng là một trời một vực! Gặp nhầm người rồi! Đồ con rắn ti teo! Nghĩ hoài không hết hận, nàng trút giận bằng cách quay lại cắn chàng một miếng. Để lại dấu răng hằn sâu trên vai rồi nàng mới hả giận thở mạnh một hơi, ôm choàng lấy chàng, mặt mũi tươi tỉnh.

Khi Trọng Uyên chợt thức giấc thì mấy ngày đã trôi qua. Vừa mở mắt ra đã thấy Lạc Tê đang cúi húi cầm chiếc khăn sạch lau chùi bàn ghế, chàng bất giác cười thầm.

Đợi lâu như thế, cuối cùng cũng có hi vọng rồi. Lòng chàng vui khôn xiết, lại trở mình, chống cằm tiếp tục thưởng thức màn kịch hay trước mắt.

Lần đầu tiên trông thấy Lạc Tê, chàng đã biết chắc mình đã đợi được rồi. Khuôn mặt không còn vẻ diêm lệ sắc sảo vô song, nhưng vẫn giống như A Cẩm nhí nhảnh tinh nghịch ngày ấy. Người năm nào còn ở cạnh bên, một mình vất vèo ngồi trên bờ tường, ngắt hoa quế rắc xuống khắp người chàng, vô cùng đẹp mắt. Lạc Tê với cây đàn trên lưng kia, dung nhan vẫn thế, và còn nguyên tính nết trẻ con vô tư. Mỗi khi đôi mắt ấy lấp lánh lên vẫn đủ khiến chàng hồn xiêu phách lạc.

Nói tóm lại là sự bướng bỉnh trăm năm còn đó.

Ngẫm nghĩ về khoảng thời gian sau này, Trọng Uyên cảm thấy ông trời cũng không bạc đãi mình lắm, còn may là chưa để chàng phải đợi chờ mòn mỏi, hóa đá vọng phu trên Thiên Hằng Sơn mặt mù cát vàng.

Còn Lạc Tề, bỗng có cảm giác là lạ buồn buồn sau lưng. Nàng quay người lại thì thấy Trọng Uyên đang đuổi mình nằm dài như một mỹ nhân. Chàng thoảng cười nhìn nàng, bất giác mừng rỡ, kích động giằng lấy chiếc khăn trắng trên tay nàng rồi nhào tới.

“Chàng dậy rồi?”

“Ừ.” Trọng Uyên ngoắc tay, gọi nàng tới gần hơn.

Cho là chàng có chuyện muốn nói với mình, Lạc Tề tò mò mở to mắt, ghét sát lại, thì bất ngờ đôi môi bị giữ chặt. Nàng bị nhấn chìm trong một đại dương thăm thẳm, chói với như đuối nước, bị nộ hôn làm cho ngạt thở.

Đến khi phản ứng lại được thì mặt nàng đã đỏ rực lên, “May là cha mẹ ta không có ở đây”.

Vừa dứt lời, bỗng thấy từ phía sau vọng tới một tràng vỗ tay liên hồi, quay lại thì thấy Tang Để, Tô Phụng đang nhìn hai người có vẻ vừa ý lắm. Tô Phụng suýt nữa rơi lệ, ôm lấy Tang Để mà nói: “Con gái chúng ta cuối cùng cũng có người để ý rồi”.

Tang Để cũng cảm động đến mức ôm ngực thót lên: “Hon trăm năm nay tâm bệnh là đây,... Cái con nha đầu không gả đi được này, công lao của chúng ta không ít đâu, đáng để nói là kiếp này may có thần tiên ghé tới”.

Lạc Tề trên trán nổi gân xanh, cổ làm ra vẻ thản nhiên háng giọng một câu: “Ta nói này phu quân, giờ chàng hỏi cũng không kịp đâu”.

Trọng Uyên bỗng cười lớn, vỗ vai nàng: “Tiểu nương tử, mau mau điu phu quân ngồi dậy nào”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Gương Tiễn Kiếp (1)

Type: lemtphan

Bên ngoài phòng trúc ánh dương rực rỡ, tươi sáng như tâm trạng của những người vừa qua ải nguy khốn. Tang Để, Tô Phụng ngồi trong tòa thủy tạ Trọng Uyên đã kỳ công xây dựng ngắm bầu trời bao la một màu, cát vàng mênh mông hữu tình. Cảnh này nếu đặt bên sắc đỏ kiều diễm của hoa phượng hoàng ở Phụng tộc – loài hoa mà Tang Để và Lạc Tề vẫn yêu thích, thì chẳng khác nào lãng tử phong trần bước ra từ đại mặc lam thiên sánh với thực nữ yêu điệu áo đỏ nhẹ bước trong mưa mù của tiết xuân thu Giang Nam, mỗi người một vẻ.

Từ khi Lạc Tề, Trọng Uyên tỉnh lại, Tang Để và Tô Phụng càng ít tới quấy rầy khoảng thời gian thân mật riêng tư của hai người. Họ thường ngồi trên thủy tạ thưởng trà ngắm cảnh trời nước, bước ra bờ biển trông sóng biển, hay đi tới sa mạc ngắm cát vàng, có khi lại đắm mình trong cảnh suối nguyệt nha ẩn mình giữa những khóm trúc lao xao; tâm hồn như hòa vào trời nhẹ mây cao, phút chốc được thanh lọc, gột rửa.

Tô Phụng chau mày nhẹ nhàng bảo: “Không biết chờ đến khi tụi nó lành vết thương hẳn rồi, thì còn những rắc rối gì phải đối phó?”.

Tang Để thờ dãi: “Ai biết được. Cứ sống như thế này kể ra cũng tốt. Giờ thì có lẽ tôi đã hiểu tại sao Tô Tiết không chịu lưu lại Phụng hoàng sơn trang, chỉ muốn ẩn cư nơi này không bước ra ngoài nữa”.

Trong sơn trang lúc nào cũng ờ ã tiếng người lao xao, thử hỏi con người ưa tĩnh lặng đó sao có thể chịu nổi.

Lúc đó Trọng Uyên đang ngồi trên ghế đá bên bờ suối nguyệt nha. Lạc Tề đứng giữa rừng trúc, đưa tay đo đếm khoảng cách giữa những cây trúc, miệng nói có vẻ bất mãn: “Ta chẳng thấy có gì khác cả”.

Trọng Uyên gật đầu: “Người thường không vào được rừng trúc đâu, nàng thử đứng lên cần vị xem đi”.

Nàng ngỡ vực liếc mắt nhìn Trọng Uyên, rồi theo lời chàng nói tới đứng lên cần vị. Bất chợt cảm thấy rừng trúc như đang bay, hình như những nhánh trúc quanh mình đều hóa thành vật có linh hồn. Ngàn vạn cành trúc biến thành muôn lối guom sắc nhọn, phút chốc đều chĩa thẳng vào Lạc Tề. Nàng hốt hoảng giật mình nhảy lên, ngay lập tức rời khỏi cần vị, nhưng đâu có hiểu làm như vậy cũng chẳng ích gì. Trong lúc hốt hoảng, nàng hóa phép ra một lá bùa, kịp thời chặn được một mũi guom. Đương lúc nàng vẫn còn hồn xiêu phách tán, đã thấy Trọng Uyên mỉm cười, cầm gương bát quái sáng lóa trên tay xoay tròn vòng quanh. Trong nháy mắt những mũi kiếm nhọn hoắt đang truy sát nàng bỗng quay đầu lại, bị hút cả vào trong gương.

Lạc Tề phủ phục bên một gốc cây, thở hổn hển trừng mắt nhìn Trọng Uyên, rồi mới chậm rãi bước ra khỏi rừng trúc.

“Rừng trúc này của chàng xem ra không chỉ có một kiểu biến hóa nhỉ?”

Trọng Uyên gật đầu, cất gương bát quái vào tay áo: “Dựa vào bát quái làm khỏi thủy, có thể biến hóa ra ba mươi sáu kiểu”.

“Nhiều vậy sao!” Lạc Tề cứng họng tròn mắt, chỉ thấy Trọng Uyên cười nhạt: “Âm dương lưỡng nghi, biến hóa vô cùng, ba mươi sáu kiểu vẫn còn là ít”.

Lạc Tề chăm chú nhìn rừng trúc hồi lâu, bất chợt giận dữ đập bàn: “Lúc đó chàng có ý bắt ta vào, còn cho Vân Ảnh từ đó bước ra thì là kiểu gì hả?”.

Trọng Uyên lặng người, rồi đột nhiên miễn cưỡng gượng cười.

Nếu như nói rõ đầu đuôi câu chuyện về Vân Ảnh thì dài lắm, chỉ là xảy ra muộn hơn so với Phụng Cẩm một chút thôi. Không có cách nào phủ phàng cự tuyệt người ta hoàn toàn được, cũng là vì từ một trăm năm trước, trước sau...

Một lời khó tỏ. Vân Ảnh với chàng là ân nhân. Nhưng chàng lại có lỗi với nàng ta.

Thấy người ta không đáp, Lạc Tề thấy khó chịu lắm. Nhắm mắt lại, Thanh đế Phục Nghi, Huyền Nữ Phụng Cẩm hay là Bạch Thủy Tổ Nữ Vân Ảnh, trong tiềm thức của nàng đều mơ hồ hư ảo. Nhưng trong sách vẫn chép lại rất rõ là chưa dứt khoát đoạn tuyệt thì ngó đứt vương tơ. Không kẻ tương tận chi lý, nhưng cũng nói qua: ngày ấy nếu không có ngu để phân tranh thì Thanh đế Phục Nghi hẳn đã cưới Bạch Thủy Tổ Nữ.

Bất giác ngọn lửa ghen tuông trời dậy, Lạc Tề nghiêng răng đập bàn một cái rất mạnh rồi lạnh lùng đứng dậy, nhìn Trọng Uyên, nói: “Nếu chàng còn lằng nhằng mờ ám với Vân Ảnh, thì hãy làm rõ ràng chuyện giữa hai chúng ta đi”.

Trọng Uyên hơi sững sờ vì xưa nay chàng vẫn nghĩ Vân Ảnh chẳng là gì ghê gớm mà có thể xen vào chuyện tình cảm giữa hai người. Nếu thường ngày nàng có ghen tuông thì cũng không nghiêm trọng đến thế. Hay phải chăng về mặt quá nghiêm nghị của nàng lúc này đã làm Trọng Uyên thần thờ như hồ lô kéo, không nói được gì nữa.

Chữ tình ấy xưa nay có giản đơn bao giờ.

Trái tim nữ nhân thực là khó đoán. Phút trước còn đang cười nói ngọt ngào, bây giờ đã nhe nanh gươm vuốt thịnh nộ khác thường, chuẩn ứng với câu “Áo diệu không còn gì để nói”.

Nói dứt lời, Lạc Tề quyết định cho Trọng Uyên thêm chút thời gian suy nghĩ kỹ lưỡng hơn nữa. Với nàng mà nói, nàng quyết không chấp nhận cho kẻ nữ nhân áo đỏ đó vô cớ xen vào, chẳng khác gì ném đá vào mặt hồ đang trong xanh phẳng lặng.

Cớ sao con người phiền phức kia lại cứ... Vân Ảnh yêu màu đỏ ấy, là màu áo Phụng Cẩm vẫn mặc trong giấc mơ của Lạc Tề. Sắc màu ấy chỉ toát lên được đáng vẻ hào hoa tuyệt thế vô song khi khoác lên mình Phụng Cẩm mà thôi.

Vân Ảnh không phải là Phụng Cẩm, Lạc Tề...cũng không sánh kịp. Hận chết đi được, hận chết đi được.

Nghĩ thầm mình đã hồi phục ít nhiều rồi, nàng mặc kệ Trọng Uyên ở đó. Lặng lẽ chào tạm biệt cha mẹ, len lén đạp mây bay về phía động phủ của Hương Tư.

Đã bao lâu rồi không quan tâm gì tới tí muội tốt của mình, quả là không nên như vậy.

Sông Xích Thủy dòng nước vẫn xa xăm. Hoa phượng hoàng bạt ngàn bắt tận cũng đang dần hé nhụy. Đã thấy một mùa hoa nữa sắp về. Giữa biển hoa bỗng thấy nổi bật lên một sắc xanh dịu dịu đầy sức sống.

Mất một ngày nàng mới đặt chân tới dòng sông Xích Thủy, quả nhiên thể không so được với pháp lực cao cường thoát đến thoát đi của Trọng Uyên. Lạc Tề thờ hồn hên đứng trước cửa động phủ của Hương Tư. Cửa lớn đóng im ỉm, rơi xuống một đám bụi xám, thấy rõ là chủ nhân đã lâu không bước ra ngoài. Nghĩ đến đây tim nàng bỗng trĩu xuống, bước lên phía trước cóc cóc gõ cửa.

“Hương Tư, là muội, Tề Tề, tí mau mở cửa đi!”

Một hồi lâu không có động tĩnh gì, nàng lại hét lên: “Là Lạc Tề không tốt, nếu không phải vì con bệnh nặng vừa rồi, đã nên sớm đến thăm tí...”

Dường như câu nói này có tác dụng, chờ một lúc nữa, cửa lớn bỗng chậm chậm mở ra. Đập vào mắt nàng là một thần thái chán chường ủ dột đến cùng cực. Dáng hình có ít nhiều hao gầy, nhan sắc xinh đẹp không đổi, nhưng đôi mắt trước đây vẫn thấp thoáng nụ cười nay thất thần đờ đẫn, chỉ còn đọng lại màu xám tro ảm đạm nhuộm đầy sương khuya, như mây chiều ngàn dặm, rừng sâu âm u, ánh mắt ấy tích tụ cả một trời sầu bi. Về mặt ngày một lạnh nhạt vô cảm của Hương Tư khiến Lạc Tề nghĩ đến rừng hoang miên man, gió lạnh vi vút, băng phủ ngàn dặm.

Vừa đối diện với tí, Lạc Tề bỗng òa khóc thảm thiết.

Hương Tư chỉ nhẹ nhàng tay Lạc Tề rồi quay người bước vào động.

Trên nóc cây đèn Thủy Vụ Trường Minh sương tỏa cuộn cuộn hư ảo, quán quít lấy khuôn mặt hai người, mắt thấu tâm can tựa mùa mưa Giang Nam. Nàng ấy lại đeo lên mình lác chần phong ấn bó buộc bản thân. Lòng Lạc Tề chợt nghẹn lại, ứa tới ôm lấy Hương Tư, ôm nàng mà nói: “Phàm trần là phù du, cứ chi phải tự làm khổ mình”.

Hương Tư chờ người một lúc, không nhúc nhích gì. Không biết là sao bao nhiêu lâu, nàng ấy mới bình thường trở lại rồi rên rí: “Yên tâm, ta sẽ không sao đâu”.

“Thật không?”

“Đĩ nhiên, ta còn phải giết hết bọn chúng nữa.” Hương Tư quay người, nghiêm nghị nhìn Lạc Tề. Nhắc tới mối hận thâm sâu trong lòng, đôi mắt đang thất thần bất động bỗng sáng rực lên đầy khí thế. Khi ấy Lạc Tề mới trút bỏ được phần nào nỗi lo trữu lòng.

Nàng tiếp lời: “Nếu có cơ hội, ta cũng muốn thay ti diệt sạch bọn khốn nạn đó”.

“Ừ!” Hương tư ngồi xuống, căm thù nhìn ra ngoài cửa động: “Vài ngày trước, người đó đứng ngoài nói đại quân sẽ tập kết, sẽ giết Cửu Lê. Thực ra ta cũng biết, ta chẳng qua chỉ là một cái cờ, là công cụ để nghĩa phụ loại bỏ Cửu Lê tộc”.

Nói đến người đó, Hương Tư bỗng nhiên run rẩy.

Ngay cả Lạc Tề cũng không hiểu hết nỗi lòng Hương Tư. Nàng ấy yêu Cơ Thương thiết tha, nhưng bản thân ra nông nỗi này không dám gặp lại chàng ta nữa, và càng khó có cơ hội được ở bên nhau.

Nếu không có động cơ phải trả món nợ máu kia, thì Hương Tư đã không thể sống tiếp được rồi. Nàng ấy liếc nhìn Lạc Tề, như nở nụ cười, rồi gục vào lòng tiểu muội.

“Muội không biết, chỉ một khắc mà đã hủy đi cả đời ta... Ta vốn chỉ có muội và Cơ Thương...”

Nàng ấy siết chặt hai hàm răng mà nói. giọng chất chứa căm hờn, bầu đến xước bàn tay Lạc Tề.

Lạc Tề hiểu khi đó mình đã hận đến cực điểm mới dùng đến tịch diệt chi cầm của Trường Cầm thái tử, chỉ hận là đã không thể đập nát tất cả Cửu Lê tộc dưới chân. Tiếc mình tu luyện chưa chín muội, nếu như bằng được một nửa bản lĩnh của Phượng Cầm năm xưa thì đã sớm xông pha liều chết với cả đám bọn chúng, nhấn chìm cả mảnh đất Tây Nam kia trong máu của kẻ thù và của chính mình.

Nhưng đáng tiếc cho nàng, nàng vẫn không phải là Phượng Cầm.

Nghĩ đến chuyện cũ, nàng càng thấy khó hiểu, càng thấy phiền lòng. Trước sau cũng không giải được nút thắt, nàng đành cắn răng chịu đựng.

Đôi mắt chợt tối sầm lại, nàng ôm lấy Hương Tư, miệng lầm bầm: “Chắc chắn ta sẽ ở bên ti đến khi trời quang mây tạnh, chắc chắn là như thế”.

Trời quang mây tạnh chưa thấy thì đã phải ngênh tiếp một vị khách không mời.

Một sáng tinh mơ, Lạc Tề đang định mở cửa động để đón nắng mới, bỗng thấy qua khe cửa ẩn hiện dáng ai trong xiêm y đỏ. Lòng nàng chợt trĩu nặng, hấp tấp đóng cửa lại, miệng thở than không ngớt: “Xui xẻo quá, xui xẻo quá”, vẫn chưa kịp cùng Trọng Uyên “tu thành chính quả” mà kẻ thứ ba đã tìm có đến gây sự với mình.

Hương Tư vừa tỉnh, thấy vẻ nào vẻ của nàng, hiếu kỳ hỏi: “Muội sao thế?”.

Lạc Tề cau mày nói: “Vận đen lại đến rồi”.

“Vận đen?” Hương Tư vốn rất thông minh sáng suốt. Mấy ngày nay nghe Lạc Tề kể về chuyện ở Lôi Trạch đã tường tận mối tơ vò trong lòng, nên đoán được ngay kẻ ngoài cửa là ai.

“Ta ra ngay đây, ra ngay đây! Mở cửa nào, đương lúc chán chường!” Hương Tư đang ôm sầu khó giải, nên chẳng ngại ngần hùng hổ bật dậy, nhưng lập tức bị Lạc Tề cản lại, đẩy xuống giường.

Chẳng phải là Lạc Tề không tin tưởng Hương Tư, mà thực sự nhìn Hương Tư bây giờ đâu còn hơi sức chiến đấu để trông đợi nữa.

Trước sau gì cũng là rắc rối của mình, không thể Hương Tư thay mình đổi mặt. Thế là lấy hết can đảm, nàng mở cửa bước ra ngênh đón nữ nhân áo đỏ đã chờ đợi hồi lâu.

Thực là ghét nàng ta đến chết mất thôi. Nếu không vì nàng ta thì nàng đã không phải khổ sở bởi những lời cười nhạo giễu cợt của thiên hạ, cũng không khiến Trọng Uyên phải chịu lời hình đau đớn như thế. Có điều, nếu đặt nàng vào vị trí của Vân Ảnh thì cũng chẳng chắc rằng sẽ không gây ra những chuyện quá quắt như thế. Bởi u mê vì tình mà Vân Ảnh Thượng thần đã đi quá xa, hành động kiểu ấy quả là Thiên giới có một không hai.

Hiểu đấy, nhưng nghĩ đến những việc nàng ta đã nhẫn tâm gây ra với mình, thì Lạc Tề có chết cũng không ưa nổi. Nàng chỉ đứng đó nhú mày, không thêm mở miệng nói một lời.

Vân Ảnh vẫn tro tro như thế rồi cười tỏ vẻ rất có thành ý.

“Lạc Tề muội muội đã dậy chưa vậy?”

Nếu nói Vân Ảnh không đẹp, thì hoàn toàn là nói dối. Nàng ta khoác trên mình một chiếc váy tơ lụa thướt tha đồ thắm, tay áo màu tía thật lộng lẫy. Trên áo còn điểm xuyết những hoa văn sóng nước sáng lấp lánh thoát ẩn thoát hiện. Dưới ánh mặt trời, ngũ sắc phản chiếu càng rực rỡ choáng ngợp. Sắc đỏ từ bộ y phục làm chói mắt Lạc Tề. Phất tay áo một cái, ưỡn ngực hiên ngang, nàng lạnh lùng hỏi: “Không biết có chuyện gì mà Vân Ảnh thượng thần lại đến đây?”.

Hừ, chẳng phải là để tra hỏi về thân thế của mình sao? Rồi sau đó sẽ lại mĩa mai dè bêu mấy câu. Kết thúc sẽ khuyên nhủ rằng Trọng Uyên và mình

không xứng đôi, làm ơn để cho chàng một con đường thoát thân đi. Không kiềm chế nổi, nàng chỉ muốn nói đập vào mặt nàng ta: “Nếu không phải vì Trọng Uyên cứ lằng nhằng theo đuổi ta, thì còn lâu ta mới cam tâm tình nguyện như thế này”. Nhưng tính nàng vốn bao dung đại lượng, nên quyết định kiên nhẫn nghe đối phương giải bày xem sao. Nếu lòng dạ hẹp hòi không chịu lắng nghe, thì mình có khác gì câu nói châm chọc của Trọng Uyên: “Nàng cái đồ gà mái hết thời này!”. Nghĩ vậy, cuối cùng nàng lại hào phóng nở một nụ cười.

Ngẩng cao đầu ưỡn ngực, nàng gắng sức tỏ vẻ kiêu sa hết mức có thể trước mặt nữ nhân kia, như một nàng phượng hoàng kiêu hãnh quyền quý cao sang.

Vân Ảnh che miệng cười: “Lạc Tê muối mè không phải lo, ta tới lần này là vì có hi sự muốn báo cho muối biết”.

Lạc Tê sững sờ. Sự căng thẳng của nàng không qua được mắt đối phương ư? Không chịu nổi rồi đó. Nhưng có điều, cô ta nói hi sự là chuyện gì đây? Có cảm giác họa ần trong tâm, không có ý đồ gì từ từ đâu.

Vẫn cứ cảnh giác nhìn Vân Ảnh, Lạc Tê hỏi: “Chuyện vui của tì tử? Ta cũng muốn nói với tì, Thiên đế đại nhân đối với thân thể của ta đã không màng chuyện xưa, ngài còn muốn giúp ta tìm một hiền lang”.

Nếu muốn chia rẽ Lạc Tê và Trọng Uyên thì thủ đoạn khác có ngay. Chỉ có điều theo tính cách Vân Ảnh mà nói, thì chắc sẽ không chơi hèn hạ như thế.

Vân Ảnh vẫn giữ nụ cười diêm lệ, bước tới nắm tay Lạc Tê rồi thủ thủ dịu dàng hiếm thấy: “Nghe kể ở Cửu Lê tộc, muối đã bội lộ thần uy với cây trường cầm năm mươi đây, ta đã chú ý rồi”.

Quả nhiên, chuyện đó mà cũng theo dõi sát sạt mình. Không biết đã ôm bao nhiêu oán hận trong lòng đây?

“Ngũ thập huyền cầm là bảo bối pháp khí của Chúc Dung gia thái tử Trường Cầm. Thật không ngờ muối với thái tử Trường Cầm đó lại có dây dưa”.

Chuyện giữa ta và Trường Cầm sư phụ thì có liên quan gì đến ngươi? Người đã khuất rồi, ngươi còn muốn chơi trò gì nữa đây hả tiểu oan gia?

“Nếu nói về chuyện Nguyệt Hoa, thì ta có lỗi với muối. Nhưng ta không hề cảm thấy có lỗi. Ban đầu đáng lẽ chàng, Nguyệt Hoa Phát Tức phải là phu quân của ta kia. Muối nói có đúng không?”

Hừ hừ, chỉ vì Thiên đế đại lão gia không cho phép, duyên không thành khiến ngươi ôm hận. Bị chia duyên rẽ thụy, tội nghiệp hết sức mà!

“Có điều thấy thương xót cho thân phận hèn mọn muối, nên ta đã cậy nhờ sự giúp đỡ của cha mà giúp tìm ra một người. Muối có đoán được đó là ai không?”

Sự phấn uất đến đây chợt tan biến. Lạc Tê hiểu nàng ta đang ám chỉ điều gì, bỗng nhiên không biết đáp lại thế nào. Nàng trân trối nhìn Vân Ảnh, trong đầu trống không. Ngoài kia nhân gian vẫn an bình, chỉ có lòng nàng là sóng trào dâng từng đợt. Thế rồi nàng bỗng lắp bắp hỏi: “Ngươi nói... là... đã tìm được... sư phụ?”.

“Hà hà, ngươi có muốn đi xem không?” Vân Ảnh bật cười khoái trá, quay lại nhìn Lạc Tê.

Mục đích của nàng ta chỉ là giúp mình tìm sư phụ... Không phải cũng chân chính thuần khiết sao? Lạc Tê trong lòng bồn chồn giằng xé hồi lâu, chẳng rõ có nên tin hay không.

Vân Ảnh nhếch mép cười: “Nếu muối không tin thì cũng dễ hiểu thôi. Chỉ có điều nếu lần này không đi, có lẽ mai sau chẳng còn cơ hội gặp lại người ta nữa”.

Lạc Tê dao động, nàng nghiêng rặng, quay lại nói với Hương Tư trong động: “Muối đi một lát sẽ về!”.

“Ta đi cùng muối!” Khoác thêm chiếc áo, Hương Tư bồn chồn cứ muốn đi cùng, nhưng bị Lạc Tê ngăn lại. Nàng lắc đầu, có ý ra hiệu cho Hương Tư đừng theo mình.

Hương Tư phút chốc hiểu ý, khe khẽ nhấn nhủ nàng nhớ bảo trọng, rồi tức thì quay về động.

Lạc Tê buộc trường cầm lên lưng vội vàng theo gót chân Vân Ảnh, miệng cứ thế lầm bầm: “Vi Nguyệt Hoa thượng thần, Vân Ảnh đã không ngại tổn hao tâm sức”.

Vân Ảnh liếc xéo sang nữ nhân yêu cầu mảnh dẻ bên cạnh, khẽ cười: “Đã tốn bao tâm sức như vậy nên muối nhất định phải đi cùng ta, có phải không?”.

“Ta thấy nước cờ này đi có vẻ ảo diệu lắm”.

“Để xem sẽ phá hủy đại cục thế nào.” Vân Ảnh tự tin đáp trả sau một phút ngỡ ngàng vì cách nói năng khác lạ của Lạc Tê.

Lạc Tê neoh mắt, nàng ta bị khẩu khí của mình dồn cho suýt nghẹn họng mà không dám nói ra, lắp bắp mấy lần đành nuốt giận vào trong. Thôi thì những gì sắp tới phải đợi nhìn thấy rồi hẵng nói tiếp. Bất luận phía trước là cạm bẫy hiểm nguy hay vạn tượng thâm sâu, thì Trường Cầm sư phụ cũng đáng để nàng liều mình gánh lấy.

Nơi Vân Ảnh dẫn nàng đến, nói thực chính nàng ta cũng chưa bao giờ lui tới.

Đi được nửa ngày đường mệt rũ rượi thấy đã gần đến Bắc Cực địa. Cái rét đột ngột cắt da cắt thịt, khí lạnh xâm nhập vào xương tủy. Lạc Tê định hỏi điều gì đó, nhưng chưa kịp cất lời thì Vân Ảnh như đã đọc được sự băn khoăn ấy. Nàng ta đưa tay chỉ về phía trước, rồi bỗng sững sờ bất động bởi cảnh tượng trước mặt. Một ngọn núi cao mênh mông tuyết phủ, ngàn dặm chìm trong băng. Đường như đó là một thế giới băng giá, vạn vật chìm sâu trong giấc ngủ đông, đất trời im lìm. Không đá lẫn cát bay, không khói bếp rộn ràng, cũng không thấy cỏ cây muông thú.

Vì nơi đây không bóng người nên đến một cử động rất nhỏ cũng để lại tiếng vang. Thực sự không thể che dấu nổi hành tung trên vùng núi ngút ngàn băng giá này.

“Đây là...?”

“Hừ”, Vân Ảnh chỉ khua tay, hai người vẫn men theo băng sơn đi về hướng Bắc. Khi bắt gặp đỉnh núi cao nhất, toàn thân Lạc Tê đã bị đông cứng đến tê liệt một phần tri giác. Dụi mắt nhìn tứ phương, nơi đây trước mặt là vạn trượng cheo leo, cả vách đá như một tấm gương sáng loáng, trơn tuột. Còn trên vách núi đối diện lại tỏa ra làn ánh sáng nhạt nhòa.

Vân Ảnh khẽ cười, bay vút lên không trung, từ tay áo cuộn lên khói mây vạn dặm. Phút chốc đã hóa ra một cây cầu dài nối từ vùng đất hai người đang đứng với vách núi phát sáng bên kia. Rồi nàng ta lập tức đứng lên đi về phía đó.

Lạc Tê không nghi ngờ chút nào, hơn nữa đã đi đến nơi này rồi không lý gì bỏ cuộc. Cho dù Vân Ảnh trên không có phá cầu làm nàng chết không toàn thân nàng cũng cam tâm. Có điều, thứ nhất mình là loài phượng biết bay vốn đâu sợ chuyện này. Thứ nhì là Vân Ảnh chắc cũng chẳng ngu gì, nếu cô ta muốn đi một nước cờ khôn ngoan, sẽ không hành động dễ tiện đến thế.

Vân Ảnh đứng lại một lúc ở nơi vách núi phát sáng, rồi chuẩn bị chui vào bên trong đó. Tim Lạc Tê khẽ giật thót lên, khoảng cách càng gần càng run. Càng đến sát chân tường sự thật lòng nàng càng hồi hộp. Sư phụ có ở đó hay không, có thực là người không? Bao nhiêu câu hỏi trong đầu cứ thúc ép càng lúc càng dồn dập, đến mức nàng vội lao nhanh vào động băng, trước cả Vân Ảnh một bước.

Khoảnh khắc xúc động đến quên cả thở, nàng thần thờ đứng bên cửa động hẹp rất lâu, bất giác lệ vòng quanh.

“Thái tử Trường Cầm lâm trận không nở dùng đến thế trận tịch diệt cảm hủy hoại thể gian, nào ngờ chính vì vậy mà bị quân Trường Thiên Thoa thừa cơ đã thương, Trường Thiên Thoa muốn dồn chàng vào chỗ chết, đã treo hồn lên đỉnh núi. Thế mới thành ra nông nỗi này, chết không được, sống không xong.”

Bên tai, Vân Ảnh không ngừng kể lễ giải thích, Lạc Tê miễn cưỡng nghe. Dù sao trước mặt nàng đã nhận ra đúng Trường Cầm thái tử, người mình nhớ thương đã hơn nửa năm trời. Chàng đang bị vây trong băng thạch.

“Sư phụ... sư phụ...” Lạc Tê cuối cùng cũng sức tỉnh, lẩm nhẩm mấy tiếng rồi lao tới, chậm chậm đưa tay vuốt ve khuôn mặt sư phụ qua lớp băng ngăn cách.

Thái tử Trường Cầm dù đã rơi vào giấc ngủ nghìn năm ngàn vạn năm, dù đã bị bủa vây trong vùng đất băng giá lạnh lùng, vẫn toát ra vẻ dịu dàng điềm tĩnh. Đường như xuyên qua tầng đá băng nàng vẫn nghe được tiếng đàn từ những ngón tay thon dài kia, thông dong như nước chảy từ Dao Sơn làm lay động lòng người.

Nhắm mắt lại nghe sư phụ đàn là chắc chắn sẽ ngủ ngon lắm. Nàng có thể hình dung ra cảm giác đang được sư phụ xoa đầu bảo: “Thêm một ước nguyện thiên hạ thái bình, nguyện cho những người ta yêu thương được vui vẻ, là Thái tử Trường Cầm đã thỏa lòng rồi”.

Lạc Tê giật mình bừng tỉnh sau cơn ảo mộng, Vân Ảnh đứng bên lạnh lùng cất tiếng: “Sao? Ta nói không sai mà”.

Lạc Tê bỗng sức tỉnh. Nàng quay lại nhìn kẻ phá hoại lắm mưu nhiều kế nhưng cũng thần thông quảng đại Vân Ảnh thượng thần, tiến lên níu áo hỏi: “Làm sao để cứu được người ta?”.

Bóng tối dần dần xâm lấn, đã nuốt trọn cả cảnh sắc sáng sủa của ban ngày

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Gương Tiền Kiếp (2)

Type: lemtphan

Vân Ảnh có vẻ đắc ý, lùi lại một bước, dựa vào vách động mà nói: “Cái này là ngươi hỏi ta đấy nhé. Pháp thuật treo hồn phách của Trường Thiên Thoa là âm độc, nhưng không phải là không có cách hóa giải. Nhưng để làm được, bắt buộc cần có người tình nguyện hiến tế”.

“Hiến tế?”

“Đừng!” Vân Ảnh quay gót, mắt chột đảo quanh: “Cần phải trải qua ngàn năm tu luyện mới có thể phù trợ Trường Cầm chuyển mệnh. Đương nhiên dùng ngàn năm tu luyện đó như thế nào thì chỉ có vài người biết thôi. Đến cả Chúc Dung lão gia cũng chưa dò la ra bí quyết này, nếu không thì đã cứu sống được con trai mình từ lâu rồi”.

Lạc Tê hít vào một làn hơi lạnh lẽo: “Ngàn năm tu luyện!”

Nhưng nàng thọ mệnh chỉ trăm năm, lấy đâu ra ngàn năm tu luyện? Đây không phải là đùa cợt ta sao?

Thấy ánh mắt hoài nghi của Lạc Tê, Vân Ảnh liền bước tới bên nàng và Trường Cầm, ghé tai thì thầm: “Ngươi tuy chỉ có trăm năm thọ mệnh, nhưng lại có một viên huyền diệu nội đan vạn năm tuổi. Có muốn thử không?”.

Lạc Tê run lên, rõ ràng không tin nổi lại đưa mắt nhìn Vân Ảnh một lần nữa. Nàng ta... đã biết rồi sao? Đôi mắt ấy lộ vẻ vừa nham hiểm vừa bất bình, thương đau pha lẫn buồn vui, nói chung là bao nhiêu cảm xúc đan xen khiến Lạc Tê sồn gai ốc. Nước cờ này... đúng là đã đi khá ảo diệu rồi.

Sát khí ngấm ngấm đang trên đà bùng ra.

“Làm sao ngươi biết chắc rằng ta có huyền diệu nội đan?” Lạc Tê đặt tay bên tảng đá băng nơi Thái tử Trường Cầm bị giam giữ, hơi run rẩy.

“Ngươi đương nhiên là có...” Vân Ảnh quay đầu nhìn về bầu trời bao la ngàn dặm bên ngoài động. “Lúc ta từ Lôi Trạch trở về thiên cung, cha đã nói với ta chuyện đó. Nếu không như vậy thì ngươi cho là vì sao ta lại không đến Lôi Trạch, vì sao cha có thể tha mạng cho Phục Nghi, cũng không truy cứu sự thất trách của lời thần Thiên Lam?”.

Vân Ảnh đã phá ngang được một kiếp, lại có cách phá kiếp này.

Rồi nàng ta thờ dãi: “Ta thuận theo ý ngươi. Chỉ cần ngươi cho ta huyền diệu nội đan, ta nhất định sẽ cứu Trường Cầm sống lại, không phụ tấm chân tình của ngươi”.

Lạc Tê cười thờ ơ. Nàng không thể phủ nhận đã đến đây rồi thì mọi chuyện đều thành ra là do mình tình nguyện. Tuy có oán hờn, nhưng không hận thù. Hiển nhiên là cứu sư phụ hay không hoàn toàn là do mình, không dựa vào người khác.

Lòng đã quyết, bĩu môi tỏ vẻ khinh thường, Lạc Tê ngoảnh đầu nhìn nữ tử áo đỏ, thấy hơi thương hại: “Ta biết ngươi làm những việc này là vì Phục Nghi. Có điều ta nói cho ngươi hay, không quản là ta còn sống hay đã chết thì thân xác và tâm hồn chàng vẫn thuộc về ta. Vì ta tin ở chàng”.

Vân Ảnh nhíu mày, không hiểu nổi từ khi nào người trước mặt đã hóa thành nữ nhân áo bào đỏ kiều kỳ ngạo nghễ của kiếp trước, làm người ta phải ngỡ ngàng.

Nàng ta lão đảo lúi lại mấy bước, gắng miến cưỡng nghĩ: Nữ nhân kia đã tan thành mây khói từ kiếp nào rồi. Giờ kẻ trước mặt hãy non nớt, tu luyện chưa thành, sao có thể để kẻ đó một tay che lấp cả bầu trời được.

Cổ ghim nổi lo sợ trong lòng xuống, Vân Ảnh buột một lời chạm đúng vào mối nghi hoặc vẫn làm nhức nhối trái tim Lạc Tê: “Có điều khi ngươi nhả nội đan ra, công lực bao năm tu luyện sẽ cạn, dung nhan sẽ già nua tàn tạ. Đến khi hai người tái ngộ, ngươi trước sau cũng không phải Phục Nghi, thử nghĩ xem Phục Nghi chịu được điều đó bao lâu?”.

Vân Ảnh cười lạnh lùng, chỉ đơn giản là dung nhan tàn tạ già nua thôi cũng đủ giết chết Cửu Thiên Huyền Nữ.

Thực ra không cứu sư phụ có được không?

Lạc Tê gục đầu: “Ngươi dồn ta tới đường này, còn phải mắt công dùng lời ngon ngọt để dụ ta làm gì?”.

Tu tận đường, dung nhan tàn phai, kết cục này có lẽ sẽ chẳng khác gì Hương Tư. Rồi nàng sẽ chẳng muốn gặp lại ai, dù là Trường Cầm hay Trọng Uyên. Lạc Tê gượng cười, thôi, nếu vậy thì sau này bầu bạn với Hương Tư cũng được.

Khoanh chân ngồi xuống quay lưng lại bằng thạch, nàng vận khí xuống đan điền. Nội đan từ từ theo luồng khí chạy lên. Tiếp theo, nàng đẩy viên linh đan đỏ rực tới đầu lưỡi rồi nhả ra ngoài. Một làn khói thiêng lan tỏa xung quanh. Phút chốc nàng thấy sức cùng lực kiệt. Đưa mắt nhìn mái tóc xanh bạc dần lên từ ngọn tóc, nàng hốt hoảng cực độ, lại cảm thấy tứ chi ngũ tạng đang không ngừng ép dồn lên muốn nổ tung tức thì.

Phát tác rồi!

Vân Ảnh mừng rỡ đưa tay nhặt lấy nội đan.

Cũng trong lúc ấy, một luồng sáng xanh ngọc bích chợt hiện ra gần cách hai người, rồi cứ thế thu lấy viên linh đan giấu biến vào đầu không biết nữa.

Lạc Tê kinh ngạc ngó ra cửa động, trong khi Vân Ảnh tái mặt quay lại nhìn. Đầu tiên thấy một đôi hải trắng muốt theo vân mây uốn lượn bước vào, tiếp đến là màu áo xanh quen thuộc, làn tóc đen rủ xuống lưng. Đường như vì phải vội vã lên đường tới đây mà trên trán người ấy hãy còn đầm mồ hôi.

Ánh mắt Lạc Tê rạng rỡ hẳn, định hé môi nói điều gì, nhưng lại ngại mình lúc này xấu xí thảm hại quá. Chưa hết, Trọng Uyên chính là do nàng nhờ Hương Tư nhấn tới tương trợ, giờ đây nàng lại vì một nam nhân khác mà biến thành bộ dạng này, nghĩ đi nghĩ lại nàng đành cuối gằm mặt không nói một lời. Sắc

mặt nàng cứ trắng bệch ra, chân run lẩy bẩy, chẳng khác nào đang bị vạn con kiến bao vây châm chích không thương tiếc.

Vân Ảnh có vẻ hoan hỉ lắm vì giờ đây Lạc Tê mỗi lúc một già đi như một đám khói sương, còn mình vẫn tươi tắn như hoa. Nàng ta cười cợt nói với Trọng Uyên: “Phục Nghi, chàng xem. Cô ta vì nam nhân đó mà không tiếc thân, tự hủy dung nhan vì nhả nội đan ra đó”.

Trọng Uyên không nhìn Vân Ảnh, cũng chẳng nhìn Lạc Tê, chàng nhìn thẳng vào tảng băng đang giam giữ Trường Cầm thái tử. Chính con người này đã đặt một trái núi cao vọi khó lòng lật đổ chắn giữa đường tình bằng phẳng của hai người.

Chàng bước nhanh tới trước mặt Lạc Tê, khom người ngồi xuống. Thấy nàng đang ôm mặt khư khư, chàng nhẹ nhàng hỏi: “Nàng muốn cứu người đó?”.

Vân Ảnh đi theo sau lạnh lùng hắng giọng: “Chàng vì ả, nguyện chịu ba trăm lời hình, ả lại vì kẻ kia mà đến tính mệnh của bản thân cũng không màng. ả còn có chỗ nào đáng để chàng yêu thương nữa không?”.

Trọng Uyên đến kéo tay nàng, nàng vẫn che mặt.

Nghe những lời Vân Ảnh vừa nói, chàng lạnh nhạt đáp: “Ta thích nàng ấy là chuyện của riêng ta, không cần Vân Ảnh thượng thần nhiều lời”.

“Chàng...!”

“Tê Tê, bỏ tay ra!” Trọng Uyên hình như đã nổi cáu, khiến Lạc Tê kinh động, khẽ khàng bỏ tay ra để lộ khuôn mặt sau con biển cổ. Chỉ lát nữa ả là nàng sẽ biến thành bà lão già nua. Nghĩ đến đây nàng sợ hãi đẩy chàng ra xa, cắn môi: “Dù chàng có không chịu hiểu, ta cũng nhất quyết phải cứu người ấy”.

Trọng Uyên thờ dài một tiếng, chậm rãi cho viên nội đan vào miệng rồi đột nhiên tiến tới hôn nàng, làm cho Vân Ảnh sau lưng giật đến run người.

Lạc Tê vì mặc cảm cực độ cứ khăng khăng đẩy chàng ra. Minh đã như thế mà Trọng Uyên vẫn son sát với mình như vậy, chàng không hề có chút phật lòng sao?

Phật lòng cái gì? Đầu lưỡi thấy ẩm, hình như nội đan từ miệng chàng đã trôi xuống bụng nàng như cũ.

“Chàng...”

Lạc Tê sững sờ. Ngay phút ấy, bàn tay rắn chắc của chàng đã đập mạnh vào băng khiến nó lập tức vỡ vụn thành một đồng, hòa lẫn cùng máu chàng. Trọng Uyên buông Lạc Tê ra, gồng người thẳng lên rồi đỡ Trường Cầm đang say ngủ.

Từ đầu đến cuối chàng không nói một lời, nhưng hai nữ nhân duy nhất trong son động đều hiểu chàng muốn làm gì. Lạc Tê gục mặt âm thầm rơi lệ, còn Vân Ảnh thì bấm riết sau lưng gào lên: “Dù có đánh đổi pháp lực ngàn năm, nếu chàng không biết cách thì cũng không tài nào cứu được đâu. Nhưng nội đan của cô ta thì nhất định sẽ cứu được thái tử Trường Cầm”.

“Cả Trường Thiên Thoa và Hiên Viên đều biết cách, lẽ nào ta lại không hay?” Ánh mắt Trọng Uyên lạnh băng. Câu nói ấy khiến Vân Ảnh giật mình lùi lại mấy bước, nàng ta cay nghiệt thốt lên: “Cứu sống được hán, chàng sẽ phải hối hận”.

Trọng Uyên không đáp, chàng xốc Trường Cầm vào trong động.

Nếu không cứu, chàng cũng sẽ hối hận.

Huyền diệu nội đan, kiếp này chỉ dành duy nhất cho Thanh đế, thực sự không đành lòng cho người kia dùng. Nhưng chàng giữ được thân xác này mà tu luyện, rốt cục cũng là nhờ vào Phụng Cầm, vậy nếu nàng muốn thì hãy trả lại cho nàng.

Trọng Uyên và Trường Cầm ở đó một ngày một đêm không thấy trở ra.

Lạc Tê đợi ngoài cửa động, nhìn những giọt băng đọng trên thềm như rơi vào tim, buốt lạnh toàn thân. Vân Ảnh thì đứng bên kia, không hé một lời, không ho một tiếng.

Lạc Tê trần trụi nghĩ tới Dao Sơn thiên thủy của Trường Cầm. Nàng lặng lẽ lấy cây đàn trên lưng xuống đặt trên đầu gối, khe khẽ dạo lên khúc nhạc lâu nay chìm trong quên lãng. Từ lúc Trường Cầm khuất xa, nàng đã không còn đụng vào dây đàn nữa. Khúc nhạc này, từng giọt từng giọt thấm vào tâm tư, là sự giải thoát khỏi thống khổ giữa hai bờ trái ngang.

Trọng Uyên dừng tay. Nghe tiếng đàn ngân nga vọng lại từ ngoài, chàng chợt nhớ đến lần đầu gặp mặt của hai người. Chàng đã mời nàng cùng song tấu, nàng lại không nhận lời. Bất chợt chàng cười buồn bã, ngẩng đầu lên, nam nhân áo tím đối diện đang từ từ mờ nhạt. Tuy là lần đầu chạm mặt nhưng có vẻ họ đã quen biết từ rất lâu. Nam nhân thanh nhả thoát tục kia hồi lâu chỉ nói một câu: “Cảm tạ huynh đã chăm sóc cho đồ nhi của ta bao lâu nay”.

Dao Sơn thiên thủy, dường như đã lâu lắm không nghe nhắc tên. Trường Cầm chỉ mỉm cười là ngàn hoa nở rộ cũng không sao sánh bằng.

Hai nam nhân ngồi đối mặt nhau đều thuộc hàng ưu tú kẻ tám lạng người nửa cân của Thiên giới năm đó, phút này đây họ đang dò xét tỉ mỉ đối phương. Có điều trong lòng Trọng Uyên lại suy nghĩ chuyện khác.

Bỗng nhiên tiếng đàn ngoài kia im bặt, Lạc Tê đột ngột xông vào. Nàng lặng người nhìn thái tử Trường Cầm ngồi trước mặt Trọng Uyên. Đó là Trường

Cầm – đang sống.

Sư phụ đã trở về. Ký ức thiếu thời chợt ủa về dồn dập trong lòng. Trời cao rừng biếc dường như cũng nghe thấy giọng nói êm như gió thoảng của chàng đang vang lên: “Đồ nhi của ta, nếu không có câu nói đó thì con đã là phượng xinh đẹp nhất trong tứ hải bát hoang. Khi con cất cánh nơi chân trời, không phải tuyệt mỹ trắng lệt vô cùng sao?”.

Sư phụ! Lúc này dòng lệ bỗng tắc nghẹn, Lạc Tê dụi mắt liên hồi, không kiềm chế nổi, chạy tới sà vào lòng Trường Cầm.

Sư phụ... người đã trở về.

Trọng Uyên thấy Lạc Tê gục đầu trong lòng Trường Cầm, ánh mắt chợt lạnh băng. Chàng yên lặng đứng dậy bước ra khỏi động, thấy Vân Ảnh đang dựa vào vách băng cười nhạo: “Ta nói chàng sẽ hối hận mà!”.

Trọng Uyên không đáp chỉ hờ hững bảo: “Chúng ta đi thôi”.

“Sư phụ nói là muốn thành gia thất, kết quả là lừa gạt ta. Nếu ta biết người phải lâm trận thì có chết ta cũng nguyện đi theo”.

“Là sư phụ sai rồi.” Trường Cầm vuốt nhẹ tóc nàng, chợt cảm kích. Ai ngờ chiến sự lại lớn đến thế, đến nỗi bản thân cũng không kịp trở tay.

Chàng đột nhiên thốt lên: “Đồ nhi của ta lớn rồi”.

“Đó là chuyện dĩ nhiên. Người đi đã mấy chục năm trời, ta không được lớn lên sao?” Lạc Tê nhô đầu khỏi lòng chàng, vẫn tỏ ra oán trách.

“Ừm, đồ nhi của ta ngày càng trở nên xinh đẹp nữa”. Trường Cầm nheo mắt cười, khoảnh khắc ấy Lạc Tê bỗng nghẹn lời. Đột nhiên nàng quay đầu nhìn về phía sau.

Trọng Uyên đã đi từ lúc nào...

Vân Ảnh cũng không thấy đâu.

Nhìn vào trong động, trống không, nàng thấy lòng cũng trống rỗng. Lạc Tê bỗng nhiên nắc lên, lại roi lệ: “Sư phụ...chàng không còn thương ta nữa rồi...”.

Không rõ có phải do kích động quá độ mà mặt nàng đột nhiên trắng bệch, càng khóc dữ dội hơn.

Trường Cầm hơi sững sờ, rồi lại dịu dàng hỏi: “Vậy Tê Tê vẫn thích người ta ư?”.

“Thích... thích...” Nếu không có tình yêu của chàng, nếu không có chàng ở bên thì... Từng chữ từng chữ như xoáy vào tim, đau đến nghẹt thở. Ban nãy nàng có nói rõ với Trọng Uyên rằng nhất định phải cứu sư phụ, nhưng cứu sư phụ là một chuyện, còn yêu chàng lại là chuyện khác. Vì sao trong mắt chàng lại lộ vẻ thất vọng cực độ?

“Mà tại sao không đuổi theo nói với chàng tất cả chỉ là hiểu lầm?” Trường Cầm đứng dậy, đẩy nàng ra ngoài.

“Sư phụ? Nhưng sư phụ người vừa tỉnh...”

“Sư phụ không còn là trẻ con nữa, không cần lo, ta sẽ về Dao Sơn.” Trường Cầm lắc đầu, “Nếu vì ta mà đồ nhi không còn hạnh phúc thì ta sao gánh nổi trách nhiệm này? Đi nhanh đi, đợi mọi việc xong xuôi rồi đến Dao Sơn tìm sư phụ cũng được”.

Lạc Tê bậm môi, quay người đưa ngũ thập huyền cầm cho Trường Cầm thái tử, ấp úng nói: “Vậy, sư phụ, ta đi đây!”.

Xoay gót bay lên không, Lạc Tê lên đường khởi hành về hướng Bắc Cực Thiên Hằng Sơn.

Trường Cầm tiến nàng đến cửa động, rồi ngồi tự vận công phục hồi nguyên khí, miệng lầm nhảm: “Nếu biết trước thế này thì thà cứ ngủ mãi không tỉnh lại làm gì!”.

Lần này Lạc Tê chi hận bản thân tu luyện chưa đến nơi đến chốn. Nàng hận không thể lập tức bay về bên Trọng Uyên nói với chàng, tìm mình chỉ có duy nhất chàng thôi, trước sau như một, không hề đổi thay. Từ động băng này về sông Xích Thủy không có sự tương trợ của Vân Ảnh, nàng tự lực cánh sinh phải một ngày một đêm mới tới. Vậy thì so ra, từ sông Xích Thủy đến Bắc Cực Thiên Hằng Sơn phải mất ba ngày.

Chuyến hành trình trở về lần này tâm trạng khác hẳn so với những lần trước, lòng nàng cứ thấp thỏm giục giã. Nếu chẳng phải vì khi đó Trường Cầm tỉnh dậy khiến trái tim nàng xao động, thì đâu có kết cục Trọng Uyên bỏ đi. Nàng chỉ đã không thể hành xử đúng đắn.

Còn Trọng Uyên lần này sẽ làm gì? Hành động dứt áo ra đi đó không giống chàng chút nào, phí công nàng ban nãy kiêu căng tự phụ khẳng định với Vân Ảnh: “Ta tin ở chàng!”. Giờ đây rõ ràng chính chàng đã không còn tin tưởng mình. Giờ nàng chỉ nung nấu ý định sau khi gặp lại chàng sẽ quát mắng một trận xối xả hả dạ rồi “chiếu theo luật mà hành hình”. Làm vậy chàng sẽ không còn nghi ngờ gì mình nữa.

Vừa đặt chân đến địa đầu Thiên Hằng Sơn, từ xa nàng đã trông thấy một bóng áo xanh lam tiến về phía mình. Chưa kịp phản ứng nàng đã bị người đó sấn xô xô ngã sống soài giữa đám cát vàng. Thì ra là mẫu thân Tang Đế đang xắn tay áo, thờ hồng học từ trên cao đáp xuống mặt đất. Bà nổi giận trách

móc: “Con nha đầu này, vẫn còn dám quay về?”

“Mẹ...sao vậy?” Chợt hoảng hốt, Lạc Tê lí nhí hỏi.

Tang Đễ lom khom ngồi xuống, dùng dùng nỗi giận bứt trụi hết mấy ngọn cỏ hiềm hoi trên mặt đất, rồi gầm lên ca thán: “Nguoi, cái con nha đầu đáng chết ngu xuẩn này, Nguyệt Hoa thượng thần tốt như vậy mà...ngươi còn định đi ong bướm gió mây nữa hả?”.

“Mẹ! Con không hề, con thực sự không có!” Lạc Tê bật dậy nhìn mẹ ra sức phân bua.

“Ta hỏi ngươi, Trường Cẩm có phải đã sống lại không?” Tang Đễ kéo tai Lạc Tê, quát to.

Lạc Tê rụt cổ sợ hãi gật đầu.

Tang Đễ lại giận sôi máu, không ngừng thô bạo dí tay vào đầu con gái, đến nỗi nàng đau trào nước mắt mà không dám chống trả, chỉ lặng yên ngoan ngoãn nghe bà giáo huấn: “Nếu không yêu Trọng Uyên, tại sao phải lôi kéo nó về? Thật lòng ta rất quý mến nó, con người tốt biết bao...Tiếc là đã bị người phá hỏng hết rồi”.

Cái gì với cái gì chứ?

Bị lời nói vừa rồi dồn đến chân tường, nàng không nhịn được nữa, giữ chặt tay mẹ lớn tiếng đáp: “Mẹ, con chưa bao giờ nói không yêu Trọng Uyên cả”.

Tang Đễ trợn mắt: “Hả, ngươi nói cái gì?”.

“Con chỉ muốn cầu xin chàng cứu Trường Cẩm sự phụ thôi, chứ không hề nói là không yêu chàng.”

“Vậy thì tại sao mấy ngày trước, hần nói với chúng ta là ngươi trước sau chỉ thích Trường Cẩm. Bản thân đã hao tổn tâm sức mà lại xoi hỏng bóng không cho nên chỉ còn cách giúp hoàn thành tâm nguyện của ngươi?”

“Không phải! Không phải! Không phải!” Lạc Tê đang rối trí, quay gót định trốn lên núi thì bị Tang Đễ giữ chặt lại.

Sắc mặt ừ ừ, bà gục đầu buồn bã nói: “Không kịp rồi, mấy ngày trước ý nguyện của Trọng Uyên đã được Thiên đế chấp thuận. Ông ta đồng ý gả Vân Ảnh cho nó nếu hoàn tất sứ mệnh đánh bại Cửu Lê tộc”.

Như sét đánh bên tai, Lạc Tê chết lặng người. Một lúc lâu sau nàng mới cất tiếng hỏi: “Mẹ, mẹ nói là...”.

“Đúng. Ta nói Trọng Uyên cho rằng người con thực lòng yêu là Trường Cẩm...”Tang Đễ bắt giác lắm bầm: “Nguoi là đồ nha đầu trắng hoa, điểm này chẳng giống ta chút nào”.

Lát sau lại đến lượt Lạc Tê hùng hổ to tiếng cãi lại: “Con nói câu đó bao giờ? Vì sao không chịu chờ con một lần? Con người ngày thường của chàng biến đâu mất rồi? Nếu con thực sự yêu Trường Cẩm thì làm gì có chuyện để sự phụ lại không đưa về cùng? Con vốn dĩ chẳng là gì của sự phụ cả...”.

Tang Đễ không ngờ Lạc Tê lại phản ứng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Gương Tiễn Kiếp (3)

Type: Thiên An

Nàng bực bội ầm ức nói: “Con đi tìm chàng, mẹ đừng quản con”.

Không đợi Tang Đễ kịp nói thêm, Lạc Tê đã mau chóng hành động, sợ rằng sẽ muộn mất. Nàng hóa thành bạch phượng bay về hướng động phủ của Trọng Uyên, vừa hạ xuống bên rừng trúc liền hóa ngay về hình dáng ban đầu, xông vào phòng.

Mạnh tay đẩy toang cửa, nàng gào lên gọi: “Trọng Uyên!”.

Trống rỗng, trong phòng không một bóng người, chỉ có gió nhẹ xuyên qua cửa sổ cuốn tung bay đám lá trúc trước mặt.

Không có ai ở nhà... Chàng có thể đi đâu được. Về Thiên cung có việc, hay là đã là lui cùng Vân Ảnh tới nơi nào rồi. Tâm can giày vò khổ ải, ruột gan như thiêu đốt, tìm nàng như muốn vỡ ra.

Chậm rãi đi vào trong, buồn bã ngồi lên chiếc ghế trúc, nàng nhìn chiếc giường nơi hai người đã từng quấn quýt, lòng chợt thấy chua xót. Nếu để nàng tự

hình dung ra những cử chỉ mặn nồng Trọng Uyên và nữ nhân kia trao nhau thì chắc chắn là tự nhấn mình chết chìm trong biển ghen tuông. Ấy là chưa nói đến chuyện Trọng Uyên sắp cưới cô ta. Đợi chàng trở lại, nhất định nàng phải nói rõ để chàng hiểu trong tim nàng tuy từng có Trường Cầm thái tử, nhưng đó chỉ là giấc mộng quá khứ thời thiếu nữ bông bột. Mãnh liệt nhất, đau đớn nhất, say đắm nhất phải là việc nàng mở từng lớp khóa trái tim mỏng manh để đặt vào đó cái tên Trọng Uyên. Chàng không phải là Đông phương Thanh đế Phục Nghi trong sách chép, cũng không phải là Nguyệt Hoa thượng thần Phát Tức của hiện tại, chàng chỉ là người sẵn sàng chịu ba trăm lời hình phạt thay nàng nơi Lôi Trạch, dám bỏ hết công lao tu tập ngàn năm vì nàng.

Sao mà nàng nhớ vòng tay của Trọng Uyên đến thế, nhớ cảm giác bất kể đi đâu chàng cũng luôn siết chặt tay mình.

Bất giác nàng đập bàn, không may xô đổ mấy món đồ ngổn ngang trên bàn xuống bàn xuống đất. Một bức tranh bông bay tới bên chân nàng, còn lưu hương quế hoa. Trong tranh, một cô gái xiêm y đỏ lộng lẫy đang ngồi trên bờ tường. Tóc huyền rủ ngang lưng, gò má sáng mịn như ngọc, môi thắm hé cười, ánh mắt sóng sánh yêu kiều, hàng mày ẩn chứa chút yếu điệu. Vừa đa tình vừa thủy mị, người con gái ấy như sắp từ trong tranh bước ra, sinh động vô ngần. Phải chất chứa trong lòng bao nhiêu tình cảm đậm sâu mới có thể vẽ nên bức họa chân thực đến thế, khiến Lạc Tề vừa ngắm đã nhận ra: “Đây là Phụng Cầm...”.

Người này cũng có khí sắc hao hao mình, còn có vẻ uyên bác nữa, dường như đang muốn thoát ra ngoài này giáp mặt với mình. Áo lụa thắm phấp phới như múa, đôi cánh rực rỡ đang rộng. Được ngắm nhìn thần tiên đẹp nhất chín tầng trời, lòng nàng bỗng thấy khoan khoái thênh thang lạ.

Đẹp quá, đúng là người này mới xứng với Thanh đế Phục Nghi.

Nàng sững người lùi lại mấy bước, chợt thấy trên chiếc bàn bừa bộn, thì ra dưới bức tranh là một chiếc gương đồng. Gương đồng này chắc chắn có liên quan đến Phục Nghi và gương bát quái. Có điều nhìn đường viền chạm khắc hoa phượng hoàng và ánh sáng mờ mờ lan tỏa từ mặt gương, nàng có cảm giác đã gặp nó ở đâu.

Hoa phượng hoàng luôn là loài hoa nàng yêu quý nhất.

Nàng đưa tay cầm gương đồng lên soi, thấy hiện rõ khuôn mặt tái nhợt của mình, khẽ chạm vào gương nói nhỏ: “Trông ta như thế này, có sao phải tình sâu đến thế?”.

Chân bỗng hơi lão đạo, nàng cắn chặt răng quả quyết: phải lên Thiên cung tìm Trọng Uyên. Lúc này cả chiếc gương bông tỏa sáng lóa mắt, nữ nhân trong tranh hình như đã bay vào trong gương, mở ra một cảnh tượng sống động như thật.

Mất nàng hơi nheo lại, đây là... Trọng Uyên và Phụng Cầm... tiền kiếp.

Quá khứ ủa về. Trong đó là hình ảnh nàng và Trọng Uyên đang trù mến quán quýt, hồ nước xanh biếc trong veo in bóng đôi uyên ương “tròn đời tròn kiếp, quyết chẳng phụ nhau”. Thế rồi lại thấy nàng trong áo bào đỏ thắm, dùng nắm không ai cản nổi, trên chiến trường như cửu thiên chí tôn, trường kiếm chỉ tới đâu, máu nhuộm núi sông tới đó. Lát sau lại hiện lên huyền diệu lộng lẫy, nhân tàn vô tư, thì ra nàng trót uống say túy lúy lỡ hiện nguyên hình trước mặt Vương mẫu nương nương. Có khi trong gương thấy mình bị Trọng Uyên bỏ mặc, bất luận là đập mạnh đến đâu, cánh cửa đồng vẫn cứ im ỉm mà đóng chặt không chịu hé ra.

Nữ nhân kiên cường ấy, cô gái ấy chưa bao giờ bị thất bại ấy, lại vì một phút giây này mà nước mắt như mưa tuôn.

Vì sao... vì sao... đến một lời tạm biệt cũng không nói, đã nở lòng quên lãng tình nghĩa ngàn năm gắn bó. Mỗi câu độc thoại của chính mình trong tiền kiếp cứ vô tình xoáy sâu vào tim Lạc Tề, như đòn ép nàng vào chân tường, đầu óc choáng váng, đau như búa bổ.

Đúng, nàng nhớ ra rồi, Trọng Uyên là vì Vân Ảnh nên mới không cần Phụng Cầm nữa, nhưng sau lại lấy cớ giáp mặt trên chiến trường để tìm đến cái chết. Không ai ngờ được, không ai lý giải nổi những hành động đó. Có điều Phụng Cầm, cũng chính là mình, sao có thể đành lòng nhìn người yêu la đời, nên đã hiến dâng huyền diệu nội đan giúp chàng cái tử hoàn sinh, còn bản thân thì bị cuốn vào vòng quay luân hồi, trùng sinh chuyển thế.

Dù có bị phản bội, bị phụ bạc, vẫn nhất quyết đánh đổi tính mạng để đoạt lại sự sống cho chàng.

Thì ra từ đầu đến cuối, đều là Trọng Uyên nợ Phụng Cầm, không phải ta... nợ chàng.

Hình ảnh cuối cùng là khi nàng trúng tên gục ngã, chiếc gương đồng kia cũng rơi xuống đất vỡ vụn thành muôn ngàn mảnh.

Bắc Cực Thiên Hằng Sơn vang lên một tiếng chói tai, đủ xuyên trời rộng, làm cả vùng núi hoang sơ cát vàng này bừng tỉnh. Trên đỉnh núi cao nhất bất chợt thấy sấm sét rạch trời. Rồi xuất hiện một đường sáng hình dáng như cầu vồng, nổ bùng dưới ánh dương, khiến Tang Đế, Tổ Tiết, Cuồng Lương nhìn nhau kinh ngạc. Họ thầm kêu lên “không xong rồi”, vội vàng chạy tới động phủ của Trọng Uyên.

Cửa trúc vừa mở, một huyền diệu rực rỡ kỳ kỳ đang chậm chậm đang rộng đôi cánh biến thành một thiếu nữ áo đỏ. Nàng không tỏ điểm chút phấn son, không châu ngọc quanh mình, mái tóc đen búi cao giản dị. Nàng như mây trời sắp sửa cuốn theo gió khe trời, như sắp cất cánh bay đi. Ung dung mỹ lệ không vướng bụi trần, khoáng đạt, cô độc, thanh cao. Chỉ nhìn vào phong thái uyển chuyển thông dong tự tại ấy, đã đủ gọi lên sự quang minh chính đại tồn nghiêm thoát tục. Đó là Lạc Tề, nhưng không giống Lạc Tề của mọi ngày. Cô gái xinh đẹp đáng yêu ấy có bao giờ nhìn người thân bằng ánh mắt lạnh lùng đâu. Nàng lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trước mặt Tang Đế nói: “Cha mẹ ra ngoài đợi một lát, giờ con chỉ muốn tĩnh lặng thôi”.

Nếu là Lạc Tề của ngày thường thì chắc hẳn sẽ bị Tang Đế mắng nhiếc toi bồi, nhưng lúc này những lời vừa bật ra từ miệng nàng đã khiến họ không dám kháng cự lại, đưa mắt nhìn nhau rồi mở cửa đi ra, để Lạc Tề ở lại một mình.

Nàng cúi xuống nhặt bức tranh và những mảnh gương vỡ lên, nắm chặt trong tay, rồi cứ thế gục xuống đất, khoe mắt ngấn lệ, mỗi lời nói ra như dao đâm nhói tim: “Chàng có ý muốn làm ta thực sự tỉnh lại phải không?”.

Gương vọng sinh Trọng Uyên tặng cho Phượng Cẩm là thứ thần khí nhìn thấu trần duyên, đầu có thể vô tình lơ đãng đặt trên bàn; trong khi năm xưa lúc Lạc Tê tới đây ngay cả gương bát quái chàng cũng không cho xem. Sao chàng lại chọn khoảnh khắc này để đánh thức hồi ức đưa Phượng Cẩm quay về?

Tính cả hai kiếp, đây là lần thứ hai chàng và nữ nhân đáng ghét kia thành hôn, là lần thứ hai chàng bỏ nàng lại một mình nơi trần gian. Nếu nhắc tiền kiếp, nàng thật sự đã không còn hận, lòng chỉ đầy những băn khoăn khó lý giải. Văn Ảnh hết lần này qua lần khác xen vào phá ngang, chàng hết lần này qua lần khác nhẫn nhục nhượng bộ. Kiếp trước cô ta không có lỗi, kiếp này cũng thế.

Bất ngờ bị mảnh gương đâm vào tay, máu tươi nhỏ giọt xuống đất, đau nhói tim, nàng chột bưng tỉnh, nhắm mắt lại toàn là hình ảnh buổi đầu hai người tương ngộ. Chàng biết đủ mọi thứ, theo sát nàng từng bước, khiến nàng cứ ngây thơ rơi vào vòng tay ấy chẳng còn sức kháng cự; chàng chịu lời hình không oán giận, bỏ cả công lao tu luyện vì tình sâu. Cuối cùng lại tự đến Thiên cung chấp nhận cưới người khác. Chàng cứ thế kéo nàng ra khỏi giấc ngủ say, làm nàng hối hận khôn nguôi. Hận là đã gặp, hận là đã yêu.

Tất cả đều do tự mình chuốc lấy, hoàn toàn không thể oán trách ai khác.

“Chàng muốn ép ta đến Thiên cung tìm chàng? Thêm một lần xuất đầu lộ diện trước thế gian. Liệu có lại xảy ra ngũ đế chiến, rồi ta phải phò tá Hiến Viên cầm quân đánh trượng không? Xin lỗi, ta không làm được!” – Lạc Tê vỗ nát bức tranh trong tay, từng mảnh giấy cùng những giọt máu rơi xuống đất, hòa một màu với áo đỏ điểm lệ của nàng.

Vì sao không nói trước mọi sự với ta, cứ thoát đến thoát đi? Miệng nói yêu, cử chỉ tình ý nồng đượm, mà... vẫn không cho người ta một danh phận. Nàng cần rằng đứng đây, tay nắm mạnh lên mặt bàn rồi mở cửa trúc ra.

Tang Đế vừa nghe Cương Lương kể rõ ngọn ngành tiền kiếp thì đầu óc mụ mị, sững sờ há miệng tròn mắt. Đây có còn là con gái của ta không? Cảm giác có vẻ không giống. Nhìn khuôn mặt bầu bĩnh trẻ thơ kia giờ đầy trưởng thành, tỏa ra khí chất cao quý, bà đâu dám nhận nàng là con. Nhưng trực giác mách bảo bà đó vẫn là con gái mình. Nàng trở về làm Phượng Cẩm nhưng chẳng hề quên kiếp này.

Nàng bất bình hỏi: “Có phải chính Đỗ Trạch đã đẩy chúng ta vào cảnh không còn chốn nương thân?”.

“Con... con vẫn là Tê Tê?”

Lạc Tê ngược lên, bước đi như lướt đến trước mặt đáng sinh thành đã nuôi dưỡng mình bao năm, lúc này mới thấy ấm lòng, khẽ nói: “Con là Phượng Cẩm, cũng là Lạc Tê. Nếu không có cha mẹ luôn ở bên săn sóc, e rằng con không sống nổi đến hôm nay. Sau này con vẫn là Tê Tê của cha mẹ”.

Phượng Cẩm! Thực sự là cô gái pháp lực cao cường năm đó sao? Tổ Phụng, Tang Đế nhất thời không thể chấp nhận hiện thực, ngăn ngại bất động để mặc Lạc Tê quay gót bước đi.

Tổ Tiết chặn nàng lại, lạnh lùng bảo: “Đừng đi tìm Thanh đế gây phiền phức nữa, người ta đã đủ khổ sở lắm rồi”.

“Không, không, thật ra con... cũng không, không định tìm.” – Lạc Tê nhớ về kiếp trước khi cánh cổng đồng đóng chặt trước mặt, trong lòng niềm đau muôn thuở bỗng trào dâng, nàng chau mày không nói.

“Đa tạ Tổ Tiết trường lão!” – Nghĩ tới công lao ông giữ lại mạng sống cho mình năm nào, Lạc Tê nói thêm một lời tri ân.

Tổ Tiết đưa mắt nhìn Cương Lương, thần nhiên đáp: “Hoàn toàn nhờ Thanh đế nhắc nhở, không cần cảm ơn ta”.

Lạc Tê chưa kịp hiểu những lời nói tốt cho Trọng Uyên ấy đã vút lên không, lớn tiếng nói vọng lại: “Con quay về sơn trang làm chút việc trước đây”.

Tang Đế cũng không kịp hỏi thêm những chuyện khác, vội vàng kéo Tổ Phụng đuổi theo sau, luôn miệng than: “Phu quân, ta đau lòng quá! Con gái yêu thương của chúng ta...”.

Không thấy đâu nữa, trước mặt tuy vẫn là người ấy nhưng cảm giác xa lạ lắm, không phải họ trở nên xa lạ trong mắt Lạc Tê, mà là nàng trở nên xa lạ trong mắt những người thân đó.

Chuyện này hoàn toàn hiểu được. Tuy phượng hoàng là đế vương của muôn loài chim, nhưng trên phượng hoàng còn có Cửu Thiên Huyền Nữ. Chẳng trách Tổ Phụng, Tang Đế e dè không dám đến gần nàng.

Lạc Tê lướt bay về phía trước, thấy hoa phượng hoàng bỗng từ từ dừng lại, ngoảnh nhìn xuống dưới.

Năm xưa... nàng cũng yêu loài hoa này như thế. Sống hay chết, chết hay sống. Càn khôn xoay vần, thế sự vô thường. Bản thân ta thực ra là vậy sao? Một lần chết đi, một lần sống lại; một lần được sống nữa, lại một lần chết. Chết đi trong mộng ngóng về đâu? Miền cực lạc nơi đâu không là sống? Hít vào thật sâu, từng sợi tóc tung bay trong gió, áo đỏ phấp phới bay. Trong tay nàng tỏa ra một làn khói xanh, cứ bay tới đâu là hoa phượng hoàng nở tới đó, rực rỡ như lửa sáng, bùng cháy mãnh liệt về phía Phụng Hoàng sơn trang. Tổ Phụng hít một hơi dài, không ngờ pháp lực của Lạc Tê lại cao cường thế, có thể xoay chuyển cả hạn kỳ hoa nở.

Ông lầm bầm: “Lần này thì hay rồi, trong nhà có thần tiên vĩ đại như vậy, cũng không biết là phiền toái hay là điều may?”.

Lạc Tê không để ý đến lời cha, mắt nàng như trùng trùng lữa rục, sang sàng ra lệnh: “Gọi Đỗ Trạch, Luru Phong ra ngay cho ta!”.

Son trang bỗng chốc náo động, những người còn lại không hiểu chuyện gì xảy ra. Sau tiếng huýt dài, thấy vô số kẻ cầm binh khí bay ra, xếp thành hàng trước mặt hai người. Đứng trước chính là Lạc tử Đỗ Trạch và Luru Phong của Long tộc.

Luru Phong vừa giáp mặt nàng đã bàng hoàng sững sờ. Chỉ còn nhớ năm đó tiểu Lạc Tê thấp thoáng giữa rừng phượng hoàng rực rỡ như hoa yêu kiều hé nhụy, tuyệt mỹ vô song. Trong khi người này lại thân nhiên kiều kỳ, không thêm liếc kẻ bên cạnh nữa con mắt, ở nàng hội tụ linh khí ưu tú của thiên tiên. Chưa hết, từ sâu thẳm bên trong còn ẩn giấu vẻ đa tình yêu kiều của thiếu nữ với đôi mắt đen sáng sánh, làm cho tất cả đàn bà con gái xung quanh đều trở nên nhột nhạt thất sắc. Ngay đến hoa phượng hoàng dưới chân cũng phải làm nền cho nàng.

Luru Phong há hốc miệng, nghĩ năm đó đã chọn nhầm, ai lại cưới Đỗ Trạch về làm vợ. “Cứu muội...”

Lạc Tê lạnh lùng cười nhạt: “Rút lại lời nói đó đi, ta không còn là cứu muội của ngươi nữa đâu”.

Thấy phu quân Luru Phong bị sỉ vả ê chề mà vẫn ngẩn ngơ ngấm Lạc Tê, Đỗ Trạch ghen tuông sôi sục, quát to: “Ngươi còn mặt mũi về đây hả? Cái đồ nghiệp chướng!”.

Lạc Tê thân nhiên nhìn về phía Đỗ Trạch, rồi bỗng biến đầu mắt. Trong khi đám đông chưa kịp có phản ứng gì, nàng thoát cái đã xuất hiện hiên ngang trước mặt Đỗ Trạch, ngay cả Luru Phong cũng không kịp cứu nguy. Nàng cho Đỗ Trạch ăn ngay một bạt tai trời giáng, rồi lập tức quay về bên Tang Đễ, Tô Phưong. Hành động diễn ra trong chớp mắt, xuất quỷ nhập thần như mây bay nước chảy. Trong khi đó, Đỗ Trạch bị đám đông cười nhạt ê chề công phu tầm thường trời gả không chặt. A xấu hổ ôm mặt hét tướng lên: “Ngươi! Ngươi!”.

“Ta làm sao? Ta chỉ thay cha mẹ giáo huấn tí thôi. Làm con bất hiếu, trời đất bất dung”.

Sự lạnh lùng, quyết liệt của Lạc Tê làm cho những người già ở Phưong tộc sững sờ không nhận ra nàng nữa. Hình như một trăm năm về trước họ đã từng tận mắt chứng kiến vẻ uy nghiêm tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Gương Tiễn Kiếp (4)

Type: Thiên An

Đỗ Trạch giận điên người chửi bới: “Bọn họ âm thầm che giấu thân phận bạch phượng đầu thai của ngươi, lại còn lén lút nuôi ngươi khôn lớn. Mấy việc này trực tiếp liên lụy đến tồn vong của Phưong tộc. Thử hỏi sao ta có thể bất chấp sự sống còn của tộc mình mà giả ngu ngơ không biết chân tướng sự thật? Nếu đúng số kiếp ngươi đen đủi, thì rốt cuộc là ta sai, hay ngươi sai hả?”.

Hắng giọng một cái, Lạc Tê nhướn mày: “Ta là họa thủy, vậy ngươi là cái gì? Cũng rắn cắn gà nhà? Ngươi nhìn xem Phưong Hoàng son trang bây giờ còn có chỗ nào giống với mảnh đất Phưong tộc từng cư ngụ bao đời không? Để Long tộc đem quân canh chừng cái quần ngày đêm, cho Luru Phong thừa cơ trộm hết mật thư bí truyền của Phưong tộc, ngươi không có óc hay là cổ tình vậy? Long Phưong lưỡng tộc tuy có mối giao hảo nhiều đời nhưng cũng không thể quá quá đến nỗi để nước sông hòa nước giếng thế này được”.

Ánh mắt Lạc Tê dừng lại trên khuôn mặt Luru Phong. Thuở thiếu thời, kẻ này đã làm nàng rầu rĩ mất mấy hôm, lúc đó quả thật có mắt như mù. “Luru Phong, ngươi mau đến nói rõ chuyện này cho ta. Nếu là Đỗ Trạch đứng ra hành sự thì ta sẽ không nhiều lời; nhưng đây trước sau gì cũng là chuyện nội bộ phân tranh của Phưong tộc, Long tộc các người hà cớ gì mà phải bao nhiêu người đến hả?”.

Luru Phong khẽ cười: “Tê Tê, về chuyện này mà nói, nàng làm gì có quyền được hỏi nhiều? Thân phận của nàng... nói ra cũng đáng hổ thẹn lắm. Ta đường đường là con rể của Phưong tộc, để ta giải quyết mọi chuyện có gì là không đúng?”.

“Hả?” – Lạc Tê cười khinh bỉ, lộ rõ vẻ ngạo nghễ hiên ngang. Nụ cười của nàng khiến Tô Phưong, Tang Đễ sau lưng cũng thấy khó hiểu. Nhưng dù sao, họ cũng đều biết Lạc Tê giờ đây đã không còn là cô con gái gọi dạ bảo vâng nữa, tính tình lẫn lực pháp đều thừa hưởng từ Cửu Thiên Huyền Nữ phóng khoáng tự tại vang danh thiên hạ trăm năm trước, khiến người thường ngày vẫn quen hùng hổ lấn át kẻ khác như Tang Đễ cũng cảm bật.

Tô Phưong có chút lo lắng, nín nín gấu áo vợ. Nhẹ giọng: “Con gái đang trút giận thay chúng ta, bà nên vui mừng mới phải”.

Mắt Tang Đễ bỗng sáng lên, ừ đúng, nếu không phải là con chúng ta, thì làm gì có chuyện đứng đây chống lại Long tộc?

Từ xa chợt nghe thấy một tràng âm thanh kéo dài chói tai như sấm rền vọng đến. Huyền diệu rực rỡ vũ cánh vút bay. Nửa vùng trời bị thân nàng che mất, mây trắng cũng nhuộm sắc cầu vồng uốn lượn vân vũ, bất tận miền man như khói. Và khi tiếng động vang dội xa xôi kia dần gần lại, trước mắt họ hiện ra một đạo bùa vĩ đại, trên viết dòng chữ: “Chiêu Thiên Giám”.

“Phàm là con dân thiên hạ đều phải nghe lệnh ta. Ta lấy danh phận của cửu thiên tối cao, ra lệnh cho các người lập tức bắt lấy Đỗ Trạch của Phụng tộc và Lưu Phong của Long tộc. Kẻ nào kháng lệnh, chém không tha.”

Chiêu Thiên Giám của Cửu Thiên Huyền Nữ đã tái xuất trần gian sau bao năm vắng bóng. Đó là lệnh bùa mà trên trời dưới đất không ai dám trái lời, quyền uy ngạo nghễ tung hoành ngang dọc. Nếu kẻ nào không nghe, linh khí của bùa sẽ tự điều khiển buộc cho phải tuân theo mới thôi.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì từ nơi khói mây cuộn cuộn, vút một cái nữ nhân áo đỏ đã bay tới bên Tang Đế, Tổ Phụng, huyền ảo lạ thường như thần tiên Thiên giới. Nàng lạnh lùng nói: “Chúng nhất định sẽ phải ném mùi ác giả ác báo”.

Lạc Tê hoàn toàn chẳng cần động thủ vì những con dân Phụng tộc nung nấu căm hờn và dân chúng Long tộc bị khống chế bởi Chiêu Thiên Giám đã thay nàng hành đạo. Hàng trăm người tập hợp lại cùng xông lên, chỉ trong nháy mắt đã sục sôi khí thế vây chặt Đỗ Trạch và Lưu Phong, trối chúng lại ném tới trước mặt Lạc Tê.

Lúc này nàng đang ung dung ngồi trên ghế lớn giữa chính điện của sơn trang, lìm dìm mắt nghỉ ngơi, tà áo tung bay, mỹ lệ tuyệt trần. Vừa rồi ngay tại nơi này, đám đông đã được tận mắt chứng kiến sự lợi hại của nàng, nên không ai dám cả gan làm loạn nữa, cũng chẳng kẻ nào dám nói nhiều lời. Đám người quây tròn thành mấy vòng xung quanh, lặng lẽ quan sát Lạc Tê xử lý Đỗ Trạch, Lưu Phong.

Nàng từ từ hé mắt, hào quang lấp lánh lan tỏa. Dung nhan yêu kiều như hoa xuân tháng ba điểm lệ tuyệt trần. Lạc Tê ngẩng cao đầu nhìn tên lòng lang dạ sói Lưu Phong: “Lưu Phong, người còn nhớ thuở thiếu thời từng nói muốn cưới ta không?”.

Nữ nhân uy nghiêm trên đó, mỹ lệ vô song, giọng điệu đầy oán hận khiến Lưu Phong chợt run sợ. Bất giác nhớ lại chuyện năm đó bên khóm hoa phụng hoàng, một màn kịch ngoài ý muốn.

“Nhớ chứ! Lưu Phong trước sau chưa bao giờ dám quên.”

Đỗ Trạch trông còn thê thảm hơn Lưu Phong, khóe miệng còn ứa máu sau cái tát này lửa chứa bao căm hờn vừa rồi.

“Phụng trắng, phụng trắng, cửu châu bình hoang, trời đất không dung, sinh linh đồ thán. Giờ đây người đã thấy rõ ta không phải là con bạch phụng đó, có còn lời gì để nói nữa không?”

Lưu Phong cho là nàng đang hỏi mình, cướp lời đáp: “Dĩ nhiên biết được chuyện này không phải sự thật ta mừng vui khôn xiết!”.

Lạc Tê nghĩ thầm: cầu nam nữ cuối cùng vẫn là cầu nam nữ, lật lọng hay lật mặt đều dễ như trở bàn tay, một cặp trời sinh mà!

Nàng nói tiếp: “Mừng vui à?... Lưu Phong, nể tình người với ta vẫn là chỗ tình xưa nghĩa cũ, ta không ngại lệnh cho người và Đỗ Trạch hủy hôn ước, để người về làm chồng lẽ của ta”.

“Phải, phải, phải! Lưu Phong xin lập tức quay về Long tộc hủy bỏ hôn ước với Đỗ Trạch, đợi nghe Huyền Nữ dặn dò tiếp.” – Lưu Phong hí hửng mở cờ trong bụng, còn Đỗ Trạch đứng bên kia thì tức giận, điên cuồng chửi bới: “Các người, đòi cầu nam nữ này! Chết hết cả đi!”.

Lạc Tê đứng dậy tới trước mặt cúi đầu nhìn ả. Đỗ Trạch lập tức im re, không dám nói thêm câu nào, nghe rõ mồn một từng câu từng chữ phát ra từ chính miệng cửu muội năm xưa mình vẫn khinh rẻ: “Là kẻ nào đã biết rõ người kia trong lòng có ai, nhưng vẫn cố tình dụ dỗ tranh giành? Có điều chuyện cũ đã qua lâu quá, tính toán so đo với người chỉ khiến người ta nghĩ ta là kẻ hẹp hòi không độ lượng. Còn Lưu Phong, nhớ những lời người vừa nói đấy!”.

Lưu Phong lập tức nghe theo răm rắp, còn ngẩng đầu ngẩn ngơ ngắm dung mạo mê hồn của nàng, ngây dại hỏi: “Thế thì khi nào...”.

Y cũng muốn hỏi rằng khi nào được làm chồng nhỏ của Lạc Tê, nhưng thân là tộc trưởng Long tộc, nói thế thì còn mặt mũi nào nữa. Không tiện hỏi thẳng chuyện này nên hồi lâu y cứ bản thân đứng ngóng lên người trên cao kia, bộ dạng đáng thương hại lắm.

Lạc Tê cúi xuống véo một cái vào gương mặt thanh tú như ngọc, miệng thoáng cười dịu dàng: “Người cứ về Long tộc trước đi đã. Ta vừa mới tỉnh dậy sao trọng thương, còn nhiều chuyện phải giải quyết lắm. Về Đỗ Trạch, người muốn đem đi đâu thì tùy. Muốn bỏ trí thế nào cứ theo ý người, nhưng đừng cho cô ta bước chân về đại môn Phụng tộc lần nữa, cha mẹ ta nhìn thấy sẽ gai mắt”.

Lưu Phong cảm thấy những nút thắt trong lòng như được giải hết mừng rỡ hết sức, định nói thêm mấy lời thân mật, thì bị Lạc Tê xua tay gạt phắt: “Người đi đi. Ta có chuyện tự khắc sẽ đến Long tộc tìm người”.

Y không dám nói thêm lời nào, cúi xuống chuẩn bị lui Đỗ Trạch cùng nhau ba chân bốn cẳng thoát thân.

“Còn nữa, đã lấy cấp được thứ gì của Phụng tộc ta, hãy kể hết ra đây. Nếu không thì ta chỉ còn cách xử lý người trước mặt bản dân thiên hạ thôi.” – Lạc Tê quát lớn tiếng. Lưu Phong vội gật đầu lia lịa, rồi lập tức kéo Đỗ Trạch co cẳng cao chạy xa bay.

Lạc Tê chậm chậm bước tới nơi dân chúng đang tụ tập đông đúc, quỳ sụp xuống trước mặt Tang Đế, Tổ Phụng, khẽ nói: “Cha mẹ vì con đã phải trả giá như thế, những chuyện con làm bù đắp lại nào đáng là bao”.

Tổ Phụng đáp: “Chuyện đã rồi, tốt hơn hết là để con tiếp quản...”.

Lạc Tê vội vàng xua tay: “Con không mấy hứng thú với việc này đâu, bây giờ cũng thấy mệt rồi. Cha mẹ mọi người cứ chỉnh đốn lại nội bộ Phụng tộc

đi. Con tìm chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi một lát”.

Trong sơn trang còn nhiều phản tranh nhiễu loạn, lòng Lạc Tề bỗng rối ren, thực không thể an tâm được.

Nàng đi tới Dao Sơn, nơi mình đã tu luyện mấy chục năm trời, cũng là nơi duy nhất có thể tìm lại bình yên cho tâm hồn. Núi cao suối reo, tiếng đàn vang xa không khác gì năm xưa như có ma lực hút lấy bước chân nàng. Nàng khẽ bay vút lên rồi hạ xuống bên cánh rừng trúc nơi Trường Cẩm vẫn cư ngụ. Rừng trúc lòng nàng chợt xót xa. Nhìn cảnh nhớ người, hình như là tâm trạng của mình lúc này. Nàng càng nhớ chủ quản vạn vật – Thanh đế Phục Nghi da diết. Nam tử ấy đã khiến ruột gan nàng cồn cào bấy lâu. Thái tử Trường Cẩm dùng đàn, bốn mắt nhìn nhau im lặng. Trường Cẩm dĩ nhiên cảm nhận được khác biệt một trời một vực giữa Lạc Tề ngày trước và Lạc Tề chàng thấy sau khi tỉnh dậy. Mới ít lâu không gặp mà phong thái của nàng đã vụt trở nên kiều sa mê hồn từ lúc nào chẳng rõ.

Chàng âm thầm dồn ánh mắt về phía nàng, rồi bỗng bật cười gục đầu xuống nói đùa một câu: “Đúng là thực không ngờ...”.

Không ngờ đồ nhi mình từng thu nhận giờ đây đáng vẻ lại thay đổi đến ngỡ ngàng. Không ngờ tỉnh dậy sau giấc ngủ nghìn niên bao nhiêu năm thấy thế sự vô thường.

Lạc Tề đi tới bên chàng, khe khẽ tựa vai, đưa tay gầy nhẹ dây đàn. Những âm thanh rộn ràng vang lên khắp rừng núi âm u, gọi muôn chim thức dậy. Nàng thủ thi: “Sur phụ, đồ nhi hỏi đau...”.

“Ồ đâu? Bị thương rồi ư?” – Trường Cẩm nhú mày hót hoảng cầm lấy tay Lạc Tề, định xem mạch cho nàng.

Lạc Tề đặt tay lên ngực trái, dựa vào Trường Cẩm, nhắm mắt: “Đồ nhi đau ở đây...” Trường Cẩm chết lặng.

“Tuy Tề Tề chẳng sợ gì, sống chết chẳng màng, nhưng lại sợ một thứ: lòng người sâu thẳm khó nhìn thấu.” – Lạc Tề gục đầu ủ rũ – “Trọng Uyên, chàng có chuyện gì mà không thể nói cho ta được?”

Ngước mắt lên nhìn Trường Cẩm, Lạc Tề giờ đâu dám tùy ý khóc một trận um sùm cho thỏa, chỉ lặng lẽ ứa lệ: “Người là sư phụ của Tề Tề, người bảo Tề Tề nên làm gì. Nên lên cửu thiên đoạt lại kiếp trước, hay là để chàng tự làm theo ý chàng, rồi từ đó lãng quên nhau không còn vấn vương gì hết?”.

Trường Cẩm thái tử thờ dài, vỗ vai nàng, vẫn cứ điềm đạm dịu dàng như thế: “Nói cho sư phụ nghe đầu đuôi chuyện này được không?”.

Tuy thời đó Trường Cẩm đã là thái tử của bộ tộc Chúc Dung, bản thân cũng có tiếng tăm, nhưng về hai người họ, chàng chỉ mới nghe kể là nhiều, chưa có mấy lần chạm mặt.

Ngày hôm nay nhìn Thanh đế Phục Nghi sa cơ lỡ vận như vậy, Cửu Thiên Huyền Nữ thì cúi đầu trở thành đồ đệ ngoan ngoãn của mình, mới hiểu sự đổi biến chuyển vô thường đến đâu. Gió thổi mây bay, ai có thể ngăn được bàn tay của vận mệnh xen vào, cũng không chia lìa nổi sự gắn bó keo sơn của hai kẻ vốn đã thuộc về nhau.

Lặng người ngắm chuyện xưa, tháng năm cũ vang lại như một khúc ca.

Phượng Cẩm vốn được Hiên Viên – khi ấy là Hoàng Đế nhận nuôi, đối với ông luôn sắt son trung thành. Trong bao năm đó, dựa vào bản lĩnh kiên cường, ngang tàng, ngạo nghễ nàng đã đại náo cả một vùng trời, lấy hiệu là Cửu Thiên Huyền Nữ, dọc ngang tung hoành không biết sợ ai.

Một hôm, vô tình nghe được những điều không hay về Thanh đế từ miệng phụ hoàng Hiên Viên, nàng vội vàng đạp mây bay tới cung Huyền Ngọc – hành cung của Thanh đế.

Đối với nàng lời cha là thiên mệnh. Cha thấy Thanh đế không ổn, thì chắc chắn chàng ta có vấn đề. Phượng Cẩm đã đến làm náo động Nhưỡng Bình như thế.

Có điều Nhưỡng Bình rất kì lạ. Dân chúng ở đây hình như đều vô ưu điềm nhiên như hạc trắng mây nhàn, người ngoài đến cũng không hỏi han không cản đường, kể cả đối với sự tới lui của Cửu Thiên Huyền Nữ oai phong lẫm liệt cũng chẳng dè chừng. Bọn họ chỉ tuyệt đối tin tưởng Đế vương đông phương – Thanh đế Phục Nghi, người cai quản vùng này. Sự tôn sùng này dễ hiểu thôi, bởi chàng là thủy tổ của thuật bói bát quái xuất quỷ nhập thần, tiên đoán được hết mọi chuyện tương lai.

Phượng Cẩm vì quá hiếu kì nên đã không dùng đến môn bài thông hành nghiêm chỉnh, mà len lén lần theo lối tường cung Huyền Ngọc, từ từ trèo lên vách ghé mắt trông vào.

Nàng thấy trong sân một cây cỏ thụ hoa chen nhau đua nở, rải xuống đất một màu vàng óng ánh, hương thơm theo gió bay đi. Một nam tử tóc huyền rũ ngang lưng, tay cầm chiếc chén ngọc tinh xảo, vừa nhấp môi ngụm rượu vừa nói: “Ồ đó đã bao nhiêu lâu rồi, Cửu Thiên... Huyền Nữ?”.

Bị người ta phát hiện ra hành tung lén lút, Phượng Cẩm sửng sốt bất động vì vẫn nghĩ mình ẩn kỹ lắm. Nhất là khi đôi mắt ướt biết cười kia đột ngột hướng về phía mình thì tim bỗng rung lên rất mạnh, chợt ngã nhào khỏi mép tường, rơi trúng vào hũ rượu Phồn Quế mà Thanh đế Phục Nghi đã ủ bằng quế hoa cả ngàn năm.

Khoảnh khắc ấy, hương rượu hòa lẫn hương hoa, cùng với tiếng thét chói tai của ai đó đã vọng lên tận cửu thiên.

Phục Nghi bước tới kéo Phượng Cẩm lại, sợ nàng không cẩn thận lại lao xuống đất sẽ bị những mảnh vỡ bình đâm bị thương. Phượng Cẩm cứ thế mờ mờ hồ hồ đứng trước mặt Trọng Uyên, để lộ vóc dáng thanh tân qua làn áo đầm rượu. Mặt mũi chợt biến sắc, rồi nàng nói to: “Ngài, ra là đã tiên đoán

được ta sẽ đến”.

Phục Nghi vô tư chộp lấy bàn tay nàng, thân nhiên đáp: “Tại hạ cho rằng tối hơn hết là người hãy thay y phục đi cái đã”.

Từ ngày đó, từ hải bát hoang đều biết chuyện Cửu Thiên Huyền Nữ tự do đi lại trên lãnh địa của Thanh đế Phục Nghi, leo lên tường nhà người ta, làm đổ nguyên cả bình rượu quý, chưa kể còn ngụp xuống hồ nước mát nhà chàng tắm gội, rốt cuộc không giữ cho người ta chút thể diện nào.

Chuyện này làm Cửu Thiên Huyền Nữ mất mặt lắm. Từ trước đến nay, không ai dám chạm tới đóa hoa kiêu hãnh nơi đỉnh núi cao, thế mà giờ đây sự uy nghi nơi đôi mắt trong trẻo kia bỗng biến đi đâu mất. Kể từ đó trở đi, chàng gọi nàng là A Cẩm. Nàng cũng thường hay tới nghịch ngợm đài bát quái của chàng. Nàng vô địch bất bại trên chiến trường, nhưng trước mặt chàng lại hoàn toàn là một thiếu nữ bình thường như bao nhiêu cô gái trên thế gian.

Nàng cứ nghĩ tình duyên sẽ thiên trường địa cửu.

Kể đến chỗ vui, đôi môi Lạc Tề như hé cười; nói đến chỗ sầu thương, ánh mắt trầm buồn xuống hẳn.

Lúc đó ai cũng cho rằng Thanh đế hái được đóa hoa đẹp nhiều gai sẽ đem tới cả khổ đau lẫn hạnh phúc, kể ra cũng không phải chuyện không hay.

Thế nhưng sau này, vượt ra ngoài dự liệu của tất cả, bao chuyện bất ngờ đã xảy đến: từ hôn, đại chiến, rồi luân hồi chuyển kiếp.

Lạc Tề núm áo, nhấm mảy nói với Trường Cẩm: “Ta hận lắm. Thực sự hận. Chàng ta liên tiếp hai lần biến ta thành trò cười”.

Thanh đế Phục Nghi không tính sai cái gì. Trong lòng chàng đang nghĩ chuyện gì, thực sự không ai biết được. Thái tử Trường Cẩm chẳng qua chỉ là một vị thần nhân tàn, làm sao có thể nghĩ được những chuyện rồi như tơ vò thế. Không biết nên khuyên nhủ từ đâu, Trường Cẩm liền đứng dậy lấy từ trong phòng ra một hũ rượu đặt trước mặt Lạc Tề, nhẹ nhàng bảo: “Sự phụ nghĩ hơn hết hãy mượn rượu giải sầu, để chuyện cũ tan theo khói mây gió cuốn. Nếu Tề Tề không muốn đi tìm, cũng không cần phải đi; còn nếu đã muốn đi, thì sự phụ cũng không cản”.

Lạc Tề ôm lấy hũ rượu, vừa nhấp một ngụm đã bị vị cay xộc vào miệng làm cho ho sặc sụa, mặt đỏ bừng, đầu óc như thiêu đốt đến đảo điên. Nàng nhìn Trường Cẩm đáp: “Nếu đi rồi kết quả sẽ ra sao? Có khác gì năm xưa quỳ gối trước cổng nhà chàng, bất luận gỗ của thế nào người ta cũng không đoái hoài. Tề Tề đã làm như vậy một lần rồi, còn có thể cam chịu để chàng sỉ nhục lần thứ hai sao?”.

“Phượng Cẩm, Lạc Tề có gì khác nhau? Chừng nào chàng ta vẫn là Phục Nghi thì sẽ lại hành động y chang lúc xưa”, Lạc Tề cười ngậm ngùi, lệ rơi xuống khóe môi. “Ta chưa bao giờ hối hận về việc nhờ chàng cứu sự phụ. Dù chàng có ghen tuông, hiểu lầm cũng kệ, chưa bao giờ ân hận”.

Tim nhói đau, nàng gục đầu ôm gối, nghĩ đến tình yêu kèm theo đó là hận. Trọng Uyên, thế là chàng đã phụ tình Phượng Cẩm hai kiếp rồi.

“Cho nên ta không dám đi... Ta sợ rằng sẽ giống như kiếp trước, lặp lại y nguyên chuyện cũ.”

Thái tử Trường Cẩm lặng lẽ lắng nghe. Lạc Tề đâu có biết, sự phụ mình cũng giống như Trọng Uyên, đều dành cho mình Chân Tâm tửu. Một ngụm rượu, một câu chân thành, trong từng lời đều chứa đựng tình sâu.

Tình càng sâu đắng cay càng nhiều.

“Đáng hận mà! Ta thà rằng chàng cứ mắng ta một trận toi bồi, rồi chia tay mỗi kẻ một đường, còn hơn là nhìn chàng khơi lại chuyện xưa, muốn cưới nữ nhân đó.”

Lạc Tề không kiềm chế được cơn giận, hùng hổ đấm ngực Trường Cẩm, bỗng nhiên tay nàng bị giữ chặt lại. Nàng như bừng tỉnh, nói tiếp: “Không có chàng, ngài vẫn là sự phụ của ta”.

Năm đó chính là nàng, ngẩng đầu nhìn Trường Cẩm hỏi: “Ta làm nương tử của người được không?”.

Giờ đây vẫn là nàng, say mềm riu rít, khó lóc than van: “Sự phụ, người nói muốn thành gia thất, vậy cưới Tề Tề được không?”.

Trường Cẩm lặng người, rồi cũng không cười nổi nữa, vuốt tóc nàng nói: “Tề Tề muốn gì cũng được cả”.

Nhưng chàng hiểu, chữ tình với Trọng Uyên kia không quản xuyên qua mấy kiếp vẫn khó mà nhạt phai.

Đồ nhi của mình đang ngủ gục trong lòng rồi vẫn lầm nhảm gọi “Trọng Uyên”. Trường Cẩm đâu biết trước đó, khi nằm trong vòng tay Trọng Uyên nàng lại không ngớt nhắc đến “sự phụ”.

Chàng và Trọng Uyên, đều coi đối phương là trở ngại lớn trên đường tình. Chỉ khác là Trường Cẩm hiểu rõ mình chỉ như khách qua đường, đến vội vàng đi cũng vội vã.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tâm Sáng Tựa Gương, Chân Tình Khó Quên

Type: Thiên An

Ánh sáng từ những ngọn đèn cung Cửu Trùng lay động đong đưa. Trọng Uyên vẫn như thường lệ, đi từ đầu này đến đầu kia tỉ mỉ thấp sáng từng chiếc một, sau đó thu dọn tất cả đồ đạc bước ra ngoài.

Như đã tiên liệu được trước, chàng quay lại đưa mắt nhìn Kiều Thương Thanh Loan đang đứng ngoài cửa đồng sơn son.

Kiều Thương từng tận mắt thấy Lạc Tê và Trọng Uyên quán quýt không rời ở Lôi Trạch như hai nửa duy nhất của nhau, từng chứng kiến chuyện tiểu muội bị Lưu Phong ruồng bỏ, cũng biết chuyện Trường Cầm quay gót ra đi. Chàng hiểu rõ những điều này khiến Lạc Tê tổn thương đến mức nào, cho nên chưa cần biết mai sau Lạc Tê có trở về làm Phụng Cầm hay không, thân là nhị ca không thể khoanh tay đứng nhìn. Kiều Thương vì thế đã bay thẳng lên Thiên giới tới Thiên cung truy vấn.

Bản tính Thanh Loan vốn lạnh lùng điềm đạm nhưng vì chuyện này mà lòng nóng như lửa đốt. Nếu không được Thiên Lam kể rõ sự tình Trường Cầm quay lại nên Trọng Uyên đột ngột rút lui thì chàng chẳng biết chuyện sẽ đi đến đâu.

Trọng Uyên nhìn Kiều Thương, khẽ gật đầu chào, định né tránh bước đi.

Kiều Thương không nhịn được nữa, nắm lấy gấu áo Trọng Uyên, lạnh lùng hỏi: “Tại sao?”

Trọng Uyên quay lại nhìn đôi phương từ đầu đến chân, hỏi: “Từ sau ngày đó, Thiên Lam không làm khó dễ ngươi sao?”

“Ta đang hỏi chuyện của Tê Tê, ngươi...”

Trọng Uyên thở dài, quay lại bỏ đồ thấp đèn xuống, vung tay lên bảo: “Chúng ta đi thôi”.

Trời yên biển lặng. Đại hoàng mưa tuôn mười mấy ngày ròng rã.

Một làn khói nhẹ bay ra sau bước chân hai người, mong manh tựa mệnh số vô thường của nhân thế.

“Ngươi chắc đã biết về thân phận của ta và Lạc Tê rồi.”

Kiều Thương khẽ gật đầu.

Trọng Uyên chăm chú nhìn xuống đại hoàng, đột nhiên khẽ than thở: “Thuở hỗn mang sơ khai, Thiên đế Hiên Viên có công lao lớn nhất là tách biệt ranh giới giữa thiên giới và trần gian, nhưng được cái này phải đánh đổi bằng chuyện sát phạt binh đao tràn lan. Trong đó ta cũng có phần trong việc bài binh bố trận, chỉ có điều đã cố ý quy hàng để bớt đi một lần hiến tế máu chảy thành sông”.

Kiều Thương cau mày, hoàn toàn không hiểu Trọng Uyên nói những điều này với mình có ý gì.

“A Cầm là thanh kiếm lợi hại nhất trong tay Hiên Viên, chỉ đến đâu là quét sạch đó.”

Kiều Thương truy vấn: “Nếu ngươi đã là thủy tổ bát quái thì phải biết trước kết cục này chứ. Lẽ nào ngươi muốn nói với ta tiền kiếp ngươi quy hàng vì đã tiên liệu được tất cả? Ngươi rồi bỏ Tê Tê cũng thuận theo mệnh số?”

Nói rồi Kiều Thương ngẫm nghĩ một lát, hỏi tiếp: “Hoặc là mọi sự ngươi làm đều thuận theo thiên đạo, lần này cũng là bất đắc dĩ”.

Trọng Uyên nghiêm nghị: “Ta không hề nói thế bao giờ, chỉ nói với ngươi ‘nhân’, còn ‘quả’ thì chưa thể nói thêm. Vì... không còn nhiều thời giờ nữa rồi...”.

Chàng ngược lên, trên Trời còn có một Trời cao hơn. Ở đó, thiên nhãn đang nhìn xuống định đoạt.

Thần tiên cũng không thoát được định mệnh.

Kiều Thương không hiểu, hoặc có thể nói, xét về mưu trí, chàng thua xa Thanh đế. Đến khi Trọng Uyên đã rời bước chàng vẫn đứng trên mây thần thờ, trần trụi về những lời Trọng Uyên nói.

Khi ấy Lạc Tê vừa tỉnh giấc. Dưới Dao Sơn mưa đang bay phơ phất. Nàng ngồi dậy, thấy Trường Cầm thái tử đang quay về phía mình, nghiêm nghị: “Về những điều nàng nói, ta và mẫu thân đã bàn bạc rồi. Chọn ngày xong phụ thân ta sẽ mang quả hứa hôn đến Phụng tộc, thời gian thì theo ý nàng quyết”.

Lạc Tê bỗng thấy đầu óc mụ mị, nhìn Trường Cầm rồi bất chợt run lên: “Sư phụ nói gì cơ ạ? Người đã nói với mẫu thân ta rồi ư?”

Nàng vỗ trán, chỉ cảm thấy say rượu thật là phiền nhiễu quá. Tuy rằng Trường Cầm thái tử từng là người mình ái mộ, nhưng thấy chàng ít hiểu thế sự nên trong lòng vẫn có điều không phục. Ngồi yên ngoan ngoãn trên giường, nàng than vãn: “Ta không ngại để sư phụ làm chính thất, chỉ có điều trước mắt, ngoài mẫu thân của Phụng tộc, còn có vị đại lão già này cũng cần phải hay...”

Trường Cảm thoáng sững sờ, rồi hiểu ngay ý nàng.

“Ý của nàng là Thiên đế bên đó? Có điều... chính thất là gì vậy?”

Nàng che miệng cười, lần một vòng trên giường, trong lòng hơi chua xót: “Chính thất dĩ nhiên là người to nhất rồi”.

“Làm càn!” – Trường Cảm bỗng nghiêm nét mặt, cũng hiểu là nàng đang mượn chuyện đùa để lấp đầy sự trống trải hụt hẫng trong lòng, cho nên không nổi trách mắng: “Thanh đế chắc hẳn là đã biết chuyện này rồi.”

“Đúng...” – Lạc Tê nhồm dậy.

Dung nhan yêu kiều ủ rũ tương tư, oán sầu dâng lên hàng mi. Nàng khe khẽ thở dài, cố làm ra vẻ vui tươi rồi nói: “Thế cũng tốt, mai sau đỡ phải nhớ nhung”.

“Đói bụng rồi phải không? Sư phụ nấu cho chút gì ăn nhé”. Trường Cảm vừa đứng dậy liền bị Lạc Tê siết chặt lấy từ phía sau. Đôi tay thon dài trắng trẻo của chàng hơi co cứng lại rồi chậm rãi đặt lên bàn tay nàng đang ôm vòng quanh lưng.

Nàng rầu rĩ bảo: “Sư phụ, cảm ơn người”.

Trường Cảm khẽ háng giọng, nhìn ra bên ngoài hồi lâu mới từ tốn cất lời: “Mấy hôm trước Tang Đế gửi thư, nói Thiên Đế và Xuy Vu của Cửu Lê tộc đang so tài tranh đế trên bình nguyên Trục Lộ. Lần này có người ấy cảm quân”.

Người ấy là ai? Lạc Tê lẽ dĩ nhiên vừa nghe đã hiểu. Nàng hơi run lên, bất giác cổ họng nghẹn đắng: “Trục Lộ...”

“Hắn vì ta mà tiêu hao nhiều năm tu luyện, giờ nhiều phần không còn được như trước nữa. Hiền Viên không muốn gả Vân Ảnh cho hắn nên bày ra mưu đó. Nếu người ta không quay về thì Tê Tê làm thế nào?” – Trường Cảm hỏi.

Lạc Tê nhắm mắt: “Đồ nhi không muốn làm hại Cửu Thiên Huyền Nữ”.

Người con gái bị nghĩa phụ Hiền Viên nắm trong tay như một thanh trường kiếm làm dậy sóng thiên hạ, từ khi nào đã mất đi hào quang năm cũ, đâu còn lợi hại sắc bén nữa. Năm đó Phượng Cẩm không màng đến sống chết trên chiến địa, không hối hận đã khiến máu chảy thành sông, tất cả chỉ để làm tròn giấc mộng Thiên đế của nghĩa phụ. Nhưng Lạc Tê của hiện tại không như thế, tuy vẫn là Phượng Cẩm dũng mãnh hiên ngang bất khuất khi nào, nhưng không muốn coi mạng người như cỏ rác. Nếu phải xông pha chiến trường đồ sát, thì nàng thà ẩn mình nơi Dao Sơn đợi bọn họ khai hoàn trở về còn hơn.

“Còn có tí ti Hương Tư cũng nhắc Tang Đế chuyển lời cho nàng: lần này Hương Tư đi tiên phong, quyết một đi không về. Kiếp sau có duyên, lại làm tí muội”.

Trường Cảm vừa dứt câu, Lạc Tê vụt đứng bật dậy, nét mặt lạnh lùng, cau mày: “Đồ nhi phải tới Trục Lộ”.

Trong khi Trọng Uyên có thừa ý thức và khả năng tự bảo trọng, thì trái lại Hương Tư luôn nung nấu trong lòng ý nghĩ xung trận là quyết tử. Hôm đó nàng đã nói với Hương Tư nếu mai này có cơ hội nhất định sẽ đòi lại món nợ máu cho nàng ấy.

Trường Cảm chăm chú nhìn nàng, cũng không biết quyết định lúc này của mình rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng cứ nhìn vẻ thiểu não của nàng lại bất giác muốn nghe nàng trải lòng. Hiền nhiên là muốn nàng rời xa Trọng Uyên, nhưng cũng hiểu chỉ khi được ở gần người đó nàng mới giải tỏa được nỗi tương tư, mới gỡ rối được tơ lòng.

Nhiều năm về trước, một bằng hữu cũ từng nói: Nếu thực lòng yêu một người, thì làm cho người đó hạnh phúc mới là lựa chọn đúng đắn. Trường Cảm tuy không quen nghĩ ngợi nhiều, nhưng cũng đủ hiểu được những điều sâu xa ấy.

Khi Lạc Tê và Trường Cảm đặt chân đến Trục Lộ cũng là lúc đêm hôm khuya khoắt.

Cô gái bé bỏng bây giờ đã hết trẻ con dại khờ, nhất là khi cận kề phút lâm trận. Huyết quân sục sôi khí thế chiến đấu khiến Lạc Tê phấn chấn hẳn.

Họ núp vào một góc xem hai quân giáp mặt. Những lều trại san sát nối nhau. Đèn lửa sáng trưng. Xem ra sau một cuộc chinh chiến tất cả đang dành chút thời gian ngắn ngủi để nghỉ ngơi phục hồi khí lực. Lạc Tê chỉ liếc mắt một cái là biết được phe Hiền Viên, Trọng Uyên vừa thua trận trước. Không biết phe Xuy Vu đã nhờ thêm bao nhiêu trợ lực. Nhìn phe mình thấy binh sĩ bị thương đang nằm la liệt chờ y sư mang linh dược tới chữa trị, Hiền Viên không ngừng vén lều thiếu não nhìn trời, còn Trọng Uyên chỉ đưa mắt nhìn thoáng qua rồi lại treo gương bát quái lên nóc lều như để bảo hộ mọi người.

“Tê Tê có muốn nhận lại cha con với Thiên Đế không?” – Trường Cảm khẽ hỏi.

Lạc Tê ưỡn oai lắc đầu: “Đội một trận nữa xem sao đã. Đồ nhi ở nơi kín đáo thế này cũng tốt, biết được rốt cuộc bên Xuy Vu có thêm bao nhiêu kẻ phi phạm đến giúp sức, đến độ những phong thần liệt tiên bên ta cũng phải bó tay”.

Trường Cảm thấy ý đó có lý. Hai người tiếp tục quan sát một lúc, rồi lập tức rút về ẩn mình trong lùm cây um tùm trên gò đồi.

Lúc này chợt thấy Trọng Uyên bước ra từ doanh trại, đi về hướng khác. Hành động này khiến Lạc Tê tròn xoe mắt, nàng hạ giọng nói với Trường Cảm: “Sư phụ, người ở đây đợi nhé. Ta đi nghe ngóng xem sao”.

Trường Cảm giữ lấy tay áo dài lứt thướt của nàng: “Chúng ta cùng đi!”.

“Không, sư phụ, mình Tê Tê đi đủ rồi”. Lạc Tê bình tĩnh nhìn Trường Cảm, an ủi chàng: “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!”.

Gật gật đầu, Lạc Tê thoáng chốc đã biến mất trước mắt Trường Cảm, tàng hình đi theo Trọng Uyên.

Thực lòng nàng biết, Trọng Uyên đã tu luyện đạt đến cảnh giới tối cao, nếu không có chuyện bị gián đoạn ngàn năm tu tập ấy, thì có lẽ nàng khó qua mắt được chàng, nhất là nhớ tới thời chàng còn ở đỉnh cao phong độ, mình vừa leo tường đột nhập đã bị bại lộ tung tích ngay rồi, dễ dàng thấy được pháp lực của chàng thông thiên triệt địa đến đâu. Công lực của Phụng Cẩm khi mạnh nhất cũng không đủ để đối phó.

Hiển nhiên rồi. Bây giờ chàng đang nhân lúc mọi người nghỉ ngơi lên ra khỏi trại đi về hướng Kỳ Sơn.

Lạc Tê trầm nghĩ, lẽ nào... Hiển Viên bại trận vừa xong là có liên quan tới Trọng Uyên.

Lời hứa của chàng với Hiển Viên – thắng trận xong sẽ rước Vân Ảnh về làm thê tử, nhưng nếu bại trận thì sao? Lạc Tê không dám nghĩ quẩn nữa, cảm thấy hướng suy diễn của mình sai bét rồi. Nếu Trọng Uyên là kẻ nhỏ nhen như thế thì sao có thể khiến lòng nàng ngả nghiêng đến vậy.

Đương lúc nàng đang mơ hồ đi theo Trọng Uyên, bỗng giật mình nhìn trước ngó sau, trong nháy mắt chàng đã biến đi đâu mất.

Nàng nhăn nhó trề môi nghĩ ngợi: nếu chàng còn trở về, thì chờ ở đây cũng không tồi. Có điều cứ nghĩ đến bản lĩnh thần tốc đi về như gió của chàng là thấy chóng mặt hoa mắt. Ông trời xin bảo hộ cho chàng trở về bình an.

Nghĩ vậy, Lạc Tê leo lên một cái cây, im lặng đợi Trọng Uyên quay về.

Thời gian chậm chạp trôi, Lạc Tê đợi đến rã rồi người vẫn phải căng mắt ra, chỉ sợ lỡ mất điều gì.

Lúc này dù là gió thoảng qua rừng, đưa đến một lay động rất khẽ cũng đủ khiến lòng nàng xáo động không yên. Nàng thừa hiểu nỗi sợ hãi của mình là do nghĩ ngợi nhiều quá, nhưng vẫn bền bỉ chờ ở đó. Mặc kệ cơn buồn ngủ đang kéo đến trĩu mắt vẫn gắng sức chờ.

Mãi tới khi nghe thấy từ xa vang lên tiếng bước chân ai đó như trời rung đất chuyển, nàng mới sức tỉnh táo lại. Ôm cây nhìn xuống, quả nhiên Trọng Uyên đang thong thả rẽ về từ đường núi.

Nàng phân vân do dự, liệu có nên xuống hay không; băn khoăn chẳng biết nên dùng thái độ nào để nói chuyện với chàng: truy hỏi, năn nỉ hay âm ức đây?

Thấy Trọng Uyên chậm chậm tiến tới, nàng bỗng mất hết can đảm xuống mặt đất đối diện với chàng. Hoặc có thể thực lòng nàng quá sợ phải nghe những lời phủ phàng đê tiện của chàng, càng sợ chàng xa lánh mình. Hay nàng đã quen với sự dỗ dành chiều chuộng của chàng, khiến bản thân yếu hèn, đến khi cần đối diện với sự việc lại trốn tránh như con rùa đen rụt đầu.

Nàng rành rành là không muốn Trường Cảm đi cùng, rành rành là muốn ở một mình bên chàng.

Nàng chăm chú nhìn chàng đi tới gốc cây. Người ta sắp rời khỏi đây rồi, chỉ suýt chút nữa thôi, chỉ cần nàng khẽ kêu thành tiếng là đã có thể giữ chàng lại bên.

Coi như không phải vì mình, mà là Hiển Viên nghĩa phụ, cũng nên hỏi một câu.

Nào ngờ khi nàng vừa hé miệng định nói đã thấy Trọng Uyên dừng bước, nhìn thẳng về phía mình. Ánh mắt dừng lại ở cái cây nơi Lạc Tê ẩn náu.

Giây phút bốn mắt gặp nhau, Lạc Tê thiếu chút nữa đã lộn cổ ngã nhào từ trên cây xuống đất. Thì ra bất kể khi nào, chàng cũng đều phát hiện được hành tung của mình. Nàng lặng lẽ xuống khỏi cây, hiện nguyên hình trong xiêm y đỏ, đáng thướt tha mây bay.

Kể từ khi Phụng Cẩm tái xuất, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Lạc Tê dĩ nhiên cảm nhận được ánh mắt Trọng Uyên đang lấp lánh ánh lên niềm vui kinh ngạc. Kỷ niệm, vẫn chất chứa thương đau. Nàng tự biết bây giờ niềm đau dâng lên trong mắt mình cũng không hề ít hơn chàng.

“Chàng... đi làm gì thế?” – Nàng cố kìm nén lại những cảm xúc dư thừa, tỏ ra bình tĩnh hỏi, làm ra vẻ chuyện cũ chưa từng xảy ra. Và nàng giờ đây chỉ nhìn mọi thứ từ góc nhìn của Thiên đế Hiển Viên.

Trọng Uyên bước thêm một bước, nàng vẫn lặng im không nhúc nhích; lại một bước nữa, vẫn im lìm bất động.

Thanh y cô liêu, hồng y rực rỡ. Dưới ánh trăng hai màu áo như đèn trúc xanh đối diện đám lửa đỏ, mỹ lệ tuyệt đỉnh.

Trọng Uyên chỉ khẽ bảo: “Nàng đi cùng ta”.

Chàng quay người cất bước đi tiếp. Trong lòng Lạc Tê đầy những nghi ngại, nhưng biết rằng chàng sẽ không làm gì tổn hại mình nên chẳng chút do dự cứ thế theo sau. Nàng thầm trách chính mình không đủ điềm đạm song mặt khác lại không kiềm chế được sự quyến luyến dành cho người ấy, muốn hé

miệng thở lộ, nhưng lại sợ mất thể diện, đành giữ bộ mặt lạnh lùng vô cảm chậm chậm nổi bước.

Rồi họ dừng chân bên suối giữa Kỳ Sơn son cốc. Từ trên cao, ba dòng suối nhỏ đổ xuống thẳng đứng, tụ lại thành một đầm nước trong vắt soi bóng người.

Lạc Tê bội phần lạ lùng nhưng vẫn câm lặng không nói, chờ Trọng Uyên tự cho mình câu trả lời.

Chàng nhanh nhẹn cõng từng lớp áo từ ngoài vào trong khiến Lạc Tê nóng ran mặt. Lòng chợt trầm nghĩ, những hành động tự nhiên như vậy kể ra rất đúng với bản chất con người Trọng Uyên trước kia. Có điều đặt vào hoàn cảnh của hai người lúc này thì chẳng phù hợp chút nào. Đương lúc nàng đang muốn nắn chàng một trận xối xả, bỗng thấy đập vào mắt một vết sẹo chạy dài từ vai chàng tới ngang lưng.

“Chàng! Chàng bị thương rồi!”, nàng hét lên thất thanh, tim như bị bóp nghẹt. Lúc này còn để tâm gì đến chuyện giữ ý, Lạc Tê tức khắc nhào lên phía trước, sốt sắng chộp lấy tay chàng lo lắng hỏi.

Trọng Uyên gạt đầu, vẻ miễn nguyện khi thấy nàng phản ứng như thế. Rồi có lẽ bị Lạc Tê chẳng may chạm vào vết thương, chàng khẽ kêu một tiếng, khiến nàng lung tung không biết phải làm sao, chân tay cứ lỏng ngóng, cuống quýt hỏi: “Là kẻ nào? Là kẻ nào dám dẫm dẫm thương chàng?”.

Nàng chỉ muốn vác đao đến tính sổ ngay với kẻ đã cả gan làm chàng bị thương.

“Không sao rồi!” – Trọng Uyên giọng nói rất mệt mỏi, rõ ràng là đã nhiều ngày không được nghỉ ngơi. “Hiên Viên nghĩa phụ của nàng ngày đêm chỉ mong ta bỏ mạng ở nơi này, nên tuyệt đối không được để cho ông ấy biết chuyện ta bị thương. Mấy hôm trước tìm được đến nơi linh tuyến trị thương này thấy cũng không tệ, mới lấy có tu tập lúc đêm khuya mà lên ra ngoài ngấm mình ở đây cả giờ.”

Lạc Tê chăm chú nhìn vết thương của chàng, nó sâu hoắm tận xương làm lòng nàng đau như dao cứa. Nhưng chợt nhớ tới năm xưa, những tháng ngày bị phụ tình, ruộng rẫy, mỗi nàng bắt giặc run lên, lùi lại một bước giữ khoảng cách: “Nếu đã như vậy, chàng hãy chịu khó dưỡng thương”.

Vừa dứt lời, tay nàng lập tức bị siết chặt trong tay Trọng Uyên, chàng khẽ gọi hai tiếng: “A Cẩm”.

A Cẩm... A Cẩm, lời gọi thân mật như thế, muốn làm gì vậy. Rõ ràng biết là không nên mềm lòng, nhưng nghe tiếng nói êm dịu ấy, bức tường rào sắt đá nhất trong tim cũng phải từ từ đổ sụp vỡ vụn từng mảng, để lộ ra tấm chân tình nữ nhi mong manh đầy xao động.

Lạc Tê nhũn mỳ đứng im bất động hồi lâu. Lát sau Trọng Uyên buông tay, nàng loạng choạng ngã nhào về phía trước. Người con gái ấy mắt ngấn lệ cắn vào vai chàng, tay phũ phàng dí vào vết thương hờn trách: “Chàng chỉ biết giày vò ta thôi, chỉ biết giày vò ta thôi! Nói ta nghe... Vì sao hả?... Vì sao?...”.

Trọng Uyên cũng chau mày, sắc mặt nhợt nhạt. Đưa tay nâng khuôn mặt nàng lên, bốn mắt gặp nhau, chàng khẽ nói: “Nàng nhớ kỹ, Trọng Uyên không bao giờ nợ nàng điều gì”.

Quả nhiên là có uẩn khúc.

“Là cha? Hay là Văn Ảnh? Chàng nói ta nghe, ta không sợ bọn họ đâu!”

Trọng Uyên không nói gì, đôi mắt trong ngời cứ thế dán chặt vào Lạc Tê.

Chàng không nói... Chàng vì sao không chịu nói cho ta... Lạc Tê bỏ cuộc thôi không truy vấn nữa. Nàng tin chàng, thực lòng tin chàng, vốn đã mang một niềm tin cháy bỏng, rồi dần trở nên nguội lạnh đau thương. Thực sự không có kết quả, thực sự không thể bên nhau, thực sự mỗi người một ngã?

Nàng cắn môi đứng lên, vẫn ở nguyên chỗ cũ trông ra dải núi xa mênh mông. Mây đen che khuất trăng như báo hiệu một cơn mưa.

“Cũng được.” – Nàng buông tay xuống, sẽ không vô cớ làm cản nữa. “Sống qua hai kiếp, ta đã nghĩ thông rồi, chỉ cần chàng hạnh phúc là đủ.”

Ánh lửa trong đêm rừng rực thiêu đốt càng lúc càng dữ dội, phút chốc thiêu rụi mọi lí trí. Đột nhiên nàng ghì sát Trọng Uyên vào vách đá, gắng sức kiềm chân lên hôn chàng, vừa hôn vừa khóc nức lên: “Xin chàng hãy đón nhận ta”.

Một tay nàng đỡ lưng Trọng Uyên, một tay tháo bỏ xiêm y để lộ da thịt láng mịn. Kiếp trước vì nhiều năm chinh chiến mà thân thể không lành lặn, kiếp này không dễ gì có được nhau mà lại dễ mất chàng...

Nàng òa khóc nức nở: “Dù sự phụ có cưới ta thì người nhất định cũng sẽ không động vào ta”.

Trọng Uyên âm ừ trong cổ họng, chậm chậm đặt tay lên ngực nàng: “A Cẩm...”.

Lạc Tê khe khẽ cắn môi chàng, rồi cõng dây lưng của mình. Xiêm y đỏ rơi xuống đất, thân mình trần áp sát đối phương. Hai đời hai kiếp, Phụng Cẩm chỉ cần duy nhất nam nhân này mà thôi.

Hai người quấn quýt không rời giữa Kỳ Sơn son cốc. Tóc tai rũ rượi, môi kẻ môi. Lạc Tê quỳ trên mặt đất, nhắm mắt lại, nàng gắng sức ngồi dậy, cảm giác đau đớn lan tới tận đỉnh đầu, những giọt máu đào trinh nguyên rơi xuống đất. Cảm giác khoan khoái cực độ trào lên từ đáy lòng, đến chết cũng không hối.

Trong lòng nàng cảm thấy như khói lửa trùng trùng bốc cao tận trời. Phút giây hạnh phúc thoáng chốc trôi qua như làn nước chảy, khóe mắt nhỏ lệ, sau

cùng kiệt sức thả mình ngã xuống đất.

Trọng Uyên im lặng từ đầu đến cuối, khác hẳn ngày thường. Mãi đến phút chót cánh tay rắn chắc của chàng vẫn ôm ghì lấy thân thể Lạc Tê chẳng rời, đưa mắt dịu dàng nhìn người con gái đã làm bùng lên ngọn lửa khát khao trong mình.

Hồi lâu Lạc Tê mới tỉnh táo lại. Nàng chới với ngồi dậy. Ngẩng đầu nhìn chàng, đôi mắt nàng lộ vẻ cứng cỏi ngoan cường: “Nhớ kỹ, lần này là ta chủ động muốn có chàng”.

Nàng tự cười giễu cợt mình, cúi đầu nhặt xiêm y dưới đất lên từ từ mặc lại, rồi quay đầu nhìn Trọng Uyên: “Cố gắng dưỡng thương, ta sẽ giúp chàng”.

Không muốn chàng phải chết nên sẽ giúp chàng khôi hoàn trở về, giúp chàng cứu được nỷ nhân.

Trời bỗng mưa xối xả như đổ lệ hòa vào nỗi lòng người. Mưa càng lúc càng dữ dội, nàng ngược đường tìm về chỗ cũ, đi càng lúc càng xa, chẳng màng Trọng Uyên phía sau đi đâu về đâu.

Trường Cầm vẫn đợi ở chỗ cũ, chờ mãi không thấy Lạc Tê quay lại đã có chút nóng ruột. Cho đến khi nhìn thấy nàng hồn xiêu phách lạc người ướt như chuột lột trở về mới nhẹ nhõm.

“Đồ nhi đã về...” Vừa nhìn thấy dấu nụ hôn hằn trên cổ nàng, chàng hơi sững sờ, rồi vờ như không thấy, cởi áo ngoài choàng lên người nàng: “Đường đường là một vị thần tối thượng mà sao lại để mưa ướt thế kia, nói ra người ta cười cho đấy”.

Lạc Tê đang muốn khóc buộc phải nở nụ cười méo xệch: “Sự phụ à, vừa rồi ở trước mặt chàng ấy, Tê Tê đã thể hiện tốt lắm”.

“Ồ, xem ra có vẻ như vậy.” – Trường Cầm không gắng hỏi nữa, thuận theo ý nàng ôn tồn tiếp lời. Tính tế hiểu người như Trường Cầm, chẳng trách từng khiến Lạc Tê ôm lòng tương tư.

Không hé lộ gì về chuyện vừa trải qua, Lạc Tê trèo lên cây đại thụ nơi Trường Cầm đang ngồi. Cảnh cây hơi cong trĩu xuống, có vẻ bất bình trước sức nặng của hai người. Nàng ngồi giữa vòm cây, gạt đi những giọt nước mưa trên mặt, nói: “Trọng Uyên bị thương rồi”.

Lại cộng thêm bị mình quần thảo cho một hồi, chắc giờ ngọc thể cũng không ổn lắm.

Trong lòng chột ảm ức, nàng tiếp tục kể: “Thì ra chàng nhân lúc đêm khuya, lén đi tới lén đi tới một con suối thần ở Kỳ Sơn sơn cốc ngâm mình trị vết thương, có lẽ Tê Tê đã hiểu lắm...”.

“Thế sao không tìm y sư theo đoàn binh lính xem bệnh cho chàng ta?” – Trường Cầm không hiểu, hỏi tiếp.

“Người nghĩa phụ Hiến Viên có ác cảm nhất chính là Trọng Uyên, ông chỉ mong muốn chàng phải bỏ mạng càng sớm càng tốt. Nếu để nghĩa phụ biết Trọng Uyên bị thương, sợ rằng sẽ hạ lệnh cho y sư đầu độc chàng không biết chừng”.

“Phận Thanh đế quả thật không dễ dàng gì.” – Trường Cầm than thở.

Lạc Tê khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn về phía xa. Lúc này mưa đã tạnh, khí lạnh xâm lấn. Nàng quần chặt áo khoác của Trường Cầm quanh mình, bôn chồn khua khoảng hai chân: “Trận đầu ngày mai chẳng biết nghĩa phụ sẽ phái ai ra chiến trường, trước mắt chúng ta cứ đứng xem đã”.

“Có lẽ dựa vào uy lực Chiêu Thiên Giám của Trọng Uyên, nhất định sẽ cho đối phương một vố biết tay.”

Lạc Tê cong môi: “Cũng không chắc chắn. Năm xưa khi đối phó với Thương đế Cao Dương, sức mạnh của Chiêu Thiên Giám đã bị vô hiệu. Thực ra... ta bây giờ không hề muốn xung trận chút nào. Sự phụ, người cũng vậy phải không?”.

Trường Cầm dĩ nhiên hiểu ý nàng. Chàng vốn là người ghét chuyện binh đao, ba lần đại chiến năm xưa đều do thân phụ làm khó, đành miễn cưỡng gật đầu tuân lệnh. Ngoảnh mặt lại, đập vào mắt là một vết đỏ in hằn trên chiếc cổ trắng ngần như ngọc. Xem ra ban này không phải chỉ có chuyện trò. Chàng bất giác nở nụ cười cay đắng.

“Đợi mai trời quang mây tạnh sẽ xem kết cục trận này.”

Dứt mưa. Cả bình nguyên lại cuộn cuộn khói bụi, nhìn không thấy bên bờ.

Khi Lạc Tê tỉnh dậy, thực sự không dám tin vào cảnh tượng khô ráo trước mắt. Rồi bỗng nàng hiểu ra đó là công lao của nữ thần hạn, Hương Tư tí ti. Giờ này Lạc Tê đang ẩn trong đại bản doanh nơi trận địa, còn tí ấy chẳng biết đang ở chốn nào.

Nàng khẽ nhúc nhích chân, bị Trường Cầm kéo lại gần, chàng chỉ tay về phía đỉnh Kỳ Sơn: “Chúng ta tới đó sẽ nhìn được rõ nhất”.

Lạc Tê gật đầu, cùng chàng núp vào mây bay tới đỉnh núi cao nhất Kỳ Sơn, âm thầm quan sát doanh trại hai quân. So với bên Hiến Viên, đại bản doanh của Xuy Vu không tập trung đông đảo bằng, quân số cũng ít hơn hẳn. Nhưng Xuy Vu rất có mưu lược, dùng cờ lớn bố trí dày đặc như sao sa giữa các lều để che khuất tầm nhìn đối phương, tạo cảm giác lực lượng phe này hùng hậu áp đảo.

Trường Cầm nhận định: “Trong doanh trại Xuy Vu chắc hẳn có không ít kẻ tài năng dị thường”.

Lạc Tê không cho là thế. Nàng ngồi trên một phiến đá nhẵn mịn nhô ra nơi đỉnh núi, hai chân du đưa, nói: “Thần tiên tí thí, đông mà làm gì, ý vào số lượng chỉ là thứ bề ngoài”.

Trường Cầm nghiêm túc đồng tình: “Nói cũng phải, trên chiến trường vốn lấy đầu pháp làm trọng. Nếu lấy người có công lực cao thì đối với cả biển binh tướng loại tầm thường chỉ một chiêu là diệt sạch, trừ khi bên đó có bài binh bố trận, tính trước được cục diện trong lòng bàn tay”.

Lạc Tê đổ dồn ánh mắt vào quân Xuy Vưu, than thở: “Xuy Vưu thuộc bộ tộc thượng cổ, tuy chưa từng được phong thần liệt tiên nhưng bản lĩnh của hắn cao hơn rất nhiều thần tiên khác. Nếu không thì đã chẳng khiến nghĩa phụ đứng ngồi không yên như vậy”.

“Những kẻ khiến nghĩa phụ nàng phiền lòng không ít đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tâm Sáng Tựa Gương, Chân Tình Khó Quên (2)

Type: Thiên An

Lần này đến lượt Lạc Tê không cười nổi nữa, đưa mắt nhìn quân lính hai phe dưới kia đang án binh bất động, lầm bầm: “Nói chung chỉ cần ngồi lên ngai Thiên đế là sẽ bị cuốn vào thói hiếu chiến điên cuồng không dứt ra được. Lúc nào cũng đề phòng cảnh giác có kẻ âm mưu ám hại. Biết rõ đối phương không phải là vậy nhưng vẫn muốn nhỏ cỏ tận gốc để diệt trừ hậu họa”.

Nàng neho mắt tỉ mỉ quan sát thể trận. Thấy Lạc Tê tập trung tinh thần đến thế, Trường Cầm hiểu ngay nàng đang tìm ai. Nàng đang tìm Thanh đế.

Lạc Tê nhìn người đứng đầu hàng trên cùng, rồi sang hàng tiếp theo. Tuy nàng làm như vậy hành tung dễ bại lộ, nhưng với bản lĩnh của Cửu Thiên Huyền Nữ, hẳn là sẽ xử trí êm xuôi, không đến mức làm Hiên Viên lo lắng. Nàng dõi mắt đến nơi xa nhất hàng đầu, bỗng thấy thấp thoáng một ánh mắt ẩn hiện cũng đang nhìn mình. Tuy nhìn không ra người ấy đang đứng chính xác ở đâu nhưng nàng biết chắc đó là ai. Khóe môi thoáng nụ cười, lòng vẫn băn khoăn: tối nay có nên lại đến Kỳ Sơn tìm chàng lần nữa không.

Thấy nàng cười đầy vẻ bí hiểm, Trường Cầm hỏi: “Làm hòa với người đó rồi sao?”

“Vẫn chưa.” – Lạc Tê chống cằm – “Chàng không chịu nói cho Tê Tê biết nguyên nhân, cũng không thể thay đổi được hoàn cảnh, đành để mọi chuyện như chưa bắt đầu, dồn tâm sức sống cho hiện tại”.

Sống cho hiện tại. Trường Cầm suy nghĩ mãi về hàm ý câu này.

Lạc Tê quay lại nắm lấy tay Trường Cầm, mắt sáng rực: “Sur phụ, có phải đồ nhi quá đáng lắm không...”.

Quá đáng với chính mình thì có. Miệng nói chắc như đinh đóng cột rằng sẽ gả cho ta, trong khi vẫn thôn thức nhớ thương kẻ khác. Một cô bé khờ dại! Đúng là nàng đang làm khổ Trường Cầm, bởi biết rõ mình có làm gì sur phụ cũng không bao giờ giận. “Sur phụ, ta đã cư xử với người quá tệ bạc!”

Trường Cầm hơi lạng người, cười hiền lành: “Cái gì vậy, là sur phụ nghĩ cho Tê Tê thôi, đừng để tâm...”.

Vì sao Trường Cầm lại nói ra những điều thật giả lẫn lộn ấy... chẳng qua là luôn biết tự an ủi mình, nếu không thì đã chẳng kiên trì ở bên Lạc Tê lâu đến vậy. Không hiểu nổi, khổ tâm quá... Lạc Tê quay ra chăm chú quan sát trung tâm trận địa. Hận rồi yêu, yêu rồi quên. Chuyện thiêng liêng nhất trong đời đã cùng người mình yêu trải qua rồi mà cuối cùng lại rút lui. Nàng trẻ môi, nghĩ mình ngốc thật.

Đột nhiên vang lên một âm thanh như sấm rền kinh thiên động địa. Thì ra là phe Xuy Vưu chủ động khiêu chiến, đẩy ra một hàng trống vĩ đại. Bọn chúng đang gõ trống ầm ĩ để uy hiếp tinh thần đối phương.

Lạc Tê chau mày. Sau hồi trống động trời bỗng thấy xuất hiện một đám đông người man di ngồi trên lưng dã thú, tay cầm binh khí, mặt mũi kẻ nào kẻ nấy lâm li không biết sợ là gì. Tiếng trống vang lên càng lúc càng áp đảo dồn dập. Quay sang nhìn phe Hiên Viên, họ hầu như chưa có động tĩnh, vẫn đang đợi lệnh. Rồi bất ngờ vọng đến bên tai một âm thanh rung trời chuyển đất như tiếng bước chân huyền huych của gã khổng lồ. Từ giữa hàng ngũ của Hiên viên đẩy ra một chiếc trống cao đến hàng trượng: viền màu đỏ như huyết, giá nam bạch ngọc. Một binh sĩ leo lên giá trống, tay cầm cây dùi lớn uyển chuyển đưa qua lại như vẽ nên những hoa văn hình rồng uốn lượn rồi dứt khoát gõ mạnh từng hồi vang dội.

“Tùng” – âm thanh vang xa ngàn dặm tựa tiếng gầm đầy uy lực của một con rồng lớn đang ẩn mình giữa trời đất. Tiếng trống ấy cứ thế bóp nghẹt trái tim của Lạc Tê.

Nàng bỗng nín chặt gấu áo Trường Cầm, hết sức lo âu.

“Sao rồi?”

Lạc Tê lặng lẽ lắc đầu, cái trống không lơ này...

“Có lẽ ta đang nhớ đến cố nhân.” – Nàng buồn bã đáp. Tiếng trống âm vang như chứa đựng bên trong một tâm hồn, nào ngờ chỉ trong phút chốc đã khiến lòng u sầu. Nàng cúi đầu nghĩ ngợi, năm tháng trôi nhanh quá. Trải qua đời thần tiên vạn năm, ngoài việc khắc sâu vào tâm khảm bóng hình người ấy, còn lại thì cứ dần lãng quên bao người khác.

Kể từ khi phe Hiên Viên đánh lên những hồi trống thần kỳ thị uy quân Xuy Vưu, hai bên bỗng hóa kỳ phùng địch thủ. Trước mặt đột nhiên thấy bay tới một nam tử, lập tức biến thành rồng lớn giữa trời xanh. Rồng vừa nhập trận đã bay lên không trung, cứ như thể từ trên cao phun nước xối xả xuống trận địa của Xuy Vưu. Khoảnh khắc ấy, đại thủy cuộn trào sôi sục, sóng lớn dữ dằn quật về phía Xuy Vưu.

Là Ứng Long Cơ Thương! Thì ra chàng khai trận mở màn hôm nay! Lạc Tê giương mắt nhìn, chỉ thấy từ miệng Ứng Long phun ra một cột nước vĩ đại thẳng đứng chạm trời, xung lực mạnh mẽ đẩy văng đám rồng bên Xuy Vưu ra xa ngàn dặm. Lại một tiếng gầm chói tai. Thì ra trong khi quân địch đang bị đại hồng thủy dội cho đang tan tác toi bởi như kiến vỡ tổ, Ứng Long đã kịp mở thêm đợt thủy công thứ hai.

Lát sau, bên phe Xuy Vưu thấy bay ra hai kẻ mặc chiến bào thùng thình, tướng mạo giống nhau y đúc. Một kẻ dùng quạt lớn thổi lên cuồng phong ngập trời; kẻ kia lôi ra một cái túi, phút chốc đã hút sạch tất cả nước Ứng Long vừa phun vào trong. Đôi bên phối hợp ăn ý không chút sơ hở, đến nỗi khiến Cơ Thương ruột nóng như lửa thiêu, chỉ muốn lập tức vác kiếm xông thẳng vào đám quân địch chém giết một trận toại bởi. Nhưng chưa có quân lệnh không được phép tự ý hành động, nếu đồ sát theo kiểu hoàn cảnh sinh anh hùng thì không hợp lẽ thường. Chàng đành lạnh lùng nhìn sang phe Xuy Vưu – nơi đang bắt ngờ xuất hiện viện binh từ ngoài vào.

Hai kẻ này thi triển thần uy, hô mưa gọi gió, gây cuồng phong bão tố dồn dập vào trận địa của Thiên đế Hiên Viên.

Lạc Tê bất giác thốt lên: “Phong Sư, Vũ Bá! Đúng là bọn họ rồi!”

Trưởng Cẩm cũng đã nhận ra, chau mày: “Không ngờ hai người họ cuối cùng ại giúp sức cho Xuy Vưu”.

Nghĩ phụ sắp thua trận mất! Phong Sư, Vũ Bá hợp lực đối đầu Ứng Long Cơ Thương, mà Ứng Long quân địa thủy lại không chịu nhượng bộ trước Vũ Bá quân thiên thủy. Nếu Cơ Thương không rút nước lại thì chỉ một lúc sau trận địa của Hiên Viên sẽ bị cuốn trôi sạch bách.

Vì sao Hương Tư vẫn chưa ra mặt? Lạc Tê lấy làm kỳ lạ, nếu Hương Tư, Cơ Thương cùng nhau liên thủ thì nhất định sẽ không bại dưới tay địch. Nhưng Hương Tư vẫn chưa xuất hiện, nên Cơ Thương đành đơn độc cầm cự. Ngay lúc ấy trống nổi rung trời, thiên binh thiên tướng hô vang chấn chỉnh hàng ngũ. Từ đội quân Thiên đế thỉnh linh bay ra một nam tử chiến bào ánh vàng lấp lánh, vừa khua tay động thủ đã làm náo loạn quân địch đang tề chỉnh nghênh chiến.

Lạc Tê giậm chân giận dữ, luôn kêu gào nghĩa phụ thật ngốc.

Trưởng Cẩm không biết binh pháp, nên đôi mắt ngây thơ ấy cứ chăm chú nhìn Lạc Tê, chăm chú đến độ nàng cũng tự cảm nhận được tâm trạng xáo động của chàng. Có điều âm thanh chiến sự ác liệt dưới kia đã nhắc nhở: hiển nhiên lúc này đầu óc không được phân tán. Nàng ngoảnh lại phân bua: “Ta thấy lúc Cơ Thương phun nước vào quân địch, tuy khiến chúng tán loạn ra nhưng nhìn kỹ vẫn xếp thành thế bán nguyệt. Còn lúc Phong Sư Vũ Bá bay đến giúp nghênh chiến, ngẫu nhiên trời nổi gió lớn, đủ khẳng định sau lưng họ rõ ràng có bố trí trợ lực. Trông cảnh hỗn loạn này là hiểu Xuy Vưu mưu sâu kế hiểm cỡ nào, rất biết dùng chiêu trò dụ quân ta vào tròng”.

“Ta vẫn nhớ Thanh đế là tổ tông bói bát quái, mấy thứ này chắc hẳn phải tiên liệu được hết chứ?”. Trưởng Cẩm thàn thào: Nếu Trọng Uyên là chiến thần từng được tôi luyện qua ngàn lần binh biến thì chỉ cần mở một mắt cũng đủ nhìn thấu mọi đầu pháp rồi.

Lạc Tê hậm hực: “Trọng Uyên giờ hao tổn nguyên khí như vậy còn sức đâu mà dành cho binh pháp chiến trận?”. Nàng không hiểu kẻ lợi hại nào chỉ một đao đã đả thương chàng trầm trọng đến nông nỗi này. Còn trông chờ gì vào chàng được đây?

Tuy vậy, nàng vẫn bình tĩnh dựa vào cây, vờn người ra theo dõi tình hình: “Bây giờ hãy còn quá sớm để định đoạt thắng thua. Hãy xem họ tương kế tựu kế như thế nào đã”.

Lúc này trên bình nguyên Trục Lộ chỉ thấy sương khói giăng đặc kín trời đất, chẳng nhìn ra bóng người.

Quả nhiên diễn biến tiếp theo không ngoài dự liệu của Lạc Tê và Trưởng Cẩm. Đêm vừa buông xuống, đoàn binh phe Thiên đế vốn đang loạn choạng mắt phương hướng giữa mê trận mịt mờ khói sương bỗng đổ xô ra như vũ bão. Trọng Uyên bay tới đầu tiên, cầm trong tay một chiếc la bàn chỉa trực diện về hướng sao Bắc Đẩu. Chàng dẫn theo cả binh đoàn của Hiên Viên.

Hiên Viên đi sau giãn sợi tiết, cay cú lắm bầm: “Hàng ngàn người tự nhiên biến mất không tăm tích, bỏ mặc ta quần quanh đứng đợi giữa đám sương khói dày đặc, thật là đáng chết!”.

Trọng Uyên thu lại la bàn, ngoảnh đầu nhìn khoảnh đất trống sau lưng, hai tay kết ấn hướng xuống dưới: “Chúng ta lập tức quay về doanh trại!”.

Hiên Viên định nói thêm điều gì đó, bỗng bất gặp ánh mắt lạnh băng của Trọng Uyên, ngập ngừng một lát rồi thét lên hạ lệnh cho quân lính: “Đi!”.

Chỉ trong nháy mắt, ngàn vạn thiên binh thiên tướng đã biến mất khỏi vị trí đang bám trụ. Còn Trọng Uyên vẫn đứng yên ở đó, một lúc sau mới quay lưng rời xa. Họ vừa đi khỏi thì trên khoảng trống kia đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng trắng chói lòa, mặt đất nhấp nhô rung chuyển liên hồi. Đến khi ánh sáng mờ dần, từ lòng đất bỗng thấy chui lên hàng ngàn binh lính Xuy Vưu, đầu tóc bụi mù chửi bới ầm ĩ.

Lạc Tê vênh tai nghe ngóng, thấy vang lên tiếng chửi bới thô lỗ của một kẻ nào đó: “Khốn kiếp, ẩn dưới đất lâu như vậy rồi không biết bị cái quái quỷ gì trôi chân, suýt chút nữa không thoát thân nổi”.

“Phe ta bày mưu xử lí phe nó, phe nó tính kế đối phó lại chúng ta. Thôi vẫn may là chưa bị đuổi đánh tan xác.”

“Ngày mai chiến trận không biết phải làm sao nữa?”

Không để tâm nghe tiếp những lời sau, Lạc Tê quay đầu lại say sưa giảng giải cho “kẻ ngoại đạo” Trường Cầm “Vừa nãy bên Hiền Viên bị sa vào thế trận sương mù do đối phương dàn ra nên nhất thời mất phương hướng. Trong khi đó phe Xuy Vưu ẩn mình mai phục dưới chân bọn họ, âm mưu tập kích bất ngờ, đánh nhanh diệt gọn. Nào ngờ Thanh đế ở trên nhanh trí dùng đến Địa Phục pháp thuật, buộc chúng bất động dưới lòng đất. Đợi đến khi phe mình xác định được phương hướng rồi mới cho chúng một đường thoát”.

“Nhưng mà vì sao...” – Trường Cầm nhíu mày.

“Ai mà biết được, ta đi tìm chàng đây!” – Lạc Tê định nhảy khỏi cây nhưng bị Trường Cầm níu áo giữ lại. Người nàng bỗng mắc lại trên cành khô, ngẩng đầu nhìn lên sự phụ.

“Nàng thực sự muốn đi tìm người ấy hả?” – Trường Cầm giận dữ hỏi.

Lạc Tê nhất thời không nói gì. Thôi chết, hình như vừa lỡ miệng bộc lộ ra suy nghĩ muốn tùy tiện hành động theo ý mình. Nghĩ rồi, nàng lại trèo lên cây thấp giọng nói: “Tối nay ta vẫn ở bên sự phụ”. Trường Cầm cười xoa đầu nàng: “Thấy hai người gỡ được mối tơ vò, sự phụ mừng lắm. Chỉ là lo nàng càng dần thân vào sâu, sau này... càng khó rút lui. Phải hiểu, nếu mọi sự không còn cách nào thay đổi, cứ níu kéo mãi chỉ càng khiến mình đắm chìm trong u mê ảo vọng. Có dám dứt tình hay không là do bản thân hết, không liên quan đến người ta”.

Lạc Tê mân mê vạt áo hồi lâu không nói.

Trường Cầm thấy nàng có vẻ đã quyết dứt khoát, mới thờ dãi nói tiếp: “Trước mắt hãy còn quá sớm để khẳng định, làm sao nàng biết trước được Trọng Uyên đã ở đó đợi mình?”.

Lạc Tê dời mắt về phía doanh trại, có chút trần trở nóng ruột, chỉ còn cách tĩnh tâm lại đợi đến khi đêm xuống trăng lên.

Thất Trọng Uyên đã thực sự ra khỏi trại, Lạc Tê gật đầu với Trường Cầm, hít một hơi đầy lồng ngực không khí núi rừng trong trẻo sau khi sương khói đã tan. Một chân đạp không trung bay về hướng Kỳ Sơn, chốc chốc lại quay đầu nhìn Trường Cầm vẫn ở lại trên cây, cũng thấy hơi xót xa. Lần này đã để sự phụ cô độc một mình, thôi thì mai này ta sẽ ở bên người thiên trường địa cửu.

Bên tai nghe tiếng nước chảy ngày càng rõ, nàng bước nhanh hơn, chạy như bay tới sau lưng nam nhân bên suối.

Trọng Uyên vừa quay lại bỗng thấy một bóng hồng lao đến vội vã vào lòng mình. Chàng chỉ còn cách gượng cười. Nàng ở kiếp nào cũng vẫn vẹn nguyên tính nết tùy ý tự tiện, không biết cấm kỵ phép tắc là gì, thử hỏi làm sao trái tim sắt đá của một người vốn nắm trong tay vận mệnh chúng sinh như Thanh đế Trọng Uyên không tan chảy ra được? Rõ ràng chàng đã phụ nàng, nhưng tình yêu nàng dành cho chàng vẫn thiết tha mãnh liệt không gì ngăn trở được. Làm sao chàng có thể không mềm lòng, không trao cho nàng điều thiêng liêng nhất trong giây phút kia.

“Hôm nay sao không thừa cơ trừ khử Xuy Vưu tộc? Rõ ràng là có cơ hội mà.” – Lạc Tê hạ giọng thắc mắc.

“Giờ cần nghĩa phụ của nàng tin tưởng ta. Hôm qua ta đã nói rồi, cần rất nhiều người hợp sức mới thuận bài binh bố trận. Đã dự tính sẽ lật ngược tình thế triệt để trong ngày hôm nay, chỉ tiếc là đến khi xung trận ông ấy lại không chịu nghe ta.”

“Sau đó thì sao?” – Lạc Tê thoáng cười.

“Sau đó chúng ta cãi vã một trận om sòm rồi bị sa vào thế trận sương mù”. Trọng Uyên cời áo bào để lộ vết dao đâm sâu hoắm lõ lõ trên da thịt. Chàng lập tức ngấm mình trần xuống dòng suối thiêng. Đang cần gấp rút chớp lấy khoảng thời gian quý báu ngăn ngừa thương, chàng không ngờ Lạc Tê đột nhiên chẳng do dự cỡi xiêm y nhảy ào xuống nước rồi dần dần áp sát chàng, hoàn toàn không chút ngại ngùng.

Lạc Tê nghĩ thầm: lúc Hiền viên nghĩa phụ và Trọng Uyên cãi cọ chắc hẳn phần lớn thời gian là nghĩa phụ nóng ruột nhảy cò cò lên, trong khi Trọng Uyên điềm đạm dùng thần nhãn tiên liệu tình hình. Nghĩ đến cảnh này nàng bất giác phì cười, cúi đầu chăm chú sẫm soi vết thương trên người Trọng Uyên. Ngoài thương tích cũ vẫn lộ xương chưa đóng vảy liền da, hình như còn xuất hiện thêm một vết mới. Nàng tròn mắt lo âu hỏi: “Vết thương này sao nghiêm trọng vậy, Trọng Uyên?”.

Trọng Uyên ôm ngực gật đầu. Nếu bọn tiểu nhân kia không dùng mưu hèn kế bẩn đánh lạc hướng chàng, sao đủ sức làm cho chàng ra nông nỗi này, pháp lực cũng lên xuống thất thường.

Lạc Tê đột nhiên đỏ mặt tía tai. Chàng bị trọng thương như vậy mà vẫn chẳng ngại ân ái mặn nồng với mình, giờ đây đã hao tổn biết bao nhiêu nguyên khí. Nhìn vẻ mặt tiểu tụy nàng cũng thấy hơi động lòng thương xót.

“Kẻ nào đã đã thương chàng?”. Nàng khẽ nhúc nhích, cảm thấy hơi thở ấm nóng của chàng đang phả vào mặt, chợt mỉm cười: “Phu...”.

Định nói đùa “Phu quân ngẩng đầu lên!” nhưng nàng không sao thốt lên được. Trán trời nhìn Trọng Uyên, nàng lại thờ dãi: “Còn nhớ kẻ nào đã đã thương chàng không?”.

Trọng Uyên nghĩ ngợi một lát trong lúc vẫn để cả thân mình ngâm trọn dưới suối. Chờ khi nước linh tuyền thấm vào xương tủy xoa dịu hẳn cơn đau bứt rứt trong da thịt, chàng mới trấn tĩnh thần trí từ tốn đáp: “Ta nghĩ hôm nay nếu nàng muốn có ta cũng hơi khó khăn đấy”.

Lạc Tê khẽ cười, vội né ra xa để tránh vô ý thổi bùng ngọn lửa tình.

“Chàng vẫn chưa nói kẻ nào đã đã thương chàng?”

Trọng Uyên nhướn mày: “Còn nhớ Linh Tiên chứ?”.

Cái cô ả tiểu yêu tinh ông ọ đó ư, dĩ nhiên vẫn nhớ. Ai ngờ cô ta lại có khả năng làm Trọng Uyên bị thương. Lạc Tê bắt giác chau mày.

“Lúc đầu ta đã xem thường con yêu nữ này, cho là ả ta chỉ đóng vai phụ đơn giản trong vở kịch, nào ngờ lại có phép biến thành khói sương vô hình vô dạng. Ta nhất thời sơ hở nên đã thất thủ.”

Lạc Tê nhìn xuống chân: “Ta vẫn nhớ năm đó khi muốn đánh chiếm Tây Nam đã từng phái người thăm dò kỹ lưỡng Cửu Lê tộc. Bọn họ tính khí ngang tàng, lắm thủ đoạn lật lọng không coi trọng phép tắc luân lý, nên trước hết phải cẩn thận kéo bị chúng hạ độc”.

Nói đến hạ độc, nàng bỗng nheo mắt quay về nhìn Trọng Uyên, tỉ mỉ kiểm tra vết thương của chàng, miệng không ngớt dặn dò: “Phải tuyệt đối tránh để chất độc xâm nhập, vết thương của chàng không thấy lên da non là hơi bất thường đó”.

Linh Tiên nữ nhân đó thoát nhìn đã thấy bội phần thâm hiểm, hạ thủ nhanh rút lui gọn.

Chàng đột ngột giữ lấy bàn tay nàng đang đặt trên ngực mình. Nàng vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt dịu dàng ấy. Chàng khẽ bảo: “Không sao đâu, ta đã kiểm tra rồi. Có điều sẽ hơi tốn công trị lành”.

Dưới ánh trăng sáng bên dòng linh tuyền vẻ đẹp của nàng càng lộ rõ: lông mày mượt như ngọc, da dẻ trắng như tuyết, dáng thất đẫy lưng ong, tóc búi cao thanh tú. Chỉ cần nhướn mày nở một nụ cười, dung mạo đã đủ rạng rỡ chiếu sáng người đối diện.

Một tay luồn vào mái tóc, chàng hơi cử động rồi ôm nàng vào lòng. Thân thể nàng vô tình chạm phải vết thương nhức nhối tận xương tủy, chàng ngẩng đầu chau mày chịu đau, không than trách một lời.

Lạc Tê cười chua xót. Nếu đôi bên cứ phải chịu giày vò mãi thế này, chắc chắn nàng sẽ lên làm một trận náo loạn đại cung Thiên đế. Đầu tiên là trừ khử kẻ thứ ba Văn Anh, rồi dùng một mối lửa đưa mình và Trọng Uyên lao vào vòng luân hồi, không màng kiếp trước; uống canh vong sinh của địa phủ xóa sạch ký ức, làm lại hết từ đầu. Đừng bức bách nàng quá ngưỡng chịu đựng, nếu không sẽ hành động bất chấp tất cả đấy.

Im lặng hồi lâu nàng mới chậm chậm đẩy Trọng Uyên ra, vung tay làm phép, đột nhiên trên lòng bàn tay hiện lên một cuốn sách mỏng.

“Chàng quay về đưa cái này cho cha ta.”

Trọng Uyên đón lấy, thì ra là “Âm phù kinh”. Mở xem thấy trong viết: “Có sinh tất có diệt, vốn là lẽ thường tình. Vạn vật lấy sinh khí từ trời đất; vạn vật lấy sinh khí từ con người, con người lại hấp thụ tinh hoa từ vạn vật. Ba cái hấp thụ nguyên khí từ nhau nên hài hòa tương sinh tương hỗ. Ăn ở thuận tứ thời, vạn vật tất sinh sôi, vận động theo thiên thời, vạn vật tất hóa an. Trời nổi sát cơ, vật đổi sao dời; đất nổi sát cơ, rầm rộ quần đảo; người nổi sát cơ, đất trời đảo lộn. Thiên nhân hợp pháp, vạn sự ổn bình. Hóa sinh từ mộc, họa phát tất khắc... Đạo chí tĩnh, luật lệ không thể khế hợp. Căn nguyên vạn vật vốn dị thường, bát quái giáp tử là nơi quý tàng thần ẩn, lấy âm dương nhìn rõ bản chất của vạn vật. Tâm vui quá độ, tính tình phù phiếm; tâm tĩnh an bình, tính tình liêm khiết. Người ta lấy sự ngu muội đo lường thánh nhân, còn ta lấy sự am tường đo lường. Người ta trông chờ điều kỳ lạ ở thánh nhân, còn ta trông đợi điều bình thường”.

Trọng Uyên hiểu rõ năm xưa chàng yêu Phượng Cẩm thiết tha không đơn giản chỉ ở vẻ bề ngoài, mà chính là ở tính tình hoạt bát, bội phần lanh lợi. Hai người âm dương lưỡng cực, ngũ hành tại tâm, bội phần hòa hợp.

“Mang về rồi học thuộc lòng binh phù này, xung trận tất khắc chế được kẻ địch!”. Ngồi gục bên dòng suối, nàng tự biết đấu pháp chiến thuật là thứ duy nhất mình có thể tiếp sức cho chàng vào lúc này.

“Nàng vì sao lại yêu thích dụng binh như vậy?” – Trọng Uyên gấp “Âm phù kinh” lại, nhíu mày.

“Binh tuy là hung khí, nhưng là thiết yếu với quốc gia đại sự. Nếu thiên chiến sinh ra vạn vật, thì thiên dụng binh pháp không chế vạn vật. Nước giàu, quân mạnh, dụng binh đúng đắn tài tình sẽ đạt cảnh giới thần thông, tất sẽ đắc lợi. Dụng binh lệch lạc sai chỗ hoặc dùng thủ đoạn hèn hạ, tất dẫn đến tai họa”.

Lạc Tê quay lại đáp trôi chảy, thao thao bất tuyệt đến mức dậy lên suy nghĩ: Hay là cứ tự nhiên bắt ngờ xuất hiện trước đại doanh Thiên đế, quyết chiến một trận quang minh lỗi lạc cho Hiền Viên nghĩa phụ xem, để người thấu tỏ nàng mới chính là đứa con gái quý giá không thể đánh mất. Xong rồi nàng sẽ dàng hoẵng đối diện với Văn Anh.

Nàng nhất định không tin cùng ngự trên cửu thiên này mình có gì thua kém Văn Anh.

Mà cứ coi như thua đi, thì cũng là thua trong tư thế ưỡn ngực cao đầu hiên ngang bất khuất.

Tư tưởng được thả thông, nàng ngẩng đầu lên cười, nói tiếp: “Ta phải đi cùng chàng!”.

Trọng Uyên không đáp. Rồi trong chốc lát, nàng bỗng thấy xây xẩm mặt mày, vội gắng sức giật tay chàng giật dữ quát lên: “Chàng...”.

Đội nàng ngất lịm đi hẳn, Trọng Uyên mới cúi xuống ôm bảo bối yêu quý của mình vào lòng, nói: “Ta sao nỡ để nàng ra trận!”.

Ta hận chàng.

Đúng, ta sinh ra là để cho nàng hận mà.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Càng Đi Càng Xa, Biệt Vô Âm Tín

Tay chân Lạc Tê co rút lại mỗi lúc một bất lực, cả thân mình hình như bị ném vào một cái hố hun hút không đáy, cuốn vào vòng xoáy ngược thời gian, một mình cô độc chạy thực mạng mải miết trên con đường dài thăm thẳm.

Lúc thì thấy như mưa rơi trên thềm đá, hoa nở lãng quên nhau; lúc thì như trống động rung trời, âm thanh chiến trận ầm ầm rung chuyển; lúc như trùng trùng mây khói, nổi chìm trên biển. Cửu Thiên Huyền Nữ đã giáng xuống từ thượng cổ.

Trước mắt hiện ra một quả trứng khổng lồ đang nằm trên sườn núi vô danh. Có dã thú từng phá thử, cũng có điều tước không biết đó là gì, tò mò đưa mỏ mổ vào ngoài kêu lanh canh.

Lúc này, từ phía xa bỗng có hai người đi tới. Nam nhân trông rất chinh tề, tuy không đủ gọi là anh tuấn, nhưng nhìn cũng vừa mắt; nữ nhân theo sau, vừa bước đi vừa lớn tiếng căn nhắc: “Cái tính nết ngài kiểu này đi đâu cũng nhận nghĩa nữ, đến lúc nào thì nhận phu nhân đây?”.

Nam nhân ấy chính là Hiên Viên, thân là Thiên đế tối cao nhưng mỗi khi nhàn tản đều không ngại trút bỏ vẻ hùng uy tráng trí, tự do du ngoạn tứ hải bát hoang. Ít lâu, ngài lại mang về mấy đứa trẻ đem nuôi dưỡng trong cung, nói là nghĩa nữ nghĩa tử của mình. Trong ngũ phương Thiên đế thì có Thiên đế Hiên Viên cai quản hành Thổ, thích vì hành chốn nhân gian, lấy có là tiếp xúc với địa khí rất tốt cho bản thân mình.

Người đang theo sau Hiên Viên là nghĩa nữ tên Minh Lăng, không rõ được đưa về cung từ năm nào.

“Ta cần gì phu nhân quản? Nghĩa nữ không phải là tốt hơn biết bao sao, còn vâng lời nữa chứ.” Câu trả lời của Hiên Viên khiến Minh Lăng tối sầm mặt.

Đúng lúc này ngài bất ngờ trông thấy quả trứng nằm trên sườn núi cao, háo hức cực độ vội kéo tay Minh Lăng chạy tới phía trước. Minh Lăng ở sau hét lên: “Ngài từ từ đã!”.

Vừa dứt lời, sấm chớp trên trời bỗng dồn dập giáng xuống, đánh trúng quả trứng làm nó vỡ đôi. Bên trong lộ ra một Tiểu Huyền Diệu run lẩy bẩy ướt lướt thướt.

Thời bấy giờ người ta chẳng lấy gì làm lạ khi chứng kiến những thứ dị thường được sinh ra. Hiên Viên, Minh Lăng nhìn nhau, lại nhìn Huyền Diệu đang giương cặp mắt kiêu hãnh nhìn họ, bất động hồi lâu.

Hiên Viên cười bảo: “Nhìn xem, con vật nhỏ này tội nghiệp quá, đem nó về nhà đi...”.

Minh Lăng hùng hổ chộp lấy cánh tay Hiên Viên, phản đối: “Ngài đã hứa là sẽ không nhận thêm con nuôi nữa cơ mà”.

Tiểu Huyền Diệu nghiêng đầu, chột mồm miệng nói bằng tiếng người: “Người là Thiên đế?”.

Hiên Viên vỗ trán suy nghĩ: “Ta là một trong ngũ phương Thiên đế chí tôn, ở trung tâm cai quản vạn vật - Hiên Viên”.

Tiểu Huyền Diệu lại nghiêng đầu, thắc mắc: “Ta đang nghĩ, vì sao vạn vật cứ muốn hóa thành người mới được?”.

Hiên Viên bỗng đột ngột nắm tay Minh Lăng dắt đi, hỏi: “Người nghĩ sao?”.

Cử chỉ này khiến Minh Lăng đỏ mặt, Tiểu Huyền Diệu thì như chợt hiểu ra. Tiểu Huyền Diệu lắc đầu, trong chớp mắt đã hóa thành một cô bé áo đỏ vô cùng tinh khôi, đáp xuống trước mặt hai người,

“Cha mẹ ở trên, xin hãy nhận của con gái một lạy”.

Hiên Viên hoang mang xua tay “Minh Lăng nói rồi, không thể tùy tiện...”.

“Con ngoan, mau đứng lên cho mẹ ôm một cái nào!” Minh Lăng bất ngờ biến thành hiền mẫu, bước lên phía trước cầm lấy tay Tiểu Huyền Diệu, nói to

với Hiên Viên: “Đây là đứa con gái ta muốn nhận nuôi”.

“Hà? Minh Lăng nghĩa nữ ngoan của ta, thế không được đâu... Ngươi nhận con gái nuôi thì nó sẽ thành cháu ta à?” Hiên Viên bước lại gần một bên, thấy Tiểu Huyền Diệu đáng vẻ điềm nhiên lạnh lùng, vừa kiều mỵ vừa lạnh lợi, thì có thiện cảm lắm, chỉ muốn tới ôm chăm lấy ngay.

Minh Lăng véo nhẹ tai Tiểu Huyền Diệu, khẽ hỏi: “Ngươi ban nãy gọi ta là gì?”.

“Mẹ!”

“Còn ông ta?” Minh Lăng chỉ về phía Hiên Viên.

Tiểu Huyền Diệu quỳ xuống gọi to: “Cha!”.

Kể từ đó, nhờ có Huyền Diệu Phượng Cẩm mà một mối nhân duyên tốt đẹp được kết thành.

Minh Lăng chính là người đầu tiên bị lãng quên trong cuộc đời Cửu Thiên Huyền Nữ. Năm bà vừa tròn một trăm tuổi thì phát bệnh lạ mê man bất tỉnh, đến Hiên Viên cũng bó tay. Ngài cử Minh Lăng tới quỳ trước cung điện Viêm Đế Y Kỳ mười ngày ròng rã, nhưng oái oăm thay, chủ nhân khẳng khẳng đóng chặt cửa không tiếp. Thế nên dễ hiểu rằng sau đó Hiên Viên quá uất hận đã tuyệt giao hoàn toàn với Y Kỳ.

Tuy nhiên chuyện thực sự bức tử Minh Lăng lại là đại hi sự của Hiên Viên. Minh Lăng mẫu thân thường ngày vẫn hay ôm Phượng Cẩm bé bỏng trong tay, nói: “Hiên Viên cưới thì cũng không sao, nhưng có thể làm ơn đợi sau khi ta lìa đời hãy làm không? Cớ sao giờ ta vẫn còn sống sờ sờ ra đây lại đòi rước tân nương về chọc giận ta hả?”.

Dứt lời, bà ngoan cố cắn chặt một, day nghiêng: “Ta tuyệt đối không để ông được sống thanh thân”.

Ngày tân nương về cung, cả Tiên Đô bày yến tiệc linh đình rộn ràng khoản đãi chúng thần tiên giới. Minh Lăng mẫu thân trang điểm lộng lẫy tuyệt trần, kiều hãnh ưỡn ngực cao đầu để Phượng Cẩm và thái tử diu cào đại diện. Trong khi quan khách đang vui vẻ chúc tụng, thượng tiệc thì đột nhiên bà nhắm mắt qua đời.

Sau đó, đại diện hỗn loạn. Hiên Viên tự hiểu rằng Minh Lăng đã ôm hận mà chết. Nhưng có điều, đã chót mang thân Thiên Đế chí khí ngút trời, lòng ôm mộng lớn nên ngài đành ngậm ngùi chấp nhận bất lực trước một số chuyện xảy ra ngoài tầm kiểm soát.

Hiên Viên tuy nuôi dưỡng rất nhiều nghĩa nữ, nhưng trong đó chỉ duy nhất Minh Lăng là người ông yêu thương thật lòng rồi cưới làm vợ. Từ khi bà qua đời, Hiên Viên bỏ hẳn thói quen nhận con nuôi tùy tiện. Ngài cho rằng chính những hành vi đó đã làm Minh Lăng tổn thọ.

Minh Lăng sinh được cho Hiên Viên một người con trai tên Huyền Tô, tính nết bướng bỉnh, cao ngạo, ngang ngược. Tất cả Tiên Đô đều bị cậu ta khuấy đảo ngược xuôi nào trời loạn đất. Cậu ta chỉ sợ mỗi mình Phượng Cẩm mà thôi. Đại loại có lẽ vì thấy Phượng Cẩm cứ thoát đến thoát đi như gió, luôn hành xử ngang tàng tùy ý, chưa lần nào dịu dàng ân cần với Huyền Tô.

Huyền Tô rất khoái đối đầu với Phượng Cẩm. Chỉ cần hai người họ chạm trán nhau nơi hành cung, nhất định sẽ có một trận cuồng phong trời long đất nổ.

Thời gian trôi qua, Phượng Cẩm càng lớn càng xinh đẹp, cách cư xử của Huyền Tô với nàng cũng dần thay đổi, ví như cứ thấy mặt là sẽ lập tức quay gót bước đi, bỏ Phượng Cẩm đứng đó một mình bơ vơ, sưng sờ không hiểu nguyên do.

Cho đến một ngày, Phượng Cẩm tuân lệnh phụ vương cầm quân ra trận. Nàng khoác lên mình võ phục gọn gàng, thêm hộ giáp oai vệ, đạp không trung bay đi vô cùng phóng khoáng uy phong. Về ung dung tự tại của nàng nổi bật hẳn lên giữa các nghĩa tử, nghĩa nữ của Hiên Viên. Có điều mỗi lần ra như thế đều rất lâu không quay về.

Mà lần nào trở về nàng cũng không bao giờ thấy bóng dáng Huyền Tô. Hiếm hoi lắm mới có một ngày nàng tình cờ bắt gặp cậu đang ngồi tự rót rượu uống một mình ở hậu hoa viên. Phượng Cẩm nhón chân nín thở tới gần, hét to từ phía sau: “Ê!”.

Huyền Tô thất kinh giật nảy mình, hoảng hồn đứng bật dậy làm rượu sánh hết ra ngoài. Ngoảnh lại trông thấy Phượng Cẩm đang đứng sau, cậu đột nhiên sưng sờ bất động hồi lâu làm Phượng Cẩm cũng ngỡ ngác theo. Một lúc sau Huyền Tô mới quát ầm lên: “Không biết làm thế nào để giống con gái bình thường nhà người ta hả? Lúc nhỏ đánh lộn, lúc lớn đánh trận, đến nói năng cũng cục cằn thô lỗ!”.

Phượng Cẩm chau mày: “Ta không giống con gái thì liên quan gì đến ngươi?”.

“hây hây, ngươi không biết cả tứ hải bát hoang đều đồn thổi thế nào à? Cửu Thiên Huyền Nữ đẹp thật đó, nhưng lại khiến nam nhân ai nấy lác đầu ngạo ngán. Sợ rằng bông hoa trên đỉnh núi kia không kẻ nào dám hái.”

Huyền Tô lác đầu quạ quạ, bắt chước y hệt cách nói năng của phụ thân Hiên Viên và các thần tiên trong hành cung.

Phượng Cẩm lại cau mày lần nữa, lần này thì hơi nóng mặt: “Kẻ có mắt không trông nhà ai nói thế hả? Còn muốn sống nữa hay không?”.

Huyền Tô đã ngấm hơi men đến quên tiết đi nỗi e sợ ngày thường đối với nữ nhân cao ngạo này, thẳng thừng vặn lại: “Ngươi làm sao lại cứ thích khẳng khẳng học đòi nam nhân xưng trận vậy? Đáng lẽ phải là ta xin tông quân, khoác chiến bào xuất chinh mới đúng chứ?”.

“Vậy thì ngươi đi đi, ta không cần.” Phượng Cẩm lạnh lùng liếc nhìn thái tử điện hạ được tôn sùng nâng niu như vàng ngọc.

Huyền Tô lúc này bỗng cứng họng, thấy nàng quay gót bước đi, hoang mang chạy tới đứng cản trước mặt: “Lời của vị tiên tử đó cũng có lý mà, nếu tí thực sự đã rơi vào bước đường này, thì ta...”. Chưa nói dứt câu, Phụng Cẩm đã bật cười dừng dung: “Cô độc một đời thì đã sao? Sợ rồi à?”.

Có điều chỉ ít lâu sau, Phụng Cẩm và Thanh đế Phục Nghi bỗng nảy sinh tình cảm mặn nồng, chuyện này nằm ngoài mọi dự đoán của tất cả tứ hải bát hoang, đến mức một nữ thần tiên đã phải thốt lên đầy hậm hực chua xót: “Vấn cho là hoa trên đỉnh núi cao không kẻ nào dám hái, ai ngờ cô ta lại dám trèo lên một cái cây không ai dám trèo. Kẻ cũng ảo diệu thật đó!”.

Sau đó không lâu, Huyền Tô cũng xin tòng quân ra trận. Hiên Viên trước sau không cho phép, cậu vẫn ngoan cố đi bằng được.

Mãi đến khi người ta đưa Huyền Tô không còn lành lặn trở về hành cung, Phụng Cẩm quỳ bên mới nghe thấy cậu nói: “Lúc đó ta muốn nói là, ta có thể cưới tử”.

Phụng Cẩm chết lặng. Thì ra thái tử điện hạ kiêu kỳ ngạo mạn, thái tử điện hạ vẫn hay cãi cọ loạn xạ với mình vốn dĩ...

Nhưng thời gian cứ thế qua, thanh xuân cứ trôi dần, đến một ngày bóng hình Huyền Tô - người đã đi xa ấy cũng phai nhạt dần rồi biến mất trong tâm trí.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng dùi gỗ mạnh lên mặt trống hình rồng, ký ức về cổ nhân thứ ba trầm mặc trong quá khứ bỗng trở dậy. Đó là một huynh trưởng nào đó của Phụng Cẩm, tên Tân Thương. Chàng được nhận làm con nuôi của Thiên đế Hiên Viên trước Phụng Cẩm những mười mấy năm. Nếu nói Tân Thương có điểm giống với ai đó, thì có lẽ chính là Trường Cẩm sư phụ.

Chàng luôn trầm mặc, khôn thích xuất đầu lộ diện nơi đám đông, thường ngày không nói, chỉ lặng lẽ nỗ lực cười ngời sáng. Lúc nào chàng cũng ở bên lề cuộc vui, đứng từ xa chăm chú dõi theo, canh chừng cho các huynh đệ tí muội nô giỡn đùa nghịch.

Khi Phụng Cẩm tuân lệnh xung trận để hòa giải nổi bất an trong lòng phụ vương Hiên Viên. Tân Thương cũng được phái đi theo làm phó tướng cho nàng, để ngoài chiến trường tiện có người chăm lo cho Phụng Cẩm.

Cửu Châu phân tranh thời đó, quân của Phụng Cẩm trấn thủ Tây lộ, bách chiến bách thắng trong khi Hiên Viên rõ ràng không phải kẻ thiện chiến nên bách chiến bách bại. Trên chiến trường giao tranh ác liệt, Quỷ Long Tân Thương vì bảo vệ cho Phụng Cẩm mà không may sơ suất để trúng tên có kịch độc. Từ đó bị thương nặng không dậy được nữa, cũng không còn nói được.

Chín chín tám mốt ngày liên tiếp, Hiên Viên bị bao vây trong Tam Lý đài, Phụng Cẩm đành bỏ trận địa của mình quay về cứu viện. Trên đường đi, Tân Thương đã tử trận.

Phụng Cẩm đau xót lắm: “Trên chiến trường, ngay cả ăn cũng luôn chuẩn bị sẵn tính thần sẽ phải hi sinh thân mình bất cứ lúc nào. Tân Thương ca, huynh đi an lòng”.

Tân Thương trăng trối: “Muội nói không sai, chỉ có điều... muội đừng khóc, nói những lời đầy khí thế như vậy mà khóc thì khó coi lắm”.

Tân Thương khẽ nói vài câu bên ta nàng, rồi mới từ từ buông đôi tay đang nắm chặt tay nàng. Từ khi chàng ra đi, Phụng Cẩm ngồi trên đỉnh núi cách Tam Lý đài hơn mười dặm, nhìn mây khói mờ mờ, ôm y phục của Tân Thương, nói: “Tân Thương ca, huynh nói muội phải làm sao để cứu phụ thân...”.

Cuối cùng, nàng dần lòng, dựa vào trống da Quỷ Long tám mươi mặt, một lần gõ chấn động đến trăm dặm, gõ liên hồi rung chuyển đến ba ngàn tám trăm dặm, làm cho những kẻ địch đang bị vây trong Tam Lý đài bị tiêu diệt sạch bóng, thuận lợi đón được Hiên Viên.

Thần thượng cô vốn sợ cô đơn mà... có thể ghi tạc vào lòng mấy người? Những năm tháng quá khứ, còn có ai bị chính mình bỏ quên trong một góc nào đó?

Mình Lăng, Huyền Tô, Tân Thương.

Còn ai nữa...

Tiếng trống giục giã từng hồi xé ruột xé gan. Khi hồi cuối cùng cất lên, từ đáy lòng bỗng dội lên một cảm giác mãnh liệt lạ lùng khiến Lạc Tê bùng tỉnh dậy, đăm đăm nhìn Trường Cẩm đang đứng bên cạnh.

“Sư phụ ta mơ thấy rất nhiều cổ nhân.” Khóe mắt ướt một giọt lệ, nàng khẽ nói.

Trường Cẩm nắm chặt tay nàng: “Ừ, sau đó thì sao?”.

“Những cổ nhân ấy ta đã lãng quên lâu lắm rồi, nếu không phải vì giấc mộng này, e rằng không bao giờ nhớ lại được...”

Trường Cẩm vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi: “Họ vẫn ổn cả chứ?”.

“Thực ra họ vẫn ở đây.” Lạc Tê ôm ngực, than thở: “Có điều trí nhớ kém cỏi của ta trước sau vẫn vậy, sợ rằng thời gian lâu dần sẽ không còn nhớ nổi một ai”.

“Không đâu, chỉ cần sư phụ còn sống, sẽ thường xuyên ở cạnh bên Tê Tê, đến lúc đó, muốn quên cũng không quên nổi.”

Những lời nói của Trường Cầm khiến lòng Lạc Tê nhẹ nhàng hơn. Nàng nhìn xuống chân, đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra trước khi bất tỉnh.

Trọng Uyên đã nói: Tuyệt đối không để nàng xung trận!

Thì ra chính chàng đã mang ta đến chỗ Trường Cầm. Đáng ghét chết đi được!

Nàng tóm cổ áo Trường Cầm, bắt ngờ hung hăng tra hỏi “Sự phụ người với Trọng Uyên không phải đang gạt ta chứ?”

Vì soa người có thể dễ dàng lừa ta về thế? Chiến sự của bọn họ ra sao rồi?”.

Trường Cầm nhú mày, vẻ ngây thơ hỏi: “Trọng Uyên là ai?”.

Trọng Uyên dĩ nhiên là tên chỉ mình nàng biết mà gọi. Trong lúc nóng ruột Lạc Tê đã quên khuấy mất điều này khiến Trường Cầm ngỡ ngàng không hiểu. Nàng tròn xoe mắt thân nhiên đáp: “Dĩ nhiên chính là Thanh đế Phục Nghi”.

Trường Cầm khẽ gỡ tay nàng ra, cổ xoa dịu con giận: “Thanh đế cũng là vì lo cho sự an nguy của nàng đấy thôi”.

“Nếu ta ra trận thì bọn họ sẽ không phải lo về hậu họa mai này, một mình ta chọi trăm quân địch cũng chẳng hề gì!” Lạc Tê tỏ ra bất mãn. Sau lưng, Trường Cầm chậm chậm bước tới bên. Hai người ngồi yên vị giữa rừng trúc rồi, chàng mới kể: “Trận này đã thắng, có điều...”.

Hiên Viên làm theo binh pháp “Âm phủ kinh”, thiết lập cửu trận, bày biện bát môn, trận nội bố trí tam kỳ lục nghị càn khôn, chế âm dương nhị độ, diễn tập biến hóa, biến thành một ngàn tám trăm trận tên gọi “Thiên nhất tuần giáp” trận. Ngải luyện đến khi sử dụng thuần thục đấu pháp mới lại đẩy binh quyết đấu với Xuy Vưu. Hai quân giáp mặt đối trợ kịch liệt như trời rung đất chuyển, làm nhật nguyệt tinh tú cũng lung lay, vẫn không phân định được thắng thua.

Thước thế trận thần thông quảng đại do Hiên Viên thiết lập, những âm mưu thủ đoạn của Xuy Vưu đều không thể thi triển. Trong khi đó Phong Bá, Vũ Sư chưa kịp phóng pháp bảo ra thì đã thất bại e chề bởi sự xuất hiện đột ngột của thần hạm Hương Tư. Nàng vận dụng thần pháp làm cho cơ thể cuộn cuộn tỏa ra những luồng khí nóng không lồ, đi tới đâu tức khắc nơi đó gió ngừng mưa lặng, mặt trời lại hiện lên chói sáng đỉnh đầu.

Lạc Tê nghe đến đây, biết được “Thiên nhất tuần giáp trận” của mình đã phát huy tác dụng hả hê vui sướng thốt lên “Nói rồi mà, ta hoàn toàn có thể lấy một chọi trăm”.

“Có điều...” Trường Cầm nghĩ ngợi một lát, chưa vội tiếp lời.

Lòng Lạc Tê bỗng nhiên chùng xuống, nghĩ bụng Trọng Uyên chắc đã xảy ra chuyện gì chẳng, mặt bỗng tái xám: “Lẽ nào...”

Trường Cầm khẽ lắc đầu: “Là Hương Tư!”.

Lần này thì tim nàng như bị bóp nghẹt, nhớ đến những gì Hương Tư nói hôm đó: “Không chết không quay về”, giờ mới thấy choáng váng.

Hôm ấy, Cơ Thương và Hương Tư khổ khăn lắm mới có dịp song hành trên chiến trận, đồng tâm hiệp lực tiêu diệt kẻ thù. Mỗi khi Hương Tư điên cuồng truy sát kẻ nào,, thì Cơ Thương lập tức theo sau trợ thương. Hai người phối hợp liên thủ rất ăn ý, dững mảnh bất bại.

Một lúc sau, Hương Tư bỗng lạnh lùng cất tiếng: “Chàng đừng đi theo ta”.

Cơ Thương không nói gì cứ khẳng khái ngoan cố đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Càng Đi Càng Xa, Biệt Vô Âm Tín (2)

Type: Xuxu

Hương Tư cắn chặt môi, tiếp tục săn lùng mục tiêu tiếp theo cho đến khi bắt gặp một bóng trắng vụt qua. Nàng nheo mắt nhìn kỹ rồi xông thẳng về phía đó. Hai người vừa đuổi kịp chợt nghe thấy một tiếng rên rỉ trầm trầm phía sau. Hương Tư quay lại, thấy bóng trắng lại thoát hiện ra, bên tai có tiếng Cơ Thương hét lớn: “Cẩn thận!”.

Chàng đưa tay kéo Hương Tư về bên mình, bắt ngờ một lưỡi đao mỏng sắc nhọn đen sì phóng tới, xuyên qua lòng bàn tay chàng rồi đâm thẳng vào vai Hương Tư. Hai người hít phải một luồng khí lạnh buốt, đưa kiếm chém về phía trước, tiếng rên rỉ lại vang lên. Trước mắt thì ra vẫn là à tiện nữ xinh đẹp đó.

Linh Tiên đẩy về hận thù nhìn Hương Tư, bất chợt thở mạnh một hơi: “Cô nương đúng là đẹp tựa thiên tiên, đêm đó làm cho Linh Tiên không sao quên nổi”.

“Người!” Hương Tư nổi giận đùng đùng, cầm kiếm trong tay sấn sổ lao về phía trước, một nhát chém đoạt mạng Linh Tiên trong nháy mắt ngay dưới gốc cổ thụ.

Hiên Viên đang đập lên người kẻ thất trận Xuy Vưu, xung quanh đám đông thiên binh la hét dậy trời: “Thắng rồi! Thắng rồi!”.

Trong lúc vạn người nức lòng hò reo ăn mừng chiến thắng, Hương Tư bỗng bất ngờ nôn ra một vũng máu đen thẫm. Nàng không nói một lời, ngược nhìn Cơ Thương, chỉ thấy chàng đang xoa xoa lại lòng bàn tay vào nhau, chau mày nhìn trời.

Chân trời âm u, chẳng biết khi nào sẽ lại nổi bão giông, Hương Tư lặng lẽ lau khôe miệng róm máu, đứng lên đi về phía trước, bỏ mặc Cơ Thương đằng sau.

Đêm khuya, Hương Tư không tài nào chợp mắt nổi, thao thức chăm chăm nhìn ánh trăng sáng ngoài kia rồi trở mình trần trọc.

Ngũ tạng nóng như bị lửa thiêu đốt. Nàng biết như vậy là chất độc đang lan ra khắp cơ thể, run rẩy đứng lên, đi ra ngoài đứng cạnh lều, nghe tiếng cười nói huyền ảo bên ngoài, chỉ thấy đối nghịch với tâm trạng lúc này như ngày với đêm. Trên trời ánh trăng tỏ, dưới mặt đất âm u. Nàng cau mày thở mạnh một hơi, chậm chậm cất bước.

Những sự phức tạp nhiễu nhương của thế gian này không can hệ đến nàng. Hương Tư ngẩng đầu nghĩ ngợi, hãy để những huyền hoặc hão huyền ấy nằm cả lại ngoài kia đi.

Ra tới bờ sông, nàng chăm chú ngắm vàng trăng sáng. Từ ngày chuyện xấu xảy ra, ánh sáng trong trẻo mỗi lúc một rời xa, vùng u tối cứ quẩn quanh nặng nề. Nàng chỉ biết cười đắng cay, nói chung số mệnh của mình là như thế, chẳng có khởi đầu tốt đẹp, cũng không có một cái kết tử tế.

Tê Tê à... Xem ra Hương Tư chuyến này một đi không trở về rồi.

Nàng quay đầu đi về phía lều Cơ Thương, hình như kể từ lúc tai họa ập xuống, đây là lần đầu tiên nàng chủ động đến tìm chàng. Giờ này trăng đã treo cao, người ta vẫn còn chuyện trò huyền ảo, chỉ có lều Cơ Thương là tĩnh lặng như tờ. Chàng không ra ngoài mà đang dựa vào tấm thảm lông dê nghỉ ngơi.

Vết thương trên tay do trúng ám khí lúc ban ngày đã được xoa thuốc, nhưng nàng vẫn bị ám ảnh bởi vẻ mặt âu sầu của y sư khi chẩn trị cho hai người.

Như đã hạ quyết tâm sắt đá, nàng hé môi mỉm cười nói một mình: “Tê Tê à, thực sự muội đã làm gương cho ta đấy. Các ti muội chúng ta hôm nay đều phải học theo muội một lần”.

Hình như Cơ Thương hơi động đậy. Trong khi đó, từ giữa những ngón tai nàng bỗng tỏa ra mấy sợi khói mỏng manh, bay tới quẩn quanh bên mũi chàng mấy vòng. Chú rồng mây ngủ say như chết vậy, lúc thường chàng thật lạnh lùng, nhưng khi đem về lúc chìm vào giấc ngủ lại đáng yêu hết sức.

Có lẽ chiến sự đã kết thúc nên lòng chàng được thanh thoi, thế mới có thể dựa vào đây thả mình thoải mái như thế. Có điều chàng chưa từng nghĩ xem chất độc trên người mình nghiêm trọng đến mức nào.

Hương Tư cúi xuống trước mặt Cơ Thương, khẽ nói: “Chàng rốt cuộc đặt ta ở nơi nào trong tim?”.

Nếu trong trái tim Cơ Thương chẳng có chỗ nào cho nàng, thì nàng đành cam chịu vậy. Chỉ là nàng đã trót nuôi quá nhiều hi vọng, mơ một ngày hai người có thể bên nhau song thành xung trận, kẻ vai nắm tay đi đến cùng trời cuối đất.

Chuyện song hành tác chiến đã thành, nhưng phải trả một cái giá quá đau đớn thảm khốc.

Nàng hít sâu một hơi, đặt tay lên trán chàng. Một đám khói đen dần dần tích tụ trong lòng bàn tay. Những thớ thịt trên khuôn mặt bỗng co rút lại vì chất độc đột ngột xâm lấn.

Rất lâu sau nàng mới dừng lại, khi đó những đường chỉ tay đã bị nhuộm đen hết cả. Nàng đưa mắt lưu luyến nhìn. Cơ Thương không nở rời.

Kiếp này vô duyên, xin hẹn kiếp sau.

Nhưng chỉ sợ là mình mệnh khổ, đến kiếp sau vẫn sẽ để mất chàng.

Núi cáo trùng trùng tầng tầng vô tận, gió thổi qua rừng trúc biếc như tiếng sóng cuộn liên miên không dứt.

Lạc Tê đứng từ Dao Sơn nhìn ra xa, thất thần hỏi: “Hương Tư thực sự đã biến mất sao?”.

Trường Cẩm đứng dậy đáp: “Hôm đó nàng ấy hút chất độc giúp Cơ Thương xong thì một mình rời khỏi Trục Lộ, không ai biết đã đi đâu”.

“Nghĩa phụ cũng không đi tìm tí ấy ư?” Lạc Te quay lại hỏi.

Trường Cẩm không nói gì, lòng Lạc Tê ớn lạnh. Nàng biết Hiên Viên không để tâm và càng không muốn bỏ công đi tìm Hương Tư về. Ngài đối với

Hương Tư trước giờ vẫn nhút nhẽ thế, nhận làm nghề nữ nhưng cũng chỉ vì có việc cần dựa vào thân phận nữ thần hạn của nàng ấy. Hiền Viên rất lo sợ một ngày Hương Tư sẽ kéo dài hạn đến gây tai họa cho nhân gian, nên khi nàng ấy vừa sinh ra đã tức tốc phái người đưa vào hành cung nuôi dưỡng dạy bảo theo ý mình.

Nói đến đây là đủ hiểu Hiền Viên chẳng mất chút công sức nào trong bao năm nhận nuôi Hương Tư.

Nàng rút lên qua khe răng: “Ta đi tìm tí ấy!”.

Lạc Tê sẽ không để Hương Tư lưu lạc giữa thế gian, Lạc Tê sao có thể đành lòng bỏ mặc tí ti như vậy không đoái hoài.

Đúng lúc ấy, trên trời đột nhiên vang lên tiếng đàn du dương từng hồi không dứt, rồi bỗng thấy mấy tiên nữ đạp trên những đám hoa rực rỡ đang đáp xuống trước mặt hai người.

“Bái kiến Cửu Thiên Huyền Nữ, bái kiến Trường Cầm thái tử!” Giọng nói của tiên nữ thật êm ái dễ nghe.

Lạc Tê đang tui sầu vì thiếu vắng Hương Tư, chẳng có tâm trạng chuyện trò, chỉ thờ ơ hỏi: “Chư vị có việc gì?”.

Tiên nữ áo biếc sột sáng cười rất niềm nở: “Sau khi Thiên đế thắng trận đã phái ta đến mời Huyền Nữ lên Thiên giới”.

Lạc Tê liếc sang Trường Cầm, chỉ thấy đầu óc quay cuồng đảo điên. Nàng hiểu thấu một điều, nếu như lên Thiên giới cầu xin sự giúp đỡ của Hiền Viên, thì cái lợi trước mắt là gánh nặng tìm kiếm Hương Tư sẽ đỡ đi một nửa, chưa kể còn có thêm rất nhiều trợ lực viện binh. Tuy vậy, nếu chẳng may chạm trán Vân Anh, thì e sẽ khó kiềm chế nổi sự căm ghét thù hận luôn sẵn sàng bùng ra. Thế nên suy đi tính lại hồi lâu nàng vẫn chưa quyết được.

Tiên nữ thấy Lạc Tê còn chần chừ đắn đo, liền dùng đến tuyệt chiêu bịa chuyện thuyết phục: “Thiên đế nghe nói Huyền Nữ hiện giờ qua lại rất thân thiết với Trường Cầm. Thật trùng hợp, phụ thân của Trường Cầm là thượng thần Chúc Dung đang ghé thăm Thiên cung, tiện thể bàn chuyện hôn nhân đại sự luôn”.

Nghe đến đây, ngay cả Trường Cầm cũng choáng váng.

Chàng thực sự không ngờ Hiền Viên lại nghĩ đến chuyện này, nhưng có thể suy đoán được nguyên do: Thiên đế Hiền Viên giờ đã biết bản lĩnh của Lạc Tê cao cường tới đâu, nên chỉ cần nàng không còn dây dưa với Thanh đế nữa là ông ta đủ nhẹ lòng. Bởi thế nên ông ta đã vội vàng triệu tập Chúc Dung đến, gấp rút định đoạt hôn sự, triệt để chia cắt nàng và Trọng Uyên.

Lời mời mọc khôn khéo của tiên nữ không thuyết phục được Lạc Tê, nàng chau mày từ chối thẳng: “Ta không đi”.

Nàng xưa nay không thích làm khó người khác, thậm chí còn thấy cư xử như thế thật đáng khinh. Hiền Viên từ khi nào đã trở thành kẻ không phân biệt được trắng đen vậy?

Tiên nữ kia không ngờ Lạc Tê lại cứng đầu kháng kháng từ chối mình, mặt mũi tái xanh, lúng túng chẳng biết phải làm sao.

Trường Cầm thấy tình huống khó xử trước mắt không nhìn được nữa, tiến lên phía trước đỡ lời: “Nếu phụ thân của ta đã đi lên Thiên giới, thì sao không để ta lên Thiên cung bái kiến Thiên đế và phụ thân một chuyến. Còn Lạc Tê mới bị thương chưa lành, chưa tiện đi xa. Nếu nàng lành lặn mạnh khỏe thì đã đích thân ra mặt giúp sức trên chiến trường rồi, chứ chẳng đưa Thiên đế mỗi một quyền “Âm phủ kính” thôi đâu. Đợi nàng nghỉ ngơi vài ngày cho hồi phục được không?”.

Trường Cầm đáp như thế, mấy tiên nữ còn biết nói gì nữa. Họ có chút không vui, vừa liếc sang Lạc Tê liền bị nàng ném trả một cái nhìn lạnh băng, sợ quá vội nép sau lưng Trường Cầm.

Trường Cầm cũng hiểu Lạc Tê lúc này hoàn toàn không có tâm trạng gặp Hiền Viên. Chàng tới gần, khe khẽ thì thầm vào tai Lạc Tê mấy lời, rồi thông thả bay đi cùng mấy tiên nữ xinh đẹp, bỏ lại một mình Lạc Tê ngơ ngẩn ở đó. Nàng thần thờ hồi lâu mới định thần lại được, bất giác hét lên bực bội: “Su phụ lại chơi ta hả?”.

Lạc Tê càng thấy rối trí phát cuồng.

Nàng đứng như trời trồng, phân vân chưa biết nên làm theo lời sư phụ là đợi vài ngày nữa, hay là lập tức lên thẳng Thiên cung gặp nghĩa phụ Hiền Viên nói chuyện. Chân đạp túi bụi không thương tiếc vào mấy bụi trúc Dao Sơn, đầu óc vẫn lộn xộn như mớ bòng bong, nàng nghiêng hai hàm răng hậm hực: Ta không tin một mình ta không thể tìm thấy Hương Tư. Lạc Tê đạp một chân xuống đất lấy đà rồi bay về Phượng Hoàng sơn trang trong nháy mắt.

“Đừng cho là Lạc Tê ta không đến Thiên cung là không được việc, trước mắt ta sẽ nỗ lực hết mình.”

Khi tà áo đỏ vừa tung bay chạm tới địa phận núi Vương Mẫu, những người dân vùng núi ở Phượng Hoàng sơn trang đã đem tin Cửu Thiên Huyền Nữ trở về loan báo đi khắp nơi. Tang Đế, Tổ Phương, Kiều Thương từ rất sớm đã đứng ngoài núi ngóng trông nàng. Vừa gặp mặt, Lạc Tê gọi to ngọt ngào: “Cha, mẹ, nhị ca!”.

Thì ra Tang Đế vẫn băn khoăn không biết nên xử sự thế nào trông lần đầu tái ngộ. Nói bà to gan thì đúng là không ai bằng thật, nhưng lại rất dễ rơi vào cảm giác tự ti mặc cảm. Theo cách nói của Tổ Phương thì nương tử của mình là kẻ lấy chiếc vỏ cứng rắn để che đậy bản chất trái ngược bên trong, một khi đã gỡ bỏ lớp vỏ đó ra thì sẽ yếu mềm hơn bất cứ ai.

Trong khi Lạc Tê đang cười tíu tít ba người thân lại, thì Tang Đễ hít một hơi thật sâu rồi vội vàng chạy tới ôm chầm lấy con gái: “Tê Tê, mẫu thân nhớ con chết đi được!”.

Kiếp trước dù nàng lợi hại đến đâu đi nữa thì kiếp này vẫn là đứa con bà đứt ruột sinh ra. Suốt thời gian Lạc Tê bị trọng thương, Tang Đễ không khi nào muốn rời xa nàng. Đó là Tiểu Lão Cửu của bà, cô con gái bảo bối vàng ngọc bà nâng niu suốt bao năm nay. May là nàng đã bình an trở về, Tổ Phụng cũng trút bỏ được tảng đá trĩu trong lòng.

Phụng Hề vùng ra khỏi lòng Kiều Thương, cuộn mình lăn tròn vào lòng Lạc Tê, miệng thì thầm: “Cửu sư thúc! Lâu lắm rồi người mới về!”.

Lạc Tê mỉm cười đón lấy Phụng Hề ngắm nghía một lượt. Những ngày qua tiểu tử ấy đã lớn dần lên, đẹp đẽ hơn hẳn, thấy vậy nàng phần khởi lắm.

Lạc Tê vỗ lưng Phụng Hề, đưa mắt nhìn những người thân luôn một lòng một dạ ở bên chăm nom, lo lắng cho mình, rồi mở lời: “Cha mẹ, nhị ca... Lần này con cần mọi người giúp sức”.

Trong đại điện của Phụng tộc.

Lạc Tê vừa kể hết đầu đuôi sự tình của Hương Tư cho mọi người xong, quay sang hỏi Tổ Phụng: “Hiện tại Phụng tộc có bao nhiêu người vậy cha?”.

Tổ Phụng nhíu mày một lát rồi nói: “Không quá ba trăm, đại hoang rộng lớn như vậy, muốn tìm một người thực sự có chút khó khăn”.

Lạc Tê chau mày: “Nói như vậy thì quả là nhân lực hơi mỏng”.

Nàng đứng lên, bất giác nhìn sang Kiều Thương, nheo mắt thò thè gọi: “Nhị ca...”.

Kiều Thương bỗng toát sống lưng, cứng đờ người đáp hỏi: “Ồ?”.

Lạc Tê đi tới bên Kiều Thương, nắm lấy cánh tay chàng nhẹ nhàng: “Ta nghe nói Lôi thần Thiên Lam có một chiếc gương tên gọi “tâm yên kính” biết theo dấu tìm người, Nhị ca có thể giúp được không?”.

“Đó là cái gì? Ta chưa từng nghe qua.” Kiều Thương quay lại tỏ ý không hiểu, Lạc Tê đứng sau vội hét to: “Nhị ca, đừng quên hồi nhỏ ai đã dùng chính thứ đó trói chân huynh lại về”.

Kiều Thương háng giọng một tiếng, mặt thoáng đỏ lên, bị nhắc chuyện cũ nên thấy ngượng: “Muội thật sự muốn thứ đó?”.

Lạc Tê hồi hộp chộp lấy cánh tay nhị ca, ánh mắt đầy hi vọng: “Bây giờ thời gian càng ngày càng gấp, không biết Hương Tư thế nào nữa, dĩ nhiên hi vọng nhị ca có thể bỏ chút sức lực tương trợ”.

Kiều Thương chau mày, tính ra vì cửu muội này chàng đã phải đánh đổi không ít thể diện của mình. Thấy cặp mắt kia hơi nheo lại nài nỉ hồi lâu, lòng dạ vốn không mấy sắt đá của chàng mềm nhũn ra ngay, không thể không gật đầu.

Lạc Tê reo lên mừng rỡ, thầm nghĩ: đã phân công cho Kiều Thương đi mượn tâm yên kính, lệnh cho cả Phụng tộc tỏa ra khắp đại hoang tìm kiếm, trước mắt hẳn còn một người có thể dùng đến.

Nàng vẫy tay gọi lại một tiểu tử của Phụng tộc đứng bên đối diện, đứa trẻ lập tức chạy tới, mặt mũi đầy hoan hỉ. Giờ đây ai cũng biết Phụng tộc cửu cô nương là Cửu Thiên Huyền Nữ tái thế, được nói chuyện với nàng dĩ nhiên trở thành một vinh hạnh lớn.

Lạc Tê cúi xuống nói với tiểu đệ khôi ngô: “Phiên đệ bay thật nhanh đến Long tộc báo tin cho Lưu Phong hôm nay ta có chuyện cần nhờ, mong nhị phu có thể lập tức tới Phụng tộc thương thảo”.

Tiểu đệ khúc khích cười, nhanh nhẹn giơ nắm tay ra hiệu “rờ”, rồi tuân lệnh vỗ cánh “vù” một cái đã bay xa.

Lạc Tê vuốt dài người, đang hình dung ra cảnh sắc mặt Lưu Phong. Đổ Trạch thành linh chuyển từ trắng bạch sang tái xanh khi nghe tin sét đánh này, hậm hực lộn tiết nhưng rốt cuộc vẫn phải vác mặt đến nghe mình sai bảo. Chỉ tự tưởng tượng ra màn kịch đó thôi cũng đủ có trò tiêu khiển giải khuây giữa lúc lòng dạ đang cồn cào như lửa đốt.

Tên Lưu Phong cũng có thể sử dụng như một trợ thủ không tồi nhờ vào thanh thế hùng hậu của Long tộc.

Lo liệu dặn dò những chuyện còn lại xong cũng đã hết nửa ngày. Nàng chậm rãi bước ra khỏi đại điện. Giờ đã là lúc mặt trời xuống núi, gió chiều đưa hương. Trong biển hoa phụng hoàng, những bông hoa từ từ khép cánh, chỉ còn lại mình nàng trong ánh hoàng hôn tím đỏ. Hồi tưởng về quá khứ, tâm trí chợt hiện lên cảnh xưa: đám đông ở dưới đang náo nhiệt ồn ào bỗng thấy một bóng áo xanh lướt gió đập mây đáp xuống, phong tư trác tuyệt, thiên hạ vô song.

Đến giờ phút này, nàng đã không còn hứng thú đi tìm câu trả lời cho những “sai, đúng, vì sao?”, đành để niềm nhớ nhung này trôi theo mây gió tới Thiên Hằng Sơn xa xôi.

Nàng quay đầu nhìn, thấy Phụng Hề đang lặn lội chơi đùa trên khoảng sân trước cửa phòng mình, lấm lem bùn đất, cái đuôi dài thướt thờ ra ngoài y phục quét đất cuốn bụi tung mù mịt. Bất chợt, cậu bé quay ra nhìn Lạc Tê nở nụ cười rất ngây thơ đáng yêu, rồi lại hồn nhiên vui đùa cùng chúng bạn.

Quả nhiên làm trẻ con vẫn hay hơn, không lo âu muộn phiền, chỉ cần núp vào tổ ấm cha mẹ xây nên mà khôn lớn dần là được.

Lúc này, một tiếng gió rít vang lên, tiểu ca sắc lông trắng đỏ đẹp đẽ đang vỗ cánh bay về, theo sau là một xe chở đầy người của Long tộc.

Lạc Tê bực bội lắm, rốt cuộc đến đâu cũng thấy kẻ này nổi bật hẳn lên như là chúa tể không bằng. Xe chở hẳn đang tiến tới từ xa, tỏa ánh vàng chói lọi lấp lánh.

Nếu chỉ xét về diện mạo thì Luru Phong thực sự rất ưa nhìn, vóc dáng cao lớn cường tráng khác thường, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, nhất là đôi mắt điểm nốt ruồi chỉ liếc một cái là hút hồn người ta.

Luru Phong nhìn thấy Lạc Tê đứng ngoài cửa, bất giác phấn khích vô cùng, nhảy phắt một phát từ Long xa xuống, chân vội vã sải bước dài như sao băng đi tới: “Tê Tê...”.

Y đang định nói điều gì bỗng nhiên khựng lại, y như một con chó bị người ta ruồng bỏ ghê lạnh, suýt nữa thì đã gục đầu xuống vì lòng dạ héo hon ê chề. Bộ dạng tức cười đáng thương hại đó khiến Tê Tê tự dung ngừa tay chỉ muốn véo tai y một phát. Nàng cố nhịn cười, làm ra vẻ thản nhiên điềm đạm hỏi: “Luru Phong huynh, đã lâu không gặp”.

“Mới nghe Tê Tê nói có chuyện muốn gửi gắm, ta lập tức lên đường không nghỉ, đi một mạch đến đây ngay.” Luru Phong nhìn Lạc Tê dáng dấp xinh đẹp phi phàm trước mặt, nỗi hận sâu năm xưa chọn nhắm người bỗng trời dậy.

Lạc Tê quay lại, nghiêng nghiêng nhìn y: “Nói như vậy là ta có bất kể chuyện gì cần nhờ ngươi, ngươi đều sẽ ưng thuận giúp ta hết phải không?”.

“Tê Tê, nàng muốn thứ gì, chỉ cần Long tộc có, ta nhất định sẽ mang tới cho nàng ngay.” Khẩu khí thể hiện rõ sự hèn hạ yếm thế.

Đúng là Lạc Tê đã đánh trúng vào điểm yếu là tính nhu nhược dễ lung lay của Luru Phong. Chưa gì y đã sốt sắng chộp lấy tay Lạc Tê rồi nói với nàng bằng giọng điệu sắc mùi xu nịnh hèn hạ.

Lạc Tê hơi điên đầu, nàng thật sự không hiểu phải đối phó với kẻ tráo trở này như thế nào. Nếu cứng rắn quá, sợ sẽ làm tổn thương lòng tự tôn của đối phương, y sẽ không chịu giúp nữa. Nếu mềm lòng quá, lại có thể dẫn đến chuyện y được đằng chân lân đằng đầu.

Nàng tình bơ vơ tay ra, ừ vào tay vịn cầu than nói: “Ta cần ngươi và tất cả người của Long tộc cùng tỏa ra mọi hướng giúp ta tìm một người”.

Luru Phong sững sờ.

Lạc Tê gần giọng nhắc lại từng chữ một rồi quay đầu hỏi: “Ngươi dám không?”.

Luru Phong đỏ mặt: “Có chút xiu chuyện, sao lại không dám?”.

Lạc Tê gật đầu dứt khoát, ấn bức họa trong tay vào người y, dặn dò: “Đây là tì muội tốt nhất của ta. Ta vẫn muốn đợi tì ấy quay về chứng kiến đại hôn của ta, ai ngờ bây giờ một đi chưa trở lại”.

Nghe đến hai chữ “đại hôn”, Luru Phong bỗng hả hê sung sướng đến độ cười không khép nổi miệng, rõ là kẻ ngu dễ qua mặt mà. Y ờ bức họa ra xong bất giác hiếu kỳ hỏi: “À, đây chẳng phải là người Ứng Long Cơ Thương cũng đang điên cuồng tìm kiếm mấy ngày nay sao?”.

Cũng tốt, kẻ ra Cơ Thương người ấy vẫn son sắt thủy chung lắm.

Lạc Tê thấy đã hơi yên tâm, chỉ tay vào bức họa, nói: “Đúng, ta cần tìm tì ấy đấy, giờ đây Tê Tê đang đơn phương độc mã, trên nhờ cậy thiên đình không được, dưới thì phiền nhiều Phượng tộc, bao nhiêu gánh nặng, thôi thì đành xin Long tộc xuất mã trợ lực. Luru Phong huynh nói rõ đi, giúp hay không giúp?”.

“Giúp! Dĩ nhiên sẽ giúp!”

Luru Phong vội vàng quay ra sau, đưa bức tranh cho huynh đệ hầu cận, dặn dò vài lời xong mới mỉm cười an ủi Lạc Tê: “Yên tâm đi, Long tộc ta thiên binh vạn mã chắc chắn sẽ xuống núi đi tìm, nhất định không để nàng đánh mất mối tình tì muội bền lâu”.

Lạc Tê gật đầu. Giờ đây Long Phượng lưỡng tộc xuất binh, không dám nói vài ngày sẽ san bằng đại hoang, nhưng ít nhất cũng có thể dò tìm hết một nửa địa bàn, hi vọng có thể đưa Hương Tư bình yên trở về. Nghĩ đến đây, nàng vội bước ra ngoài. Luru Phong lẳng nhẳng bám theo hỏi han: “Nàng muốn đi đâu?”.

“Ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được, dĩ nhiên muốn cùng đi tìm Hương Tư.”

Luru Phong nín áo nàng: “Nàng thử nhìn mình xem, tâm trí đang bán loạn kìa. Tiểu huynh đệ trong Phượng tộc của nàng chẳng phải đã nói có nhị ca đi tìm tằm yên kính rồi mà. Hãy cố đợi một chút có phải tốt hơn không?”.

Lạc Tê không tin lắm, đưa mắt nhìn Luru Phong... Thì ra hẳn không phải kẻ ngu si bảo gì làm nấy, không tính toán thiệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Càng Đi Càng Xa, Biệt Vô Âm Tín (3)

Type: Thiên An

Lưu Phong hắng giọng, dương dương tự đắc dang tay ra: “Còn không mau sà vào lòng ta, nam tử sáng suốt thần thông này!”.

Lạc Tê bĩu môi khinh bỉ, quay lưng lại nghĩ: Đúng là đồ ngu xuẩn thậm tệ!

Ba ngày gần đây nàng cứ bị Lưu Phong bám đuôi không dứt. Nếu không vì nể Long tộc có khả năng trợ giúp tìm Hương Tư, thì nàng đã xuyt chó đuôi cổ hần đi cho khuất mắt từ lâu rồi. Kết thúc cuộc nói chuyện nhạt nhẽo vô vị với Lưu Phong, nàng mỗi một chán chường nằm sõng sõoại trên giường, để mặc cho Phụng Hề nghịch ngợm bò qua bò lại trên lưng, thờ dãi: “Nhị ca à... Sao huynh vẫn chưa về? Muội sắp không trụ được nữa rồi”.

Nàng vừa dứt lời chợt nghe thấy ngoài cửa vọng lại một âm thanh nhẹ nhàng quen thuộc, quay lại thì quả nhiên là Kiều Thương đã đứng trước cửa phòng, tay cầm một chiếc gương tròn.

Lạc Tê kinh ngạc kêu lên, vội ào tới bên nhị ca, vô ý làm Phụng Hề ngã lăn khỏi giường ngơ ngác hồi lâu không hiểu gì.

“Nhị ca, huynh cuối cùng cũng về rồi.”

Kiều Thương thờ dãi ưu tư, lấy tầm yên kính trao cho Lạc Tê: “Gần đây có tin tức gì của Hương Tư không?”.

Lạc Tê buồn bã lắc đầu, Long tộc từ tây bắc, Phụng tộc từ đông nam đã ráo riết cùng nhau kiếm tìm khắp đại hoang mà vẫn không thấy tăm tích Hương Tư.

Nàng xoa nhẹ mặt gương, hỏi băng quơ: “Thiên Lam không làm khó nhị ca đấy chứ?”.

Kiều Thương lúc đó bỗng nghẹn lời. Lạc Tê cũng tự cảm thấy mình đã hỏi hơi nhiều. Đi về hết những ba ngày đằng đằng, chẳng lẽ không hề bị làm khó chút nào sao? Rồi nàng bất giác thờ dãi: “Đại ân của nhị ca, tiểu muội xin ghi lòng tạc dạ, mai này nhất định báo đền”.

Kiều Thương lắc đầu cười nhạt rồi chìa tay ra, Lạc Tê vội vàng lấy khăn tay của Hương Tư đưa cho chàng.

Chàng cẩn trọng cầm chiếc khăn vẫn còn lưu lại hương thơm của nữ nhân đặt lên mặt gương rồi dùng thần lực đưa tay lướt qua làm phép, một luồng ánh sáng trắng bỗng xuyên qua khăn chiếu vào giữa mặt gương. Xong đâu đấy, chàng tra khăn tay về cho Lạc Tê, tập trung hết tâm trí theo dõi chiếc gương tròn.

Từ tầm yên kính thấy bay ra một luồng khói nhẹ, trong gương thoáng hiện lên cảnh Phụng Hoàng sơn trang giữa một vùng đất mênh mông bất tận, rồi chuyển dần qua hướng tây. Lòng Lạc Tê lấp lánh hy vọng, từ đằng sau xích lại gần bên Kiều Thương chăm chú dõi theo từng động tĩnh trong gương.

Thế rồi những hình ảnh trong gương bỗng tự xoay chuyển đầy kỳ ảo, vô định, mơ hồ, mông lung. Hết một tuần nhang gương vẫn quay quanh chỗ cũ, Lạc Tê lâm bần: “Muốn đùa với ta hả?”.

Gương đồng hình như biết giận, bất ngờ nhả một làn khói vào mặt Lạc Tê rồi im lìm như vô tri vô giác.

“Ê!”

Lạc Tê ôm lấy tầm yên kính.

Tầm yên kính không hề để ý đến nàng, vẫn nằm im vững chắc như thái sơn.

Ê ê ê! Ngươi còn không động đây là ta giết ngươi đó!”. Giơ chiếc gương lên cao đe dọa, tầm yên kính vẫn cứ cứng đờ chẳng nhúc nhích, làm cho Lạc Tê muốn bốc hỏa vì bức bối, bất lực giậm chân thỉnh thỉnh xuống sàn.

Kiều Thương giành lấy chiếc gương trên tay nàng, cảnh cáo: “Tuyệt đối không được sờ vào, nếu không Thiên Lam sẽ chẳng để yên đâu”.

Lạc Tê bất mãn cãi lại: “Huynh xem, vật này không tìm được, đã thế lại còn cả gan bắt nạt muội”.

Kiều Thương đập tay lên mặt gương, chau mày: “Cũng không hẳn, thường thì tầm yên kính chỉ cần khẽ chạm vào sẽ phát ra tín hiệu ngay, lần này hơi bất thường, nó không thể tìm thấy Hương Tư”.

“Hả?”

Lạc Tê ngồi trên bậc thềm chính điện dưới mái hiên nhón nhô ra. Trên mái khắc hình phượng hoàng cùng những lá hoa mai, đường nét uốn lượn tuyệt mỹ. Long tộc Phụng tộc liên thủ xuất binh vẫn chưa tìm được Hương Tư, tầm yên kính mọn về cũng không tìm thấy. Chẳng lẽ ý Trường Cầm muốn nói là lại phải đi một chuyến lên Bắc Cực Thiên Hằng Sơn sao?

Nhưng mà hôm qua vừa nghe thấy tin tức về ngày đại hôn của chàng, mình còn lên đó làm gì?

Vừa nghĩ đến đây, lòng nàng chợt thấy chua xót, đưa tay ôm đầu chỉ thấy một vùng trống rỗng.

Đúng lúc đó, Tang Đề và Tổ Phụng bước tới sau lưng. Thấy nàng cứ ngồi thừ ra ở đó, Tang Đề định đến gần nhưng đã bị Tổ Phụng vội vàng ngăn lại: “Đừng, không thấy nó đang chau mày ừ rừ đó sao?”.

Tang Đề gạt văng Tổ Phụng sang một bên, “Chính vì chau mày ừ rừ ta mới phải hỏi”.

“Nương tử... bây giờ để cho con gái được yên tĩnh một chút thì tốt hơn.”

Trong khi hai người đang lằng nhằng giằng co, bỗng có thêm một người nữa tiến lại, cũng muốn phá vỡ sự im lặng của cảnh tượng trước mặt.

Có điều Lạc Tê không cho ai cơ hội làm kinh động mình, thoát cái đã đứng bật dậy, chạy như bay ra ngoài. Có lẽ nàng đã hạ quyết tâm mãnh liệt lắm.

Lưu Phong chạy theo sau, sốt sắng hỏi: “Tê Tê, nàng đi đâu thế? Nàng muốn tìm Hương tư ư? Đề ta đi cùng nàng”.

“Ngoan đó!” – Lạc Tê bất ngờ đứng lại, cười vô cùng đắc ý - “Ta phải đến chỗ một người vô cùng quan trọng, không đưa người đi theo được đâu. Hãy về Long tộc đợi ta trở về”.

Lưu Phong nghĩ thầm, là chỗ quen biết của Cửu Thiên Huyền Nữ thì hẳn không phải hạng chức vị tầm thường rồi.

Y dừng bước, ngập tràn hy vọng một ngày sẽ được “nâng khăn sửa túi” cho nàng, nhấn nhủ: “Tê Tê, nàng đi nhanh về sớm nhé!”.

Lạc Tê nghĩ thầm, nàng với Trọng Uyên thực sự vẫn lằng nhằng ngó đút tơ vương. Tui cho Trường Cầm thái tử vất vả dặm đường dài đưa mình trở lại Thiên Hằng Sơn, hoàn toàn không thể biết chàng đang nghĩ gì.

Thiên Hằng Sơn kia lửa đèn vẫn thế, có điều cảnh chẳng đổi khác mà người đã thay lòng.

Đứng giữa rừng trúc quen thuộc, Lạc Tê chợt nghĩ, nếu không nhờ Trọng Uyên kịp thời dừng tay thì trong số ba mươi sáu pháp trận xoay chuyển khó lường này, mình rốt cuộc chống đỡ được bao nhiêu. Cười xót xa, ừ thì cứ cho là ghê gớm khủng khiếp nhất là tất cả bị phá hoại, Trọng Uyên lực bất tòng tâm đứng nhìn rừng cây khóc than thảm thiết, cũng thú vị đấy chứ. Dĩ nhiên nàng cũng chỉ là rảnh rồi nghĩ nhảm. Nàng bước vào rừng trúc không thấy chút lay động mà vẫn thấy gió mát lành thoảng qua mặt.

Xem ra chàng vẫn nhường nhịn mình.

Lạc Tê xuyên qua rừng trúc rì rào, áo đỏ chen lá biếc, tiếng suối reo cô quạnh. Dừng chân bên suối nguyệt nha, bắt gặp đài Thủy Tạ, bắt chợt nàng nhớ đến ngày xưa cũng ở nơi này, chàng đang đứng sau lưng bỗng bất ngờ trượt chân lộn cổ xuống nước, hóa thành một con rắn đen bóng. Cúi đầu khẽ mỉm cười, nàng đẩy cửa bước vào trong, lẽ nào hôm nay chàng vẫn chưa về? Nàng càng không thể tin.

Cũng không hiểu chàng đang chất chứa tâm tư gì, nàng khẽ khàng bước lên Thủy Tạ, ngồi lên chiếc ghế tròn nhìn làn nước miên man dưới chân. Trên trời mây khói ngút ngàn vạn dặm. Cứ tiếp tục đợi đi!

Đề cập nhờ phép bói bát quái thần thông của Thanh đế hôm nay nàng đành vác mặt tro tro đến dán chặt ở nơi này. Muốn tìm được Hương Tư, dù thế nào cũng phải kiên trì nhẫn nại. Thời thì bất chấp hết. Đánh rằng có khi phải chứng kiến cảnh chàng và Vân Ảnh cùng sánh đôi quay về - lộn ruột điên tiết lắm, đành rằng nếu gặp chàng chuyện đầu tiên muốn làm sẽ là vật chàng xuống đất tra hỏi cho ra lẽ sao hôm đó lại làm mình ngất đi, đành rằng nàng hãy còn lo lắng cho vết thương trên ngực chàng.

Gác lại những tâm trạng rối ren dư thừa, tĩnh tâm trở lại, thấy giờ đây điều trên hết vẫn là Hương Tư, Hương Tư. Tình riêng hãy tạm đặt sang một bên. Nàng hít vào một hơi thật sâu, chỉ còn chờ Trọng Uyên xuất hiện.

Gió miên man thổi, suối róc rách trôi, trăng treo đỉnh đầu, trời như nhỏ lệ, người chưa thấy về. Ngồi chờ rõ lâu, mộng đau ê ẩm, vẫn đâu thấy người.

Lạc Tê không còn nhẫn nại được nữa, chỉ tay lên trời hét lớn: “Trọng Uyên, con rùa đen rứt đầu khôn kiếp kia! Đồ phụ bạc!”.

“Hử?”. Sau lưng bỗng vang lên một tiếng kêu thảng thốt choáng váng khiến nàng giật mình lùi lại mấy bước, suýt chút nữa đã rơi xuống Thủy Tạ.

Trọng Uyên hôm nay khoác trên mình bộ y phục hiếm khi mặc: áo tím pha sắc trắng, trên thêu rồng uốn lượn sắc bạc, lưng thắt đai Bàn Long, khuy bằng ngọc san hô. Tóc thả ngang lưng, thực là xuất thần thoát tục, làm cho Lạc Tê cũng có chút hoa mắt đảo điên, đứng không vững nữa.

Ăn mặc như vậy để đi gặp ả nữ nhân đó, còn bắt nàng không được ghen sao?

Trọng Uyên vẫn niềm nở vui mừng: “Nàng tỉnh rồi?”.

Lạc Tê nghiêng rặng ken kết, một lúc sau mới nuốt trôi được con ả ức chặn nghẹn cổ họng, nằng lạnh lùng ngồi xuống: “Cảm ơn Thanh đế đã quan tâm, nhất nhất không cho ta ra trận, lại còn được ngủ một giấc dài, chiêm bao gặp cô nhân, quả là dịp hiếm có. Biết lấy gì cảm tạ sự lao tâm khổ tứ của chàng cho được?”.

“Ta nào dám” – Trọng Uyên không ngờ nàng có thể nhẫn nhịn được như thế, nhìn gân xanh nổi hằn trên trán, chàng cũng thấy ngò ngò.

Lạc Tê hắng giọng, định bụng sẽ nói toạc cơ sự. “Nếu chàng đã đoán biết trước được mọi chuyện, hẳn biết rõ hôm nay ta đến vì có gì?”.

Trọng Uyên nhường mảy: “Ta dĩ nhiên không thể lúc nào cũng chăm chăm nhằm tính bát quái, sẽ chết một mất”.

“Chàng!” – Lạc Tê trề môi, cho là chàng ít nhất cũng phải quan tâm đến mình một chút, ai ngờ hỏi gì đáp nấy khiến mình rơi vào thế sượng sùng ê chề, nằng hung hãn giờ nắm tay muốn tung một cú đấm về phía trước: “Được rồi! Kể ra thì chàng cũng đã có hiện thể trong tim, sao có thể để tâm đến nhất cử nhất động của ta được?”.

Thấy Trọng Uyên vẫn giữ vẻ điềm đạm thân nhiên, Lạc Tê giận dữ đùng đùng, hùng hổ lao tới thô bạo xô vào chàng, miệng không ngớt cắn nhai: “Chàng quả nhiên là tên phụ bạc, ta hận chàng đến chết!”.

Ai ngờ Trọng Uyên không hề né tránh, tiện thể giữ lấy tay nàng, hai người theo đà vật lộn lao ầm xuống hồ. “A...”, nàng định rút tay ra thật nhanh, ai ngờ lại bị chàng kéo lại ghì chặt cứng. Nàng nhắm chặt đôi mi, rồi cứ thế vẩy vũng làm nước văng tung tóe, từ đầu đến chân sũng nước lướt thướt. Đến khi đột ngột nhận ra tay chỉ còn ôm tấm áo trắng tím, chờ người chết lặng.

Từ dưới nước vọt ngoi lên một con rắn đen, quen thói thích bò loanh quanh liếm láp cổ tay nàng. Lạc Tê bản thân tiện tay giữ lấy đầu con rắn, mặt đối mặt trách móc: “Chàng cố tình hả?”.

Rắn đen vron cao người, trong nháy mắt đã phun nguyên một miệng đầy nước vào mặt Lạc Tê làm nàng giật điên lên, chỉ hận là không thể lập tức lột da xé thịt rắn ăn sống nuốt tươi. Trước mắt vẫn là con rắn đen ấy, không uốn éo lượn vòng, không nũng nịu liếm tay, ấy thế mà lại ẩn giấu một nụ cười hết sức ám muội, như muốn nuốt chửng nàng ngay lập tức.

Nàng chán nản quẳng rắn lên bờ. Đợi khi nước trên người khô ráo, chàng liền biến lại thành Trọng Uyên thân thể trần trụi. Cũng nhìn quen rồi, không còn biết ngượng nữa, nàng lập tức cảm y phục ném về phía chàng.

Bỗng dung nàng tròn tròn mắt hỏi: “Lần trước lúc ở linh tuyến, tại sao chàng không bị biến về nguyên dạng?”.

Trong khi Trọng Uyên chuẩn bị mặc y phục lên, Lạc Tê không bỏ lỡ cơ hội sấm soi vết thương trên ngực chàng, thấy đã liền sẹo mới yên lòng. Chàng ung dung đáp: “Bởi vì nó nóng quá mà”.

Hả? Còn phải phân biệt nước nóng nước lạnh sao?

Rồi chàng bỗng ngập ngừng: “Lúc đó, sau khi nàng đi khỏi trời đổ mưa xuống, ta lại bị biến thành...”.

Lạc Tê khúc khích cười, bao oán hận trong lòng phút chốc tan thành mây khói. Nàng trèo lên bờ, bước đến trước mặt Trọng Uyên, nhìn xoáy vào mắt chàng: “Chàng có chịu giúp ta hay không?”.

Trọng Uyên vẫn đang khoanh tay để nguyên mình trần. Nàng giậm mạnh chân bước tới, ngoan cố giương đôi mắt đối diện với chàng, tập trung đến độ cả hai đều không hề phát hiện ra có kẻ đang đi ngang qua.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng hắng giọng của ai đó vang lên hai vị thần tiên đang mãi mê tình tự mới bừng tỉnh. Lạc Tê giật mình lùi lại mấy bước, thiếu chút nữa đã sẩy chân xuống nước, may sao được chính kẻ lạ mặt kia kéo lại.

Nàng hoàn hồn quay ra, không phải Cơ Thương thì là ai nữa. Vừa nhận ra nữ nhân nhìn chẳng rõ mặt, người ngơng ức sững quái đản đó là ai, Cơ Thương đột ngột run bắn lên như bị sét đánh, lập tức buông tay, tò vè ghê tởm chẳng khác nào nàng là thứ cặn bã bẩn thỉu lắm. May sao Trọng Uyên trông thấy đã kịp giữ chặt nàng lại như bảo bối bên mình.

Cơ Thương lạnh lùng nhìn hai kẻ đang trong tư thế ám muội, “Các người giữa thanh thiên bạch nhật có húng ghê nhỉ”.

Trọng Uyên hơi nhếch mép, mặc y phục lên: “Người cũng có húng mà, đúng lúc này vác mặt đến quấy nhiễu chúng ta”.

Lạc Tê đẩy khê vào ngực chàng: “Đừng nói bậy!”.

Trọng Uyên điềm tĩnh như không có gì, nhìn Cơ Thương hỏi: “Người đến đây làm gì?”.

“Ta tới muốn nhờ người giúp đỡ!”.

Mục đích của Cơ Thương cũng không khác gì Lạc Tê. Bỏ tay rồi, đành đặt hi vọng vào tiên sinh bói toán này như biện pháp cuối cùng...

Trở về căn phòng trúc quen thuộc, Cơ Thương và Lạc Tê đứng đợi ngoài cửa. Trọng Uyên không muốn bị quấy rầy nên hai người đành lặng im bất động ở đó.

Lạc Tê cũng lấy làm kì lạ không hiểu tại sao Cơ Thương ghét mình đến thế, nàng nghĩ nát óc ra cũng chưa tìm được nguyên nhân. Trước đây Lạc Tê không biết, bây giờ đã trở về làm Phụng Cầm mà cũng chẳng có ấn tượng gì.

Nàng liếc nhìn Cơ Thương, người này khoanh tay trước ngực, đứng dưng lạnh lùng, mắt không thèm liếc mình. Nàng suy nghĩ một hồi rồi hét lên: “Này!”.

Cơ Thương không thèm ngoảnh lại, thờ ơ “Ừ” một tiếng.

Lạc Tê bực dọc quay ngoắt đầu, lạnh lùng: “Hương Tư chính là vì ngươi mà thành ra nông nổi này. Nếu tìm được tí ấy, ngươi sẽ làm gì?”.

Cơ Thương giận mình, hai tay vo chặt thành nắm đấm: “Dĩ nhiên là đưa nàng ấy về”.

“Nhưng nổi đau đớn lớn nhất của tí ấy chính là... Ngươi hiểu mà, cứ cho là vậy đi, ngươi sẽ không trốn tránh lánh mặt Hương Tư chứ?”

“Ta không trốn tránh!” – Cơ Thương cuối cùng cũng quay lại, chau mày lạnh lùng – “Ta... có điều nói năng vụng về”.

“Ngươi đã nói rồi nhé, tự ngươi thấy nên làm như vậy. Đến khi đó chớ có hối hận.” – Lạc Tê khích bác.

“Dĩ nhiên rồi, không thì ta đã chẳng tới tìm Trọng Uyên. Bất kể Hương Tư biến thành thứ gì ta nhất định cũng sẽ đưa nàng về.” – Cơ Thương lập tức xuôi theo ý Lạc Tê.

“Tốt lắm!” – Lạc Tê gật đầu, cùng lúc đó cửa trúc sau lưng hé mở, vị tiên sinh xem bát quái khoác y phục trắng pha tím, vừa bấm ngón tay nhảm tính vừa bước ra, tiến đến trước mặt hai người, sắc mặt lạnh băng.

“Nàng ấy thì ra đã xuống trần gian.”

Từ đại hoang lên cừu trùng thiên thường đi hết một ngày. Còn đi từ đại hoang đến phạm trần, đối với ba người họ mà nói lại càng dễ dàng. Chỉ hơi lạ lùng là ngay cả Trọng Uyên cũng không bói ra được chuyện Hương Tư hạ phạm, chẳng trách tầm yên kính của Thiên Lam phải bó tay, Long Phụng lưỡng tộc liên thủ san bằng cả đại hoang cũng không thấy tăm hơi.

Trên đường xuống trần gian về ngoài khác lạ của ba vị thần tiên đã thu hút vô số những ánh mắt hiếu kỳ. Trong lúc Cơ Thương và Lạc Tê phẩm phẩm tiến về phía trước thì Trọng Uyên chậm rãi theo sát phía sau. Bất giác nhớ đến chuyện bề mặt mới xảy ra trước mặt Cơ Thương bên động phủ trên Thiên Hắc Sơn, chàng chỉ biết lắc đầu chán chường bất lực.

“Ta muốn đi!” - Lạc Tê nói chắc như đinh đóng cột.

“Ta nhất định phải đi!” – Cơ Thương không nhượng bộ.

Trọng Uyên nghiêm mặt lạnh lùng nhìn hai bên tả hữu. Cơ Thương và Lạc Tê – hai cái gai trong mắt nhau giờ chỉ biết than vãn thở dài, rụt rè đáp: “Thôi được, thôi được... ta cũng đi!”.

Chàng rất lo, vì chỉ cần liếc mắt thoáng qua hai người này đã đủ hiểu xích mích nảy sinh là điều khó tránh. Để đề phòng chuyện chưa tìm được Hương Tư mà hai kẻ oan gia đã lao vào ẩu đả một trận rung trời chuyển đất, chàng quyết định chịu thiệt một chút. Rốt cuộc áp chế những tật xấu của Lạc Tê là sở trường của chàng mà.

Hiện tại đang ở Thiên Đài trấn. Tất cả người trên đường ai nấy đều tò mò nhìn chăm chăm theo ba vị khách khoác trên mình y phục nổi bật khác thường. Không kể Cơ Thương mặc võ phục đen tuyền, dửng dưng anh tuấn, cũng chưa kể đến Trọng Uyên trường bào tím pha trắng thoát tục vô song làm người ta mê mẩn, thì chỉ cần một mình Lạc Tê trong xiêm y đỏ rực phấp phới tung bay thôi đã đủ khiến cảnh tượng lộng lẫy chói ngợp.

Đến trấn Thiên Đài, ba người cùng bước vào một quán trà, chọn chỗ ngồi xuống bên cửa sổ trên tầng hai.

Trọng Uyên cau mày: “Thực sự chúng ta nên thay hình đổi dạng một chút để hạ phạm được thuận tiện.

Lạc Tê khua khoáng hai chân trong khi nhìn tiểu nhị lặng lẽ bưng trà ra mời ba người. Thấy nàng, tiểu nhị bỗng ngẩn người nhìn rất lâu không chớp mắt. “Hừm” – Trọng Uyên ra dấu cảnh giác, cậu mới định thần lại, lập tức rót trà nóng cho ba người. “Ba quý khách từ nơi khác đến phải không? Trấn Thiên Đài của chúng tôi thực sự lâu lắm rồi mới bắt gặp những người mang phong thái thần tiên như ba vị đây ghé thăm!”

Tiểu nhị nói xong, ánh mắt lại chĩa về phía Lạc Tê khiến Trọng Uyên phải hắng giọng thêm một tiếng, lòng thầm nghĩ hay là để Lạc Tê đổi y phục, tránh những cái nhìn tò mò của trần gian người trần mắt thịt này, chàng cũng đỡ phải ghen.

Nói tóm lại là đã thấy có mùi ghen tuông ở đây rồi. Lạc Tê chột phẩn chán hẳn lên, lập tức nở nụ cười, rồi nhẹ giọng hỏi tiểu nhị: “Vậy chẳng rõ gần đây trấn Thiên Đài còn bắt gặp vị nào đáng vẻ giống thần tiên ghé qua không?”.

Tiểu nhị đang dờ tay lau mồ hôi, ân cần trả lời: “Trông giống thần tiên thì thực sự chỉ có mình tiểu thư đây thôi”.

Lạc Tê lập tức đưa mắt nhìn Trọng Uyên. Theo lời Trọng Uyên nói, Hương Tư hẳn đang ở lân cận trấn Thiên Đài, vị trí cụ thể không bói ra được nên vẫn cần vài người hợp lực tìm kiếm.

Lẽ nào Trọng Uyên tính không đúng?

Thấy Lạc Tê đưa mắt nhìn sang mình, Trọng Uyên liền bấu tay vào mép bàn nói với tiểu nhị: “Ngươi cứ xuống lầu trước đi, có việc cần ta sẽ gọi!”.

“Vâng vâng, các vị cứ tự nhiên.”

Nhìn vẻ lưu luyến không rời của tiểu nhị, Lạc Tê cúi đầu cười thầm, còn Cơ Thương thì lạnh lùng lên tiếng: “Có lẽ nàng ấy đã bỏ đi nơi khác rồi cũng nên?”.

Trọng Uyên đón lấy chiếc khăn của Hương Từ từ tay Lạc Tê, bắm ngón tay nhắm tịt, nhắm mắt nghĩ ngợi hồi lâu rồi lần lượt nhìn Cơ Thương, Lạc Tê, đáp: “Không thể thế...”.

Nét mặt Cơ Thương bỗng trầm xuống nặng nề hẳn. Tuy bản tính chàng ta vốn lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng lần này thái độ lại có phần bất thường đến nỗi luồng không khí tỏa ra xung quanh người cũng trở nên lạnh lẽo đáng sợ, làm cho Lạc Tê ngồi kế bên cũng hơi nổi da gà, chỉ biết im lặng nhìn về phía Trọng Uyên.

Trọng Uyên đặt chén xuống bàn, có vẻ không thích hương vị trà đang uống, chau mày nói tiếp: “Đợi chút đã, bói việc không bói người, chúng ta sẽ gặp được cô ấy, ngay tại đây”.

Nét mặt Cơ Thương dần bình tĩnh trở lại, Lạc Tê thở phào nhẹ nhõm, nâng chén trà lên làm một hơi dài, rồi bỗng phun phì ra khỏi miệng.

Cái thứ trà quái quỷ gì vậy?

Màn đêm buông xuống, người ta đã bắt đầu gác lại công việc trong ngày để nghỉ ngơi. Trần Thiên Đài chìm vào yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Càng Đi Càng Xa, Biệt Vô Âm Tín (4)

Type: Thiên An

Ba người đang đứng trong một quán trọ. Lạc Tê thay sang y phục nam nhân, hóa thân thành một bạch y công tử oai phong thanh nhã, đứng bên Trọng Uyên, Cơ Thương chẳng lép vế chút nào. Nàng rướn mày lên, giọng ồm ồm, cướp lời nói trước: “Quán còn chỗ nào trống không?”.

Chủ quán đưa mắt nhìn ba người, rồi cúi gầm mặt: “Thực ra là đã hết, nhưng trông ba vị đây chắc là người phương xa mới tới, nếu không sắp xếp phòng nghỉ cho kẻ cũng không phải phép”.

“Hừ” – Lạc Tê bỗng giật mình lùi lại mấy bước, quay ra ngó xem trên biển quán có điều gì khác lạ không, kết quả là cũng đèn lồng đỏ biển hiện to, bình thường như mọi nơi, nên rốt cuộc quyết định bước vào, vừa đặt chân vào đã thấy Trọng Uyên đang bắt chuyện với chủ quán.

Chủ quán thờ dài nảo nuột, lắc đầu nói: “Giờ đây đêm khuya ở trấn Thiên Đài không còn bình yên nữa, đều có sự kỳ quái bất thường. Nếu không phải vì thế, ta cũng sẽ chẳng mở lòng thiện tâm nhường hai gian phòng cho các vị”.

Lạc Tê nghe đến đây chừng đã hiểu. Thì ra đạo này trấn Thiên Đài vào ban đêm rất sợ yêu ma tác quái, chủ quán vì có lòng nhân từ nên mới nhường lại những phòng đã có người đặt trước. Mà suy cho cùng, họ cũng chỉ nghỉ một đêm, kẻ ra cũng không có gì phiền phức.

Trọng Uyên trả tiền trọ xong liền nói mấy lời cảm tạ lão chủ quán.

Ba người quay gót bước lên lầu hai. Lạc Tê vội đuổi theo Trọng Uyên, giữ tay lại hạ giọng hỏi: “Hai gian phòng này sắp xếp sao bây giờ?”.

Trọng Uyên nhướn mày: “Nàng nghĩ sao?”.

Lạc Tê bất chợt đỏ mặt tía tai, trợn mắt lườm chàng.

Cơ Thương xen vào: “Tại sao không bỏ trí hai nam nhân chúng ta ở một gian, để gian còn lại cho cô?”.

Lạc Tê ôm lưng Trọng Uyên, tỏ vẻ miễn cưỡng nói: “Ngươi lo cho ta thì ta đây rất vui lòng”.

Chủ quán đứng ngóng theo ba người bước lên lầu, chằm chằm dò ánh mắt về phía hai vị công tử đang ôm ấp nhau, lắc đầu than vãn: “Đạo đức ngày một suy đồi...”.

Đẩy cửa phòng ra, Lạc Tê bước vào trước tiên, theo sau là Trọng Uyên, Cơ Thương. Nàng ngồi xuống bên chiếc bàn tròn, rót nước cho cả ba, rồi thở dài thườn thượt: “Sao tối nay chúng ta không thử tìm kiếm luôn đi?”.

“Hôm nay đã đi tìm khắp trần từ đông sang tây rồi, vẫn không có tin tức gì. Trấn Thiên Đài rộng lớn nhường này, nếu Trọng Uyên không đoán sai, hy là đêm nay chúng ta chia nhau đi tìm tiếp, yêu ma gì chứ, Cơ Thương hoàn toàn không sợ!”

Trọng Uyên đón lấy chén nước Lạc Tê ân cần đưa qua, khẽ nhường mảy: “Hãy nghỉ ngơi một đêm đã, đã mười mấy ngày liền ngươi không chớp mắt rồi”.

“Nhưng mà...”

“Nghe ta nói, việc tìm Hương Tư dĩ nhiên là vô cùng quan trọng, nhưng nếu bản thân ngươi đến sức khỏe của mình còn không giữ gìn nổi, thì đi tìm làm sao được?” – Trọng Uyên đặt chén xuống, nghiêm nghị ra lệnh.

Cơ Thương nắm chặt tay, cương quyết: “Ta là thần tiên, trăm ngày không ngủ cũng chẳng hề hấn gì”.

Trọng Uyên bắt đầu câu kinh: “Vậy ngươi tự đi mà tìm nhé”.

Cơ Thương lăm bắm cái gì đó xong rút cuộc vẫn đứng dậy, lặng lẽ bảo: “Ta đã nghỉ vậy”.

Đi đến cửa chàng ta bỗng ngoảnh lại, nhìn về phía hai người kia: “Đội đã, đêm nay nhất quyết không chịu hành động, chẳng phải là hai người các ngươi cần...”.

Chàng ta chưa nói dứt lời, trà trong miệng Lạc Tê bỗng phun tứ tung ra mặt đất, suýt chút nữa nước lạnh đã văng lên người Trọng Uyên khiến chàng biến về hình dạng hắc xà. Thế là đủ hiểu khi một con người tính nết vốn lạnh lùng như băng nói ra mấy lời kia thì hậu quả của màn hài kịch ấy nghiêm trọng đến nhường nào...

Trọng Uyên đứng dậy, xồng xộc kéo Cơ Thương về phòng mình, mặt mũi nhăn nhó khổ sở hiếm thấy, nói: “Tâm trí ngươi để ở đâu vậy? Quả nhiên là nghỉ ngơi không đủ đầu óc cũng hỏng hóc rồi”.

Trọng Uyên lôi Cơ Thương ấn xuống giường, rồi không chút do dự đóng sầm cửa lại quay về phòng.

Lạc Tê đã đứng lên thu xếp giường đệm, vừa quay lại chợt trợn mắt nhìn Trọng Uyên: “Chàng có điều gì định che mắt ta hả?”.

Trọng Uyên cười nhạo: “Những việc ta làm để che mắt nàng còn ít sao?”.

Vừa nghe những lời này, Lạc Tê đã đùng đùng lửa giận, quăng phịch chăn chiếu xuống giường, càng buồn bực khi thấy chàng nhon nhon đáp trả một cách đầy quang minh chính đại. Nàng ngồi trên giường giường mắt nhìn Trọng Uyên hồi lâu: “Thế Hương Tư bây giờ rốt cuộc ra sao, chàng kể riêng cho ta biết được không? Để ta có thể yên lòng một chút”.

Trọng Uyên lắc đầu, liếc nhìn nàng, ánh mắt như hút hồn người ta: “Nếu chuyện gì ta cũng bói ra được thì còn rơi vào tình thế này sao?”.

Lạc Tê cắn răng thất vọng, cởi áo ngoài ra rồi khẽ đặt gương đồng lên giường, miệng lầu bàu: “Ta ngủ đây”.

Trọng Uyên đưa tay nâng chiếc gương đồng lên hỏi: “Đây là tâm yên kính của Thiên Lam phải không?”.

Lạc Tê háng giọng thờ ơ.

Trọng Uyên xoa xoa mặt gương, lại bấm ngón tay nhắm tính, tỉ mỉ xem xét mặt kính một lúc lâu, tự nhiên hai mắt bỗng nheo lại, rồi thần nhiên đặt gương xuống.

Khe khẽ ngồi xuống xoay lưng về phía nữ nhân của mình, có cảm giác nàng đang hơi run rẩy, chàng cũng không quay lại, tiện thể nằm xuống bên cạnh, đưa tay vòng qua bờ vai mảnh mai.

Lạc Tê khẽ hỏi: “Hương Tư... không sao chứ?”.

Trọng Uyên “ừm” một tiếng, hai người xích lại gần hơn một chút, chàng chậm chậm vuốt ve lòng bàn tay Lạc Tê. Càng gần đến ngày ấy, càng muốn níu chặt mỗi giây phút gần nhau. Lạc Tê khẽ thở dài, mình rủ bỏ những giới hạn, phép tắc tất cả có lẽ cũng chỉ để được ở bên chàng.

Trong lúc ấy, Cơ Thương cũng đang thao thức, nhìn không chớp mắt về phía trước, làm thế nào cũng không thể yên lòng khép mí.

Chàng nghĩ ngợi miên man. Lần đầu tiên nhận lệnh mang quả tột cho Hương Tư, chàng thấy kỳ quặc lắm vì trong số những nghĩa nữ nghĩa tử của Thiên đế Hiến Viên, ai ngờ vẫn còn có người con gái đáng thương đến thế. Ngày qua tháng lại cứ phải trôi chân mình bên bờ sông Xích Thủy, chẳng đi nổi đến đâu.

Ấy vậy mà khi gặp nàng, chàng bỗng ngẩn ngơ như người mất hồn, đến nỗi chỉ cần ngắm nhìn nàng thôi cũng đủ làm con tim nghẹn lại. Hương Tư thực sự quá đẹp, cả thể gian này chắc chẳng có mấy ai hơn. Giọng oanh vàng thỏ thẻ, đáng mềm thướt tha như nhành liễu, và nhất là ánh mắt xa xăm mây khói đã làm chao đảo cả trái tim băng giá sắt đá của Cơ Thương. Sự si tình ấy không hiện ra trên nét mặt, nhưng cứ nhìn những cử chỉ lóng ngóng ngượng ngùng đến buồn cười của chàng là đủ hiểu.

Như nàng nói, hạn thân và thủy thân vốn là một đôi trời sinh. Trời sinh đã thu hút đôi phượng, càng ở bên càng gần gũi.

Hương Tư lạnh lùng, Cơ Thương cũng lạnh lùng. Nhưng bất kể người ngoài thấy thế nào thì hai người bên nhau luôn cảm thấy tâm đầu ý hợp.

Chỉ đáng tiếc là... là ngày hôm đó... chuyện xảy ra đã xóa sạch những gì đã có, không thể quay lại như lúc ban đầu.

Nghĩ đến ánh mắt thất thần của Hương Tư, nghĩ đến nàng trước khi rời xa đã hút hết chất độc trong người mình, Cơ Thương càng trần trọc thao thức. Lẽ ra không được để tất cả khổ nạn trút hết lên đầu nàng. Chẳng là nam nhân, chàng nên đứng trước chõ che, bảo vệ tốt cho nàng mới phải.

Đêm càng khuya chàng càng tỉnh. Cửa sổ sát đường bị gió thổi cứ thế đập mạnh vào tường. Một tiếng nước nở bỗng lọt vào tai, vừa như tiếng quýn vừa như tiếng khóc của nữ nhân. Chàng run lên nghĩ đến chuyện yêu tình được nghe kể, lập tức vác đao xông ra ngoài.

Trọng Uyên cũng ngồi bật dậy, nhìn ra chiếc gương đồng trên bàn. Lạc Tê dụi mắt hỏi: “Sao rồi?”.

“Đi, tầm yên kính có động tĩnh rồi!” – Trọng Uyên xuống khỏi giường cầm gương đồng theo. Chỉ thấy trong gương một hình người tóc xõa rũ rượi, đang đi lại thất thần vô định.

Lạc Tê vội đứng dậy, nàng và Trọng Uyên đưa mắt nhìn nhau rồi chạy ào ra khỏi quán trọ.

Đường lớn vắng tanh không bóng người. Con đường dài trải đá xanh chạy thẳng một mạch từ đầu này đến góc kia đường. Ở lối rẽ hình như thấy rõ bóng ai tóc dài tung bay, thoáng chốc vụt qua.

Trọng Uyên giữ Lạc Tê lại, rồi lao về hướng khác.

Lạc Tê dĩ nhiên hiểu được dụng ý của chàng. Chàng bảo không biết nhưng thực ra cái gì cũng biết. Mà thậm chí nếu chàng tự coi là không biết, thì ít nhất vẫn mơ hồ nắm tính, suy đoán được tình hình. Nghĩ chàng không đoán mò, nàng cứ thế đi theo sau.

Phía trước có một bảng hiệu sừng sững, một chiếc cột tròn nhẵn che khuất tầm nhìn của Lạc Tê. Trọng Uyên từ từ dừng lại.

Bóng người khẽ lay động rồi đột ngột chạy tới núp sau cây cột, im hơi lặng tiếng.

Lạc Tê nhìn tầm yên kính, cắn răng bước tới khẽ gọi: “Hương Tư... là muội, Tê Tê... Muội đến đưa ti về đây”.

Người đó khẽ nhúc nhích nhưng không quay lại.

Lạc Tê đưa tay chạm vào vai, bỗng hoảng hồn khi nhìn thấy gương mặt ấy ngoảnh lại. Đây đâu phải là người... rõ ràng là một con yêu tinh xấu xí đến cùng cực, người khô nứt, mặt mũi đen sì, khoe miệng hầy còn rớm máu tươi, hai mắt sưng húp chỉ còn nhỏ như sợi chỉ sáng rực lên.

Mùi hương mê hồn, động tĩnh từ tầm yên kính, còn có cả tiếng chuỗi hạt đeo chân quen thuộc của ti ấy đã nói với Lạc Tê đây chính là người nàng cần tìm... Hương Tư. Ti làm sao lại biến ra nông nỗi này? Lạc Tê không dám nói, che miệng nhìn Trọng Uyên. Chàng cũng đang trần trọc như tự hỏi lòng mình trước mắt có phải là sự thật hay không. Hương Tư vì nhân gian, vì chúng sinh đành bất lực để hạnh phúc riêng tuột khỏi tầm tay.

Lạc Tê không kiềm chế được nữa, những giọt lệ cứ thế lăn dài trên má, cúi xuống ôm chặt lấy Hương Tư đang thẫn thức, dỗ dành: “Cùng muội trở về đi, nhất định sẽ có cách chữa trị cho ti mà”.

Hương Tư đột nhiên phũ phàng đẩy Lạc Tê ra, đưa tay chỉ về phía trước, lắc đầu quảy quảy, không nói nên lời.

Phía trước... phía trước có cái gì vậy?

Đột nhiên nàng như ngộ ra, ngoảnh mặt sang luống cuống hỏi: “Cơ Thương, ti không muốn để Cơ Thương biết là ti sao?”.

Hương Tư lại òa lên khóc nức nở, lần này hình như đang gặt đầu. Nàng ấy không muốn Cơ Thương nhìn thấy diện mạo thảm hại của mình.

“Không sao hết, chúng ta đi một mình cũng được, để Trọng Uyên chờ Cơ Thương cùng đi sau, sẽ không để cho người ta nhìn thấy bộ dạng ti lúc này.”

Khuôn mặt xấu xí ấy bỗng lộ vẻ hốt hoảng, Hương Tư vụt đứng phắt dậy, cầm đầu chạy thục mạng theo lối cũ.

“Hương Tư! Ti, ti không được chạy mà!”

Lạc Tê bất chấp tất cả dồn hết sức lực đuổi theo.

Trong khi đó Cơ Thương ở phía trước đang vác đao hùng hổ xông tới, miệng hét lớn: “Yêu quái, không được chạy!”.

Hương Tư bất ngờ chạm mặt Cơ Thương, lập tức đầu óc quay cuồng tê dại, như hóa điên rồi lao bổ vào Lạc Tê, tay đập mạnh vào vai nàng bằng những móng sắc nhọn.

Lạc Tê không nỡ làm đau Hương Tư nên chỉ khẽ quay người tránh né, không hề chặn đòn. Rồi sợ Cơ Thương sẽ đả thương Hương Tư, nàng chạy ào lên trước đẩy mũi đao chệch đi.

Quay đầu qua, nàng chợt thấy Hương Tư và Trọng Uyên đang giằng co nhau, rõ ràng là Trọng Uyên cũng đâu muốn làm hại Hương Tư nên mỗi khi nàng ấy ra đòn chỉ tránh qua một bên chứ không hề kháng cự.

Một bóng người đột nhiên ngã khụy xuống trước mặt Cơ Thương rồi hốt hoảng co rúm lại né tránh. Một luồng ánh sáng lóa mắt chợt hiện ra như muốn trách móc người đó sao đi lại vội vàng hấp tấp quá. Còn Lạc Tê thì đang thăm chửi rửa hai kẻ mặt nghệt như ngỗng kia, lẽ nào các người không ai nhận ra chuỗi hạt phong ấn trên chân Hương Tư sao?

Cơ Thương cảm hận hết lớn: “Con yêu tinh này nhất định là đã tìm được Hương Tư rồi, chuỗi hạt của Hương Tư hiện đang ở trên người nó”.

Lạc Tê bàng hoàng run lên, vừa nghe Cơ Thương nói hết câu đã nhanh như chớp lao qua đỡ đòn thay cho Hương Tư.

“Cơ Thương, dừng...”.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Hương Tư đã tự mình nhào vào mũi dao của Cơ Thương.

Lạc Tê và Trọng Uyên đều sững người nhìn đôi oan gia này đối diện nhau qua hai bên lưỡi kiếm. Gương mặt xấu xí kia quay về phía Lạc Tê, nhìn nàng bằng ánh mắt van xin khẩn khoản đầy tội nghiệp khiến nàng phải lập tức nuốt trọn bốn chữ “đây là Hương Tư” đang định thốt ra vào lòng. Phút chốc dòng nước mắt chực trào dâng cũng bị ép chảy ngược vào trong, Lạc Tê rầu rĩ nói: “Đủ rồi, được rồi...”.

Cơ Thương lại đâm mạnh một dao về phía trước, miệng hét lên: “Là người đã hại Hương Tư phải không? Trả cô ấy lại cho ta!”.

Lạc Tê gào lên đau đớn: “Đủ rồi! Tí ấy đã chết rồi!”.

Chân tay lạnh buốt, khắp người cứng đờ bất lực đứng nhìn người tí muội tốt chết thảm dưới lưỡi dao của người yêu thương mà không dám lên tiếng, Lạc Tê dù thế nào cũng phải làm tròn tâm nguyện cuối cùng trong kiếp này của Hương Tư. Nàng nhất định phải giữ bí mật. Nhưng nhìn nhát dao của Cơ Thương đang nhuốm đầy máu tươi kia tim nàng vẫn đau buốt nhói.

Hương Tư... hẳn là còn đau đớn hơn nhiều.

Cơ Thương thu thanh dao lại, rồi sững sờ quay ra, miệng thét lên như mất trí: “Hương Tư của ta... không thấy nữa rồi...”, rồi thất thần dò dẫm theo đường cũ bước đi. Lạc Tê vội vàng chạy tới ôm chặt Hương Tư vào lòng.

Nàng chết lặng thần thờ nhìn tâm thân người trong tay mình, đột nhiên bị kinh động mạnh đến run rẩy lấy bầy, ngược mắt lên nhìn về phía Trọng Uyên.

Cơ Thương biết, Cơ Thương chắc chắn là biết Hương Tư đang ở trước mặt mình. Ngay cả bản thân Lạc Tê còn nhận ra đó là Hương Tư, thì có sao chàng lại tự lừa mình gạt người?

Quả nhiên không phải tất cả tình yêu trên cõi đời đều có thể mãi mãi thiên trường địa cửu.

Không phải tất cả tình yêu đều có thể được như ý nguyện hằng mong ước.

Nàng rơi lệ ôm Hương Tư trong lòng: “Hương Tư... Hương Tư, tí muội tốt của ta... có sao phải?”.

Nam nhân như vậy, đáng để tí đánh đổi nhiều thế sao? Tí vì hắn mới lên tận Cửu Lê tộc, gặp chuyện không may đã đành, vậy mà vẫn tiếp tục vì hắn hút hết độc tố vào người đến nỗi biến thành bộ dạng thảm hại nửa người nửa quỷ, cuối cùng là lãnh trọn một nhát dao thấu tim.

Hương Tư lại nôn ra máu đen, áp úng hồi lâu trong cổ họng: “Nói chung... a tình yêu mà”.

Lạc Tê chết lặng nghe nàng ấy kể tai mình trần trối: “Tốt quá rồi... Ta cuối cùng đã được giải thoát rồi...”.

Làn khói đen đặc tỏa ra từ người Hương Tư phút chốc tiêu tan hết, chỉ còn lại một chuỗi ngọc rớt lại trên mặt đất. Lạc Tê cúi xuống nhặt lên, trân trân nhìn Trọng Uyên, khóe mắt lệ dâng đầy nhưng mãi không chảy ra được.

Từ đầu chí cuối chàng vẫn đứng đó, không hề đuổi theo Cơ Thương, cũng không an ủi nàng lấy một lời, e là... đã sớm biết trước kết cục rồi.

Nàng cảm hận quát lên: “Chàng rõ ràng có khả năng cải mệnh cứu mạng tí ấy, tại sao nỡ lòng ngoảnh mặt làm ngơ?”.

Trọng Uyên cười cay đắng: “Mệnh số không phải cứ muốn thay đổi là được”.

Trên bầu trời một đám mây đen chầm chậm phủ bóng lên đầu hai người khiến mặt Trọng Uyên biến sắc. Chàng nói tiếp: “Chúng ta về thôi”.

“Chàng đi đi!” – Lạc Tê đau đớn xua tay, cười lạnh ngắt – “Chúng ta ai đi đường nấy, sau này đừng liên lụy đến nhau nữa”.

Chuyện của Hương Tư khiến nàng hiểu ra rõ ràng Ứng Long Cơ Thương... chàng ta chỉ muốn tìm cơ hội chuộc lỗi, nhưng nếu ngay cả lỗi lầm cũng không chuộc nổi, thì đơn giản là tiêu diệt hết mọi nghiệp chướng để tự giải thoát chính mình.

Nam tử trên thế gian đều như nhau cả thôi. Nàng ngược mắt nhìn Trọng Uyên, chậm rãi cất lời: “Ta có thể quên đi mọi chuyện, quên đi Hương Tư người

từng là tí muội tốt, quên đi người yêu xưa Trọng Uyên, quên đi ân sư Trường Cầm, xóa sạch tất cả. Từ nay về sau ta sẽ chỉ là cô gái nhỏ dưới núi Vương Mẫu, là tiểu phượng hoàng vừa đổi sắc lông rực rỡ. Ta với chàng không còn vướng víu gì hết”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyên Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ai Vì Ta, Phụ Cả Chúng Sinh (1)

Type: chuot tery

Chuyện Hương Tư qua rồi, nàng thật sự đã quay về Phượng Hoàng sơn trang dưới chân núi Vương Mẫu, không lên Dao Sơn tìm Trường Cầm vướng vương trắng gió, cũng không lãng nhăng mơ hồ với Trọng Uyên nữa. Nàng là nàng, cũng chẳng dính dáng đến Cửu Thiên Huyền Nữ.

Trường Cầm đến tìm, chuyện trò hỏi han hồi lâu bên bờ Xích Thủy. Chàng rất rộng lượng không hề oán trách chuyện nàng đột ngột trốn chạy, mà chỉ một mình lặng lẽ quay về Dao Sơn, tiếp tục sống cuộc đời thần tiên nhàn tản thanh cao.

Lạc Tê thường leo lên đỉnh động. Hương Tư lúc sinh thời rất thích ngồi trên đó, từ đỉnh động nàng có thể ngắm trời cao nước biếc trong khi ngâm nga mấy lời ca Hương Tư vẫn yêu năm xưa. Nghĩ đến mối quan hệ mập mờ của Hương Tư với Ứng Long Cơ Thương, Lạc Tê bỗng nổi giận dưng dưng phủ phàng ném tất cả những món đồ Cơ Thương tặng xuống dòng Xích Thủy. Và cuối cùng là quăng đi cả chuỗi ngọc phong ấn, để cho người con gái xấu số ấy lại được sống cùng hồi ức.

Những ngày gần đây tâm trạng nàng ủ dột, đến cả ông trời cũng trêu ngươi, trên đầu giăng toàn mây đen trĩu nặng, khiến mỗi khi nàng ngẩng đầu lên là lại vạ phần u sầu.

Nghe nói ngày đại hôn của Trọng Uyên và Vân Ảnh đã cận kề, cả Phượng tộc đều nhận được lời mời, riêng nàng thì chắc chắn sẽ không đi. Nếu nói nàng đã quên sạch sành sỏi ân tình này thì hẳn là dối lòng. Rễ của nó đã ăn sâu quá rồi, chẳng khác nào loài cỏ hoang lan tràn trong tim, ngày đêm vật vã tìm cách nhổ trừ, tiêu diệt mà vẫn tiếp tục tái sinh.

Lạc Tê quăng một miếng đá bạch nguyệt xuống đám cát trắng dưới chân, lẩm bẩm: “Muốn đại hôn à...”.

Nàng bay từ trên đỉnh động xuống, chậm chậm đi về hướng Phượng Hoàng sơn trang. Lúc này Phượng Hề đang vung đôi tay mũm mĩm mập mập chạy lại, miệng gọi vang lên: “Cửu sư thúc! Cửu sư thúc!”.

Lạc Tê cúi xuống ôm lấy cậu bé, dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”.

Phượng Hề cười híp mắt ghé tai nàng thầm thì: “Áo cưới của tí đã được Trường Cầm soái ca mang tới rồi”.

Áo cưới! Hồng rồi, mấy ngày qua tâm trạng chán chường, hoàn toàn đã quên biến mất chuyện này! Những lời nói với Trường Cầm hôm đó là muốn thành hôn cùng ngày với Trọng Uyên, nào ngờ lại được sư phụ nghiêm túc ghi nhớ trong lòng.

Nàng cảm đầu chạy vội về hướng sơn trang.

Trước cửa lảo nháo một đám trẻ xúm xít vây quanh, vẻ như đang hiếu kỳ đứng hóng chuyện gì ồn ào náo nhiệt lắm. Lạc Tê gắt gỏng mắng: “Có việc gì đáng làm thì đi mà làm, đứng rồi hơi phí sức bầu lấy chỗ này. Chẳng trách tại sao đến tên trưởng tộc ngu ngốc của Long Tộc cũng đủ sức qua mặt lần lượt, đều là do lũ các ngươi - một lũ khôn vô dụng”.

Bị tôn thần trong tộc giáo huấn gay gắt như thế, cả đám lập tức tản mát ra hết, phút chốc đã biến mất sau những khóm hoa mệnh mang.

Lạc Tê đặt Phượng Hề xuống đất, để cậu chạy theo sau. Vừa bước chân vào chính điện nàng đã thấy dọc hai bên châu báu ngập mặt lóa mắt: đại san hô đỏ son rực rỡ, đồ chạm khắc bằng mỹ ngọc kiều sa quyền quý, rồi bảo bối đặc biệt của riêng Hòa thân tộc là Hòa Tâm đan... Cả đại đường huy hoàng lấp lánh. Ở đó Tang Để đang ngồi vuốt ve một bộ xiêm y sắc đỏ hoa lệ cao sang, hẳn là áo cưới Chúc Dung gia đưa tới.

Nàng bước tới, lòng ngổn ngang tâm sự, cảm y phục lên. Nó được may bằng gấm đỏ rực, trên còn thêu vô số hình phượng hoàng bằng chỉ vàng chỉ bạc óng ánh. Đuôi và eo lưng váy được đính không biết bao nhiêu trân châu nặng trĩu xa hoa lạ thường.

Lạc Tê âu sầu chẳng khác nào thấy mây đen bay ngang đầu, đành tự cười giễu cợt sự ngu ngốc của bản thân. Nàng thở dài, càng ủ rũ hơn. Đặt y phục về chỗ cũ rồi nàng chán nản ngồi khoanh chân trên đại kỳ của trưởng tộc, mặt nặng trĩu như đá đeo. Đáng buồn làm sao!

Tang Để thấy thế tò mò hỏi: “Nếu con không muốn xuất giá, sao chẳng nói với Trường Cầm ngay từ đầu?”.

“Con đâu phải là không muốn thành thân, Trường Cầm sư phụ cũng rất tốt. Là con thương...”

Chàng đã cưới người khác.

“Con cứ miễn cưỡng như vậy cũng không ích gì. Cuối cùng vẫn là làm khổ Trường Cầm sự phụ của con, để người ta cô đơn, mòn mỏi ngóng trông một đời”.

“Mẹ à... Đừng nói con phụ bạc...”

“Con vốn đã là kẻ phụ bạc!” Tang Để vuốt ve chiếc áo cưới: “Lại còn chọn ngày cưới trùng với người cũ, đủ bạc bẽo lắm rồi!”

Lạc Tê thấy đầu mình càng lúc càng nặng trĩu, vội vã đứng lên: “Vậy con phải làm sao... Chàng đã tuyệt tình rồi. Khi đó con âm ức khó chịu, con phá phách ngang tàng, con không ngừng tìm cách đoạt lại... cũng đâu thấy chàng hồi tâm chuyển ý”.

“Hừm, khí phách lúc lâm trận của con ở Cửu Châu năm đó biến đâu cả rồi?”

“Trời, ai bảo ta sinh ra trong kiếp này, ngay cả sự can đảm cũng chùn lúc có lúc không.”

“Hừm, uống phí ta trước giờ vẫn nể sợ con.”

“Có khi con cứ giữ nguyên bộ dạng trước đây thì mọi sự đã suôn sẻ.”

“Chà chà, hai người còn tranh cãi nữa là trời sáng luôn đấy. Tang Để lại đây, chúng ta bàn chuyện đáp lễ của Tiểu Lão Cửu.”

Tang Để nghe theo, hai người bắt đầu bàn bạc suy tính.

Lạc Tê đứng đứng nhìn căn phòng ngập không khí hi sự, lòng chùng xuống não nề.

Sớm tinh mơ mừng hai tháng hai, Tang Để dựng Lạc Tê dậy, bắt đầu giục các chị em giúp nàng thay xiêm y, điểm phấn tô son. Màu đỏ vốn là màu Lạc Tê mặc đẹp nhất. Áo cưới vừa khoác lên, quả thực là điểm lệ đến say lòng. Đưa mắt nhìn sang thấy Tổ Phương phụ thân đang gục vào mẫu thân nấc lên mức nờ.

Lạc Tê thấy Tổ Phương khóc lóc thảm thiết quá, bản thân cũng có chút khó chịu trong lòng, cúi đầu bước tới bên: “Cha... học theo mẹ đi, mẹ có khóc tí nào đâu”.

“Ai bảo thế? Mẹ con chẳng qua là đang diễn để giữ thể diện thôi. Hôm qua chính bà ấy vừa mới gục vào lòng ta thổn thức suốt đêm đấy!” Tổ Phương dụi mắt đáp. Lạc Tê lúc này mới nhận ra quang mắt Tang Để vừa đỏ ửng vừa sung húp, rõ là đã thao thức suốt đêm trường.

Lạc Tê đứng bên cửa hồi lâu: Nhìn tiết trời hôm nay quả là không tốt! Mây đen tầng tầng lớp lớp che ợp đỉnh đầu như muốn ào ạt đội mưa xuống. Nàng thở dài, chỉ thấy thêm não nề, lẩm bẫm: “Hôm nay... thực sự không phải là điềm lành rồi”.

“Nói nhảm, ngày lành tháng tốt như thế, kể cả có mưa đi chăng nữa thì cũng coi như đến góp vui!” Tang Để vỗ vai Lạc Tê rồi giúp nàng chỉnh lại y phục, miệng liến thoắng: “Sau này đã trở thành nương tử của Trường Cầm rồi, phải thủy chung một lòng một dạ, chớ có tơ tưởng đến người nào khác”.

Lạc Tê nhú mày suy tư. Trong tim lửa tình vẫn còn âm ỉ không dứt, gió xuân thổi tới lại hùng hực bùng lên. Biết làm sao cho vẹn cả đôi đường. Cũng may là Trường Cầm đối với nàng luôn hết lòng nhường nhịn, chưa bao giờ chen ngang một lời, nhưng chỉ e chính sự nhẫn nhịn tốt tính đó lại dung túng cho nàng càng lưu luyến tình xưa. Thậm chí nếu mai sau Lạc Tê lại tìm gặp Trọng Uyên rồi vác cái bụng kênh càng về thì chắc hẳn Trường Cầm cũng vẫn chẳng có phản ứng gì.

Được rồi, nàng cũng chỉ là nói bừa. Nếu đã quyết định gả tới Dao Sơn thì lại càng phải có trách nhiệm với sự phụ.

Biết làm sao để đảm bảo sẽ không cấm sừng Trường Cầm đây?

Nàng khẽ xoa lồng ngực, bên trong vẫn để chiếc khăn tay tỏa hương thơm ngát của Hương Tư. Hương Tư, chúng ta cùng đi nhé.

Đột nhiên chớp rạch ngang trời, ánh sáng chói lòa khoảng không. Lạc Tê, Tang Để, Tổ Phương ngẩng đầu nhìn, hôm nay thiên khí vạn phần kỳ dị. Mây đen trên đầu đang dần tản mát, bay về hướng khác, còn ở phía Phương Hoàng sơn trang trời đang dần quang đãng.

“Con gái mau nhìn xem, quả nhiên là trời đã hửng, nói không sai hôm nay ngày lành mà.” Nghĩ ông trời hãy còn rộng rãi để cho mình một chút thể diện, Tang Để bất giác mỉm cười. Lạc Tê chỉ đáp: “Mây tan thấy trời sáng, hoa khai thấy biệt lý”.

Cả vùng sơn trang phía trước hoa phương hoàng đã nở rộ, đỏ rực yêu kiều. Màu đỏ như huyết mệnh mong trái rộng, ý chừng ly biệt, đẹp thì có đẹp, nhưng chỉ đem đến sầu thương.

Tang Để còn có điều định nói với nàng, nhưng thấy đôi mắt kia cứ đau đáu ngóng về hướng Tây Nam - nơi Bắc cực Thiên Hằng sơn, đành lặng lẽ thờ dài.

Bỗng nhiên Lạc Tê lẩm bẫm: “Không phải!”.

Tổ phương hỏi ngay: “Sao vậy?”.

Lạc Tê đưa tay chỉ ra xa, đáp: “Cha xem, tất cả mây đen đều bay về hướng Tây Nam rồi”.

Tang Đễ cười, tiếp lời: “Quả nhiên là để trừng phạt Vân Ảnh con tiện nữ đó, không cho nó ngẩng mặt lên được!”.

Lạc Tê muốn nói gì đó, ánh mắt xa xăm dõi theo những mây đen mỗi lúc một chồng chất nơi chân trời Tây Nam, tim càng trĩu nặng. Không lâu sau, xe rước dâu đã dừng trước cổng son trang đợi đưa tân nương lên đường. Dẫn đầu là lão đại của Hỏa Phụng gia hùng dũng vờn đôi cánh đỏ rực kéo xe hoa. Lân cận hôn này của Lạc Tê, cả Phụng tộc lũ lượt ủa ra xúm xít vây quanh hầu hạ, cảnh tượng thật hoành tráng náo nhiệt.

Lạc Tê được diu lên xe. Gần đến khi khởi hành, nàng lại mở khăn trùm đầu ra, một lần nữa đắm chiêu dõi theo tầng tầng mây đen đang mịt mù cuộn cuộn trời Tây Nam, ruột gan như đứt ra từng đoạn, đau đớn vật vã.

Sau tiếng Hỏa Phụng ngân dài, xe chậm chậm xuất phát, bay về Thiên giới.

Gió mát xuyên qua rèm cửa thổi vào, Lạc Tê quay lại thấy nhị ca Kiều Thương đang bay theo bên cạnh mới hơi yên lòng một chút.

Nàng hỏi: “Trời Tây Nam bên đó, giờ sao rồi?”

Kiều Thương chăm chú quan sát rồi đáp: “Hình như tất cả sấm chớp đều kéo về dồn tụ ngập trời bên ấy, kỳ quái lạ thường”.

“Đừng...” Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, Lạc Tê lại hỏi: “Ở nơi nào đang dậy sấm?”.

Kiều Thương trả lời: “Vẫn là Tây Nam đó...”.

Lạc Tê nghiêng rặng tháo tung khăn trùm đầu ra, lòng bồn chồn như lửa đốt. Xe đang tiếp tục lên đường, Hỏa Phụng lão đại dẫn đầu đoàn bỗng nhiên dừng lại, bất ngờ lâm bả: “Áy, phía nam lại mưa rồi. Hôm nay sao vậy nhỉ, thời tiết kỳ quái quá...”.

Lạc Tê ngẩng đầu lên, qua tấm rèm xe không nhìn rõ được tình hình bên đó.

Lòng nàng đau như dao cứa. Bên ta quang đẵng, bên chàng mưa rơi; bên ta yên bình, bên chàng sấm chớp. Đó là cách chàng tiễn ta về Dao Sơn ư? Hay là... một cách thô lộ nổi lòng khác của chàng?

Nàng lại hỏi lại thêm một lần: “Bên ấy sao rồi?”.

Kiều Thương vẫn ôn tồn đáp: “Mưa lớn ngập lụt, sấm rền chớp lóa, đáng sợ lắm”.

Lạc Tê cố gắng trấn tĩnh lại, nhưng thực sự không sao làm được. Nắm chặt hai bàn tay, nàng đứng bật dậy trong xe.

Xe đâu lần thứ hai dừng lại giữa đường.

Lần này không đợi Lạc Tê cất lời, Kiều Thương chủ động giải thích luôn: “Là Vân Ảnh thượng thần đang cản đường”.

Lạc Tê mạng tay dứt chiếc rèm gấm đỏ rực che cửa xe ra, mắt nàng chợt bắt gặp một dáng người khoác màu áo cưới đỏ thắm đang đứng từ xa, toàn thân ướt lướt thướt.

Nàng bay ra khỏi hàng người, lững lờ giữa không trung, trước mặt Vân Ảnh. Hai nữ nhân áo đỏ đối diện, bốn mắt nhìn nhau.

“Vân Ảnh, hôm nay là ngày đại hôn của ngươi, có sao cản đường ta?” Lạc Tê lạnh lùng hỏi.

Vân Ảnh cười nhạt, gạt nước mưa trên mặt, đáp: “Có một số kẻ vẫn còn ngu si ấu trĩ như thế này đây.”

“Ngươi nói ai hả?” Lạc Tê nhướn mày, lòng bắt đầu hơi thấy bất an, y như cảm giác khi thức dậy ban sáng.

“Ngươi à? Mãi mãi chỉ biết ích kỷ để kẻ khác gánh nợ thay mình mà không cần biết, nên ta căm ghét ngươi, trước đây đã căm ghét ngươi, đến giờ vẫn căm ghét.” Vân Ảnh cười thành tiếng lạnh băng.

Lạc Tê cắn môi, lạnh người hỏi: “Ai...?”

Nàng nhìn ra khoảng trời phía Tây Nam, chỉ thấy lòng quặn thắt, rào bước định bay về Thiên Hằng Sơn thì bị Vân Ảnh chặn đường day nghiêng: “Ngươi chưa biết nguyên cớ tại sao mà đã muốn đi rồi hả?”

“Đừng có cản ta, người đến chẳng phải vì hi vọng ta đi nhất lại cục nợ vốn thuộc về ta sao?” Đầu óc Lạc Tê hỗn loạn quay cuồng, tuy trong chuyện Trọng Uyên từ hôn còn nhiều uẩn khúc, nhưng vì sao lại liên quan đến tội nợ gì ở đây?

“Đừng... Vì ta thực lòng không hi vọng ngươi... sẽ lại làm liên lụy đến chàng.” Hàng lông mày của Vân Ảnh run lên, dường như kích động đến rơi lệ: “Ở Cửu Châu thành ngươi chém giết không ghe tay, tội ác trùng trùng, sớm đã đáng bị trừng phạt quăng vào lò lửa thiêu cháy thành tro, nếu không có Phục Nghi bao lần giúp ngươi đổi số mệnh, ngươi nghĩ ngươi sống được tới giờ sao?”

“Thế bây giờ...”

Số mệnh, không phải cứ muốn đổi là đổi được. Nàng đột nhiên nhớ lại nụ cười buồn của Trọng Uyên khi nói với mình câu đó, lòng quặn đau, lại đưa mắt trông về hướng Tây Nam, vội vã chạy thật nhanh, thực sự là dùng đến tốc lực nhanh nhất cả kiếp này, mặc kệ những lời hô hoán chửi rủa của Vân Ảnh phía sau, cứ thế xông thẳng lên Bắc Cực Thiên Hằng Sơn.

Vân Ảnh vẫn bám riết sau lưng, hình như vẫn chưa giải được nỗi hận, lại lời chuyện nhân - quả, trước - sau ra lại nhai tiếp một mạch thao thao bất tuyệt. Có lẽ người này đã ôm hận quá lâu, đến giờ này không còn nhẫn nhịn được nữa, suốt đường đi cứ lằng nhằng kể lể, cố gắng đánh thức ký ức đã say ngủ trong Lạc Tê.

Trăm năm trước, Phượng Cẩm giết chóc càng nhiều, Trọng Uyên càng âu lo. Tiếc thay, vị thần xem bát quái tài tình ấy chuyện gì cũng tính ra chính xác tuyệt đối, ngoại trừ chuyện liên quan đến chính mình.

Chàng biết chiến sự xảy ra càng nhiều là càng sai, mà càng sai là càng khó sửa. Vốn dĩ hai người đã có hôn ước, nhưng sau đó Trọng Uyên tiên liệu được chuyện đại hi sẽ biến thành tang tóc nên chàng đã kiên gan làm cái việc tày trời là cải mệnh số: từ hôn, tri hoãn, đến ngũ để phân tranh tất cả đều liên lụy đến chàng; rồi lại vì chính cái tội dám trái mệnh trời ấy gánh thay nghiệp chướng cho Phượng Cẩm, nhưng nào ngờ, cuối cùng lại được chính Phượng Cẩm cứu sống, chuyển kiếp tái sinh.

Nghiệp chướng còn chưa qua, kiếp sau đã tái diễn. Trọng Uyên kiếp trước đi sai một bước, kiếp này buộc phải tự hóa giải.

Chuyện đại hi biến thành tang tóc này nhất định phải có hai người cùng gánh mới trọn, Trọng Uyên dĩ nhiên không đòi nào để Lạc Tê chịu trận, nên đã mặc cho Vân Ảnh tự rước nợ vào thân. Cuộc hôn nhân này tính ra để làm tròn giấc mộng kiếp trước của Vân Ảnh, đồng thời cũng là bạch hi tiền Trọng Uyên ra đi.

Vạn sự đã trừ bị sẵn sàng, chỉ còn tội nợ với Thiên giới chưa trả hết.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuynh Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Ai Vì Ta, Phụ Cả Chúng Sinh (2)

TYPE: CHUOT TERY

Thì ra bên bờ biển nơi Bắc Cực Thiên Hằng Sơn, chàng đã bố trí di thiên pháp trận, để dẫn lối tất cả sấm sét thiên hạ ập vào, tự mình chịu hết.

Khi Lạc Tê đặt chân tới Thiên Hằng Sơn, cũng là lúc chàng đã hóa giải hết nợ nần trong tiền kiếp. Toàn thân nàng lúc này không kim được cứ run lên bần bật. Trước mắt từng đám lửa lập lòe nhảy nhót, đó chính là ranh giới của pháp trận.

Mấy lượt nàng nhất quyết xông ra đều bị Tổ Tiết và Cương Lương cản lại.

Tính ngoan cố bướng bỉnh bất chấp mọi sự lại nổi dậy trong Lạc Tê, đó là bản lĩnh ngang tàng của Phượng Cẩm được tôi luyện từ kiếp trước: “Tổ Tiết, Cương Lương, hai người lấy cớ gì mà ngăn ta?”

“Thanh đế đợi chờ lâu như vậy, cũng đã canh gác pháp trận đó lâu lắm rồi, chúng ta là thuộc hạ, nhất định phải thay người ta ngăn con lại lần này.” Tổ Tiết bình thản đáp.

“Vậy các người muốn chàng chết hay sao?” Lạc Tê rít lên.

Cương Lương hiềm khi tỏ ra sắt đá đến vậy, ông cương quyết: “Người ta là Thanh đế ở trên hai chúng ta, lời đã nói chung ta dĩ nhiên buộc phải làm theo”.

“Đừng đi nữa, nếu con đi, thiên hạ sẽ giáng xuống đầu con, tất cả những gì Trọng Uyên đã làm sẽ đổ xuống sông xuống biển hết.” Tổ Tiết nhào người ra cản bước nàng khi đó đang gắng sức lao về phía trước.

Nhìn bóng áo đỏ phía xa, đứng là Vân Ảnh, ánh mắt nàng ta lạnh lùng thờ ơ. Tổ Tiết giải thích: “Ngàn năm trước con đã nợ quá nhiều người mạng sống của họ rồi, bao gồm cả Vân Ảnh, hôm nay hãy để Thanh đế trả hết nợ thay con”.

Vân Ảnh? Nàng làm sao có thể nợ cô ta chứ?

“Được rồi! Ta nợ thì ta tự trả, các người tránh ra dẹp đường, đừng để ta phải động thủ.” Lạc Tê đánh thép ra lệnh. Lúc này cả mặt đất bỗng rung chuyển, một tia chớp sáng rực lóe lên rất rõ. E rằng lát nữa trời sẽ lại dội xuống một trận thiên lôi vạn trượng không thương tiếc.

Thời gian không còn là bao, nếu dựa vào quyền pháp thì không biết bao giờ mới phá xong pháp trận. Nàng nghiêng răng lại, lấy Chiêu Thiên Giám ra, niệm lăm lăm: “Nghe lệnh ta cản Tổ Tiết, Cương Lương lại, không được cho họ bước tới”.

Một luồng sáng đỏ chói vụt xuất hiện, trong phút chốc đã trói gọn lấy Tổ Tiết và Cuồng Lương.

“Tự ta sẽ trả món nợ này... Không cần các người can ngăn, càng không cần chàng trả thay ta.”

Lạc Tê dứt khoát xông ra bờ biển, bỗng thấy một pháp trận đồ sộ treo trước mặt. Người đang đứng trong đó chính là nam nhân nàng vẫn tha thiết yêu thương.

“Trọng Uyên!” Nàng bước tới gần, thấy chàng đang chau mày, một tay vờ bùa chú, phủ phàng đẩy nàng ra khỏi pháp trận. Nhưng tiếc rằng những lá bùa của chàng lần này đã không nghe lời. Khi chính chủ Lạc Tê đến rồi, thiên lôi họa vân cứ thế dồn dập đổ xuống đầu nàng.

Nữ tử áo đỏ, nam tử áo xanh, vẫn như kiếp trước.

Trọng Uyên đau khổ than vãn: “Rốt cuộc là vẫn tính sai một nước”.

Lạc Tê ngẩng mặt nhìn trời hét lên: “Ông trời ơi, ta đến đây”.

Lôi vũ ầm ầm cuộn cuộn, hình như đang đáp lại lời nói vừa rồi của nàng. Một sức mạnh vĩ đại sôi sục lập tức kéo nàng vào giữa pháp trận. Trọng Uyên đưa tay ra đỡ, nàng ngã nhào vào lòng chàng, thờ gấp gáp thốt lên: “Thì ra là ra sai rồi, từ đầu đến giờ vẫn là ta nợ chàng”.

Nàng tàn nhẫn cắn vào tay Trọng Uyên: “Nhưng ta thà cùng chàng đồng tử đồng sinh, chứ nhất quyết không chịu để chàng phải trả giá như vậy. Chàng đi rồi, để lại mình ta cô quạnh nơi thế gian này thử hỏi có ích gì?”.

Trọng Uyên ngẩng đầu nhìn trời, dường như thiên nhãn vàng chói đang mở ra. Bên trong đó là ba ngàn nỗi oán hận, ba ngàn oan linh; đó là nghiệp chướng, là quả báo tích tụ bởi trùng trùng biển máu do chính tay Phượng Cẩm gây nên từ những sát phạt binh đao kiếp trước.

Chàng cười đau đớn, nếu được đồng sinh cộng tử thì đã là kết cục đẹp. Chỉ có điều lúc này... Chàng giậm mạnh chân, phủ phàng đẩy Lạc Tê rơi xuống biển lớn trước mặt. Rồi chỉ trong chớp lát, pháp lực thông thiên triệt địa vĩ đại từ thượng cổ của Thanh đế cứ thế vuron đến thiên nhãn, mở đường cho sấm sét giáng xuống đầu mình.

Lạc Tê đưa tay rút Chiêu Thiên Giám ra, sức nhớ mình đã dùng để trói chặt Tổ Tiết, Cuồng Lương từ lúc nào. Nàng phát tung tay áo, vận hết công lực kháng lại pháp lực thông thiên kia, chỉ mong có thể dẫn lối cho thiên lôi họa vân dời sang phía mình.

Bên tai nghe một tiếng “rầm...”, tim nàng bỗng rụng rời, rồi oằn mình vật lộn nổi lên mặt biển.

Thiên nhãn đại khai, kim mang đột hiển, mắt nàng mở trừng trừng nhìn Trọng Uyên đang lấy hết sức lực chống đỡ độn trời. Nàng lao tới quỳ bên ngoài pháp trận: “Ta hận chàng! Ta hận chàng!”.

Nếu đã không dễ gì để đến được với nhau, thì muốn quên nhau lại càng khó. Nếu đã không dễ gì để đến được với nhau thì sao đành lòng buông tay.

Thiên họa báo ứng này, nàng là kẻ đứng ngoài mà tại sao tim vẫn bị bóp nghẹt một cách khó tả.

Tai nàng ù đi, mặt mày choáng váng, hình ảnh Trọng Uyên trong mắt nàng cứ mờ lung xa mờ dần, tiếng nói ấy lại vang lên thật gần bên tai: “Người ta muốn duy nhất, rốt cuộc chỉ có mình nàng”.

Trong thiên nhãn, oan khí càng nặng.

Lôi hình liên miên không dứt.

... Tỉnh lại từ cơn mê nàng thấy pháp trận đã tiêu tan, trên bãi cát trắng mênh mông có một người đang nằm, chính là Trọng Uyên. Chàng đã gồng hết sức mình chịu đựng, bây giờ toàn thân đầm máu, so với lúc chịu ba trăm lôi hình năm xưa còn thảm thương hơn nhiều.

Nàng run rẩy bước tới giữa vùng cát trắng, quỳ xuống trước mặt chàng khóc nghẹn ngào, huyết lệ lẫn dài: “Chàng cho là làm vậy thì ta sẽ biết ơn chàng sao? Chàng cho là như vậy thì có thể rời bỏ ta được sao?”.

Lạc Tê vội vàng chộp lấy bàn tay chàng, lạnh ngắt rồi.

Ta lẽ nào đáng để chàng phải hi sinh nhiều thế sao. Lệ nhòa đôi mắt, Lạc Tê ôm Trọng Uyên vào lòng: “Minh Lăng mẫu thân đi rồi, Huyền Tô đi rồi, Tàn Thương đi rồi, Hương Tư đi rồi, đến ngay cả chàng giờ cũng phải đi sao...”.

Lại còn muốn ra đi không ngoảnh đầu lưu luyến, phủ phàng dứt áo rời xa, để ta lại một mình giữa chốn đây. Ta nhất quyết không cho phép.

Chàng run run, quay lại nhìn nàng, toàn thân cứng đờ chẳng nhúc nhích nổi nữa, gượng thốt lên đứt quãng từng tiếng một: “Kiếp này vì một người duy nhất mà ta đã dám thay đổi mệnh số, làm trái thiên đạo. Ta cũng không hối hận đâu”.

Lạc Tê hiểu, “người duy nhất” ấy chính là nàng. Thế nhưng, tiếc thay Trọng Uyên đã tính sai một bước. Lạc Tê vẫn yêu chàng tha thiết mãnh liệt như kiếp trước, đến mức nếu chàng chẳng may vĩnh viễn xa lìa dương gian thì không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định nàng sẽ tự động theo sau xuống suối vàng.

Y như kiếp trước đó, nàng cười rất thanh thản.

Nếu chàng đã không ngại chuyện tiền kiếp tái diễn thì ta cũng chẳng màng.

“Chàng ngốc lắm...” Nàng nhả huyền điều nội đan trong người ra, lúc này Trọng Uyên hãy còn sót lại chút hơi thở yếu ớt. Nàng cố sức ấn viên thuốc linh đan vào miệng người ấy, rồi rầu rĩ ngồi xuống tựa vào chàng.

Huyền điều nội đan, kiếp này chỉ dành cho một người duy nhất.

Lạc Tê đưa mắt nhìn chàng đầy ngoan cường, còn Trọng Uyên hình như đang khẽ gọi gì đó bên tai.

Sinh sinh từ từ chẳng qua chỉ là phù vân, kiếp trước kiếp sau chẳng qua chỉ là một sự tính toán. Đi tới hồi kết lẹ nàng đã cạn khô.

Chỉ cần người chàng thực sự yêu thương là nàng thì lòng này đã mãn nguyện lắm rồi.

“Kiếp này cuối cùng cũng vẫn phải để nàng nợ ta. Nhưng không cần trả đâu.”

Kiếp này, từng yêu, từng hận, từng có nhau, đã đủ rồi.

Giống y như chuyện của Phượng Cẩm kiếp trước, Trọng Uyên giờ lực bất tòng tâm, chỉ biết mở mắt nhìn nàng kiệt sức ngã gục xuống bên cạnh, nở một nụ cười tuyệt thế, nhưng cũng là tuyệt tình.

“Ta không cần biết chàng có phải là thần xem bát quái gì không, nếu còn có kiếp sau, đừng tìm ta nữa.”

Ở đoạn kết của nỗi oan nghiệt truyền kiếp này, hình như mọi thứ đều tan thành mây khói. Nàng nắm chặt bàn tay chàng, tâm thức đã bắt đầu mông lung.

Một bóng áo tím chậm chậm bước tới trước mặt hai người. Lạc Tê chỉ còn chút sức tàn, vẫn gắng mở to mắt ra nhìn thấy cây ngũ thập huyền cầm, những dây đàn khẽ rung động.

Sư phụ...

Là lời cuối cùng nàng thốt lên.

Cỏ dưới chân núi Vương Mẫu vẫn vươn lên mướt xanh, đâu đó có tiếng gọi âu yếm “nhà đầu gối” như gió thoảng mưa bay khẽ lao xao lối nhỏ.

Từ Phượng Hoàng sơn trang đến Dao Sơn, khoảng cách không gần cũng chẳng xa, nhưng với sức khỏe của Trọng Uyên bây giờ chưa biết được khi nào mới tới nơi. Lạc Tê vẫn như ngày xưa ôm cây đàn của Trường Cẩm thái tử nhất nhất không chịu buông.

Tịch diệt chi cầm, gây xuôi là tịch diệt, gây ngược là tái sinh.

Thái tử Trường Cẩm đến phút chót vẫn phải hi sinh bản thân. Vì giúp đỡ nhi Lạc Tê lấy lại sinh mệnh, chàng đã chấp nhận để linh hồn mình bị giam giữ trong trường cầm, âm thầm chờ đợi đến một ngày nếu có cơ duyên sẽ trùng sinh quay về.

Sinh sinh từ từ lưỡng nan gian. Ba người này đã dùng cách của riêng mình để hóa giải tội nợ triu nặng trên vai Phượng Cẩm.

Có điều khổ cho Trường Cẩm quá, phải giam cầm mình trong cây đàn.

Trọng Uyên từ lúc hao công tổn khí để tạo ra pháp lực thông thiên triệt địa, sức lực đã hao mòn, chốc chốc lại ôm ngực ho. Lạc Tê luôn ở cạnh bên, nắm chặt tay chàng dạo bước bên bờ Xích Thủy, vừa đi vừa ôn lại chuyện cũ. Nàng sợ rằng với trí nhớ tệ hại này, biết đâu có ngày sẽ quên luôn cả sư phụ.

Đúng là bạc bẽo quá!

Thêm một điều nữa, Lạc Tê vẫn chưa lý giải nổi việc Trường Cẩm làm là bản thân chàng tự nguyện, hay là do Trọng Uyên sắp đặt trước. Nàng không dám hỏi.

Nàng và Trọng Uyên, một người đã dốc cạn pháp lực, một người từ bỏ nội đan biến thành người phạm, đứng từ ngoài nhìn vào thấy kết cục có phần lạc lõng. Mỗi khi Lạc Tê ngẩng lên nhìn Trọng Uyên, hai bàn tay lại càng siết chặt vào nhau.

Kề vai chung lối được bao lâu thì gắn bó với nhau được bấy lâu, cuối cùng nàng cũng có thể ở bên chàng đến thiên trường địa cửu.

Đúng lúc đang trên đường tới Dao Sơn, nàng bỗng bắt gặp màu áo lam của Vân Ảnh. Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng ta không mặc màu đỏ.

Lạc Tê nghĩ nàng ta lại định tìm đến gây phiền phức, Trọng Uyên thì hiểu rõ Vân Ảnh đến chỉ cốt để gỡ mối tơ vò trong lòng.

“Khi ở dưới chân Thiên Hằng Sơn, ta vốn đã muốn xử lý ngươi rồi, nhưng lúc đó không hiểu sao ta bỗng có cảm giác như gặp lại ca ca của ta.” Vân Ảnh cứ đều đều kể, tuy chỉ là một hình bóng mờ nhạt, nhưng nàng ta có linh cảm chắc chắn đã nhìn thấy linh hồn ca ca mình.

“Ca ca của cô?”

“Đúng, là Quỳ Long Tàn Thương. Huynh ấy đã vì người mà bị đánh cho thịt nát xương tan thân thể bị đem làm thành tám mươi mặt trống đó, nếu không phải vì vậy thì ta và Ứng Long Cơ Thương đâu cần căm hận người đến thế. Cơ Thương là Tàn Thương ca ca là huynh đệ cùng vào sinh ra tử, còn ta thì vốn được đưa về Tiên Đô cung nuôi dưỡng lớn lên cùng Tàn Thương.”

Ảnh mắt Vân Ảnh có chút giận dữ: “Ca ca kể với ta trước lúc nhắm mắt có nói với người là huynh ấy cam tâm hi sinh”.

Nói xong nàng ta gục đầu xuống cười cay đắng: “Phí công ta vì chuyện này mà hận người suốt ngàn năm, mãi về sau mới nhìn ra”.

“Trọng Uyên và người vậy giờ đã là phế nhân, người cũng phải chuẩn bị tinh thần dần đi, vì ta sẽ còn tính kế phá người tiếp lần thứ ba.”

Vân Ảnh để lại lời nhắn đó trước khi xoay gót bỏ đi, Lạc Tê ở lại đắm ngực giận dữ, suýt nữa thổ huyết.

Trước cổng Phụng Hoàng sơn trang một mỹ nam thanh cao lạnh lùng tuyệt thế đang đứng trầm ngâm. Chàng ngược nhìn bầu trời xanh biếc cuộn cuộn những khối mây, nhớ đến những lời Trọng Uyên từng nói với mình, hình như đã bắt đầu ngộ ra:

“Thuở hỗn mang sơ khai, Thiên đế Hiên Viên có công lao lớn nhất là tách biệt ranh giới giữa thiên giới và trần gian, nhưng cái được này phải đánh đổi bằng chuyện sát phạt bình đao tràn lan. Trong đó ta cũng có phần trong việc bài binh bố trận. Chỉ có điều ta đã cố ý quy hàng để bớt đi một lần hiến tế máu chảy thành sông.”

Đó chính là hai đời hai kiếp của Thanh đế Phục Nghi và Huyền diệu Phụng Cẩm.

Lúc đó bỗng có mấy người đi tới bên biển hoa phượng hoàng bát ngát. Một nam tử áo trắng đẹp đẽ dị thường chỉ tay vào hoa mà nói: “Cửu sư thúc của ta yêu nhất loài hoa này”.

“Thế Phụng Hề, cửu sư thúc của người giờ ra sao?”

“Hả? Cửu sư thúc cùng phụ quân đã... cao chạy xa bay rồi.”

Trên đỉnh Dao Sơn, hình như có tiếng đàn du dương lướt qua, bách điều quần tụ, trời đất mệnh mang.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Ngoại Truyện 1. Lâm Yên

Type: lemtphan

1. Lâm Yên

Lâm Yên chỉ là một tiểu cô nương chưa đầy ba tuổi nhưng thiên bẩm thông minh đỉnh ngộ, là tiểu thần tiên được chú ý nhiều nhất từ trước đến nay. Thế nên từ nhỏ cô bé đã có khí chất nổi trội hơn hẳn những bạn bè cùng trang lứa.

Cô thích nhất là được khai đàn thuyết pháp bên bờ suối Dao Sơn. Giữa đám đông tiểu bằng hữu đồng lứa xúm xít vây quanh, Lâm Yên tỏ vẻ uyên thâm lắm, bắt đầu kể chuyện bằng một câu thế này: Cha nói rằng...

Dân chúng bốn bề Dao Sơn đều biết cha Lâm Yên là ai, cho nên chỉ cần nghe những lời ấy là đã đủ tò mò háo hức lắm rồi. Lâm Yên càng được dịp thể hiện, khua khoáng tay chân, chỉ trỏ đông tây, nói chưa tròn chữ nhưng vẫn liên thiên như đúng rồi, chốc chốc còn dụ thêm được vài linh thú chưa được khai sáng tìm đến lắng nghe.

Một ngày nọ, Lâm Yên vừa kể hết đoạn “Âm phù kinh” cha giảng cho bèn đưa mắt trông về phía xa, thấy con đại dã thú vẫn ngồi yên vị ở chỗ cũ, đôi mắt sáng quắc không thôi liếc nhìn mình. Cô bé cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, nghiêng đầu sẫm soi mấy lần, nói với đám bạn vài câu gì đó, rồi nhanh chân chạy như bay về phía đại dã thú.

Nếu là một đứa trẻ bình thường, nhất định đã phải sợ hãi lắm, hoặc ít ra cũng không tự dấn thân vào chốn nguy hiểm như thế.

Nhưng Lâm Yên thì khác hẳn. Thân thể khỏe khoắn, hơn nữa sau lưng lại có một cao nhân đắc đạo phi phàm. Tuy tiểu cô nương hãy còn thấp bé, nhưng số pháp bảo cất trong thắt lưng không ít hơn chục loại. Chẳng trách từ trước tới giờ Lâm Yên luôn hành xử vừa quyết đoán vừa cẩn trọng, không e sợ điều gì.

Đại dã thú thấy Lâm Yên đuổi theo bèn quay người chạy về phía rừng sâu.

Lâm Yên cho là nó sợ mình, nên càng bám sát, miệng la lớn: “Nè, người chó có chạy...”.

Đại dã thú quay đầu ngoác cô bé, chạy chậm lại mấy bước, hình như có ý đợi. Bấy giờ Lâm Yên mới yên tâm, chỉ có điều đôi chân còn ngán ngán nên mới đi một đoạn đã mệt lử, bám vào một gốc cây lớn thở hổn hển. Đến khi thấy một bóng đen khổng lồ che khuất đỉnh đầu, mới biết đại dã thú đang đứng sừng sững trước mặt.

Lâm Yên hỏi: “Người muốn nói gì với ta?”.

Cô bé là đứa trẻ vô cùng thông minh, ít nhất cũng vượt qua mẹ mình vài phần, cho nên vừa ngoảnh mặt nhìn đã linh cảm được đại dã thú có ý muốn cầu viện.

Nó mở miệng nói bằng tiếng người y như một nam nhân bình thường: “Đứng, người leo lên lưng ta đi”.

Lâm Yên thấy dã thú khom lưng, liền không khách khí gì leo lên ngay. Nhưng rồi bần khoản nín lấy lớp lông mềm mại, cô bé nhìn nó lo âu, giọng điệu chừng chặc như một chủ nhân thực thụ: “Ta sợ sẽ ngã mất”.

Lúc này đại dã thú bắt đầu co chân chạy về phía rừng rậm, càng chạy càng xa dần khỏi Dao Sơn.

Lâm Yên không sợ, cha mình lợi hại nhất mà, cái gì cũng tính ra được, cho nên cô bé cứ vô tư nằm trên lưng dã thú thiếp đi.

Khi cô bé tỉnh dậy không biết đã đi bao lâu rồi, dã thú dừng chân nhắc: “Đến rồi”.

Lâm Yên đưa mắt nhìn quanh thấy họ đang ở một nơi xa lạ, trước mắt là một sơn động tối đen âm u, sâu không thấy đáy: “Có cái gì ở đây vậy?”.

“Vào rồi sẽ biết.”

Nghe dã thú nói thế, Lâm Yên lấy hết can đảm lúc thường vốn đã hơn người của mình xông thẳng vào sơn động, rồi bất ngờ bị một cảnh tượng đáng sợ làm cho kinh hãi.

Trong động là một nam nhân nhìn không rõ diện mạo, mặt mũi lấm lem, tóc tai rối bời, người ngòm khô khốc như đã chạm cảnh giới cõi tử. Lâm Yên đưa tay lần mò thắt lưng hồi lâu, không lấy ra được thứ gì, thất vọng thờ dãi quay lại nói với dã thú: “Người cống ta đến đây nhưng chẳng nói trước là cần cứu người, không thì ta đã đánh cắp linh nhân đan của cha ta mạng tới rồi”.

Đại dã thú khẽ lắc đầu.

Người đó nghe tiếng cô bé cuối cũng cũng động dậy.

Trông thấy Lâm Yên ánh mắt ông ta bỗng thấp thoáng nụ cười, vui mừng như được hội ngộ sau bao năm đợi chờ, lúc sau mới lên tiếng: “Người, người đến rồi...”.

“Ta? Ta biết ông ư?” Lâm Yên không chút sợ sệt, giương đôi mắt to tròn tò mò hỏi.

“Người không biết ta, có điều ta lại biết một chút về người.”

“Vậy...có phải ông ốm sắp chết rồi, muốn nhờ ta cứu giúp, đúng không?”

Nam nhân gạt đầu, đưa tay ra: “Lại đây, nắm lấy tay ta”.

Lâm Yên nhìn bàn tay lem luốc, miệng lẩm bẫm: “Không sợ đâu mà, ông ta không hại ta đâu”.

Tay người đó khẽ run lên, chợt cô bé thấy một luồng khí ấm áp tràn tới đan điền, cả chiến ý lẫn pháp lực mạnh mẽ hùng hậu truyền từ cơ thể nam nhân sang người Lâm Yên. Cô bé kinh ngạc tròn mắt nhìn, vì sao...vì sao người này lúc lâm chung lại muốn truyền công lực cho ta.

Làn khói cuối cùng rồi cũng tiêu tan nơi đan điền, nam nhân càng lúc càng yếu ớt, nhưng vẫn nở nụ cười mãn nguyện: “Rốt cuộc...đợi được...người rồi”.

“Đợi đã, ông là ai? Còn ta là ai?” Lâm Yên hấp tấp cuống quýt nắm tay ông ta. Cô bé chẳng vui chút nào. Vì sao người này vô duyên vô cớ lại truyền cho mình nhiều pháp lực đến thế, còn nói ra những lời kỳ quái khó hiểu.

“Cái này mang đưa cho cha mẹ người.” Ông ta rút trong người ra một vật cứng góc cạnh, nhẵn bóng như ngọc đang tỏa ra thứ ánh sáng êm dịu, đặt vào tay Lâm Yên.

“Ông, ông biết cha mẹ ta?!”

Người đó không thèm để ý đến cô bé, dường như đã quá kiệt quệ nên lịm đi, bàn tay đang nắm cũng dần dần tuột ra. Cả sơn động chìm trong tĩnh lặng như tờ, không ai nói gì nữa. Lâm Yên bất giác cảm thấy đau nhói lòng, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ có cảm giác này. Cũng không hiểu vì sao nam nhân lạ mặt ấy đột ngột lia dòi lại làm cô bé có chút buồn rầu, nấc khan lên mấy tiếng, mắt cuối cùng cũng ứa ra vài giọt lệ.

Chỉ có điều Lâm Yên còn quá nhỏ nên khóc được chút ít ngừng ngoảnh đầu nhìn đại dã thú ngồi lặng im bên cạnh, hỏi khẽ: “Ngươi biết... ông ấy là ai không?”. Đại dã thú lắc đầu: “Ta chỉ là kẻ qua đường may mắn được người này cứu mạng một phen, còn truyền tiên lực cho ta, dạy ta hiểu tiếng người để biết lời tu tập, nhưng thực sự ta cũng không biết ông là ai”.

“Tại sao lại phải tìm ta?”

Đại dã thú gật gù: “Có lẽ là tiền kiếp hữu duyên”.

Lâm Yên không hiểu, dù rằng rất thông minh nhưng cũng chưa từng trải mấy, làm sao có thể tự giải thích đầu đuôi chuyện này. “Ngươi đưa ta về được chứ?” - Lâm Yên khẽ hỏi.

Đại dã thú ngoan ngoãn phủ phục xuống đất để cô bé leo lên lưng, khua khoáng đuôi, rồi biến mất giữa sơn động sau một làn khói mỏng.

Người còn lại là thân xác đã quá cố, trong trần thế khỏi mây huyền ảo, trong dĩ vãng tiền kiếp ân hận khổ đau.

Lâm Yên về đến Dao Sơn, chạy ào qua rừng núi trước mặt gọi vang: “Cha mẹ! Con đã về rồi!”

Một thiếu phụ xiêm y đỏ rực điểm lệ vô song cúi xuống đón lấy tấm thân bé bỏng đang sà tới, bỗng nhiên nàng choáng váng kinh động khi nhìn thấy vật nhỏ trong tay cô bé.

“Con đi đâu vậy?”

“Mẹ à... vừa rồi có một con đại dã thú đưa con tới một sơn động, sau đó có một người đưa vật này cho con, nhấn con đưa cho cha mẹ.”

Ánh mắt nữ nhân chứa chan xúc động, nàng quay lại gọi to: “Trọng Uyên chàng ra đây đi”.

Không sai chút nào, hai người đang ẩn cư ở Dao Sơn này chính là Lạc Tê tức Cửu Thiên Huyền Nữ Phụng Cầm chuyển kiếp và Thanh đế Trọng Uyên. Lạc Tê ngoảnh lại, tay cầm vật lạ vừa góc cạnh vừa nặng trĩu đưa cho Trọng Uyên: “Chàng biết... đây là gì không?”.

Trọng Uyên cuối đầu nhìn Lâm Yên đáng yêu đang tinh nghịch giậm chân, quay sang gật đầu với Lạc Tê: “Báu vật quý nhất trên thân rồng là vảy thiêng”.

Lạc Tê thờ dãi: “Chàng cuối cùng đã hiểu rồi chứ?”.

“Mảnh vảy này hãy để ta chọn ngày làm phép luyện lại rồi dùng nó làm pháp bảo bản mệnh cho Lâm Yên, cũng coi như hoàn thành được tâm nguyện của người ta.”

Lạc Tê cuối xuống ôm Lâm Yên vào lòng: “Có điều chẳng biết sang kiếp này chuyện của họ có còn rồi như tơ vò không?”.

Trọng Uyên cất miếng vảy đi, liếc nhìn nàng: “Nàng tuyệt đối không được bắt ta bói tính, chuyện này để họ tự giải quyết thì tốt hơn”.

Vừa nói chàng vừa bình thân đưa mắt về phía đại dã thú đang đứng đằng xa. Hai tay áo chàng phất lên, đột nhiên một trận gió nhẹ thổi tới, đại dã thú đó dường như được đã thông khai sáng, cảm thấy thời cơ hóa thành người đã đến gần hơn một chút.

Nó bất giác quỳ mọp xuống như người ta đang bái vọng từ xa, khấu đầu trước Thanh đế rồi mới quay lưng lẩn vào rừng sâu.

Sau này, Lâm Yên và đại dã thú ngày càng gắn bó khăng khít. Mỗi khi Lâm Yên xuất hiện bên dòng suối Dao Sơn là dã thú lại tới ngồi cạnh, vừa nghe tiểu cô nương kể chuyện, vừa giúp cô bé xua đi đám côn trùng vo ve xung quanh.

Xong xuôi nó lại đưa Lâm Yên trở về. Thân quen nhau rồi, Lâm Yên ngày càng cảm thấy thích thú khi chơi đùa cùng đại dã thú.

Một hôm đang ngồi giữa rừng, suối chảy róc rách, lá cây xào xạc, đại dã thú chợt hỏi: “Lâm Yên, cha của ngươi có về rất lợi hại”.

Lâm Yên tự hào trả lời: “Dĩ nhiên rồi, cha ta lợi hại nhất trần đời đó!”.

“Ta nghe nói, thần thượng cổ đều là do loài vật hóa thành hình người. Nếu cha mẹ ngươi là thần thượng cổ, vậy ngươi có thể biến hóa về nguyên hình được không?”

Lâm Yên cảm thấy câu hỏi này thật bí hiểm học búa, chông chênh nghĩ ngợi hồi lâu: “Mẹ ta là huyền diệu... Cha ta là một con rồng lớn... Chẳng có lẽ ta là đầu chim mình rồng...?”.

Trong mắt đại dã thú như có nụ cười lấp lánh, Lâm Yên có vẻ không vui, hăng giọng hỏi lại: “Vậy ngươi còn cần bao lâu nữa mới hóa thành hình người được?”.

Dã thú lắc đầu. Cái này có lẽ cần một cơ duyên, bắt nó trả lời nó cũng chịu thôi.

Lâm Yên cười: “Nếu thành người, thì ắt phải có một cái tên”.

Dã thú hỏi: “Theo người thì tên gì nghe hay?”.

Lâm Yên vỗ đầu bứt tai hồi lâu, chuyện này thực sự hơi khó nhằn. Bất chợt cô bé vung vẩy tay nói: “Cha bảo không bon chen tranh giành với thế gian là phúc rồi, vậy thì gọi là Vô Tranh đi”.

Dã thú cũng thấy rất hay, từ đó trở đi nó được Lâm Yên gọi là Vô Tranh.

Lạc Tề đứng giữa cánh rừng trông xuống chân núi phía xa, trong lòng chợt nhớ đến cố nhân, bất giác thờ dài.

Bỗng có người đi đến sau lưng, vòng tay ôm lấy nàng, nàng khe khẽ dựa vai, hỏi: “Chuyện này... kết thúc như vậy sao? Sau này tất cả sẽ là thế gian của họ?”.

Trọng Uyên thoáng cười: “Sao cơ? Không chịu được cảnh tỉnh mệnh quạnh hiu rồi hả?”.

“Sao có thể?”

“Yên tâm!” Trọng Uyên dang tay, lòng bàn tay đầy những đường chỉ loằng ngoằng: “Nếu chúng ta chưa muốn chết sớm, thì vẫn còn đường phải đi. Đường đi còn quanh co gấp ghe, phu quân của nàng bây giờ không muốn bàn thêm, đi tới đâu hay tới đó vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ngoại Truyện 2. Đường Phía Trước

Trong một góc không lấy gì làm bắt mắt của Lôi Trạch, một nam nhân tóc rù ngang lưng đang đứng, thần sắc có vẻ không ổn lắm. Chàng ngẩng đầu nhìn động phủ trước mặt, trên đề: “Lôi Thần Động”. Vừa nhớ đến ánh mắt lóe lên về hung tàn của kẻ vẫn khinh thường nhân gian ấy, tim chàng đã run bắn lên. Nhưng còn cách nào khác đâu? Ai bảo ta liều mình giúp Tiểu Lão Cửu?

Kiều Thương cắn chặt răng, lăm bắm trong miệng: “oan nghiệt, oan nghiệt!”, rồi xông vào động. Ở chàng toát ra một phong thái lạnh lùng hiên ngang mà cũng đầy bi tráng như là một đi không trở về. Thêm mấy chiếc lá rụng xuống càng khiến cảnh càng dằng dặc.

Ngọn nguồn mối quan hệ giữa hai người Kiều Thương và Lôi Thần Thiên Lam nói ra dài dòng lắm.

Thanh Loan trong ký ức Lạc Tề lúc nhỏ là một đứa trẻ ngộ nghịch.

Sở dĩ gọi là tiểu tử thối là bởi câu chuyện nổi tiếng sau: Khi tóc hấy còn để chỏm Kiều Thương chưa học được phép hóa thành người nên đi đâu cũng thò chiếc đuôi xanh biết mực óng ra khỏi y phục. Đi qua sơn trang thường quét đất loẹt quẹt thì không nói làm gì, nhưng lại còn hay tính nghịch dùng đuôi quạt vào người các đại thúc đứng dưới bóng cây hóng mát rồi một lúc sau len lén quay đầu lại nói với Lạc Tề: “Muội muội, muội xem nếu bây giờ ta thừa cơ ‘xi hơi’ một phát thì có phải là ‘gió thơm’ ta quạt sẽ bay xa ngàn dặm không?”.

Cô bé Lạc Tề năm ấy tròn trịa nhưng thấp bé lùn cùn, vóc người nhỏ hơn hẳn nhị ca chỉ biết gật đầu rất nghiêm túc.

Tiểu Thanh Loan càng kiêu hãnh, lắc lắc chiếc đuôi bước đi.

Tiểu Lạc Tề đứng trơ trọi, tự tử cho thân phận mình không thể đường hoàng xuất hiện trong bộ lông vũ trắng, bắt chước nhị ca quạt cho hương bay xa ngàn dặm. Bởi vậy mà Lạc Tề tuy còn ít tuổi nhưng đã sớm ôm nỗi ưu tư của một thiếu nữ - phần vì chuyện này phần vì sự mơ mộng được tung cánh trên khoảng trời bao la. Người có khi lơ chân, ngựa có khi sẩy vó, chim có kỳ rụng lông.

Tiểu Thanh Loan dần lớn lên, tính nết có phần thay đổi. Tiểu tử ngộ ngược ngày càng khôi ngô, hầu như mọi cô nương trong Phượng tộc lần đầu gặp Kiều Thương đều phải đỏ mặt.

Đỏ mặt có hai cách hiểu: Một là trông thấy mỹ nam lòng bỗng thấy vui, hai là tự thấy hổ thẹn vì mình không bằng được người ta.

Lạc Tề chẳng hiểu nổi nhị ca của mình vì duyên cớ gì mà càng ngày càng lạnh lùng, làm cho nàng thêm tự ti tội phận nhiều hơn. Nói cách khác là tính tình nhị ca hơi bất bình thường, trái ngược một trời một vực nếu đem so sánh với khuôn mặt đẹp tựa như tranh vẽ kia. Thời gian lâu dần, để mặt lạnh mãi thành quen, rốt cuộc chàng đã trút bỏ hoàn toàn vẻ tính nghịch hiếu động ngày nhỏ trở thành một mỹ nam lạnh lùng.

Kiều Thương mỗi khi nghe Lạc Tề than thở về mình như thế đều khẽ mắng: “Nói linh tinh”.

Chàng chau mày nghĩ ngợi, vẻ như rất nghiêm túc tự hỏi: “Lúc nhỏ ta thực sự nghịch ngợm ngang bướng như thế ư?”.

Thấy đám người xung quanh đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt tò mò kinh ngạc, chàng mới ý thức được trước kia đã từng làm những việc hỗn xược. Chắc là sự lột xác chóng mặt của mình đã làm người ta ngỡ ngàng ghê lắm. Chàng háng giọng một tiếng rồi vội vàng tách ra khỏi đám đông lần ra ngoài.

Đi qua biển hoa phượng hoàng của son trang — loài hoa nữ nhân yêu nhất là tới một dòng sông không mấy tiếng tăm nằm dưới chân núi Vương Mẫu, Kiều Thương vốn đã đặt tên nó là Ân Hà, ý nói: lòng âm thầm nuôi chí lớn, tiếc thay thế sự quá nhiều loạn.

Ngày hôm đó cha mẹ gọi chàng vào phòng thủ thi:

“Thương nhi à, con phải giúp cha mẹ!”

“Cha! Có gì cứ nói, không cần phải vòng vèo vồ về con!” Kiều Thương lạnh lùng đưa mắt nhìn gương mặt đầy vẻ van nài của Tô Phụng.

Tang Đế đẩy Tô Phụng ra, nghiêm nghị nói: “Con trai, thì là con đó, sẽ làm thái tử Phụng tộc!”.

Kiều Thương không vui cũng chẳng buồn, nét mặt vẫn y nguyên như cũ, hồi lâu mới nhướn mắt lên hỏi: “Sao lại là con? Còn đại ca nữa mà?”.

Tô Phụng vâng vạ áo: “Đại ca của con... mấy năm nay không thấy về, ai mà biết được nó đang ngao du phụng nào”.

Kiều Thương lại nhướn mày lên: “Tam muội nữa?”.

Tô Phụng lúng túng: “Tam muội của con không mưu trí”.

“Tứ muội?”

“Tứ muội của con không thích làm...”

“Lão ngũ?”

“Sức khỏe yếu.”

“Lục muội?”

“Không có đầu óc...”

Kiều Thương không hỏi nữa, chàng chỉ tóm gọn lại: “Ý cha muốn nói là con vừa thông minh vừa có tâm kế vừa tráng kiện sao?”.

Tô Phụng và Tang Đế gật đầu rất nhiệt tình.

Kiều Thương cười nhếch mép: “Nếu nói như thế thì con vẫn cần phải suy nghĩ thêm nữa, con e... con cũng không muốn...”

Tô Phụng đứng sau giật dờ đám ngực giậm chân, luôn miệng ca thán đã phí công nuôi dưỡng một đứa con bất hiếu, thiên địa khó dung.

Kiều Thương đứng bên bờ dòng Ân Hà, đưa tay vốc nước sông lên. Nhìn làn nước soi rõ gương mặt khô ngô tuần tú, chàng chợt nhớ đến thưở ấu thơ đã từng làm bao nhiêu chuyện ngổ ngược xác lảo, bất giác như bật cười, vốc nước vổ lên mặt, khẽ lầm bầm: “Ta không muốn làm thái tử mà”.

“Áy áy!” Có ai cất tiếng nói từ phía sau.

Chàng hơi giật mình quay lại thì thấy một nam nhân khoác áo đen đang đứng gần đó, tò mò chăm chú nhìn mình.

“Ông là ai?” Kiều Thương cảnh giác nhìn người đó. Chàng khi ấy hãy còn ở tuổi thiếu niên, tính tình lạnh lùng thanh cao, đối với Lôi Thần Thiên Lam ngang tang ngạo ngễ mà nói kẻ ra cũng có chút thú vị. Ông ta hiểu kỳ nhìn chàng: “Thật ra không muốn làm thái tử cũng có cách đấy”.

Kiều Thương vừa nghe hết câu thấy người đó quay gót bước đi thì vội vàng đuổi theo, “Ông nói ta biết đi, là cách gì vậy?”.

Thiên Lam nhướn mày: “Xuống núi bái sư học đạo”.

Sau này Kiều Thương mới hiểu ra, cuộc đối thoại ngày hôm ấy thực ra là cái cớ để Thiên Lam giảng dạy chàng. Đến khi chàng trai ngốc nghếch về tới son trang, thì tất cả Phụng tộc đang hân hoan nghênh đón một người, dĩ nhiên chính là đại thần tiên Lôi Thần Thiên Lam đến từ Thiên giới.

Kiều Thương lấy hết dũng khí thuyết phục mẫu thân Tang Đế: “Mẹ, cầu xin mẹ cho Lôi Thần nhận con làm đệ tử, có như vậy mai sau con mới đủ tài đức làm thái tử”.

Và thế là dĩ nhiên khi Thiên Lam rời khỏi Phụng tộc quay về đã mang theo cả Kiều Thương.

Tô Phụng đứng trong góc rơi lệ nói: “Lôi Thần con người ấy đáng sợ lắm, thằng bé ngốc nghếch nhà mình sẽ phải chịu họa đầy mắt”.

Vốn là trên Thiên giới có câu truyền miệng này: “Lôi Thần không biết đùa, tính lạnh lùng lạnh nhạt, chẳng ưa kết giao với chúng thần, cô độc ẩn mình trong Lôi Trạch. Có ai biết động phủ ở chốn nào. Gặp hoạn nạn lấy sấm sét phòng thân. Tứ hải bát hoang, tam giới lục đạo khó ai gần được”.

Tang Đế siết tay lại: “Ta cho là càng gian khó càng tôi luyện thành người”.

Kiều Thương ban đầu cũng cho rằng Thiên Lam là người ít lời, không thích bày biện chăm lo cho động phủ, đã bãi sư thì nên hầu hạ chu toàn, nên từ đầu chí cuối luôn tận tâm tận lực làm mọi việc giúp sư phụ, vô cùng cảm tạ Thiên Lam đã kéo mình ra khỏi bể khổ.

Kiều Thương cũng nghĩ mình không có đủ bản lĩnh để nắm giữ Phượng tộc.

Chỉ là dường như... người này, so với những lời đồn đại bên ngoài có phần không giống lắm. Ví dụ như lần này, ông đứng trước mặt chàng nghiêm nghị nói: “Hay là chúng ta chơi trò chơi này đi”.

“Cái gì?” Kiều Thương sững sờ.

“Chỗ này của ta có một lời kích, ta sẽ phóng ra, nếu ngươi có thể bắt lại được trong vòng một tuần hương, vậy là ngươi thắng. Nếu ngươi thắng thì ta sẽ đáp ứng một yêu cầu của ngươi, còn nếu ta thắng thì ngươi phải đáp ứng một yêu cầu của ta.”

“Sư phụ, điều này chẳng phải có chút miễn cưỡng sao?”

“Hừm, trong khi chơi cũng không được hóa về hình thanh loan.”

“Sư phụ!”

“Sao nào? Sợ rằng ngay cả đến một lời kích ngươi cũng không bắt nổi về sao?”

“Điều đó không thể nào!” Kiều Thương thẳng thừng phủ nhận.

Thiên Lam gật đầu, tung lời kích trong tay ra, viên ngọc sáng dị thường sắc vàng óng ánh lay chuyển trong không trung phút chốc lao về phía xa. Kiều Thương nghiêng rặng rồi dậm mạnh chân chạy về phía lời kích.

Làm thế nào mà Kiều Thương bấy giờ pháp lực còn non yếu có thể bắt kịp được cái lời kích này chứ. Khi chàng còn đang thờ hỏn hển đuổi theo, Thiên Lam đã khoanh tay đứng đó lạnh lùng nói: “Xem ra là thua rồi, lại đây với ta mau”.

Lần đầu tiên trong đời, Thiên Lam cho chàng cái trang thành con gái, kiểm ở đâu ra một bộ xiêm y còn vương mùi hương nữ nhi bất chàng mặt lên người rồi bảo: “Thua thì đã thua rồi, ngươi còn có thể chống đối sao?”.

Kiều Thương vừa đi vừa nhảy, bực bội khó chịu đáp lạnh băng: “Làm càn! Làm càn!”.

Kiều Thương bẩm sinh có khuôn mặt đẹp để thanh tú nên khi khoát lên y phục nữ nhân sắc biết, ống tay áo dài thướt tha nhìn lại hợp nhãn vô cùng. Ngay cả Thiên Lam cũng có phần không ngờ tới.

Ông tỏ vẻ ái mộ, nói thẳng ra miệng: “đồ đệ của ta thật là mỹ lệ”.

Kiều Thương lạnh lùng gườm gườm nhìn ông: “Ngắm đủ chưa vậy?”.

Thiên Lam lắc đầu, nhắm mắt rồi lại mở mắt, vói tay ra: “Qua đây cho sư phụ ôm một cái nào”.

Kiều Thương biến sắc mặt, dứt bỏ y phục trên người, quay đầu bước ra ngoài: “Đồ bệnh hoạn”.

“Quay lại đây!” Giọng nói của Thiên Lam đầy uy lực làm Kiều Thương phải nghỉ ngơi một lát rồi rút cuộc vẫn quay lại.

“Nhặt y phục lên!”

Kiều Thương lặng lẽ nhặt đám quần áo lên, quẳng trả vào tay Thiên Lam, nhất thời cảm lạnh.

Thiên Lam từ ngày đó đã biến thành kẻ trầm mặc ít lời.

Thỉnh thoảng ông thích ngồi trên tảng đá ngoài cửa động nhìn ra xa. Đôi lúc Kiều Thương mang nước đi qua thì ông đột nhiên lùi lại mấy bước né tránh, chàng không thể hiểu nổi người này rốt cuộc bị làm sao. Có lẽ nào mình đã gặp nhầm người, đã tìm phải một sư phụ kỳ quặc, vô duyên vô cớ tự nhiên sinh sự giận dữ?

Nhưng nếu cần phải sinh sự thì đáng ra người đó phải là mình – kẻ đồ đệ bị ép mặc y phục nữ nhân mà vẫn bị chửi mắng chứ?

Hơi run lên vì lạnh, chàng bắt lực quẳng những ý nghĩ của mình lên chín tầng mây cho khuất mắt.

Trải qua thêm ba tháng mùa xuân, hai người làm sư đồ cũng đã được chừng một năm. Quảng thời gian ấy ngoài việc dạy bảo, rèn giũa nghiêm khắc ra, mọi thứ khác cũng trôi đi bình yên. Kiều Thương thân thể cao ráo, diện mạo ngày càng thanh thoát khỏi ngộ, đến nỗi người bạn quý của Lôi Thần Thiên Lam là thần tài Tô Du khi đến thăm cũng đặc biệt quan tâm, cứ nhìn Kiều Thương từ đầu đến chân hồi lâu rồi nói với Thiên Lam: “Ngươi đúng là chẳng còn thú vui nào khác ư, không thì vì sao càng ngày càng cầu kỳ kén chọn thế?”.

Kiều Thương vừa lộ vẻ hiếu kỳ đã bị Thiên Lam xua đi chỗ khác chơi.

Nhớ lại chuyện cũ, Kiều Thương bỗng giật mình nghĩ: Thiên Lam từng có chút tình ý với mình không nhỉ?

Băn khoăn lắm, thế mà chàng cứ ngại ngần không dám hỏi. Làm sư đồ đã lâu nhưng nào đâu có tình nghĩa mấy, nên chàng nhanh trí nghĩ ngay đến chuyện bỏ về. Xui cho chàng là chưa kịp trở tay đã thấy Thiên Lam tươi tỉnh trở lại sau một hồi giải bày tâm sự với Tô Du.

Tâm trạng phấn chấn lên, Thiên Lam lập tức ép Kiều Thương cùng mình chơi trò bắt lỗi kích, phân định lại thắng thua lần thứ hai.

Kiều Thương sống chết không chịu làm theo, ai biết được sau đây ông ta bắt chàng làm những chuyện quái quỷ trái ý muốn hay không. Nhưng lần này chính miệng Thiên Lam đã thề: “Yên tâm đi, sẽ không như thế đâu, cứ nhìn vào mắt sẽ thấy ta không hề dối người”.

Kiều Thương nghĩ thầm: Thực sự như vậy sao? Nửa tin nửa ngờ chàng đã mềm lòng khi bắt gặp nét bi thương thoáng hiện trong đôi mắt Thiên Lam.

Thiên Lam nói tiếp: “May mắn lắm mới có duyên làm sư đồ một lần, sao nỡ lạnh nhạt bặt tình?”.

Kiều Thương im lặng chấp thuận.

Nhưng đáng tiếc, sự thật phũ phàng là người này vẫn không đáng để chàng tin một chút nào. Hừ, lần sau còn tin ông ta thì có mà đi bằng đầu!

Khi ấy chàng đang đứng trước mặt Thiên Lam, ông đang nằm trên giường mừng rỡ gọi: “Lại đây đồ nhi ngoan, cười với sư phụ một cái nào”.

Kiều Thương nhuróng mày: “Yêu sách này có phải hơi quá đáng không, thưa sư phụ?”.

Thiên Lam dịu dàng nâng mặt chàng lên: “À đồ nhi ngoan, lần đầu tiên sư phụ trông thấy ngươi, ngươi rõ là đang cười rất vui vẻ bên bờ sông mà, tại sao lại nói sư phụ yêu cầu quá đáng nhỉ? Không có gì trái với lương tâm đâu!”.

Ai nói Thiên Lam này chẳng biết nói biết cười, trời sinh tính lạnh lùng, là vị thần tiên khó lại gần nhất trong tam giới lục đạo tứ hải bát hoang. Nhảm nhí!

Kiều Thương nhếch mép: “Sư phụ, cười như vậy được chứ?”.

“Không hay! Ta thấy như vậy chưa được!” Thiên Lam đứng dậy đi tới bên Kiều Thương.

“Cười to lên một chút, nên chân thành hơn một chút. Ta làm thầy vất vả dạy dỗ ngươi suốt một năm ròng, sao không thể tặng sư phụ một nụ cười?”

Kiều Thương nghĩ, nếu là ngươi gặp ta mấy mươi năm trước e rằng sẽ hối hận vì đã nhặt về một đứa trẻ hư đến phát hờn, lúc đó thì chỉ có nước khóc ròng.

“...”

“Không được, không được.”

“...”

“Làm thế thì sư phụ chẳng có gì sai cả!” Thiên Lam đột nhiên tiến lại gần, kéo miệng Kiều Thương ngoác ra hai bên.

Kiều Thương trán hần gân xanh phần nộ, nhất là khi nhìn thấy đáy mắt Thiên Lam lộ nụ cười ám muội, chỉ muốn xách cổ ném ông ra khỏi động ngay tức khắc.

Sau này, vị đại thần tiên đáng kính Tô Du có kể lại như sau:

Đôi lần ông đi qua Lôi Trạch đã nghe thấy từ động phủ của Thiên Lam phát ra những âm thanh chất chứa của một trận quyết đấu kịch liệt. Ông phán đoán rằng chắc là hai sư đồ Lôi Thần đang giáp mặt tỉ thí, căng thẳng lắm. Đáng sợ quá đi! Thế là ông đành rút lại ý định ghé vào chào hỏi, quay gót về Thiên giới tiêu dao vài ngày.

Tô Du lúc nào cũng nghĩ: Kiều Thương tội nghiệp quá, nhất định đâu không lại được Thiên Lam, chẳng biết thua rồi thì có bị ép phải làm mấy trò oái oăm như thế này, thế kia không.

Nằm trên tràng kỷ của mình, con người vô ưu nhàn tản như Tô Du cũng không kiềm nổi những giọt lệ xót thương cho Kiều Thương.

Cho nên Kiều Thương đã học được chiêu “Tẩu vi thượng sách”.

Chỉ cần thua là sẽ chạy, tùy cơ bốn phương tám hướng mà chạy, người đuổi thì ta chạy.

Mỗi khi chàng muốn nghỉ ngơi một chút thì lại thấy Thiên Lam bất ngờ xuất hiện bên mình, cười nói hi ha: “Đồ nhi ngươi thua bết rồi”.

Cái đồ lươn lẹo thủ đoạn, mưu cao một tắt mẹo cao một trượng! Ông ta thực sự là khắc tinh của mình mà.

Thiên Lam hà hề cười tít mắt rút ra một chiếc gương cầm yêu kính, dùng nó có thể theo dấu tìm người, không ai trốn đi đâu được.

Chỉ thế thôi đã đủ cho Kiều Thương hiểu rồi, cái “tài năng” hành hạ người khác của Thiên Lam chắc chắn không phải chỉ ngày một ngày hai luyện thành. Ở sau lưng Thiên Lam chàng chửi thầm ông là ma đầu, đại ma đầu.

Thế nhưng, cũng lại nhờ công Tô Du, sau vài lần ông ghé chơi đã giúp thầy trò xích lại gần nhau. Ngoài mặt thì Thiên Lam vẫn lạnh lùng như thế, vẫn có chút cao ngạo, coi thường thiên hạ. Phàm là mỗi khi dự hội trên Thiên giới, hai người đều sẽ giữ khoảng cách nhất định với nhau, cũng còn may là có Tô Du biết pha trò làm không khí vui vẻ hơn.

Tô Du khuyên nhủ: “Các ngươi hai người đừng có mỗi kẻ một cực như thế, khiến ta chịu không nổi!”.

Kiều Thương lạnh nhạt nhìn Tô Du: “Ông có thể không đi theo chúng ta cũng được mà”.

Thiên Lam gật đầu: “Đồ nhĩ ngoan!”.

Tô Du vỗ trán: “Sư đồ các ngươi có thể dùng cái trò về cùng phe kẻ tung người hứng đó được không?”.

Thiên Lam lắc đầu: “Không. Ta với đồ nhĩ của ta hôm nay có thể coi như đồng tâm đồng đức rồi”.

Kiều Thương dò mặt: “Ai đồng tâm đồng đức với ông?”.

Tô Du tiếp tục châm chọc: “Một đôi sư đồ tình thâm”.

Vừa khéo đúng lúc ấy, sau lưng vang lên tiếng nói của một nữ nhĩ: “Nhị ca!”.

Mấy người quay lại thì thấy Kiều Thương đang mỉm cười, vội vàng tới gần: “Tê Tê!”.

Đây là năm thứ mười từ khi Kiều Thương rời khỏi Phụng Hoàng sơn trang. Chàng và các huynh đệ tí muội lâu lắm rồi không gặp, lần này vừa quay đầu lại thì bất gặp Tiểu Lão Cửu đã lớn thêm nhiều, trở thành một tiểu mỹ nữ rồi.

Lạc Tê chớp lấy tay Kiều Thương, phấn khởi vô cùng: “Nhị ca, huynh bao lâu nay không về, cha đã căn nhắc đến đau hết lỗ tai bọn muội rồi”.

Kiều Thương bắt lặc: “Sư phụ ta không cho ta quay lại, nói ta học hành chưa thành...”.

Chàng đã quên mất rằng Phụng tộc hôm nay phải tới góp vui trong tiệc mừng của thần tiên Thiên giới. Ngoài cô em gái lông vũ trắng kia thì những người còn lại hẳn đã ở đó rồi.

Ngẩng đầu lên, quả là đúng, sau tiếng kêu của nhất loạt loài phụng hoàng đồng thanh, thì có đến vài chục phụng hoàng bay qua đỉnh đầu.

Lạc Tê tò mò nhìn về hai người sau lưng, trong ký ức của nàng, nếu nói về sư phụ của nhị ca thân thương thì nàng chẳng có một tí ấn tượng rõ ràng nào.

Bất chợt bất gặp khuôn mặt lạnh lùng như băng của Thiên Lam, nàng sợ hãi lùi vài bước, Kiều Thương đỡ nàng lại, chỉ vào Thiên Lam mà nói: “Đừng nhìn bề ngoài ông ta như thế mà sợ. Người này có biệt tài bắt kẻ đào tẩu trở lại, cho nên mười năm ta chưa về, cũng là bắt đất dĩ”.

“A! Ngài dùng cái gì bắt nhị ca vậy?” Lạc Tê bỗng nhiên có chút tò mò với chuyện này.

Ánh mắt Thiên Lam ẩn nét cười thoáng qua, tuy mặt vẫn không lộ vẻ gì, nhưng rõ là đối chuyện này có đến mười phần hứng thú. Tay ông đưa ra một chiếc gương tròn, để trước mặt Lạc Tê.

Lạc Tê sờ vào cạnh gương thốt lên: “Đây chính là món đồ đã phát hiện ra tung tích của nhị ca sao, vì diệu quá!”.

Tô Du cũng xen vào góp vui, huých huých Thiên Lam bên cạnh: “Ngươi cũng thực quá đáng, đã bó buộc đồ nhĩ của mình mười năm không cho đi”.

“Chuyện này tự hấn hiểu.” Thiên Lam không nhiều lời, chỉ thần nhiên liếc nhìn Kiều Thương.

Kiều Thương ho một tiếng, nhớ lại mười năm trước ngồi bên bờ sông Ấn Hà, vì không muốn làm thái tử mà đã cầu xin Thiên Lam nhận mình làm đồ đệ.

Thiên Lam nhìn chàng, nói: “Muốn về thì về một chuyến dĩ”.

Kiều Thương lần này cười thành thật: “Cám ơn sư phụ!”.

Thiên Lam quay lại nói với Tô Du: “Đồ đệ bất hiếu!”.

Tô Du cũng hòa theo một tiếng.

Ký ức chợt trở dậy.

Kiều Thương dừng chân, ngẩng đầu nhìn đỉnh động vẫn sơ sài như thế, dường như từ lúc chàng rời xa, nơi này cũng chẳng có gì thay đổi.

Con đường sư đồ của chàng và Thiên Lam đã dừng lại bao nhiêu năm? Tính qua lại, gần ba trăm năm có lẽ rồi.

Thực ra về sau nghĩ lại, năm đó chàng phụ bạc bỏ đi, cũng có phần không nỡ lòng. Bây giờ nhìn lại, sư phụ đó... cũng rất tội nghiệp, ít nhiều cũng không thể trách ông. Nếu ở vị trí của ông, có khi mình cũng có hành vi như thế chưa biết chừng.

Một tay đẩy cửa đông mở, thì thấy Thiên Lam đang ngồi nguyên chỗ cũ, hình như cảnh tượng này chưa từng đổi thay, thanh liên trường bào, mặt mày lạnh nhạt, chỉ tới khi chàng xuất hiện ông mới cử động.

“Ngươi đến rồi?”

“Dạ, đồ nhi đã đến.”

Kiều Thương bước tới bên, quỳ phục xuống.

Năm đó không từ mà biệt, thậm chí khi ông thân chinh tới sơn trang, chàng có chết cũng không chịu gặp. Vì muội muội Tê Tê của mình, chàng đành phải quỳ ở đây vậy.

Thiên Lam hồi lâu không có động tĩnh, để chàng quỳ hết một tuần hương.

“Hết một tuần hương!”

Kiều Thương ngẩng lên, một tuần hương cái gì, quả nhiên là ác mộng của tuổi thiếu niên.

“Để ta nghĩ đã, xem nên trừng phạt ngươi như thế nào?” Thiên Lam nhướng mày, “Năm đó, không hỏi không rằng mà rời khỏi sư môn, hôm nay, không hỏi nguyên do mà vi phạm đề mệnh. Thế nào...”

“Ngươi không phải đệ tử tốt.”

Kiều Thương cười đau khổ “Vâng, xin nghe theo sự trừng phạt của sư phụ”.

Thiên Lam đứng lên đi tới bên cạnh chàng, cúi đầu: “E rằng trong lòng ngươi, từ trước tới nay chưa từng có sư phụ phải không?”

Kiều Thương lặng người, lần này thực sự hết sức không ngờ tới.

“Thực sự ta vốn rất tò mò, năm đó vì sao ngươi không từ mà biệt? Sư phụ ta tuy là thần tiên có thể suy đoán một hai được, nhưng vẫn muốn nghe ngươi nói cho ta biết.”

Hôm đó là một buổi họp thần tiên tụ họp bắt buộc không thể vắng được. Kiều Thương phải đối phó với Thiên Lam, bản thân thấy không có gì thú vị, cũng đành rời ghế lang thang giải khuây.

Lúc đi qua đồi chàng dừng chân, có mấy thiếu nữ vây quanh, nhìn thấy chàng bỗng im bặt.

Kiều Thương không có tính hiếu kỳ mấy, nhưng thấy rõ ràng là có chút liên quan đến mình, chàng vẫn cố tỏ ra thản nhiên đứng xa xa một chút, nhìn mấy người có vẻ bình tâm lại tiếp tục bàn tán, chàng mới vòng lại, nấp sau nghe từ phía xa.

“Các chị xem, đồ đệ mới của Thiên Lam thượng thần có phải nhìn hơi giống người ấy không?”

“Người ấy?”

“Chắc đó là một đồ đệ của Thiên Lam đó.”

Kiều Thương trong lòng hơi có chút chấn động, thì ra thực sự có uẩn khúc.

Chàng đã nói Thiên Lam không đòi nào vô duyên vô cớ đối tốt như thế với mình, hẳn phải có nguyên do, bất giác đứng lại chăm chú nghe tiếp.

Thượng cổ thời hồng hoang luôn có rất nhiều người ra đời không rõ, như là Thanh Đế Phục Nghi sinh ra từ Lôi Trạch, Cửu Thiên Huyền Nữ được Hoàng Đế nhặt được từ chốn hoang vu.

Lôi thần Thiên Lam cũng nhặt được một tiểu nữ ở Lôi Trạch, tuy ông ta có vài phần lạnh lùng, nhưng cũng không đành lòng khoanh tay đứng nhìn bé gái trước cửa nhà chết cống.

Ông cũng từng nói, Lôi Trạch là nơi rất dễ sinh ra những nhân vật kỳ dị, như là mình, như là Phục Nghi, hay như đứa bé không biết mai sau sẽ thành ai này. Nhưng Thiên Lam thực sự không hề có kinh nghiệm nuôi dưỡng trẻ nhỏ, mối quan hệ trên Thiên giới cũng không tốt lắm, trước sau muốn đem cho mà không ai dám nhận, ôm tới mấy nhà đều bị khước từ trả lại, nói thẳng là nếu nuôi không tốt thì sợ Thiên Lam phạt tội.

Mãi sau này đến chỗ Thần tài Tô Du, người này nói: “Nếu đã là ngươi nhặt được, đương nhiên ngươi nuôi, tốt hơn hết là cho làm con gái của ngươi”.

“Sao có thể! Ngươi biết nơi ta ở hàng năm có lời thanh giảng trần, thật sự không phù hợp làm nơi trưởng thành cho một đứa bé.” Thiên Lam chấp hai tay

vào nhau, “Ngươi làm cha, ta làm sư phụ được không?”.

Nghe những lời ông nói cũng có vẻ thành thật, Tô Du đành nhận nghĩa nữ, đặt tên là Tô Hoan, cuối cùng Tô Hoan được Lan Tâm phu nhân, một người cô của Tô Du nuôi đến khi thần trí sơ khai, lại đến động của Thiên Lam làm đồ đệ.

Từ đó về sau, mối quan hệ của Thiên Lam và Tô Du bắt đầu trở nên khăng khít hơn.

Tô Hoan có Lan Tâm phu nhân nuôi dưỡng, lại có tài thần lão gia trên danh nghĩa làm cha, còn có sư phụ là Lôi Thần Thiên Lam, nhất thời danh môn cũng nổi tiếng Thiên giới, có chút cảm giác xuân phong đắc ý.

Thế nhưng Tô Hoan mới thực là quái nhân, bẩm sinh không thích cười, không thích nói, đến ngay cả Tô Du muốn chọc nàng nói mấy câu cũng chỉ thấy nàng mặt vẫn khinh khinh không để tâm. Nàng thích ở bên Thiên Lam, hai người đều không thích giao thiệp mà chỉ im lặng, khi ấy tự có vài phần cảm giác an định, từ đó mà bước vào con đường sư đồ không thể quay đầu.

Sau nhiều lần gắng sức, Thiên Lam đã khiến Tô Hoan cười với mình một lần, làm điều mà thường ngày nàng hiếm khi làm.

Dần dần, Thiên Lam có thể nhìn thấy nụ cười bất chợt hiện ra của Tô Hoan khi ở bên mình, Tô Du thường vì thế mà tổn thương, làm nhảm mắng nhiếc nghĩa nữ bất hiểu.

Tô Hoan lạnh lùng nhìn ông, “Cha, cha không phải tìm phu quân cho con đâu, chính là sư phụ đó”.

Tô Du tròn mắt đơ miệng.

Lần này thì ứng vào những gì Thiên Lam nói, những kẻ sinh ra ở Lôi Trạch đều kỳ quái cả.

Tô Du không kiềm được buột miệng nói: “May mắn là Thiên Lam không nhận ngươi là con gái, nếu không thì đây là phụ tử bất luân, có khi đương kim Thiên đế cũng không dám làm vậy”.

Sự kiên quyết của Tô Hoan, sự thanh lạnh của Tô Hoan, vẻ đẹp mỹ lệ của Tô Hoan, trên trời dưới đất ai nấy đều biết đến. Nhất thời cũng khiến người ta ngưỡng mộ Thiên Lam điểm phúc không nhỏ, chỉ có Thiên Lam hiểu, ông và Tô Hoan sẽ không thuận lợi như thế.

Một thiên tình ca như mây khói, một lần phong hoa một giấc mộng.

“Vậy cuối cùng thì Tô Hoan và Thiên Lam có thành đôi không?”

“Dĩ nhiên là không! Nếu không thì đâu có đồ nhi thần khí này?”*Tô Hoan sau này đi đâu?”

“Nghe nói chết rồi.”

Kiều Thương nghe đến đây thì không nghe tiếp nữa.

Hoặc là với chàng mà nói, phận đồ nhi thế chân này quả đáng buồn cười. Chàng dĩ nhiên là không thể ngờ, cũng tuyệt đối không ý thức được, mình đang phải đối mặt với một tình cảnh dở khóc dở cười.

Có người vỗ vai chàng từ phía sau, thì ra là nhân vật chính của vở kịch Tô Du.

Tài thần gia một tay nắm ngọc bội, cười tít mắt: “Thiếu niên chớ có nghĩ nhiều, Thiên Lam sao có thể lạnh lùng như những lời chúng nói được”.

“Thế... Thế rốt cuộc vì sao ông ta muốn nhận ta làm đồ đệ?”

Tài thần gia nghĩ ngợi một lúc, rồi bĩu môi: “Cổ lẽ là... nhận một nam đồ đệ thì nhất định sẽ không nảy sinh tình cảm lãng nhãng?”.

Kiều Thương biến sắc mấy lần, rồi giấu áo bỏ đi.

Tài thần gia từ phía sau hét lên một câu, chàng nhất định làm như không nghe thấy gì, “Này này thiếu niên ta chỉ nói đùa thôi mà, ngươi đừng cho là thật”.

Nghe xong những lời này...

Thiên Lam vỗ trán, “Ngươi vì chuyện này mà tuyệt giao với ta sao?”.

Kiều Thương gục đầu, “Giờ đây nhìn lại đúng là thiếu thời có chút hơi khùng điên”.

Thiên Lam đưa tay vỗ vỗ lên đầu Kiêu Thương: “Lời nói của Tô Du ngươi cũng tin?”.

Kiều Thương ngớ ngàng.

“Nhưng ngươi từng cho ta mặc y phục nữ nhân!”

“Thì sao nào! Ta tìm mấy thứ của nữ nhân ở trần thế để ngươi mặc cho vui đó.”

“Nhưng vì sao chứ?”

“Bất chợt thấy mặt ngươi biến sắc cũng hay mà!”

Kiều Thương đột nhiên thấy hơi hận, chàng đột ngột đứng dậy, đi ra ngoài.

Thiên Lam chợt từ tốn hỏi: “Ngươi thực sự không muốn biết Tô Hoan sau đó đã đi đâu ư?”.

Bóng người đó chợt khựng lại, chậm chậm quay ra. Chàng thừa nhận, sự hiếu kỳ của mình đã chiến thắng tất cả, như là năm đó, chàng cũng bị cái người vốn được mệnh danh là Lôi thần lạnh lùng hành hạ chết đi sống lại, cuối cùng cũng nằm trong lòng bàn tay ông ta, không cách nào trốn thoát. Ngày hôm đó chàng phũ phàng bỏ đi cũng là do hôm đó lửa giận làm mất khôn, Thiên Lam để chàng đi như thế, một đi đã mấy chục năm.

Đồ nhi hai trăm năm, gần ba trăm năm giao tình.

Kiều Thương nghe Thiên Lam bình thần nâng chén ngọc trên bàn lên, uống vào thứ trà Lăng Tiêu ngày thường vốn là thượng đẳng, chậm chậm thờ dài, “Cái gọi là chết chẳng qua chỉ là lời đồn đại, vì ban đầu nàng ấy chẳng phải nói là muốn thành thân với ta sao? Chỉ là sau này nàng ấy cũng hiểu rằng năm đó chẳng qua chỉ là chút bông bột thiếu thời, cuối cùng đã tìm được người mình thật sự muốn ở cạnh bên”.

Kiều Thương thấy lạ lùng: “Gi cơ?”.

“Tô Hoan bây giờ chính là Phụng Hoa phu nhân.” Thiên Lam tự giễu mình cười, bất giác bước tới nắm lấy tay Kiêu Thương.

“Sao cơ?” Kiêu Thương biến sắc mặt.

“Ra ngoài tí thì một tí nào, nhiều năm không gặp, xem xem trình độ ngươi bây giờ đến đâu rồi?”

Kiều Thương lần này im lặng ưng thuận, vì chàng thực sự cũng phát hiện ra Thiên Lam vẫn chưa quên hoàn toàn hình bóng nữ nhân kia, cũng chỉ có thể là chàng ở bên ông ta vài trăm năm mới nhìn ra được nỗi bi thương ẩn sâu trong đáy mắt kia.

Phong thái khi Kiêu Thương vút bay từ trước đến nay vẫn rất đẹp, cương nhu phối hợp, hết sức thanh nhã.

Nhưng Thiên Lam tắc Thiên mệnh Lôi thần, trường lôi chi thuật không ai là địch thủ. Nhất thời những làn sương tím xanh trên không nơi Lôi Trạch bay bông bèo, cùng mây tía, muôn sao đan xen, sấm rền vang trời. May mà Lôi Trạch không có người thường cư ngụ, e rằng không phải làm cho tất cả mọi linh thú đều giật mình kinh ngạc, nhìn lên những biến hóa khôn lường trên bầu trời.

Bất ngờ Thiên Lam dừng tay, kinh ngạc nhìn Kiêu Thương tay không. Nói cho cùng năm đó chàng cũng không hề xuất sư, cho nên Thiên Lam vẫn chưa kịp tặng pháp khí cho chàng, nhưng nhìn mấy chiêu này cũng có thể đấu cờ trống tương đương mình, ông bất giác hỏi: “Mấy chục năm nay đều khổ công luyện tập ư?”.

Kiều Thương nhìn tay mình, nhẹ lắc đầu, “Cũng không hẳn, đại loại là lòng có chút tơ vò”.

“Ngươi có nỗi niềm?” Thiên Lam nhướn mày.

“...”

Kiều Thương á khẩu không nói.

Thiên Lam thông thả hạ xuống đất, bất ngờ quay lưng bỏ ra ngoài.

Kiều Thương theo sau hét lên: “Người đi đâu?”.

“Đi vài tháng, vì sư cũng nên biểu lộ tình sư đồ, tránh đồ nhi nghĩ nhiều lại bỏ trốn.”

Kiều Thương đỏ mặt, theo mấy bước rồi dừng lại.

Thiên Lam khua tay, “Vi sư ra ngoài thời gian này, phiền lụy ái đồ giúp ta trông động, đừng để bọn đạo tặc nhãi ranh ăn cắp mất trà ngon của ta”.

Kiều Thương nghe lời Thiên Lam, ngoan ngoãn ở trong động lôi thần, thỉnh thoảng chăm chút hoa cỏ giải sầu, cũng nghĩ ngợi, ông ta muốn nói tình cảm sư đồ tình thân cần biểu lộ rốt cuộc là vì sao.

Chàng bất giác quay người đi ra ngoài, chợt nghe thấy bên ngoài vò vò tiếng nữ nhân: “Có ai ở đây không?”.

Kiều Thương tay chợt dừng lại tại cánh cổng động đóng chặt, chần chừ hồ nghi, thường thì không ai biết nơi này, chẳng lẽ là...? Chàng chậm chậm mở cửa động, bên ngoài là một thiếu phụ khoác áo thủy lam sắc lưu vân, da dẻ trắng hơn tuyết, làn tóc dài đen óng, tư dung tú lệ thanh lãnh, đôi mắt huyền như ngân nước, làm người ta không hiểu nổi những ý nghĩ ẩn giấu trong lòng.

Chàng lạnh nhạt hỏi: “Bà là?”.

Bà ta hạ chiếc mũ xuống: “Ta cho là người phải biết chứ”.

Kiều Thương quay người nhường chỗ cửa động, cung kính nói: “Thì ra là Phụng Hoa phu nhân, mời vào”.

Tô Hoan hơi sững sờ, lập tức loạng choạng bước tới. Nàng ta ngẩng đầu lên nhìn đỉnh động vách tường thân quen rồi đi vào bên trong, “Quả nhiên là nhiều năm không quay về đây, ta vẫn cảm thấy nơi này thân quen như nhà mình”.

Kiều Thương không hiểu bà đang nói về chuyện gì, cứ thế theo sau, đi đến khi bà đi vào phòng mình thường ở, tìm chiếc ghế ngồi xuống, tỉ mỉ soi xét Kiêu Thương.

“Ta nghe cha nói về người lâu lắm rồi, chỉ là vẫn chưa có dịp gặp mặt. Hôm nay vừa gặp, thực là vô thượng phong cốt.”

Kiều Thương vội vàng chấp tay: “Phu nhân quá lời”.

Dù có cho chàng thông minh nhanh trí bội phần hơn nữa cũng vẫn không thể đoán được.

Tô Hoan nhìn xuống, “Lôi Trạch này cách thiên cung bao xa?”.

“Nếu đi cả ngày lẫn đêm thì một ngày là đến.”

Tô Hoan bất giác than dài, “Nếu người đến kịp, vẫn còn có thể nhìn mặt sư phụ một lần”.

“Cái gì?”

Bà đến để nói với mình chuyện này sao? Thiên Lam rốt cuộc có chuyện gì?

Môi chàng bợt ra, Kiêu Thương gắng gượng một bước, “Là vì Lôi Trạch hành hình chưa đủ ba trăm, bị thiên cung trừng phạt sao?”.

Tô Hoan bậm môi, “Cha đang ở thiên cung thỉnh cầu Thiên đế, ta bèn nghĩ hay là nói với người một tiếng, rốt cuộc này vì người mà ra, nếu không nói với người, e người sẽ nuôi tiếc cả đời”.

Kiều Thương đâu có thể nói chuyện nhiều với bà, quay người bay về phía thiên cung. Gió thổi lên, Thanh loan hiện ra đang cánh bay, Thiên giới quang đăng, phút chốc huy hoàng.

Chàng không hề nhìn thấy, khóe miệng Tô Hoan đang nở nụ cười.

“Sau đó thì sao?” Chuyện này đang được bàn từ miệng bạch y nhân, chàng bị vây giữa bụi hoa, xem ra diện mạo ôn nhu, khe khẽ cười nhẹ như có thần quang bao vây, một đứa trẻ đứng bên lộ vẻ ngưỡng mộ.

Bạch y nam từ dí tay vào mũi đứa trẻ, cười nói: “Câu chuyện đi đến đây có chút kịch tính”.

Chàng vươn người mấy cái rồi nói tiếp: “Chẳng qua là một khổ nhục kế sư công ta bày ra để sư phụ cúi đầu thôi”.

“Vậy thì Phụng Hề thúc thúc, sư phụ của người, cũng là trưởng tộc đại nhân, rốt cuộc đã phải ‘cúi đầu’ chưa?”

“Cúi đầu à...” Phụng Hề xoa đầu đứa trẻ đang ôm chân mình, “Nghe nói hiếm khi khóc, sau này chỉ quý xuống gọi ông ta một tiếng sư phụ”.

“Phụng Hề thúc thúc người kể bao nhiêu chuyện hay à...” Một tiểu cô nương tóc búi hai bên ngẩng đầu nói, “Trước kia kể chuyện Cửu sư thúc với phu nhân của bà, đã làm chúng con muốn khóc rồi, Cửu sư thúc ấy, có chuyện gì vui không ạ?”.

Phụng Hề ngẫm nghĩ một lúc: “Ta chỉ biết, thời nhỏ ta khá là ham ăn, khá là mập, Cửu sư thúc nói lúc ta nhỏ khủng khiếp khó tả”.

“Cái gì?” Tiểu nam nhân tròn mắt, nhìn nam nhân xuân phong chiếu nhân giọng nói dịu dàng, chỉ cảm thấy chàng chắc hẳn đang nói chuyện đùa.

Phụng Hề khẽ cười, “Sắp đến trưa rồi về nhà ăn cơm đi”.

“Thúc thúc người không đi cùng chúng con sao?”

Phụng Hề lắc đầu, “Hôm nay gặp mấy cố nhân, ta đi ôn chút chuyện, lâu không gặp cũng khá nhớ họ”.

Phụng Hề buông tay, nhìn những đứa trẻ đang nô đùa hò hét trong bụi hoa, bất giác nhớ lại thuở thiếu thời của mình, cũng hò la như thế, cũng lăn vào giữa biển hoa, vô cùng sang khoái.

Chàng quay đầu đưa tay bấm tính, cuộn mây bay lên, lòng thầm nói đầu tiên đi xem ai nào. Gần đây Kiêu Thương sư phụ bị Thiên Lam sư công lấy lý do động phủ không người dọn dẹp bẩn quá, lại phải rời Phụng tộc về đó chăm lo rồi. Cũng không biết Kiêu Thương sư phụ mỗi ngày đều bị giày vò như thế nào, không biết có tìm được ý trung nhân không đây.

Gần đây cha mẹ của Kiều Thương sợ phụ nữ ngày nào cũng sốt ruột sốt gan đến mức ôm đầu nghĩ nát óc, chàng trông đến là tức cười. Hoàn toàn chẳng phải sợ phụ nữ không có hứng thú với nữ nhân, chỉ e là ngài luôn hi vọng có thể tìm thấy nữ tử như cữu sư thúc, Phụng Hề nhớ tới đây, cũng bất giác nhớ tới cữu sư thúc người vẫn hay ôm mình trong lòng.

Phụng Hề thân là đệ tử chân truyền của Kiều Thương, đưa tay đưa chân, đều mười phần có khí chất của chàng, bay bay trong mây gió cũng có phong thái tiên thực sự.

Chàng vừa hạ xuống trước cửa, thì nghe thấy bên trong vắng ra một tràng âm thanh râm râm, cứ không ngớt đập vào tai. Chàng đành cười một cái, quay đầu theo hướng Dao Sơn mà đi.

Dao Sơn Thiên thủy trong đại hoang vốn vang danh mức tiếng. Phụng Hề sắp tới địa phận Dao Sơn đã nghe thấy nước chảy róc rách, vào tai liên miên không dứt, như tạc vào lòng người.

Chàng chuẩn bị hạ xuống, chỉ nghe thấy từ phía sau bỗng vang lại một tiếng chuông lên xuống trầm bổng. Chàng tò mò quay lại nhìn thì thấy một linh thú đang như phát điên mà xông vào mình, hai mắt đỏ vằn, ánh sáng đen xì, hiển nhiên là dấu hiệu nhập ma, chàng nghĩ thầm không xong rồi, vội vàng lùi lại mấy bước, trong tay chợt tỏa ra một làn ánh sáng, bắn thẳng vào linh thú.

Linh thú đó bị giật mình, sợ hãi dừng lại, nhìn luồng sáng trắng ào tới. Một tiếng kêu đau đớn vang lên, con linh thú đó bỗng đổ máu ở bụng, máu phút chốc nhuộm đỏ cả một vùng hoa trắng. Nó phát ra tiếng kêu điên cuồng kinh thiên động địa, bắt chước vết thương trên người, nhằm theo hướng Phụng Hề mà lao tới.

Phụng Hề tuy là đồ đệ nối gót Kiều Thương, nhưng thực sự chẳng có kinh nghiệm chinh chiến thực sự, nhất là đối kháng với loại to lớn thể hình như linh thú này, cho nên cứ phải trốn chạy liên hồi, thực là bị đuổi cho tới bởi hoa lá.

Chàng nghĩ thầm trong lòng mà than lên đau khổ: “Dao Sơn dưới đó xuất hiện thứ gì, cữu sư thúc người vẫn đang khảo nghiệm đồ đệ sao?”.

Trong không trung nhẹ nhàng một bước, chàng lướt không bay lên, dựa vào thể cá vượt long môn qua được mấy lần truy đuổi của linh thú. Đột nhiên trước mắt một trận gió cuộn lên đi qua, làn ánh sáng tím lay động, một mùi tanh nồng xộc vào mũi, chàng kinh hồn chưa định thần lại được cứ đứng sững ở chỗ cũ, lặng ngắt nhìn con linh thú gục chết dưới chân mình.

“Cảm ơn...” Phụng Hề ép mình bình tĩnh trở lại, gạt đi mồ hôi trên trán, đưa tay vãi tã.

Người đó mặc y phục lam sắc nài nết gọn gàng, sau lưng đeo một cây kiếm không lò, dùng miệng bứt một cây cỏ dại, nhai vài miếng rồi nhổ ra đất, nói: “Một con linh thú cũng không làm gì được, làm sao có thể hành tẩu tứ hải bát hoang?”.

Phụng Hề nhìn người kia bắt chợt cuối xuống, cắt đi nội đan trên đỉnh trán linh thú, bất giác lùi lại mấy bước, nén cơn buồn nôn đang cuộn lên trong lòng. Thấy người kia đi về phía mình, chàng liên tục xua tay, “Đứng đó được rồi”.

Nam nhân đó phát hiện ra sắc mặt chàng nhợt nhạt, tò mò hỏi: “Tiểu ca ngươi sao thế?”

Nói nhảm! Phụng tộc cũng là trưởng linh thú, người này toàn thân đều là tương khắc với mình, nhưng chàng cũng đành miễn cưỡng coi đó là ân nhân cứu mạng, không thể không tỏ mặt mà nói: “Tại hạ hơi sợ máu, cảm tạ huynh đài tương cứu”.

Vị nhân huynh vừa nghe câu này thì có chút ngỡ ra. Nhìn Phụng Hề thân mặc y phục trắng, khuôn mặt non nớt yếu đuối, chàng ta tìm một miếng vải lau máu trên tay, thu dọn lại nội đan ban nãy rồi mới đi qua nói: “Tại hạ Lăng Chu, không biết tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?”.

“Phụng Hề.” Chàng cảm thấy người kia phát tán ra một khí tức khiến chàng không thể không trả lời.

Lăng Chu nhìn quanh, “Xin hỏi đây có phải biên giới Dao Sơn không?”.

“Đúng vậy, đằng kia là Dao Sơn.”

“Hóa ra đã đến Dao Sơn, cuối cùng cũng tìm được ông ta rồi.”

Phụng Hề nhíu mày, ông ta? Dao Sơn nơi đây chẳng phải chỉ có cữu sư thúc và phu quân thôi hay sao? Chẳng lẽ người này cùng đường với mình, chàng thấp thòm hỏi, “Huynh muốn đi Dao Sơn... tìm ai?”.

Lăng Chu không hề né tránh: “Đúng rồi, ta trên đường đi nghe ngóng được biết Thanh đế Phục Nghi đang ở Dao Sơn”.

Phụng Hề trở nên tò mò, người này có lẽ pháp lực cao cường, ít nhất cao hơn mình nhiều lắm, muốn tìm Phục Nghi làm gì? Chẳng lẽ là có hận thù? Năm xưa nghe nói cữu sư thúc họ tuy đã về núi rừng, nhưng cũng không như phong quang năm xưa, nếu thực sự có thù hận, ba người họ gặp lại cũng đánh không xong thì làm sao?

“Huynh... huynh muốn tìm Phục Nghi làm gì?” Chàng không thể không tỏ mặt ra hỏi tiếp.

Lăng Chu bỗng nhiên nghiêm nghị, “Ta nói với huynh, huynh sẽ nói với ta đường đi chứ?”.

“Đĩ nhiên!” Phụng Hề vỗ ngực hứa hẹn.

“Ta cần tìm Thanh đế Phục Nghi, nhờ giúp ta bói một quẻ, làm thế nào có thể tiêu trừ thiên mệnh cô độc?” Lăng Chu đường hoàng nói, rồi nhìn Phụng Hề bỗng nhiên ho một tiếng rồi không nhịn được cười, vội vàng vỗ lưng chàng, hỏi: “Huynh dài cười gì?”.

Phụng Hề xua tay, “Không không, ý ta là, Thanh đế không phải Nguyệt lão, sao có thể phá giải thiên mệnh cô độc của ngươi được?”.

Ngươi kia rất cung kính nói: “Vi đó là người duy nhất chống lại được thiên mệnh, lại thành công thay đổi thiên mệnh”.

Phụng Hề nghe thấy Lăng Chu khen ngợi cửu sư thúc chọn đúng người, bất giác lòng thấy vui hẳn, “Được, xem như huynh nhờ cậy, ta dẫn đường cho huynh, có điều...”.

Nhìn chàng bỗng nhướng mày, Lăng Chu cho là chàng có ý nghĩ khác, vội vàng nói: “Nếu huynh dài có yêu cầu gì khác, ta sẽ đáp ứng hết”.

Lăng Chu nhìn chàng ta từ đầu đến chân, chỉ thờ ơ nói: “Không có yêu cầu gì khác, chỉ là cách xa ta ra một chút”.

Chàng thực sự cảm nhận được sát khí của người này.

Người đó đồng ý, đi theo nhưng luôn giữ khoảng cách một trượng.

Phụng Hề cứ thế đi, lòng chàng cũng đang nghĩ thật kỳ quái, năm xưa đại hoàng tuy là linh thú yêu thú rất nhiều, nhưng ít nhất có rất ít con tấn công người. Lần này nơi an định như Dao Sơn lại xuất hiện một con linh thú phát điên phát khùng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Bất giác chàng thấy lạ lùng bèn quay lại nhìn Lăng Chu, nhưng chỉ thấy cái vóc dáng chắc chắn đó theo sau. Thấy chàng dừng lại, dường như nhớ đến yêu cầu cách xa một chút, chàng ta vội dừng theo, nở nụ cười.

Phụng Hề nhướng mày, thấy người này hoàn toàn không có gì dị thường, mới quay lại đi về nhà trúc Lạc Tề ở.

Từ xa chàng đã nghe thấy tiếng nói mềm mại nhẹ nhàng trong rừng trúc vọng ra: “Cha à mẹ à, vừa nãy dưới núi có tiếng linh thú kêu to quá”.

Tức khắc, một nam tử thanh nhả tuyệt trần đáp lời: Không sao, có bằng hữu phương xa tới, Yên Nhi đi đón đi”.

Lạc Tề và Trọng Uyên từ sau ngày đại hôn kỳ lạ đó đã ở lại Dao Sơn nữa, sinh ra một cô con gái tên là Lâm Yên. Bóng Phụng Hề dần dần lộ rõ, Lâm Yên tức thì hú to một tiếng: “Tiểu thúc thúc”.

Phụng Hề đỡ lấy Lâm Yên đang chạy lồm đồm trên đường suýt ngã vào lòng, chạm nhẹ vào mũi cô bé: “Hôm nay tiểu thúc thúc đến, con có vui không?”.

Lâm Yên ghé sát cổ, lấy hết sức mà quay cái đầu bé nhỏ: “Vui lắm, vui muốn chết được”.

Phụng Hề ngược mắt nhìn hai người đứng trong rừng trúc cười tươi như hoa, chỉ cảm thấy thế sự vạn biến khôn lường, nhưng rơi vào khoảnh khắc này, mọi sự đều coi như đủ rồi.

Lạc Tề tiến tới, đón lấy Lâm Yên từ tay Phụng Hề, quay đầu nhìn Trọng Uyên, khẽ nói: “Ta nói Tiểu Phụng nhi và nhị ca ta không khác nhau là mấy mà. Nhìn xem lâu quá không gặp, càng ngày càng tuấn tú”.

Phụng Hề vừa định nói thì trong rừng trúc vọng lên một tiếng đàn, Lạc Tề vội vàng đặt Lâm Yên vào lòng Trọng Uyên, cảnh nhắc: “Sư phụ không vui rồi, ta đi tìm người về”.

Nhìn Trọng Uyên chân tay lỏng ngóng vụng về ôm lấy Lâm Yên, cái vẻ luống cuống ấy khiến Phụng Hề không nhịn được phải nhếch môi cười.

Lạc Tề quay người lại, ôm lấy cây đàn, cúi đầu dịu dàng nói: “Sư phụ, người xem Tiểu Phụng nhi đến rồi”.

Phụng Hề biết đây là ai, vội vàng cúi đầu: “Phụng Hề bái kiến sư thúc tổ”.

Từ trong đàn vang lên một giọng nói ấm áp khoan thai của một người, khiến cho Phụng Hề có chút ngạc nhiên không ngờ, “Ngươi chính là Tiểu Phụng nhi? Lâu lắm không gặp rồi nhĩ”.

Lạc Tề vuốt ve thân đàn, cười cười: “Chúng ta thay sư phụ nuôi dưỡng linh hồn người, không ngờ sớm đã khiến nó nói được. Nhưng Trọng Uyên nói, không lâu nữa, người có duyên với sư phụ sẽ xuất hiện, chúng ta chuẩn bị nhận người đó làm đồ nhi, sau này nhờ người đó hầu hạ sư phụ”.

Trường cầm không chờ được nói: “Là phụ thê các người muốn bỏ rơi sư phụ để đi du sơn ngoạn thủy”.

Lạc Tề vỗ vỗ vào mặt cây đàn, hờn trách: “Sư phụ người biết rõ là không phải như vậy mà, vẫn cứ nhất quyết nói linh tinh trước mặt Tiểu Phụng nhi”.

Phụng Hề sượng sùng cười, quay người lại, chỉ vào người đang theo sau, nói với Lạc Tề: “Cửu sư thúc, lúc nãy dưới núi, là vị này đã cứu con... À, con nghĩ Thanh đế thúc thúc cũng đã biết rồi”.

Thanh đế Trọng Uyên là người thông thấu anh minh cỡ nào, ngầm soi xét Lăng Chu từ đầu đến chân, rồi tự nhiên khẽ chau mày.

Lăng Chu vội vàng bước tới, vô ý chạm vào vai Phượng Hề, làm chàng căng thẳng lùi lại mấy bước, đi tới bên Lạc Tề đứng yên.

“Từ linh kiếm Lăng Chu, bái kiến Thanh đế, Cửu Thiên Huyền Nữ!” Lăng Chu tìm gặp được hai vị thần tiên nên vạn phần mừng rỡ, không che giấu niềm vui trong ánh mắt.

“Từ linh kiếm?” Lạc Tề không ngờ còn có đạo tiên có thể tìm đến chốn đây, cảm thấy vô cùng kỳ lạ nhìn Trọng Uyên.

Trọng Uyên cảm than, vốn dĩ không muốn đề ý chàng thiếu niên này, nhưng lại nhìn thấy hình ảnh Phượng Cẩm năm xưa ở chàng ta. Đại đế là khí chất có phần hung dữ toát ra từ chàng ta cũng làm Lâm Yên có chút e sợ, cứ bầu chặt lấy cô Trọng Uyên, như thế lại khiến Lạc Tề có mấy phần gợn gủi.

“Đúng là Lăng Chu tìm kiếm đã nhiều năm, xuất phát từ núi Mãng Thương, cũng là cơ duyên ngẫu nhiên mới có thể từ phạm trần tìm đến đại hoàng, muốn cầu Thanh đế giúp Lăng Chu giải trừ thiên mệnh cô độc?”

Thiên mệnh cô độc.

Lạc Tề để cây đàn vào lòng Phượng Hề, bước lên nhìn kỹ Lăng Chu. Rõ ràng là một thiếu niên thiện căn thiện chủng, tại sao phải gánh lấy thiên mệnh cô độc?

Nàng thấy tò mò quay lại nhìn phu quân mình, rồi lại quay ra hỏi: “Là ai nói với ngươi, để ngươi đi tìm chúng ta?”.

“Lăng Chu đến Bắc Cực Thiên Hằng Sơn trước tiên, gặp được hai vị đại thần tiên, trong đó có một vị mặt mũi hiền hòa nói là tôi và các vị có duyên, nên bảo tôi đến đây tìm Thanh đế.”

Lạc Tề chợt hiểu ra, thì ra là Cương Lương nghĩa phụ. Có điều chuyện này với mình mà nói cũng không có cách nào, tất cả đều phải xem Trọng Uyên có thể giúp được hay không, cho nên nàng quay về bên cạnh Trọng Uyên, ân cần giúp chàng giải tỏa phiền não lúc này. Tiểu Lâm Yên ôm cổ cha, mặc kệ việc cha cần biểu hiện uy lực thần tiên của mình.

May mà Lăng Chu phần lớn thời giờ đều không dám ngẩng đầu lên, cho đến khi đôi bạch hài xuất hiện trước mắt, chàng ta mới ngẩng lên về phía Trọng Uyên.

Những người phạm trần tu tiên có truyền nhau, Thanh đế Phục Nghi là tiên thượng chi tiên, hôm nay vừa gặp, chỉ thấy đôi mắt đen long lanh sâu thẳm, phảng phất nét đại từ bi, phảng phất đại trí tuệ, phảng phất có đại thể giới, chỉ cảm thấy dung nhan vô thượng cùng với đôi mắt ấy quả là mười phần hợp nhau.

Thà đánh đôi tất cả, quyết không phụ một người.

Đây chính là người trong truyện đó, Lăng Chu cúi đầu vội vàng: “Lăng Chu đời này dù cô độc cũng không sợ, chỉ là ngăn ngại mấy mươi năm, đã vô số người vì Lăng Chu mà ra đi, Lăng Chu chỉ là không muốn liên lụy họ...”.

Trọng Uyên nói: “Tại hạ cho là, người có duyên với người hoặc là có thể giúp người giải trừ nghiệp chướng kiếp này, sớm đã xuất hiện khi người đang tung hoành ở đại hoàng, trăm diệt vô số linh thú yêu thú rồi”.

Lăng Chu kinh ngạc.

Trọng Uyên nói tiếp: “Nếu là nhân quả, e là con đường của người thật sự không hề giản đơn, nhưng nếu đã xuất tục, ta cũng chỉ người đường sáng mà đi. Người này đã ở dưới núi, lại ở trên núi”.

Lạc Tề nghĩ bụng, người này ngày thường hay đùa bỡn với mình, không sao ra vẻ nghiêm túc chính trực chút. Bây giờ không cần tòa hào quang gì, lại tòa ra tiên khí ngút ngàn làm cho cả Dao Sơn phút chốc yên tĩnh.

Lăng Chu càng ngạc nhiên, bất chợt nhìn thẳng một mạch về phía Phượng Hề, làm chàng đang ôm đàn sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Chàng ta đứng lên đi về phía Phượng Hề, nắm chặt lấy tay chàng, kéo tới trước mặt Trọng Uyên, hỏi: “Thanh đế người nói là tiểu huynh đệ này, đúng không?”.

Phượng Hề tròn mắt lên: “Cái gì? Không liên quan đến ta”.

Trọng Uyên mỉm cười, “Tiểu Phượng nhi, người cần hiểu giữa thế gian này, hoặc là sống bình thường bình dị, hoặc là danh tặc muôn đời. Ta và cửu sư thúc người hai kiếp phong ba, e là cũng sẽ không còn linh nghiệm nữa, người hiểu mà?”.

Phượng Hề bàng hoàng lắc đầu, chàng chỉ là thích kể chuyện với mọi người giữa biển hoa, cũng thích ở sơn trang ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, không thể là nhân vật chính trong câu chuyện chàng vẫn thích kể với mọi người. Đúng, nhất định không phải chàng.

“Thanh đế nhất định đó không phải ta!” Mục tiêu cuộc đời của Phượng Hề rất giản đơn, ăn uống rồi cưới một cô gái của Long tộc sau đó ưu nhân tự tại, căn bản là không có thể loại nghĩ ngợi như thế, đại loại... cũng như sư phụ Kiều Thương năm đó.

Lâm Yên buồn ngủ dờ dẩn ngẩng đầu lên, dụi mắt nói: “Cha nói... Thiên tướng có nhiệm vụ lớn...”.

Phượng Hề run lên, lắc đầu liên tiếp, “Ta có thể làm gì? Ta pháp lực không tới, đến một con linh thú mà người phạm tu tiên đánh được ta cũng không đấu lại”.

Lâm Yên chu môi: “Cha nói, hành giả vô cương...”.

Phượng Hề thờ dài một hơi, thấy ánh mắt Lăng Chu sáng rực, cam chịu, “Mời Thanh đế thúc thúc... nói rõ một hai, để Phượng Hề cũng tiện bề... sắp xếp tiếp sau”.

Chàng tỏ vẻ đau thương, dường như đường phía trước không có lối lui.

Trọng Uyên làm ra vẻ thần bí: “Không thể nói, ngươi hạ phạm cùng người đó đi”.

Phượng Hề gần như muốn khóc mà chẳng thể rơi lệ, chàng gục đầu, những ngày tháng tốt đẹp sắp kết thúc rồi.

Lạc Tê nhìn chàng đáng thương như vậy, nhẹ nhàng nói với Trọng Uyên: “Giúp người giúp cho trót”.

Trọng Uyên vuốt tóc nàng, khẽ nói: “Nàng cho là những chuyện này không liên can đến chúng ta sao? Nhanh lên... sắp rồi”.

Chàng cúi đầu nhìn Lâm Yên đang say ngủ, trước mặt đã là thiên hạ của những người trẻ này rồi.

Trọng Uyên lại nhìn Lạc Tê.

Thà đánh đổi tất cả, không phụ một người.

Phượng Hề cứ bước đi như người mất hồn, chỉ cảm thấy kiếp này vinh hoa sẽ biến mất. Thiên mệnh cô độc, chẳng có lẽ mình chính là người thiên sinh phúc lộc? Thanh đế không phải đang trêu mình chứ? Chàng ngẩng đầu lên, lại nhìn bầu trời nhợt nhạt, cũng cảm thấy nam nhân thanh cao như trúc đứng trong đó, nhưng nụ cười hiện trên môi không dễ nắm bắt được, thế là hơi run lên sải nhanh bước chân, cũng không để tâm đến Lăng Chu đang theo sau.

Lăng Chu nhớ đến yêu cầu của chàng, đứng xa xa, không quên nói một câu: “Tiểu Phượng nhi, huynh muốn đi đâu?”.

Phượng Hề dừng lại, ngoảnh đầu nói: “Ai là Tiểu Phượng nhi?”.

“Bọn họ không phải vừa gọi huynh như vậy sao?”

Phượng Hề cao mày, “Vi đó là cửu sư thúc của ta, từ nhỏ đã lớn lên cùng ta”.

“Ai da, Tiểu Phượng nhi, huynh đừng như vậy mà, sau này huynh phải cùng ta hạ phạm, sao có thể không gần gũi với ta hơn được.”

Phượng Hề không thèm trả lời, đạp đất cười mây bay đi hướng Phượng Hoàng sơn trang. Lăng Chu thấy thế, cũng chúc kiếm xuống lấy đà vút lên, một mạch theo sát.

“Tiểu Phượng nhi!”

“Ngươi tránh xa ta ra!”

“Tiểu Phượng nhi!”

“Ngươi tránh xa ta ra!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngoại Truyện 3. Tổ Phương

Tổ Phương kiếp này có một ước mơ: cưới một vị hiền thê, nhỏ nhẹ xinh đẹp một chút, sinh một bầy con cái gái trai, đầy nhà đầy cửa đông vui.

Tất cả căn bản đều đã thực hiện được, chỉ là về phần hiền thê có chút hơi lệch.

Hôm nay Tiểu Lão Cửu bế Lâm Yên về thăm ông bà, ngồi bên chân nghe ông kể chuyện xưa chuyện nay của Phượng Hoàng sơn trang, lúc này bỗng

nhiên hỏi: “Cha, cha và mẹ quen biết nhau như thế nào?”.

Tổ Phụng lặng người, “Ta và mẹ con hả? Vốn là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau”.

“Ồ, cha từ nhỏ đã bị mẹ trói chặt rồi à.”

Trói chặt? Ồ, cũng không khác là mấy.

Tổ Phụng lúc nhỏ không biết nói năng mấy, lại có chút hướng nội, cũng hơi trầm lặng, ngày thường đều vì thân phận là con trai của tộc trưởng Phụng tộc mà bị cô lập, mọi người đều không thích chơi với chàng, có lúc còn thích bày trò ác ý.

Tại sao họ dám ức hiếp chàng, là do Tổ Phụng tuyệt đối không hé miệng với trưởng tộc.

Có lần chàng đang ngồi giữa biển hoa một mình rơi lệ, thì bỗng nhìn thấy một nha đầu đáng hồ báo vạch tung đám lá dài của hoa phụng hoàng ra, hỏi lớn tiếng: “Người làm sao mà khóc?”.

Tổ Phụng vội vàng gạt nước mắt, “Không sao, không sao”.

“À, ta hiểu rồi, nhất định là bọn chúng ức hiếp ngươi phải không?” Nha đầu xoay lưng lại, ngược sáng dưới ánh nắng khiến Tổ Phụng cảm thấy nha đầu này thật là cao lớn.

“Không có.”

Đột nhiên chàng thấy đầu mình như có ai kéo lại, “Có thì là có, có công phu như vậy sao không nghĩ xem nên trừng trị bọn chúng thế nào”.

“Nhưng mà...”

Nha đầu tròn mắt, “Nhưng mà cái gì? Bị ức hiếp rồi chẳng lẽ cứ thu mình một xó khóc lóc sao? Không có khí phách, đồ hèn!”.

“Không phải”, Tổ Phụng co rúm lại, mấp máy môi lắp bắp hỏi: “Có điều... người là ai...?”.

Nha đầu này lặng người đi một chút, rồi lại hùng hồ thị uy lườm lại: “Ta chẳng qua là người cùng đi học với ngươi, là đứa ngồi cuối lớp luôn bị sư phụ mắng nhiếc - Tang Đễ đó, nhớ cho kỹ!”.

Tổ Phụng lúc này mới hiểu nha đầu này là ai, thì ra chính là trưởng nữ của Linh Phụng gia bị trục xuất trở về từ Long tộc, chính vì thân gia không tốt lắm, thêm bản tính ngang ngược bướng bỉnh, cho nên cũng chẳng có bạn bè.

Tang Đễ nhìn chàng lặng người không nói, thì tức giận gườm gườm nhìn, rồi quay người chạy đi.

Sau này khi lên lớp học, Tổ Phụng thấy Tang Đễ ngồi cuối lớp, mặt mũi lạnh băng chống cằm nhìn về phía sơn trang. Tổ Phụng ngược ngui muốn tới chào hỏi một câu, thì bị ném cho một cái nhìn lạnh băng đánh cúp mắt, tâm can kinh hãi mà về chỗ, nghĩ bụng cô nương này thật là dữ dằn.

Trên lớp học mọi người đều gật gù buồn ngủ, Tổ Phụng không ngoại lệ.

Hết giờ học, cả đám ào ào giải tán, sư phụ đặc biệt có ý giữ Tổ Phụng lại nói chuyện riêng, vì chàng là con trai trưởng tộc, chưa kể có thể có ngày trở thành thái tử tương lai của Phụng tộc.

Đợi đến khi Tổ Phụng ra khỏi lớp, đi tới chỗ biển hoa thì đã là chiều tà. Sau lưng bỗng nhiên bị ai va vào rất mạnh, xô chàng ngã nhào xuống đất.

Một đám trẻ nhỏ từ bụi cỏ chui ra, đứng sau lưng cười ngặt nghẽo nghiêng ngả.

Tổ Phụng vò đầu bứt tai, ức nghẹn lời, đứng dậy tiếp tục đi về phía trước. Đi được nửa đường, chàng nghe thấy một âm thanh khô khốc răng rắc, quay lại bỗng thấy Tang Đễ đang lăm nhăm cái gì mà bất ngờ lừa giận ngùn ngụt, xông về phía đám trẻ vừa bắt nạt chàng.

Đám trẻ kia đâu có pháp lực hạng đó, Tổ Phụng mất trọn tròn miệng há hốc ra, bất ngờ nói to: “Tang Đễ, đừng làm chúng bị thương”.

Tang Đễ đâu có ý định làm người khác bị thương, nàng chỉ muốn cảnh cáo chúng một chút. Nàng phui phui tay rồi lém lỉnh nhìn Tổ Phụng một cái, không thèm để ý đến chàng, cứ thế đi tiếp về phía trước.

“Tang Đễ, Tang Đễ, đợi đã.”

Từ hôm đó trở đi, Tang Đễ và Tổ Phụng mới thực sự kết bạn, Tang Đễ nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh của đám trẻ con, chỉ đâu đánh đó, chỉ cần có Tang Đễ thì không kẻ nào dám bắt nạt Tổ Phụng.

“Thế khi ấy, cha đã phải lòng mẹ rồi sao?” Lạc Tê hỏi đầy hiếu kỳ.

Tổ Phụng nhìn lên trời, “Dĩ nhiên là chưa, khi đó cha chỉ coi mẹ con là huynh đệ tốt của mình”.

Tang Đễ còn là ân nhân cứu mạng của Tổ Phurong.

Ngày hôm đó tan học rồi mà Tang Đễ và Tổ Phurong đều chưa thấy về, cả phurong tộc xôn xao đi tìm hai đứa trà thất lạc này. Đã muộn lắm rồi, người bay nửa trời, kẻ đốt đuốc tìm, người cao giọng gọi, cũng không ai phát hiện ra tung tích.

Rất lâu sau này, lão trưởng tộc nhớ lại chuyện đó đều ứa lệ cay mi mắt.

“Là Đễ Nhi cứu Phurong Nhi à... Nếu không có Đễ Nhi, Phurong Nhi đã mất mạng rồi.”

Thì ra Tổ Phurong hôm đó lại bị sư phụ gọi ở lại, muộn lắm mới về, Tang Đễ vì lo lắng chàng sợ đường khuya nên đã đợi bên ngoài suốt, kết quả gặp phải yêu thú tấn công. Hai người lúc ấy pháp lực không đủ mạnh, đều bị đánh cho bay xuống vách núi.

Rõ là bị thương nặng, nhưng Tang Đễ vẫn cắn răng cõng Tổ Phurong từng chút từng chút leo về núi Vương Mẫu.

Khi hai người đã về đến trước biển hoa nơi Phurong Hoàng son trang, nhìn thấy bao người đang lo sốt vó, Tang Đễ mới thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn ngất lịm đi.

“Từ đó trở đi, cha con bèn nghỉ, bất luận mai sau thế nào cũng đều phải đối tốt với mẹ con.”

Lạc Tê cười: “Đó không phải là yêu sao? Rõ ràng là mẹ đã thể hiện rõ, vì cha mà không màng tính mạng, lúc nào cũng nghĩ cho cha”.

Tổ Phurong đỏ mặt, “Khi đó sao mà hiểu. Con cũng biết cha con có chút chậm chạp mà”.

“Còn sau đó? Sau đó thì sao?”

Hai trăm năm sau, Tổ Phurong cuối cùng cũng trở thành một chàng trai tuấn tú, ít nhất về bề ngoài nhìn cũng không hèn yếu, có không ít những cô gái họ xa đã để ý đến chàng trai có thể trở thành thái tử của Phurong tộc này.

Khi ấy Tổ Tiết tính tình lạnh nhạt, không thích giao thiệp với mọi người, còn bảy người con còn lại thì đều là nữ nhi, cho nên mọi người đa phần đều đánh cược vào Tổ Phurong.

Tổ Phurong bị áp lực rất lớn, thực ra chàng không quan trọng chuyện làm trưởng tộc, nói cho cùng chàng rất coi trọng tài năng của Tổ Tiết.

Chỉ có điều bắt đầu từ lúc đó, con gái các nhà cứ ném tú cầu vào mình, làm cho Tổ Phurong nhất thời rơi vào tình cảnh không biết đối phó ra sao.

Có hôm Tang Đễ hẹn ông ra ngoài, nói lấp bắp: “Nghe nói cha ngươi muốn tìm cho ngươi một nữ nhân xứng đôi...”.

Tổ Phurong gãi đầu, rất phiền não: “Đúng, chỉ là chưa biết khi nào, nhưng cha ta sốt ruột lắm rồi, nhất định phải tìm người phù hợp”.

“Thế trong lòng huynh... có hay không...?”

Tổ Phurong thần thờ nhìn nàng, “À? Nói đến cái này... Năm xưa cũng không để ý xem con gái nhà ai xinh đẹp, ta nghe nói tam cô nương ở Yên Phurong gia ngày càng mỹ lệ, vẫn đang hỏi xem cha có đồng ý không rồi...”.

Lời nói vừa dứt, chàng bỗng lặng đi.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Tổ Phurong chứng kiến Tang Đễ lẹ vòng quanh khóe mắt, nhất thời không biết nói gì.

“Tổ Phurong! Ta hận ngươi!” Tang Đễ bất ngờ dậm mạnh chân rồi chạy ào ra đường, mặc Tổ Phurong ở sau cứ thế kêu gào, không thềm để ý.

Tổ Phurong có vò vỡ đầu cũng không biết Tang Đễ đã có tình ý với mình, chàng vẫn luôn nghĩ rằng hai người vốn đã sống chết có nhau, tình nghĩa chứa chan.

“Ý” và “nghĩa” hai từ khác nhau ngàn dặm.

Nhà của Tang Đễ nằm ở nơi xa nhất của son trang, phải đi rất lâu mới tới.

Chàng đứng trước cửa phòng Tang Đễ, không ngừng đập cửa, có điều cô nương lâu nay vẫn luôn cô độc khổ hạnh ấy đâu có để ý, chỉ nói cộc lốc: “Sau này đừng đến tìm ta nữa, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, mỗi người một lối”.

Linh Phurong vốn hành xử khác người nên mọi người trong son trang cũng không ưa bà lắm. Khi Linh Phurong tròn một ngàn tuổi đã bỏ đi, để lại Tang Đễ một mình ở đó. Đứng thấy nàng lúc thường luôn kiên cường mạnh mẽ, thực ra bên trong cũng rất yếu đuối mong manh.

Tổ Phurong gắng hỏi: “Ngươi cho ta biết thực ra là chuyện gì, ta sửa sai không được sao?”.

“Sửa cái gì? Không cần sửa cái gì hết.” Tang Đễ lạnh lùng đáp một câu, không thềm nghe nữa.

Cho đến một ngày, Long tộc Phurong tộc bắt đầu kết duyên qua lại. Long tộc đang cần kiếm một nữ nhân từ Phurong tộc về nâng khăn sửa túi cho con

trai thứ ba của trưởng tộc Long tộc vốn yếu ớt.

Lúc này chẳng ai muốn đi, lại là Tang Để tự mình đứng cảm đứng ra nhận lời.

Lời này bay đến tai Tổ Phụng, trái tim bé bỏng vỡ thành ngàn mảnh.

Chàng bất giác ngộ ra rằng, sở dĩ trước giờ không hề ý thức được việc mình đã đặt Tang Để vào trong tim chính bởi một nguyên nhân: từ trước đến nay chàng vẫn tự cho là hai người đã thuộc về nhau rồi, sẽ không bao giờ xa lìa. Chỉ đến giây phút ấy chàng mới hiểu, nếu nàng bỗng riêng rời bỏ mình đi tới một nơi xa xôi thì cuộc đời chàng sẽ âm ảm vô vị biết chừng nào.

Tang Để không được đi đâu hết, nàng nhất định phải thuộc về ta.

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, đứng khi trong lòng Tổ Phụng bỗng nổi lên sóng cuộn ngàn, tất cả chỉ vì một việc duy nhất: đem Tang Để trở về.

Chàng quỳ trước mặt lão trưởng tộc phụ thân mình, chỉ khẩn cầu cha đừng gả Tang Để cho Long tộc vì chàng muốn cưới nàng.

“Khốn nạn! Đồ khốn nạn!” Lão trưởng tộc suy nghĩ chốc nữa đã đánh chết Tổ Phụng trong cơn giận dữ. Cũng may là ông còn nương tay, chỉ đánh cho mấy trượng gỗ rồi khóa chặt cửa phòng nhốt Tổ Phụng vào.

“Vì sao con không được cưới Tang Để?” Tổ Phụng đập cửa gào to.

Lão trưởng tộc đứng bên ngoài đáp: “Có trách thì chỉ trách nó xuất thân không ra sao...”.

Tổ Phụng ngồi vật vờ trên sàn.

Chàng chỉ nghĩ đơn giản là ít nhất cũng có thể ngăn không cho Tang Để bị gả đi, nào biết được phụ thân dù biết on Tang Để đã cứu mạng con trai mình nhưng trong lòng vẫn luôn coi Tang Để là con gái của Linh Phụng - kẻ xưa nay vốn hay náo loạn càn quấy.

Không! Tang Để tuyệt đối không phải là người như thế.

Nàng vì mình mà đến tính mạng của bản thân cũng không màng. Than ôi!

Chàng bất lực đâm tường xô cửa, cảm thấy uất nghẹn muốn khóc.

Từ lâu rất lâu, Tang Để đã dặn chàng: không được phép khóc lóc trước mặt người khác, chỉ được khóc trước mặt một mình ta.

Từ lâu rất lâu, Tang Để đã thề: sẽ không để kẻ nào ức hiếp chàng. Kẻ nào dám, thì cứ việc bước qua xác ta.

Từ lâu rất lâu, Tang Để đã bảo chàng: nếu mai này không kiên cường gan dạ hơn thì cũng chẳng sao, mọi chuyện đã có ta lo.

Mọi chuyện đã có ta lo...

Nàng luôn là như thế, đặc biệt đến nỗi từ rất lâu đã trở thành một phần không thể tách rời trong cuộc đời Tổ Phụng.

Mơ mơ tỉnh tỉnh không biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên chàng nghe thấy một âm thanh lạ. Khóa cửa phòng bỗng mở toang, bên ngoài lộ vào một khuôn mặt rạng rỡ nét cười, ánh trăng chiếu vào mặt mày càng sáng tỏ. Tổ Phụng tròn mắt nhìn Tang Để - nữ nhân vốn ngang tàng quyết liệt, vừa định nói gì đó thì miệng đã bị bịt chặt.

“Tang...?”

“Đừng lên tiếng!” Tang Để trầm giọng hỏi một câu: “Ta phải lánh đi xa, huynh đi cùng ta chứ?”.

Tổ Phụng vừa nghe đã nghĩ bụng: đây không phải là dụ dỗ mình cùng chạy trốn hay sao? Rồi bất chấp tất cả, chàng gật đầu lia lịa đáp: “Đi!”.

Tang Để đang cười, thực sự đã cười rồi. Tổ Phụng thù thì rằng hôm đó Tang Để đẹp tuyệt trần, hình bóng mỹ lệ khắc sâu tận đáy lòng mình, cảm giác ngọt ngào thấm thấu từng chút một vào tim.

Đêm đó, con trai tộc trưởng Phụng tộc là Tổ Phụng đã bị con gái của Linh Phụng là Tang Để kéo đi.

Một năm sau, Tang Để vác cái bụng khệ nệ đứng bên ngoài Phụng Hoàng sơn trang, hỏi thẳng lão trưởng tộc có muốn mình quay về hay không.

Một năm ba tháng sau, Tang Để, Tổ Phụng tổ chức đại hôn nơi Phụng Hoàng sơn trang. Từ đó về sau, vị trí “dũng thê” phu nhân của bà vững vàng như bàn thạch.

Tổ Phụng đang kể dở chuyện, đầu bỗng bị cốc một cái rõ đau, Tang Để hùng hổ xắn tay áo lên gặng hỏi: “Nói ai là ‘dũng thê’ hả?”.

“Không, không, là thê tử bảo bối quý giá nhất của ta.” Tổ Phụng ôm lấy lưng Tang Để, không thêm để ý đến Lạc Tề cũng đang ở đó, vờn người đứng dậy hôn lên môi phu nhân: “Nương tử của ta là người ta yêu nhất trần đời, đúng không nào?”.

Tang Đế lúc đó bỗng đỏ mặt.

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thiên Khuyết Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.